MALACHI.

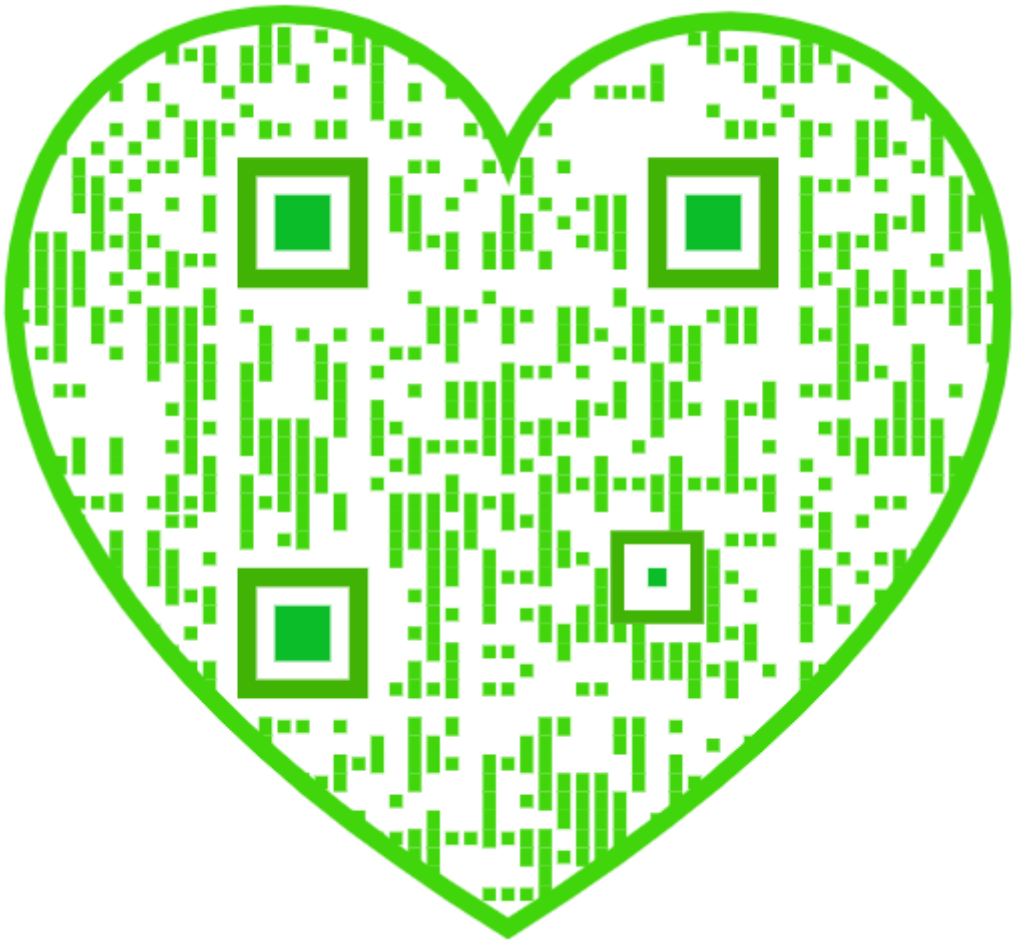

DE

LANDVERHUIZERS IN CANADA.

EEN VERHAAL VOOR DE JEUGD

DOOR

KAPITEIN MARRYAT.

NAAR HET ENGELSCH.

ARNHEM.
D. A. THIEME.
1868.

DE LANDVERHUIZERS.

HOOFDSTUK I.

In het jaar 1794 verliet een Engelsche familie haar vaderland, om zich in Canada te vestigen. Meer dan dertig jaren was het geleden, dat deze landstreek door de Franschen, die er zich het eerst hadden neergezet, aan Engeland was overgegeven.

Men moet evenwel bedenken, dat het in dien tijd heel wat anders was, om zijn land te verlaten en zich in Canada te vestigen dan tegenwoordig. De overtocht was veel moeilijker en de gevaren waren veel grooter, want stoombooten, om tegen den sterken stroom der rivieren op te kunnen varen, bestonden nog niet; de Indianen hielden nog altijd Opper- en ook grootendeels Neder-Canada bezet, terwijl dit land verontrust werd door wilde beesten van allerlei aard, waarvan sommigen wel nuttig doch de meesten toch gevaarlijk waren; daarenboven woonden er nog veel minder Europeanen dan tegenwoordig, en dan nog meerendeels Franschen, wien het volstrekt niet behaagde dat het land door de Engelschen veroverd was.

Het is waar dat er vele Engelsche landverhuizers waren aangekomen en zich op verschillende plaatsen gevestigd hadden; doch omdat de Fransche kolonisten reeds al het beste land in Neder-Canada bezet hadden, waren deze nieuw aangekomenen genoodzaakt om naar of nabij Opper-Canada te trekken, waar, ja, het land wel beter was, maar de afstand van Quebec en Montreal veel grooter, zoodat zij geheel aan hun eigen overgelaten, bijna zonder bescherming waren. — Ik maak van dit alles melding, omdat de omstandigheden tegenwoordig zoo geheel anders zijn, en wil nu de reden opgeven, die deze familie noopte, haar vaderland te verlaten en al de gevaren te trotseeren, die zij te gemoet ging.

Mijnheer Campbell was van goede afkomst, maar had, daar

zijn vader, als de zoon van een der jongere takken van de familie, niet rijk was een betrekking moeten zoeken. Hij koos die van geneesheer, zette zich na geëindigde studiën als zoodanig neder en werd na verloop van weinig jaren als een zeer kundig arts geroemd. Zijn praktijk nam spoedig toe, zoodat hij nog voor zijn dertigste jaar kon trouwen.

Mijnheer Campbell had slechts een zuster, die bij hem inwoonde, omdat zij wees was.

Omstreeks vijf jaren na het trouwen van haar broeder, werd zij door een jongeling, die niet rijk was maar een zeer goed karakter en goede vooruitzichten bezat, ten huwelijk gevraagd Zij gaf haar jawoord, en haar naam van Campbell veranderende in dien van Percival, verliet zij het huis haars broeders, om haar echtgenoot te volgen.

De tijd ging spoedig voorbij; na verloop van tien jaren bezat mijnheer Campbell een bloeiende praktijk en tegelijkertijd een gezin om voor te zorgen, daar zijn vrouw hem vier zonen geschonken had, waarvan de jongste nog maar enkele maanden oud was.

Hoe voorspoedig zijn zaken nu ook gingen, trof den heer Campbell echter een groote ramp, namelijk het verlies van zijn zuster, aan wie hij zeer gehecht was.

Haar sterven ging met omstandigheden gepaard, die den slag nog zwaarder maakten, aangezien voor haar dood het handelshuis waarin de heer Percival deelgenoot was failleerde, en hij zelf tengevolge van aanhoudend werken en zorgen, door een hevige koorts overvallen werd, die met den dood eindigde. Onder deze droevige omstandigheden, als weduwe met een kind van twee jaren — een meisje — achterblijvende en in de verwachting van spoedig weder moeder te worden, werd mevrouw Percival in haars broeders huis opgenomen, die met zijn vrouw alles in het werk stelde om haar leed te verzachten; zij had echter door het verlies van haar echtgenoot zooveel geleden, dat hare krachten verloren gegaan waren en zij bij de geboorte van haar tweede dochter bezweek.

Mijnheer en mevrouw Campbell namen natuurlijk de zorgen over deze beide meisjes op zich, en voedden ze met hun eigen kinderen op.

Zoo stonden de zaken omstreeks tien of elf jaren na het huwelijk van den heer Campbell, toen er een gebeurtenis plaats greep, die even onverwacht als welkom was.

Mijnheer Campbell was van zijne dagelijksche visites thuis gekomen; 't middagmaal was afgeloopen en hij zat met zijn vrouw en zijn oudste kinderen om de tafel; (want het was kerstmis en zij waren allen thuis); juist was de kindermeid ge-

beld om de beide kleine meisjes en het jongste zoontje binnen te brengen, toen de post kwam en de knecht een brief binnenbracht met een groot zwart lak. Mijnheer Campbell opende den brief en las het volgende:

Mijnheer!

Wij hebben het bijzonder genoegen u kennis te geven, dat gij door het overlijden van den heer Sholto Campbell van Wextonhall, Cumberland op den 19 ll. bij gebreke van nadere betrekkingen, erfgenaam van zijne goederen zijt geworden; van den vermoedelijken erfgenaam die op zee of in de Oost-Indiën is omgekomen, heeft men in geen vijfentwintig jaren iets gehoord. Aangenaam is het ons de eerste te zijn om u geluk te wenschen met deze bezitting, die 's jaarlijks 14,000 pond opbrengt.

Er is geen uiterste wil gevonden en het is bewezen, dat de heer Sholto Campbell nooit een testament gemaakt heeft. Wij hebben daarom de roerende goederen verzegeld en zullen uwe orders afwachten.

Wij kunnen hier alleen nog bijvoegen, dat gij, behoefte hebbende aan den raad van deskundigen, en nog geen keuze dienaangaande gedaan hebbende, kunt beschikken over de diensten van uwe gehoorzame dienaren

HARVEY, PAXTON, THORPE en Cie.

»Wat is er gebeurd, mijn lieve?" riep mevrouw Campbell uit, die de meer dan gewone ontroering van haar echtgenoot had opgemerkt.

Zonder te antwoorden reikte de heer Campbell, zijn vrouw den brief toe.

Mevrouw las hem, en legde hem op tafel neer.

»Welnu, mijn beste," riep mijnheer Campbell vroolijk uit, terwijl hij van zijn stoel opsprong.

»Dat is waarlijk een even onverwachte als treffende tijding," antwoordde mevrouw Campbell langzaam en in gedachten verzonken. »Dikwijls heb ik ondervonden dat wij tegenspoed weten te verduren. Ik vertrouw op God, dat wij ook in staat zullen wezen om voorspoed te verdragen, iets dat zeker veel moeilijker is, mijn beste Campbell."

»Gij hebt gelijk, Emilie," hernam haar echtgenoot, en ging weder zitten; »wij zijn gelukkig en zijn lang gelukkig geweest."

»Deze plotseling verkregen rijkdom, zal ons geluk niet grooter maken, mijn waarde; ik gevoel dat het veeleer onze zorgen zal vermeerderen, doch wij worden er misschien door in staat gesteld, om het geluk van anderen te verhoogen; laat

ons daarom met zulke gevoelens dankbaar dezen schat aanvaarden."

»Dat is wel waar, Emilie; maar niettemin moeten wij onzen plicht vervullen in den rang en stand, waarin het God behaagd heeft ons te plaatsen. Tot dusverre heb ik door mijn beroep voor mijne medemenschen van eenig nut kunnen wezen, en al verlaat ik, door de verandering in mijn toestand, mijn warm bed niet meer om hun lijden te verlichten, ik zal in allen geval in staat wezen hen door anderen te laten helpen. Wij moeten ons zelven slechts als rentmeesters beschouwen van Hem, die ons met deze groote goederen begiftigd heeft en ze zoo gebruiken als 't Hem aangenaam is."

»Daar sprak mijn echtvriend, als ik wist dat hij zou spreken," hernam mevrouw Campbell, terwijl zij opstond en hem omhelsde. »Zij die denken en gevoelen zoo als gij, kunnen nooit te rijk zijn."

Ik moet niet te lang bij dit gedeelte van mijn verhaal stilstaan.

Ik zal daarom alleen aanstippen, dat mijnheer Campbell, Wextonhall in bezit nam en er leefde op een voet overeenkomstig zijn vermeerderd vermogen; terzelfder tijd evenwel liet hij geen gelegenheid voorbijgaan om wel te doen, en werd hij in zijn taak, door zijn vrouw op waardige wijze bijgestaan. Zij hadden daar nog geen drie of vier jaren gewoond of zij werden door allen in den omtrek, als een zegen beschouwd. — Zij moedigden de nijverheid aan, hielpen de ongelukkigen, ondersteunden de behoeftigen, bouwden weeshuizen en scholen en deden al wat in hun vermogen was om welvaart en geluk te verhoogen, mijlen in den omtrek van Wextonhall.

Ten tijde dat mijnheer Campbell het landgoed in bezit nam, was het zeer verwaarloosd; er moesten groote sommen in gestoken worden, waardoor het evenwel zeer in waarde zou toenemen.

Op deze wijze werd het geheele inkomen van den heer Campbell nuttig en voordeelig besteed. De verandering in zijn vermogen had evenzoo de vooruitzichten van zijne kinderen zeer gewijzigd. Henri de oudste, die bestemd was geweest voor zijn vaders beroep, kreeg eerst een gouverneur en ging later naar de hoogeschool. Alfred, de tweede zoon, had de marine verkozen en was aan boord van een mooi fregat. De twee andere knapen, Percival die nog maar twee jaar oud was, toen zijne ouders het landgoed in bezit namen, en John die toen nog maar eenige maanden telde, bleven thuis en kregen onderwijs van een jeugdig geestelijke, die dicht bij Wextonhall woonde; terwijl er voor Márie en Emma Percival, die tot lieve en ver-

standige meisjes opgroeiden, een gouvernante was genomen.

Zoo stonden de zaken op het tijdstip, dat mijnheer Campbell omstreeks tien jaren in het bezit van Wextonhall was geweest, toen hij op zekeren dag een bezoek kreeg van den heer Harvey, het hoofd der firma die hem in der tijd van deze erfenis bericht had gegeven.

De heer Harvey was gekomen om hem mede te deelen dat er iemand was gekomen, die aanspraak op het goed maakte en kennis had gegeven van zijn plan om zijn aanspraak in rechten te doen gelden, zijnde hij, zooals hij voorgaf, de zoon van hem, dien men als den vermoedelijken erfgenaam beschouwde en die zoovele jaren reeds geleden omgekomen was. De heer Harvey merkte aan, dat hoewel hij het zijn plicht rekende, deze omstandigheid aan den heer Campbell bekend te maken, hij de zaak echter van geen belang achtte, daar ze naar alle waarschijnlijkheid, weldra zou blijken, bedriegerij te zijn van den een of ander onbeduidenden procureur, met het doel om den heer Campbell geld af te persen.

Hij verzocht den heer Campbell om zich door die zaak niet te laten verontrusten, zeggende dat hij hem dadelijk kennis zou geven, als hij er iets naders van hoorde. Gerustgesteld door het gevoelen van den heer Harvey, dacht mijnheer Campbell niet verder over de zaak na, en maakte er zelfs geen melding van aan zijn vrouw.

Drie maanden waren er evenwel nog niet verloopen, toen de heer Campbell een brief van zijn zaakgelastigde ontving, waarin deze hem meldde, dat de aanspraak op de bezitting met kracht werd doorgezet, terwijl het hem leed deed, er bij te moeten voegen dat de zaak (om zijn eigen woorden te gebruiken) een leelijk aanzien had, en dat de tegenpartij den heer Campbell in ieder geval op groote kosten zoude jagen. Hij vroeg tevens nadere orders, onder herhaling van zijn meening, dat hoe listig de zaak ook was op het touw gezet, het toch zoude blijken dat er bedrog in het spel was.

In zijn antwoord machtigde de heer Campbell zijn zaakgelastigde om alle noodige voorzorgen te nemen en de noodzakelijke uitgaven te doen; maar hoezeer hem de zaak ook kwelde besloot hij toch na rijp beraad, zijn vrouw er voor alsnog onkundig van te laten; 't zoude haar, meende hij, maar onnoodig beangstigen.

HOOFDSTUK II.

Na een tijdsverloop van eenige maanden kwam mijnheer Harvey bij den heer Campbell en deelde hem mede, dat de aanspraken van de tegenpartij, wel verre van zooals hij gedacht had, valsch te zijn, zoo rechtmatig waren, dat hij voor den ergsten afloop vreesde.

Het bleek dat de erfgenaam, die vóór Campbell recht op de goederen had, in Indië was gehuwd en later, zooals men ook verondersteld had, was gestorven; men kon evenwel voldoende bewijzen niet alleen dat het huwelijk wettig was geweest, maar ook dat de tegenpartij, die zijn aanspraak deed gelden, zijn zoon was. Wel kon mijnheer Campbell de overgave der bezitting nog eenigen tijd verschuiven, meende mijnheer Harvey, doch ten slotte zoude dit toch moeten geschieden.

Niet zoodra had de heer Campbell dezen brief ontvangen, of hij ging naar zijn vrouw en maakte haar bekend, met wat er in de laatste maanden was voorgevallen en tevens met de redenen, die hem hadden bewogen, om er haar niets van te zeggen, totdat hij Mr. Harvey's brief ontving, dien hij haar nu ter hand stelde, met de vraag wat haar meening, omtrent deze zaak was.

Na den brief gelezen te hebben antwoordde mevrouw Campbell:

»Het blijkt, mijn waarde man, dat de goederen, in wier bezit men ons heeft gesteld en die wij vele jaren bezaten, aan een ander toebehooren. Wij worden nu opgeroepen om ze aan den rechtmatigen eigenaar over te geven. Gij vraagt mijn meening; doch dat is zeker onnoodig. Nu wij weten dat de aanspraak rechtmatig is, moeten wij natuurlijk zoo handelen als wij zouden wenschen behandeld te worden."

»Juist zoo, mijn beste, zonder verder te procedeeren, moeten wij er dadelijk afstand van doen. Het was bepaald mijn gevoelen van het oogenblik af aan, dat ik den brief van mijnheer Harvey heb gelezen. Toch is het hard om tot den bedelstaf gebracht te worden."

»Dat is hard, mijn beste man, als men die uitdrukking mag bezigen; maar het *is* ook Gods wil. Wij ontvingen de bezitting in de vooronderstelling, dat zij ons toebehoorde; gedurende den tijd, dat zij ons is toevertrouwd geweest, hebben wij haar naar ik hoop niet misbruikt; laat ons daarom, nu het Gods wil is, dat wij er van beroofd worden, de voldoening smaken, dat wij nauwgezet en rechtvaardig hebben gehandeld en op Hem ons vertrouwen stellen voor de toekomst."

»Ik zal dadelijk schrijven," hernam de heer Campbell, »en den heer Harvey kennis geven, dat ik, hoewel mijne rechten

verdedigende, zoolang de aanspraak als twijfelachtig werd beschouwd, na zijn bericht dat mijn tegenpartij de wettige erfgenaam is, verzoek om alle verdere procedure te staken, daar ik genegen ben, om hem dadelijk in het bezit van de goederen te stellen."

»Doe dat, mijn lieve," hernam zijn vrouw, terwijl zij hem omhelsde. »Wij mogen arm wezen, toch vertrouw ik dat wij nog gelukkig zullen zijn."

De heer Campbell zette zich neder om aan zijn zaakgelastigde een brief met de noodige bevelen te richten, dien hij daarna verzegelde en door een rijknecht naar de post liet brengen.

Nauwelijks had de knecht de deur van de kamer gesloten of mijnheer Campbell bedekte zijn gelaat met beide handen.

»Het is waarlijk een zware beproeving," zeide mevrouw, terwijl zij haar echtgenoot bij de hand vatte; »doch gij hebt uw plicht gedaan."

»Voor mij zelven ben ik niet bezorgd; ik denk aan de kinderen."

»Zij moeten werken," hernam mevrouw, »bezigheid is geluk."

»Ja, de jongens zullen wel voortkomen, doch die arme meisjes, wat zal het voor haar een verandering wezen!"

»Ik vertrouw dat zij niet zoo slecht zijn opgevoed, of zij zullen met een opgeruimd gemoed zich onderwerpen en voor ons beiden een bron van troost wezen. Daarenboven bestaat de mogelijkheid, dat wij niet bepaald doodarm zijn."

»Dat is geheel afhankelijk van onze tegenpartij; hij kan de achterstallige renten eischen, en indien hij dat doet, zijn wij meer dan bedelaars. Doch Gods wil geschiede. Zouden wij het goede ontvangen en niet het kwade?"

»Laat ons den moed niet verliezen," hernam mevrouw Campbell schijnbaar opgeruimd, »laat ons het beste hopen."

»Hoe weinig weten wij kortzichtige stervelingen, wat goed voor ons is," merkte mijnheer aan. »Hadden wij dit vermogen niet bekomen, dan zoude ik door de uitoefening van mijn betrekking als geneesheer, naar alle waarschijnlijkheid, een goede som voor mijne kinderen hebben kunnen overleggen: en nu ben ik door dien schijnbaar gunstigen omkeer van mijn lot, arm. Ik ben te oud om nu mijn beroep weêr op te vatten, en deed ik zulks ook al, dan zoude ik weinig kans hebben om de praktijk terug te krijgen die ik eens bezat. Zoo ziet gij dat, wat ons en ieder ander, als de gelukkigste gebeurtenis van ons leven toescheen, ten slotte het tegendeel blijkt te zijn."

»Zooverre als ons beperkt inzicht in de dingen ons in staat stelt daar over te oordeelen, geef ik dat toe," hernam mevrouw, »doch wie weet wat er zoude hebben kunnen gebeuren, als wij in het bezit gebleven waren?"

»Alles is voor ons verborgen. Hij doet zooals Hij denkt dat het best voor ons is, wij moeten slechts zonder morren berusten. Kom, mijn beste, laat ons eens gaan wandelen; het is buiten koel, de lucht zal u opfrisschen."

Twee dagen na dit gesprek kwam er een brief van den heer Harvey, die hun berichtte, dat hij het besluit van den heer Campbell, om zonder verder te procedeeren afstand van de eigendommen te doen, bekend had gemaakt; dat het antwoord van de tegenpartij zeer vereerend was, verklarende deze, dat hij geen plan had, zijn recht op de achterstallige renten te doen gelden, terwijl hij verzocht dat de familie nog drie maanden op Wextonhall zoude willen blijven, om alle schikkingen te maken, ook omtrent haar meubelen enz.

De heer Campbell gevoelde zich door den inhoud van dezen brief veel verlicht en kalmer, omdat hij nu in staat was vast te stellen wat voortaan zijn inkomen zoude zijn; terwijl hij tevens dankbaar was voor de edele handelwijze van den nieuwen eigenaar, die de achterstallige rente niet vorderde, waardoor hij in eens doodarm zoude zijn geworden.

Hij schreef terstond een brief aan den heer Harvey met het verzoek, om hem aanstonds het bedrag der rechtskosten op te geven, opdat dit dadelijk zoude kunnen worden voldaan.

Na verloop van drie dagen kwam deze opgaaf met een brief, waarin de heer Harvey hem verwittigde, dat de nieuwe eigenaar tot zijn edelmoedige handelwijze was gebracht door de loyaliteit waarmede hem de bezitting was overgegeven, zoodra het bleek dat de aanspraak wettig bewezen was en tevens omdat het landgoed gedurende de tien jaren, dat het in het bezit van den heer Campbell was geweest, zooveel in waarde was toegenomen.

Dit alles was zeer vleiend voor den heer Campbell; de rechtskosten bleken echter verbazend groot te zijn en beliepen vele duizende ponden.

Toen de heer Campbell het totaal der som las, wierp hij wanhopig den bundel papieren op de tafel.

»Wij zijn toch nog te gronde gericht, mijn lieve," zeide hij treurig.

»Wij willen hopen van niet," antwoordde mevrouw.

»Wij weten nu in ieder geval het ergste, en moeten ons ongeluk moedig onder de oogen zien."

»Ik heb om deze rekening te betalen, nog bijna duizend pond te kort, mijn beste vrouw."

»Dat kan wel zoo zijn," hernam mevrouw, »maar we hebben nog altijd onze meubelen, paarden en rijtuigen, die zijn zeker meer waard."

»Doch gij vergeet de andere rekeningen die wij nog te betalen hebben."

»Neen, dat doe ik niet; ik heb ze allen bijeengeteld; zij bedragen, voor zooverre ik kan nagaan, niet meer dan 300 pond; doch wij hebben geen tijd te verliezen, mijn lieve, en wij moeten moed houden."

»Wat raadt gij mij dan aan, Emilie?" zeide mijnheer Campbell.

»Wij moeten geen uitgaven meer doen; onze tegenwoordige huishouding moet geheel anders ingericht worden. Laat alle bedienden morgenochtend bijeenkomen en deel hun mede wat er gebeurd is. Ik zal het dezen avond aan de beide meisjes en aan jufvrouw Patterson bekend maken; deze laatste moet natuurlijk ontslagen worden, omdat wij eene gouvernante niet langer kunnen betalen. Wij moeten niet anders houden dan de keukenmeid, de werkmeid, één knecht, en een stalknecht, die de paarden kan verzorgen totdat zij verkocht worden. Schrijf een brief aan den heer Bates, den vendumeester, om kennis te geven dat de meubels spoedig verkocht zullen worden. Gij moet ook Henri schrijven, hij kan nu natuurlijk niet langer op de academie blijven. Wij hebben tijds genoeg om over onze plannen voor de toekomst te denken, die geheel afhankelijk zullen zijn van het inkomen, dat wij zullen overhouden."

Mijnheer Campbell keurde dezen verstandigen raad goed. Jufvrouw Patterson was zeer bedroefd, toen mevrouw haar het nieuws vertelde. Marie en Emma hadden diep medelijden met hunne weldoeners, doch dachten niet om zich zelve. Zij waren zooals mevrouw Campbell te recht had aangemerkt, te goed opgevoed. Zoodra ze vernamen wat er gebeurd was, snelden ze aanstonds naar de kamer van hun oom, dien ze om den hals vielen en verklaarden, dat zij alles zouden doen wat in haar vermogen was om hem gelukkig te maken, en dat ze des gevorderd van den morgen tot den avond voor hem zouden werken.

Den volgenden morgen werden alle bedienden in de eetzaal geroepen en werd hun door den heer Campbell medegedeeld wat er gebeurd was en hoe de noodzakelijkheid hem noopte hen terstond uit zijn dienst te ontslaan.

Nadat het hun toekomende loon was betaald, verlieten allen, onder het betuigen van hun leedwezen, het vertrek. Jufvrouw Patterson verzocht nog eenige dagen als vriendin bij hen te mogen blijven, wat haar, daar zij met recht zeer in de gunst stond, werd toegestaan.

»Goddank, dat dat voorbij is," zeide mijnheer Campbell, nadat allen weg waren gegaan. »Het geeft mij kalmte."

»Ziehier een brief van Alfred, oom," zeide Emma, terwijl zij de kamer binnentrad. »Hij is te Portsmouth binnengeloopen en schrijft dat er bevel ontvangen was, het schip dadelijk af te monsteren, dat zijn kapitein benoemd was tot kommandant van

een ander schip, van vijftig stukken, en plan had hem mede te nemen. Hij zegt, dat hij binnen weinige dagen hier zal zijn, en—"

»En wat, lieve?" zeide mevrouw Campbell.

»Hij zegt dat zijn tijd kort is, maar hoopt dat gij er niets tegen zult hebben, dat hij twee van zijne kameraden medebrengt."

»Arme jongen! Het spijt mij dat hij een teleurstelling moet ondervinden," hernam mijnheer. »Gij moet hem schrijven, Emma, en hem mededeelen wat er gebeurd is."

»Moet ik hem schrijven, oom?"

»Ja, lieve Emma, schrijf gij hem" zeide mevrouw. »Oom en ik hebben veel te doen."

»Omdat gij het verlangt, zal ik het doen," zeide Emma, terwijl zij met tranen in de oogen de kamer verliet.

»Mijnheer Bates, de vendumeester, wenscht u te spreken, mijnheer," zeide een binnenkomende knecht.

»Verzoek hem binnen te komen," zeide mijnheer Campbell.

De heer Bates trad binnen en reikte den heer Campbell, die hem verzocht een stoel te nemen, een brief over. De brief was van den heer Douglas Campbell, de nieuwe eigenaar van het goed, die den heer Bates verzocht te onderzoeken of de heer Campbell genegen was de meubels bij taxatie over te doen en in geval van ja, of de heer Bates die dan op een royale wijze wilde schatten en voor het bedrag een wissel op hem afgeven.

»Dat is zeer attent van den heer Douglas Campbell," merkte mevrouw Campbell aan, »gij kunt daar natuurlijk niets tegen hebben, lieve."

»Niets ter wereld; ik verzoek mijnheer Bates, mijn vriendelijken dank aan den heer Douglas Campbell voor zijn goedheid over te brengen; verder zult gij mij verplichten, om als dit kan, morgen of overmorgen tot de taxatie te willen overgaan."

»Het zal geschieden," antwoordde de vendumeester, terwijl hij opstond en afscheid nam.

Zoodra de taxatie was afgeloopen, was mijnheer Campbell in staat om na te gaan wat hem van zijn vermogen overschoot en bevond hij, dat het geheel een som van tusschen de zeventien en achttien honderd pond beliep.

HOOFDSTUK III.

Het zoude vreemd kunnen schijnen, dat de heer Campbell na tien jaren in het bezit van het landgoed te zijn geweest, en in aanmerking nemende, dat hij voor jongere kinderen ook had

te zorgen, geen grootere sommen had overgespaard, doch dit is voldoende te verklaren. Het goed was zooals ik reeds vroeger zeide, in een zeer slechten toestand toen hij het in bezit nam, en bovendien had hij belangrijke sommen besteed aan het bouwen van weeshuizen en scholen, werken die hij niet uit wilde stellen, omdat hij die als godsdienstige verplichtingen beschouwde. Het gevolg daarvan was, dat hij niet dan een jaar voordat het eigendom hem betwist werd, was begonnen om voor zijne jongere kinderen geld over te leggen; en daar het goed toen jaarlijks 2000 pond meer waard was, dan ten tijde dat hij in het bezit kwam, had hij besloten om ieder jaar 5000 pond af te zonderen, hetwelk hij dan ook gedurende twaalf maanden gedaan had. De verbazende proceskosten hadden echter deze som, zooals wij vermeldden, verzwolgen; zoodat hij per slot van rekening nog eenige honderde ponden armer was, dan toen hij in bezit van het goed kwam. Daags na de taxatie kwam zijn oudste zoon Henri thuis; hij scheen zeer ter neer gedrukt, meer dan zijne ouders en zij die hem kenden hadden gedacht. Men schreef het evenwel eerder toe aan medelijden met zijn vader en moeder dan aan zijn eigen verdriet.

Vele waren de beraadslagingen van mijnheer en mevrouw Campbell, ten opzichte van hunne plannen voor de toekomst; doch zij vermochten niets te bedenken wat uitvoerbaar scheen of kans scheen te hebben voordeelig te worden. Met niet meer dan zestien à zeventien honderd pond, wisten ze ter nauwernood waarheen te gaan of wat te beginnen.

Als hij tot zijn vorig beroep wederkeerde was de heer Campbell overtuigd, dat hij geen kans had om zijne familie te onderhouden. Zijn oudste zoon Henri zou misschien een betrekking kunnen krijgen, doch hij was in waarheid nergens voor geschikt dan voor de balie of den geestelijken stand; en hoe konden ze hem ondersteunen, tot tijd en wijle hij voor zich zelven zou kunnen zorgen? Alfred, die op dit oogenblik adelborst was, kon, 't is waar voor zich zelven zorgen, doch slechts met moeite, en er bestond weinig kans op bevordering. Dan waren er nog de beide andere knapen en de beide meisjes die al spoedig groot werden; om kort te gaan een huisgezin van acht personen. Om zulk een kleine som in staatspapieren te beleggen beteekende niets, omdat zij van den interest die dat opbracht niet konden leven; en wat er anders mede aan te vangen wisten ze niet. Zij bepeinsden en overdachten de zaak aan alle zijden, doch zonder gevolg, en legden ieder avond moedeloozer 't hoofd ter ruste. Allen waren gereed Wextonhall te verlaten, doch wisten niet waarheen; zoo bleven ze weifelende een geheele week lang, totdat hun zoon Alfred kwam, die zich, zoodra zijn

schip was afgemonsterd, zooveel mogelijk gehaast had om naar hen toe te komen. Nadat de eerste vreugde des wederziens na een lange scheiding, eenigszins voorbij was, zeide de heer Campbell: »het spijt mij, Alfred, dat wij uwe vrienden de genoegens van een vischpartij niet konden schenken."

»Dat spijt mij ook én hun ook, om uwentwille, lieve vader en moeder, doch gedane zaken nemen geen keer — en wat niet kan verholpen moet geleden worden — daarom moeten wij er ons maar in schikken zoo goed wij kunnen; doch waar zijn mijne nichten en Henri?"

»Zij wandelen in het park, Alfred; gij moest hen opzoeken; zij verlangen zoo om u te zien."

»Dat zal ik doen, moeder, als wij maar eerst over al dat drukken en kussen heen zijn, dan zullen wij verstandiger wezen, en daarom goeden morgen voor een half uurtje." Alfred gaf zijn moeder een zoen en ging toen de kamer uit.

»Hij is er nog al niet neergedrukt onder," merkte mevrouw Campbell aan. »Ik dank er God voor."

Alfred ontmoette al spoedig zijn broeders en zijn nichten en nadat het drukken en kussen, zooals hij dat noemde, over was, deed hij onderzoek naar den waren stand van zijn vaders zaken. Na een kort gesprek zeide Henri, die zeer ter neder geslagen was: »misschien zullen Maria en Emma nu wel naar binnen willen gaan: ik wenschte met Alfred nog wat te bespreken."

»Gij zijt verschrikkelijk ter neer gedrukt, Henri," merkte Alfred aan, nadat zijne nichten waren heengegaan. »Staan de zaken wezenlijk zoo slecht?"

»Zij staan slecht genoeg, Alfred, doch wat mij zoo neerslachtig maakt is de vrees, dat het door mijne dwaasheid nog erger gemaakt wordt."

»Hoe zoo?" hernam Alfred.

»De zaak is deze; mijn vader heeft slechts 1700 pond meer over, doch wat mij kwelt is dit. Weinig zulk een ommekeer van ons fortuin vermoedende, heb ik aan de academie een voorschot op mijn toelage genomen, omdat ik wist dat ik met kerstmis kon betalen en maakte omstreeks 200 pond schuld. Vader waarschuwde mij altijd, niet meer te verteren dan mijn toelage, en denkt dat ik dit ook niet gedaan heb. Nu kan ik het denkbeeld niet verdragen om met schulden van de academie te gaan, en aan de andere zijde, zal het voor vader een zwaren slag zijn om uit het weinige dat hem rest, tweehonderd pond voor mijne schulden te betalen. Ik kan er niet toe komen om het hem te zeggen, want ik ben van zijne rechtschapenheid zoozeer overtuigd dat hij dadelijk betalen zal. Ik ben razend op mij zelven en weet waarlijk niet wat aan te vangen. Ik doe mij zelven den ganschen dag ver-

wijtingen en kan 's nachts niet slapen. Ik heb zeer dwaas gehandeld, doch ben er van overtuigd, dat gij medelijden zult hebben met mijn tegenwoordigen toestand. Ik wachtte tot uwe tehuiskomst omdat ik beter vind dat gij het vader vertelt, want het is mij als zoude ik van schaamte en spijt sterven."

»Kijk eens hier, Henri," hernam Alfred. »Wat dat geld opnemen betreft, dat is bij ons een gewone zaak, en op de keper beschouwd ook zulk een groot kwaad niet, als men denkt in staat te zijn en plan heeft om te betalen; dus trek je dat zoo niet aan. Dat je je rechterhand zoudet willen geven als je 't niet gedaan hadt, nu de zaken zulk een keer genomen hebben, geloof ik gaarne, doch hoe het ook zij er is nu geen reden meer, om je daar langer moeilijk over te maken.

Ik heb mijn tractement over drie jaren ontvangen, en het prijsgeld voor de laatste achttien maanden, en dan heb ik nog wat te goed van een Fransch kaperschip. Gezamenlijk bedraagt dat ongeveer 250 pond, die ik van plan was aan vader over te maken, nu hij aan lager wal geraakt is; doch het komt op hetzelfde uit of ik u dat geld geef om uwe schulden te betalen, of dat ik het aan hem geef, en hij ze betaalt; en daarom hier is het, neem wat gij noodig hebt en geef mij terug wat er overschiet. Vader weet niet dat ik geld heb, en nu komt hij het evenmin te weten, als dat gij schulden hebt; dat maakt de rekening gelijk, terwijl hij even goed af is als vroeger."

»Ik dank u zeer, beste Alfred; gij weet niet welk een pak gij mij van het hart neemt. Nu kan ik vader weder aanzien."

»Dat hoop ik; wij zijn aan boord zoo teergevoelig niet. Ik zou hem al lang de waarheid gezegd hebben. Ik zou niet kunnen verdragen iets op mijn geweten te hebben. Als dat ongeluk gedurende onzen laatsten kruistocht gebeurd was, zou ik precies in dezelfde omstandigheden verkeerd hebben, want ik had een kleermakersrekening te betalen, zoo lang als de wimpel van een fregat, en geen geld genoeg om een muis op een ontbijt te trakteeren. Kom, laat ons nu weer naar binnen gaan en zoo jolig zijn als maar mogelijk is, om hen wat op te vroolijken."

Alfreds opgeruimdheid droeg er zeker veel toe bij om allen wat op te beuren; en de heer Campbell, die vooraf zijn vrouw geraadpleegd had, trad, na de thee, zoodra de bediende de kamer verlaten had, in een uitvoerige beschouwing over hun tegenwoordigen toestand, en gaf te kennen dat hij in deze moeilijke omstandigheden de kwestie met al zijn huisgenooten bespreken wilde, om te zien of ook iemand hunner een aannemelijk en uitvoerbaar plan had. Henri, die na de ontvangen hulp weder de oude was geworden, werd verzocht het eerst te spreken.

Hij antwoordde:

»Beste ouders, indien gij onder elkander niet eenig plan weet te beramen, acht ik het al zeer onwaarschijnlijk dat ik u zoude kunnen helpen. Al wat ik te zeggen heb, is dat ik, waar gij ook toe moogt besluiten, blijmoedig mijn plicht jegens u en mijne broeders en zusters zal vervullen. Mijn opleiding is niet van dien aard geweest, dat ze een arm man veel te stade zal komen, maar ik ben bereid om zoowel met mijn hoofd als met mijne handen, naar mijn beste vermogen voor u te werken."

»Daar ben ik zeker van, beste jongen!" hernam zijn vader.

»Nu, Alfred, is onze laatste hoop op u gevestigd, want de meisjes zullen ons, wel waarschijnlijk niet veel raad geven."

»Wel, vader, ik heb rijpelijk over de zaak gedacht en kom met een voorstel, dat u aanvankelijk misschien zal verbazen, doch dat mij toeschijnt onze eenigste en tevens de beste uitkomst te wezen. Met de weinige honderde ponden, die u overschieten, doet gij in dit land niets; zij behoeden u hoogstens een paar jaren voor gebrek; in een ander land evenwel kunnen ze misschien zooveel duizende waard worden.

Hier te lande is een groot gezin, een groote last en kost veel geld, in een ander land zijt gij te rijker, naarmate gij meer kinderen hebt.

Als gij daarom wildet toestemmen, om met het vermogen wat gij thans nog bezit, met uw huisgezin, naar een ander land te trekken, zoudt gij in plaats van een arm, een rijk man kunnen worden."

»Welk land is dat, Alfred?"

»Wel, vader, de betaalmeester van ons schip had een broeder, die, kort nadat de Franschen uit Canada werden verjaagd, zich daarheen begaf om zijn fortuin te maken. Hij bezat maar driehonderd pond; hij is er nu ongeveer vier jaren geweest; en ik las een brief van hem, dien de betaalmeester ontving toen ons fregat Portsmouth binnenliep; hij schreef daarin, dat het hem zeer goed ging, en dat hij spoedig rijk zou zijn; hij had een hoeve van 500 morgen land, waaronder tweehonderd uitgerooiden boschgrond, en als hij maar eenige kinderen had, groot genoeg om hem te helpen, dan zoude hij spoedig tienmaal rijker wezen, omdat hij dadelijk meer land zoude koopen. Land is daar te koop voor één dollar 't morgen, en gij kunt kiezen wat én waar.

Met uw geld zoudt gij een groot eigendom kunnen koopen; met uwe kinderen zoudt gij het spoedig verbeteren, en binnen weinige jaren zoudt gij, zoo al niet in overvloed, toch onbezorgd kunnen leven. Uwe kinderen zouden voor u arbeiden, en gij zoudt de zelfvoldoening smaken, dat gij hen onafhankelijk en gelukkig achterliet."

»Ik erken, mijn beste jongen, dat het plan door u ontworpen, veel voor zich heeft. Doch het heeft ook zijn bezwaren."

»Bezwaren!" hernam Alfred, »ja die zijn er zeker; als de hoeven maar zoo voor het grijpen waren, enkel door er naar toe te gaan, zouden er voor u niet velen overgebleven zijn om uit te kiezen; maar, lieve vader, ik ken geen bezwaren, die men niet te boven kan komen. Laat ons eens zien wat deze bezwaren alzoo zijn. Vooreerst zwaar werk; nu en dan ontbering; een houten hut, totdat wij een betere kunnen krijgen; een strenge winter; afzondering van de wereld, van tijd tot tijd gevaren, zelfs van wilde beesten en Indianen; ik beken dat het een slechte ruil is met een prachtig huis als dit — met sierlijke meubels, een goede tafel, beschaafd gezelschap en de belangstelling in hetgeen er in ons eigen land voorvalt en ons dagelijks bekend gemaakt wordt. Nu, wat zwaar werk betreft, Hendrik en ik zullen u zooveel uit de handen nemen als wij kunnen; is de winter streng, aan brandhout is er geen gebrek; is de hut wat ruw, wij zullen haar ten minste gemakkelijk inrichten; zijn wij afgescheiden van de wereld, wij hebben gezelschap genoeg aan elkander; en komen er dreigende gevaren, dan hebben wij goede vuurwapens en moed om ons te verdedigen; ja waarlijk, ik zie niet in dat wij niet zeer gelukkig, zeer op ons gemak, en in elk geval zeer onafhankelijk zullen wezen."

»Gij spreekt er over, Alfred! alsof gij met ons mede zoudt gaan," hernam mevrouw Campbell.

»En denkt gij, dat ik dat niet zou doen, moederlief? Verbeeldt gij u dat ik hier zou blijven, als gij daar ginder waart en ik u van nut zoude kunnen wezen? Neen — Neen — Ik houd veel van den dienst, dat is waar, doch ik ken mijn plicht, en die is om mijne ouders bij te staan; en werkelijk ik doe het liever; de denkbeelden van een adelborst over onafhankelijkheid strekken zich ver uit en ik wil liever vrij en onafhankelijk in de wildernissen van Canada rondzwerven, dan in dienst blijven om misschien nog twintig jaren lang, voor iederen jongen luitenant aan te moeten slaan. Als gij gaat, ga ik mede, dat staat vast. Kijk, ik zou ongelukkig wezen als gij zonder mij gingt; iederen nacht droomde ik zeker dat Marie door een Indiaan weggehaald of dat kleine Emma door een beer was opgegeten."

»Nu, ik zal het er met den Indiaan op wagen," hernam Maria Percival.

»En ik met den beer," zeide Emma. »Misschien dat hij mij alleen maar even hartelijk omhelst, als Alfred deed toen hij thuis kwam."

»Dank je wel voor 't kompliment, jufvrouw," hernam Alfred lachende.

»Ik erken, Alfred, dat uw voorstel ernstige overweging verdient," merkte mevrouw Campbell aan. »Uw vader en ik zullen er over beraadslagen, misschien dat wij morgenochtend reeds een besluit hebben genomen. Nu is het beter dat wij allen naar bed gaan."

»Ik zal natuurlijk van den Indiaan droomen," zeide Maria.

»En ik van den beer," voegde Emma er bij, met een schalkschen blik op Alfred.

»En ik," zeide Alfred, »zal van een zeer lief meisje droomen, dat ik te Portsmouth zag."

»Dat geloof ik niet," hernam Emma.

Kort daarop belde de heer Campbell de bedienden binnen; de gebeden werden gelezen, waarop allen zich goed gestemd ter ruste begaven.

Den volgenden morgen waren ze allen reeds vroegtijdig bijeen en nadat de heer Campbell, zooals zijn vaste gewoonte was, een hoofdstuk uit den bijbel gelezen en gebeden had, gingen ze ontbijten. Nadat het ontbijt was afgeloopen, zeide mijnheer Campbell:

»Nadat gij ons gisteren avond verlaten hadt, lieve kinderen, hebben uw moeder en ik langen tijd beraadslaagd en zijn wij tot de overtuiging gekomen, dat er ons geen andere keus overblijft dan den voorslag van Alfred aan te nemen; als gij allen nu ook onze meening deelt, dan hebben wij besloten om ons geluk in Canada te beproeven."

»Het is bepaald ook mijn meening," antwoordde Henri.

»En gij, meisjes," zeide de heer Campbell.

»Wij zullen u tot het einde der wereld volgen, oom," antwoordde Marie, »en trachten zooveel in ons vermogen is, u uw goedheid voor twee arme weezen te vergelden."

Mijnheer en mevrouw Campbell omhelsden hunne nichten, want zij waren zeer getroffen door Marie's antwoord.

Na een korte stilte, zeide mevrouw:

»En nu wij een besluit genomen hebben, moeten wij dadelijk beginnen. Wat zullen we ieder onzer doen? Komaan, Henri en Alfred, wat zult gij doen?"

»Ik moet aanstonds naar Oxford terugkeeren om mijne zaken te regelen en mijne boeken en andere dingen van de hand te doen."

»Hebt gij wel geld genoeg, lieve jongen, om alles te betalen?" zeide mijnheer.

»Ja, lieve vader," zeide Henri, terwijl hij een lichte kleur kreeg.

»En ik," zeide Alfred, »kan dunkt mij hier van geen dienst wezen en stel daarom voor, dat ik van avond met de diligence naar Liverpool ga; want het is het best dat wij daar scheep gaan. Ik zal beginnen met onzen betaalmeester te schrijven om alle mogelijke inlichtingen voor ons in te winnen, en zal dat zelf te Liverpool bij andere menschen ook doen. Zoodra ik iets mede te deelen heb zal ik schrijven."

»Schrijf zoodra gij aankomt, Alfred; hetzij gij iets meê te deelen hebt of niet, wij vernemen dan in ieder geval uw behouden aankomst."

»Ik zal het doen, moeder."

»Hebt gij geld, Alfred?"

»Ja meer dan genoeg, vader. Ik reis niet met vier postpaarden."

»Nu dan zullen wij hier blijven om in te pakken, Alfred; gij moet ook naar goedkoope kamers rondzien, die wij te Liverpool komende, dadelijk kunnen betrekken. Wanneer zeilen de schepen naar Quebec uit?"

»Juist om dezen tijd, vader. Wij zijn nu in Maart en zij kunnen thans haast iedere week vertrekken. Hoe eerder wij weg zijn des te beter, opdat wij behoorlijk gehuisvest kunnen zijn tegen den winter."

Weinig uren na dit gesprek vertrokken Henri en Alfred naar hun bestemming. Mijnheer en mevrouw Campbell hadden met de beide meisjes, gedurende drie dagen volop bezigheid met inpakken. Het werd in den omtrek spoedig ruchtbaar dat zij naar Canada gingen verhuizen; de pachters van den heer Campbell, boden allen hunne wagens en paarden aan, om de goederen naar Liverpool te brengen, zonder dat hij er iets voor behoefde te betalen.

In dien tusschentijd was er ook een brief van Alfred gekomen, die ook niet stil had gezeten. Hij had met eenige kooplieden, die op Canada handelden, kennis gemaakt, en was door dezen aan drie of vier personen voorgesteld, die zich reeds eenige jaren geleden in Canada gevestigd hadden, en in staat waren hem alle mogelijke inlichtingen te geven.

Zij onderrichtten hem uitvoerig omtrent hetgeen ze mede moesten nemen; en hoe zij moesten handelen als zij geland zouden zijn, en wat nog meer van belang was, hij kreeg van de kooplieden, aanbevelingsbrieven aan Engelsche handelaars te Quebec, die hun allen bijstand zouden verleenen bij het uitkiezen en het koopen van land en bij hun overtocht daarheen. Ook had hij een uitmuntend schip, een houthaler, gezien, dat over drie weken zoude zeilen; hij had een overeenkomst getroffen voor de passagegelden, ingeval zij spoedig genoeg gereed konden wezen, om daarmede te vertrekken. Alle deze bijzonderhe-

den schreef hij aan zijn vader, en wachtte diens antwoord om daarnaar te handelen.

Henri kwam nadat zijn zaken geregeld waren van Oxford thuis, met de opbrengst van de verkooping van zijne boeken in den zak. Hij was vol goeden moed en hielp zijne ouders krachtdadig.

Alfred had in alles wat hij verricht had, zooveel blijken van gezond verstand gegeven, dat zijn vader hem schreef dat zij gereed zouden wezen, voor het schip dat hij genoemd had, en dat hij de hutten kon huren en tevens alle artikelen moest aanschaffen, die men hem geraden had om mede te nemen — en als de menschen niet op de betaling wilden wachten, kon hij voor het bedrag wissels op hem afgeven. Binnen veertien dagen waren ze allen reisvaardig; de wagens met hunne goederen waren reeds eenige dagen vroeger vertrokken. Mijnheer Campbell schreef een brief aan den heer Douglas Campbell, waarin hij hem dankte voor zijne vriendelijkheid en inschikkelijkheid, en tevens kennis gaf dat zij den volgenden dag Wexton-Hall zouden verlaten. Hij verzocht alleen nog als een gunstbewijs dat de meester en de meesteres van de dorpsschool in hunne betrekking mochten blijven, omdat het van zoo hoog belang was, dat het onderwijs voor de armen niet verwaarloosd werd; hij voegde er bij dat hij uit de couranten had gezien, dat de heer Douglas Campbell onlangs gehuwd was, en dat hij daarom hem en zijn vrouw alle mogelijke geluk wenschte enz. enz.

Nadat die brief verzonden was, hadden ze voor hun vertrek niets meer te doen, dan de weinige bedienden, die ze nog hadden te betalen en uit hun dienst te ontslaan, want mevrouw Campbell had besloten om er geen enkele mede te nemen. 's Avonds wandelden ze voor de laatste maal door de tuinen en het park. Mevrouw en de meisjes gingen alle kamers nog eens rond om te zien of alles wel netjes en goed in orde was. De arme meisjes zuchtten, toen ze in de salon de harp en de piano, twee oude vriendinnen, voorbijgingen.

»Kom, Marie, trek het u niet aan" zeide Emma, »wij bezitten onze guitars en krijgen in de bosschen van Canada misschien muziek zonder harp of piano."

Den volgenden morgen kwam de diligence, waarvan ze alle plaatsen binnenin besproken hadden, voor de deur; zij stapten er in, terwijl hunne pachters en de armen, eerbiedig met den hoed in de hand, om hen heen stonden en hen toen zij de laan uitreden, allen recht hartelijk veel voorspoed en zegen toewenschten.

De Hall en het park waren reeds lang uit het gezicht voor er een woord gewisseld werd. Zij bedwongen hunne tranen, maar aller hart was te vol om te spreken.

Des anderen daags kwamen ze te Liverpool aan, waar Alfred

voor kamers gezorgd had. Alle goederen waren reeds aan boord; en het schip was op stroom gehaald. Daar ze niets meer aan den wal te doen hadden en de kapitein van den eersten gunstigen wind wilde gebruik maken, gingen ze allen, vier dagen na hunne komst te Liverpool, aan boord; en terwijl ze nu, aan boord van de Londonsche Koopman, zoo heette het schip, onder toezicht van Alfred hunne kleine schikkingen voor de zeereis maken, wil ik wat meer uitvoerig de karakters, den ouderdom en de neigingen van de familie beschrijven.

HOOFDSTUK IV.

Mijnheer Campbell was iemand met vele beminnelijke hoedanigheden. Hij was een godsdienstig, goed man; hij beminde op 't zeerst zijne vrouw, wier meeningen hij liever volgde dan zijn eigene; van zijne kinderen (voor wie hij licht wat al te toegeeflijk was) hield hij zeer veel. Hij was niet iemand van veel wilskracht of van een vast karakter, maar hij was gevoelig en wel onderwezen. Door zijne goedhartigheid liep hij groot gevaar om het slachtoffer van bedriegers te worden, want hij vermoedde nimmer bedrog, niettegenstaande hij telkens bedrogen werd. Uit een en ander blijkt, dat hij een eenvoudig goed en rechtschapen mensch was.

Mevrouw Campbell was voor hem een zeer geschikte vrouw, omdat zij de wilskracht en de vastheid van karakter bezat, die somwijlen haar echtgenoot ontbraken. Toch bezat zij niets mannelijks in haar uiterlijk of in haar manieren; zij was integendeel tenger van lichaamsbouw en zeer zacht in haar omgang. Zij bezat veel vastberadenheid en zelfbeheersching en had al haar kinderen voortreffelijk opgevoed. Als eersten plicht had zij hun liefde en eerbied voor God en verder gehoorzaambeid aan hunne ouders ingeprent; want ze wist te goed, dat het een ongehoorzaam kind nooit wel kan gaan. Als er ooit een vrouw geschikt was om de moeiten en gevaren die hen bedreigden, het hoofd te bieden, dan was het mevrouw Campbell, die moed en tegenwoordigheid van geest aan flinkheid en doorzicht paarde.

Henri, de oudste zoon, was thans twintig jaren. Hij had in karakter veel van zijn vader; hij bezat geene ondeugden, doch had meer neiging tot werkeloosheid dan tot het tegenovergestelde. Veel kon men toeschrijven aan zijne opvoeding en het leven aan de academie, meer evenwel aan zijn natuurlijken aanleg.

Alfred, de zeeman, integendeel bezat veel wilskracht en was

flink in alles wat hij deed; geduldig en werkzaam als het gevorderd werd, nam hij nooit iets ter hand, zonder het af te maken, indien het maar eenigszins mogelijk was. Hij was onstuimig doch niet ruw, zoowel in taal als manieren; zeer goedhartig maar tevens vol zelfvertrouwen en voor niets bevreesd.

Marie Percival was een zeer beminnelijk nadenkend meisje; stil zonder droefgeestig te zijn, sprak zij weinig, tenzij wanneer zij alleen was met haar zuster Emma. Zij had een innige toegenegenheid voor haar oom en tante, en was tot veel meer in staat dan zij zelve dacht, want zij was zedig van aard en nederig. Haar zachtheid van karakter spiegelde zich af op haar gelaat. Zij was nu zeventien jaren en werd algemeen bewonderd.

Haar zuster Emma, nog geen vijftien jaar, had een gansch ander karakter; van nature vroolijk, vond ze overal genoegen in; opgeruimd als een leeuwerik, zong zij van den morgen tot den avond.

Haar karakter was, dank zij de oplettende zorgen van mevrouw Campbell, even beminnelijk als dat van haar zuster en haar vroolijkheid sloeg zelden tot luidruchtigheid over. Zij was de ziel van het gezin als Alfred afwezig was: hij alleen evenaarde haar in opgeruimdheid.

Percival de derde zoon was twaalf jaren; hij was een stille vlugge jongen, zeer gehoorzaam en oplettend bij het onderwijs, en daar hij onderzoekend van aard was, hield hij dol veel van leeren.

John de vierde zoon, was tien jaar oud, een stevige knaap, een echte zoon van John Bull, wij zouden zeggen een echte hollandsche jongen; van leeren hield hij niet veel, maar overigens was hij zeer gewillig. Hij had van niets meer afkeer dan van zijne boeken, doch was tevens gehoorzaam en trachtte zoo oplettend mogelijk te wezen, 't welk dan ook alles was, wat men van een knaap van zijn leeftijd kon verwachten. In alles zeer langzaam, was hij zeer bedaard en sprak zelden als hij niet toegesproken werd. Hij was geen sukkel, hoewel velen hem er voor hielden, doch zeker was hij een vreemde knaap, van wien het moeilijk te zeggen viel, wat er van groeien zou.

Ik heb nu de familie beschreven zooals zij was ten tijde dat zij aan boord van de Londonsche Koopman scheep ging, en heb er alleen nog maar bij te voegen, dat ze den derden dag na hunne inscheping met een gunstigen wind uitzeilden en het engelsch kanaal doorliepen.

De Londonsche Koopman zette koers naar Cork, waar het Noord-Amerikaansch convooi zich moest verzamelen. In den tijd waarvan wij spreken, was de oorlog tusschen Noord-Amerika en Frankrijk uitgebroken, welk laatste land toen geteisterd werd door alle de verschrikkingen der omwenteling. Bij hunne aankomst te Cork herstelde ons gezelschap zich een weinig van de

zeeziekte, waaraan bijna ieder bij een eerste zeereis lijdt. Zij lagen voor anker met meer dan honderd andere koopvaarders, waartusschen men de hooge masten opmerkte van een groot oorlogschip van 50 stukken en twee kleinere fregatten, die aangewezen waren om het convooi naar zijn bestemming te begeleiden.

Behalve Alfred ging de familie spoedig weder naar beneden; hij echter bleef op dek. Leunende tegen de verschansingen van het schip, tuurde hij met ingespannen aandacht naar de wapperende wimpels der oorlogschepen, terwijl er een traan over zijne wangen rolde, bij de gedachte dat hij zijn lievelingsberoep niet mocht voortzetten. Het offer dat hij aan zijn familie bracht was waarlijk groot. — In hun tegenwoordigheid had hij er luchtig over gesproken, omdat hij niet wilde dat zij zouden weten hoe groot het inderdaad was. Hij had zijn vader niet verteld dat hij, alvorens te Portsmouth afgemonsterd te worden, zijn examen als luitenant had afgelegd, en dat zijn kapitein, bij wien hij in groote gunst stond, hem een spoedige bevordering in den dienst beloofd had. Hij had hem niet verteld dat hij dagelijks wenschte en hoopte, ja dat het de vurigste begeerte van zijn leven was, eens kommandant te worden van een fraai fregat, en dat alles in duigen gevallen was, door de opoffering, die hij voor het welzijn der zijnen gedaan had.

Hij had alles verzwegen en een schijn van opgeruimdheid aangenomen, die hij niet bezat; doch nu hij alleen was en weder die wimpels zag, kon hij zijn droefheid niet langer bedwingen. Hij zuchtte diep en met de armen over de borst zich afwendende, zeide hij tot zich zelven: »Ik heb mijn plicht gedaan. — Maar na zoolang gediend te hebben, en juist zoover te zijn gekomen, dat ik reden had op belooning — of bevordering te kunnen rekenen — dat ik mij door ijver zoude hebben kunnen onderscheiden en een naam verwerven, dat ik met Gods hulp gedaan zou hebben — is het hard, zeer hard om dat alles te laten varen, om met een bijl in de hand in de bosschen van Canada begraven te worden; doch mocht ik mijn ouders, mijn broeders en mijn nichten, nu zij zoovele moeite en ontberingen te gemoet gaan, aan hen zelven overlaten, terwijl ik in staat ben hen door mijn krachtigen arm te beschermen! Neen! Neen! Ik heb mijn plicht gedaan jegens hen, die altijd hun plicht jegens mij vervulden en ik vertrouw, dat ik in dat bewustzijn mijn belooning zal vinden, en dat daardoor de ontevredenheid zal verdwijnen die wij maar al te geneigd zijn te gevoelen, wanneer het den Hemel behaagt de schijnbaar schoonste vooruitzichten te vernietigen — — — — — »Zeg eens, vriendje," zeide Alfred na een korten tijd, tot een man in een boot, »hoe heet dat schip van vijftig stukken?"

»Ik weet niet welk schip vijftig of welk schip honderd stukken heeft," hernam de Ier, »maar als gij de grootste van de drie meent, dan heet het de Portsmouth."

»De Portsmouth!" riep Alfred uit, »hetzelfde schip waar kapitein Lumley, kommandant van is geworden. Dan moet ik naar boord."

Alfred spoedde zich naar de kajuit en vroeg aan den kapitein van het transport, wiens naam Wilson was, om hem de kleine boot af te staan, om naar boord van het oorlogschip te roeien. Zijn verzoek werd toegestaan en spoedig lag Alfred op zijde van de Portsmouth. Sommigen van zijne oude kameraden waren op het halfdek en verwelkomden hem hartelijk, want hij was zeer gezien. Kort daarop zond hij den hofmeester naar beneden om te vragen of hij den kapitein Lumley mocht spreken, waarop hij verzocht werd dadelijk in de kajuit te komen.

»Zoo mijnheer Campbell," zeide mijnheer Lumley, »zijt gij tot ons gekomen; nu beter laat dan nooit. Gij komt juist van pas. Ik dacht wel dat 't een dwaze gril van je was, waarvan gij mij in uw brief melding maaktet, om namelijk de dienst te verlaten, en dat nog wel nadat gij uw examen gedaan en zulk een mooie kans op bevordering hadt. Hoe kwam je daar toch bij?"

»'t Is niets anders mijnheer," hernam Alfred, »dan mijn plicht jegens mijne ouders. De stap kost mij heel veel, maar ik laat het aan uw oordeel over of ik anders kan handelen."

Daarop vertelde Alfred heel uitvoerig al wat er gebeurd was, het besluit dat zijn ouders genomen hadden, dat ze aan boord waren van de »Londonsche Koopman" en op het punt stonden de reis naar hunne nieuwe bestemming voort te zetten.

Kapitein Lumley hoorde Alfred aan zonder hem in de rede te vallen en zeide toen na een korte poos: »gij handelt recht, mijn jongen, en het strekt u tot eer. Ik twijfel niet of uw moed en bescherming zal daar waar gij naar toe gaat van het meeste belang wezen. Toch is het jammer dat gij voor den dienst verloren zijt."

»Ik ben zeer gevoelig, mijnheer, dat verzeker ik u, maar — — — — —"

»Maar gij offert u zelven op; ik weet dat. Ik bewonder het besluit uwer ouders. Slechts weinigen, vooral vrouwen, zouden den moed hebben tot zulk een stap. Ik zal hun een bezoek gaan brengen. Binnen een half uur zal ik klaar wezen, gij kunt mij dan vergezellen en voorstellen. Ga gij in dien tusschentijd uwe oude kameraden zien."

Zeer gevleid door de vriendelijkheid van kapitein Lumley, verliet Alfred de kajuit en ging hij naar beneden naar zijne oude kameraden, bij wie hij bleef tot op het oogenblik, dat de boots-

man het signaal gaf voor de bemanning der boot van den kapitein. Hij ging naar het dek en zoodra de kapitein bovenkwam, stapte hij in de boot. De kapitein volgde hem en spoedig daarop, waren ze aan boord van de Londonsche Koopman. Alfred stelde den kapitein Lumley aan zijn vader en moeder voor, en daar ze elkander over en weer goed bevielen, was er na verloop van een half uur, reeds een zekere vertrouwelijkheid ontstaan, toen kapitein Lumley opmerkte:

»Hoewel de hulp van uw zoon bij uw aankomst in Canada, dringend voor u vereischt wordt, vertrouw ik dat gij zijn bijzijn aan boord van dit schip kunt ontberen. De reden waarom ik dit zeg is, dat men nooit een kans voorbij moet laten gaan. Een van mijn luitenants wenscht om familiebelangen het schip te verlaten. Hij heeft zich tot mij gewend, doch ik heb mij verplicht gevonden om zijn verzoek af te slaan, nu wij op het punt staan om uit te zeilen, en ik niet in staat ben een ander in zijn plaats te krijgen. Doch om den wille van uw zoon, zal ik nu de toestemming geven, en zal dan aan Alfred, als gij toestaat dat hij aan boord van de Portsmouth komt, een order geven om den dienst van luitenant te doen.

Mocht er dan gedurende den overtocht iets gebeuren, dat niet onmogelijk is, dan zal dat zijn bevordering verzekeren; ook als er niets voorvalt, zal ik zijn benoeming als waarnemend luitenant bekrachtigen. Te Quebec zal hij natuurlijk mijn schip weder verlaten en met u gaan. Ik wil hem niet van zijn plicht terughouden, doch gij zult wel in aanmerking willen nemen, dat als hij zijn rang verkrijgt, hij daardoor ook zijn halve traktement bekomt, wat, als hij met u te Canada blijft, een groote tegemoetkoming is; en mochten de zaken eens zoo gunstig uitvallen, dat gij het na verloop van een of twee jaren, zonder hem zoudt kunnen stellen, en hem toestaan dat hij in dienst terugkeert, dan zal hij de belangrijkste schrede reeds gedaan hebben, en ik twijfel er niet aan, of hij zal spoedig het kommando over een schip verkrijgen. Ik zal u tot morgen den tijd laten om een besluit te nemen. Alfred kan morgen aan boord komen om mij den uitslag mede te deelen."

»Ik geloof te mogen beweren, kapitein Lumley," hernam mevrouw Campbell, »dat mijn echtgenoot maar een reden zoude kunnen hebben, die hem een oogenblik zoude doen aarzelen, en die is of ik genegen ben, gedurende den overtocht van mijn zoon gescheiden te zijn. Doch ik zoude waarlijk al een zeer zwakke vrouw moeten wezen, indien ik voor zijn welzijn, zulk een kleine opoffering niet deed, en tevens niet recht dankbaar was voor uw goedheid jegens hem. Ik geloof veeleer, dat mijnheer Campbell het niet noodig zal vinden, om tot morgen over

uw voorstel te denken; doch ik laat het antwoord aan hem zelven over."

»Ik geef u de verzekering, mijnheer Lumley, dat mijne vrouw volkomen mijn gevoelen heeft uitgedrukt, en dat wij wat ons betreft, dankbaar uw aanbod aannemen."

»Dan behoeft Alfred," hernam kapitein Lumley, »morgen ochtend slechts aan boord van de Portsmouth te verschijnen, om zijn aanstelling als dienstdoende luitenant gereed te vinden. — Wij zullen, bij gunstig weder overmorgen waarschijnlijk onder zeil gaan; zoodat gij mij, indien er zich geene nadere gelegenheid mocht voordoen om u te zien, moet toestaan, thans afscheid van u te nemen. — Ik zal gedurende den overtocht het oog op uw schip gevestigd houden; en in elk geval zal Alfred dat ook wel doen; daar ben ik zeker van."

Hierop verliet kapitein Lumley het schip, na mijnheer en mevrouw Campbell de hand gedrukt te hebben, met een buiging voor het overig gezelschap in de kajuit. Terwijl hij van boord ging zeide hij tot Alfred: »ik bemerk, je hebt daar een paar lieve gezichtjes in de kajuit. Het is bepaald jammer als men denkt dat die beide aardige nichtjes in de Canadasche bosschen begraven moeten worden.

Morgen ochtend dus, om negen uur zal ik u wachten. — Adieu!"

Hoewel het denkbeeld, dat Alfred gedurende den overtocht niet bij hen zoude wezen, recht onaangenaam was, waren mijnheer en mevrouw Campbell toch zeer blijde, met het geluk, dat hun zoon was te beurt gevallen, en waren zij, toen hij den volgenden morgen afscheid van hen nam, schijnbaar opgeruimd.

»Kapitein Wilson," zeide Alfred toen hij wegging, »gij zijt zulk een goed zeiler dat ik hoop, dat gij gedurende de gansche reis dicht bij ons zult blijven."

»Behalve, mijnheer Alfred," zeide kapitein Wilson lachende, »als gij in aanraking komt met den vijand, want in dat geval zal ik op een eerbiedigen afstand van u afhouden."

»Dat spreekt wel van zelf. Kanonnen zijn voor dames niet uitgevonden; zij luisteren niet gaarne naar de muziek van het kanon, zij hooren liever een kanon.

Nu nogmaals vaarwel. Als gij er lust toe gevoelt zult gij mij met den verrekijker dikwijls kunnen zien. Denk daaraan." Alfred liet zich neder in de boot en was spoedig aan boord van de Portsmouth. Den volgenden dag zeilden ze uit met gunstigen wind en redelijk weer; het konvooi was nu aangegroeid tot 120 zeilen.

Wij verlaten nu mijnheer en mevrouw Campbell aan boord van de Londonsche Koopman, en volgen gedurende den overtocht naar Quebec, Alfred op de Portsmouth.

Gedurende verscheiden dagen bleef het weder vrij goed en hoewel de wind niet altijd gunstig was, bleef het convooi in goede orde bij elkander. De Londonsche Koopman was nimmer ver van de Portsmouth, en Alfred gebruikte als hij geen wacht had een groot gedeelte van zijn tijd, om met den verrekijker naar het schip te turen en de bewegingen van zijne nichtjes en van zijn overige familie gade te slaan. Aan boord van de Londonsche Koopman hielden zij zich met hetzelfde bezig, en dikwijls wuifde men met een zakdoek bij wijze van groet en herkenning. Eindelijk waren ze tot voorbij de banken van Newfoundland gekomen, waar zij door een dikken mist omgeven werden; de oorlogschepen vuurden aanhoudend met hunne kanonnen om de koopvaarders aan te geven in welke richting zij moesten sturen, terwijl deze allen de bellen luidden, om elkander te waarschuwen en voor aanzeilen te vrijwaren.

De mist had reeds twee dagen aangehouden en duurde nog altijd voort, toen de passagiers op de Londonsche Koopman, juist op het oogenblik dat zij in de kajuit aan tafel zouden gaan, boven op het dek een groot gewoel en geraas hoorden. Kapitein Wilson vloog terstond naar boven en zag dat zijn schip geënterd was door de bemanning van een fransche boot, die zijn volk ter neer gehouwen en het schip vermeesterd had.

Daar er niets meer aan te doen was, kon hij niets anders doen dan weer naar beneden gaan en zijne passagiers vertellen, dat zij gevangenen waren. De ontsteltenis door deze tijding teweeggebracht was zeer groot, zooals men licht kan nagaan, toch onthield men zich van noodeloos gejammer of geschrei. Een ding echter is zeker, hun eetlust was door het gebeurde totaal verloren, terwijl de fransche officier en zijne manschappen, na de boot verlaten en aan het schip een tegenovergestelden koers gegeven te hebben, zich het onaangeroerde diner uitmuntend lieten smaken.

Kapitein Wilson, die naar het dek teruggekeerd was, kwam na verloop van een kwartier weder beneden en gaf zijne passagiers, die stilzwijgend over de verandering in hunne uitzichten zaten te peinzen, te kennen dat de wind zeer flauw was en het hem scheen alsof de mist een weinig wegtrok, zoodat hij, als dit geschiedde voor de avond inviel, groote hoop koesterde dat zij allen weder bevrijd zouden worden.

Dit bericht verlevendigde de hoop van mijnheer en mevrouw Campbell, die nog meer bemoedigd werden, toen er zich op kleinen afstand kanongebulder deed hooren. Na verloop van eenige minuten werd de kanonnade veel heviger, zoodat de aan boord zijnde Franschen duidelijk teekenen van ongerustheid gaven.

Wat was 't geval? Een fransch eskader, bestaande uit een schip van 60 stukken en twee korvetten, had op het konvooi geloerd

en was er gedurende den mist tusschen geraakt. Zij hadden er verscheidene schepen van bemeesterd en in bezit genomen, voor zij ontdekt werden, doch het fregat van 60 stukken kwam eindelijk in de nabijheid van de Portsmouth, waar Alfred, die op wacht was en scherp uitkeek, het door den mist heen bemerkte, terwijl hij terstond zag, dat het niet tot het konvooi behoorde. — Hij snelde dadelijk naar beneden om den kapitein er van te verwittigen, de manschappen werden terstond zonder trommelslag of eenig ander gedruisch op hun post geroepen, opdat de vijand niet zoude merken, dat zij zoo dicht bij waren. Daarop werden de ra's gebrast om de vaart van de Portsmouth te verminderen, opdat het vreemde schip hen zoude kunnen inhalen. Voorop en achterop werd het stilzwijgen bewaard, men hoorde zelfs niet fluisteren, en terwijl de Franschman hen zoo naderde, zagen zij daar een boot van boord steken, om een ander schip in hun nabijheid te enteren en hoorden eveneens dat de manschappen bevelen kregen in de fransche taal.

Dit was voor kapitein Lumley genoeg, hij wendde het roer en gaf den vijand, die op zulk een saluut volstrekt niet bedacht was, hoewel zijn stukken voor een mogelijken aanval gereed waren, een volle laag in de flank. Het antwoord op die losbarsting was de kreet »Vive la république!" waarop beide schepen spoedig in een heet gevecht gewikkeld waren — waarbij de Portsmouth het voordeel had van voor den boeg van zijn tegenpartij te liggen.

Zooals dikwijls het geval is, ontstond er onder de hevige kanonnade een volslagen windstilte, waardoor de beide schepen in hun positie bleven, behalve dat die van de Portsmouth nog voordeeliger was geworden doordien hij vlak voor het fransche schip was komen te liggen en dit dus telkens de volle laag kon geven, terwijl zijn tegenpartij slechts met vier of vijf stukken daarop kon antwoorden. De mist werd dichter dan ooit; de beide schepen waren veel dichter bij elkander gekomen, zonder dat zoude men moeilijk iets hebben kunnen onderscheiden. Al wat men van het dek van de Portsmouth kon zien was het kluifhout en het einde van den boegspriet van het fransche schip, het overige gedeelte van den boegspriet, zoowel als de geheele romp waren in een ondoordringbaren nevel gehuld; dat was evenwel voor de manschappen voldoende om hunne stukken te richten; het vuúr van de Portsmouth was dan ook zeer snel, hoewel de uitwerking er van onbekend bleef. Na een half uur vurens waren de beide schepen elkander zoo dicht genaderd, dat het kluifhout van het fransche schip, tusschen het want van den grooten mast en dat van den voormast van de Portsmouth stond. Onmiddellijk gaf kapitein Lumley de noodige orders om den boegspriet van den Franschman aan zijn grooten mast vast te binden, wat door den eersten lui-

tenant, Alfred en de zeelieden zonder eenig belangrijk verlies verricht werd, omdat de mist nog altijd zoo dicht bleef, dat de Franschen van hun voorschip niet konden onderscheiden, wat er aan het einde van hun boegspriet plaats greep.

»Nu is hij ons," zeide kapitein Lumley tegen den eersten luitenant.

»Ja, kapitein — en spoedig ook. — Als de mist op wilde klaren, zouden zij hun vlag wel strijken."

»Niet dan op het uiterste oogenblik, reken daarop," hernam kapitein Lumley. »Vuur daar toch op het geschutdek, geef ze geen tijd om uit te blazen. Mijnheer Campbell, zeg aan den tweeden luitenant, dat hij de voorste stukken van het kuildek meer achterwaarts richt. Niet dan op het uiterste oogenblik," herhaalde kapitein Lumley tot den eersten luitenant; »deze republikeinen zijn zeer taai, zelfs op het water."

»Het klaart in het noorden wat op, kapitein," zeide de opperschipper.

»Laat eens zien, ja waarachtig," hernam kapitein Lumley. »Nu hoe eer hoe beter; dan kunnen wij eens zien, wat al ons vuren uitgewerkt heeft."

Noordwaarts vertoonde zich aan den horizon een zilverwitte streep; langzamerhand werd die helderder en werd opkomende al breeder, totdat eindelijk het nevelfloers was opgetrokken en men eenige voeten licht boven het heldere blauwe water kon zien. Terwijl die streep naderde werd het allengskens lichter; door den opkomenden wind werd het water woeliger, totdat eindelijk de mist opklaarde en als een dichte bank lijwaarts afdreef, waardoor men in staat gesteld werd om den toestand en de plaats van het geheele konvooi en van het vijandelijke schip te overzien.

De engelsche zeelieden aan boord van de Portsmouth begroetten het terugkeerend daglicht, want zoo kon men het noemen, met een luid hoerah!

Kapitein Lumley bemerkte dat de strijd had plaats gehad, midden in het konvooi, hetwelk nog rondom hem was gebleven met uitzondering van ongeveer vijftien schepen, die eenige mijlen verder af waren gedreven en in eene andere richting zeilden. Die vijftien schepen waren blijkbaar genomen.

De beide fregatten, die achter het konvooi waren gesteld geworden, waren nog altijd twee of drie mijlen verwijderd, doch zetten alle zeilen bij, om vooruit te komen en de Portsmouth ter hulp te snellen. Vele schepen van het konvooi, die in de richting van het vuur geweest waren, schenen aan masten en zeilen geleden te hebben, doch of zij ook aan den romp beschadigd waren, kon niet bepaald worden. Het fransche linieschip had

vreeselijk van het vuur van de Portsmouth geleden, de groote- en bezaanmast waren overboord geslagen, vele van zijne voorste geschutpoorten waren vernield en aan boord scheen de grootste verwarring te heerschen.

»Hij kan dit niet lang uithouden," merkte kapitein Lumley aan. »Kom aan, jongens! braaf gevuurd."

»De Circe en de Vixen komen naar ons toe, kapitein," zeide de eerste luitenant; »wij hebben hun hulp niet noodig en zij zullen alleen 't voorwendsel zijn voor den Franschman, om zich aan de overmacht over te geven. Als zij de genomen schepen terugnemen, dan zouden ze nog van eenigen dienst wezen."

»Zeer juist. — Mijnheer Campbell, maak de noodige signalen, dat zij de genomen schepen vervolgen."

Alfred spoedde zich naar achteren, om dat bevel te volvoeren. Ter nauwernood wapperden de signalen aan den mast, toen hij een kogel door den arm kreeg; want de Franschen, die het grootste gedeelte van hunne stukken, toen de mist opgeklaard was, niet konden gebruiken, zonden onophoudelijk salvo's van klein geweervuur naar 't dek van de Portsmouth. Alfred verzocht den kwartiermeester, hem zijn das af te doen en daarmede zijn arm te verbinden. Dit geschied zijnde hervatte hij zijne bezigheid.

De Franschen deden nu een stoute poging om de touwen waarmede hun boegspriet vastgebonden was, los te werken, doch de mariniers van de Portsmouth waren tot hun ontvangst gereed en nadat er een twintigtal brave kerels op het dek van de Portsmouth getuimeld waren, gaven zij de poging op, terwijl vier minuten later de fransche vlag gestreken werd.

Langs de boegspriet gingen nu de 1e luitenant en eenige matrozen op het schip over, de bodems werden van elkander losgemaakt en de Engelsche zeelieden hieven ter eere van de overwinning een driewerf hoerah! aan.

HOOFDSTUK V.

Het fransche schip van 60 stukken, bleek de Leonidas te zijn; hij was met twee groote fregatten uitgezonden om het konvooi te onderscheppen, doch was door een ongestadigen wind van deze gescheiden geraakt. Zijn verlies aan manschappen was groot, aan boord van de Portsmouth was het onbeduidend. Binnen een paar uur was de Portsmouth met zijn prijs op sleeptouw, weder gereed om met het konvooi, de reis te vervolgen, doch zij bleven nog steeds bijliggen, om de beide fregatten, die de genomen

schepen nazetten, in te wachten. Deze werden allen spoedig ingehaald, uitgenomen de Londonsche Koopman, die een buitengewoon goed zeiler was.

Eindelijk tot groote vreugde van Alfred (die zoodra de kogel uit de wond getrokken, en zijn arm verbonden was, met den verrekijker de jacht had nagestaard) draaide hij bij en werd hij in bezit genomen.

Voor den avond was het konvooi weer verzameld en zette het koers naar zijn bestemming. Den volgenden morgen was het helder met tamelijk veel wind. Mevrouw Campbell, die evenals de overigen zeer bezorgd over Alfred was, verzocht kapitein Wilson, om op de Portsmouth aan te houden, om te vragen of hij ongedeerd was. Kapitein Wilson voldeed aan haar verlangen, hij schreef toen in groote letters met krijt op het logbord »alles wel" en hield het buiten boord, terwijl hij dicht langs de Portsmouth heenzeilde. Alfred was niet op het dek — hij lag met de koorts in zijn hangmat — doch kapitein Lumley gaf hetzelfde antwoord op het logbord van de Portsmouth, waarop mijnheer en mevrouw Campbell gerust waren.

»Wat zoude ik hem gaarne eens zien," zeide mevrouw Campbell.

»Dat geloof ik wel, mevrouw," zeide kapitein Wilson, »doch zij hebben op dit oogenblik op de Portsmouth te veel te doen; de schade moet daar hersteld en de gekwetsten moeten verzorgd worden, zooals gij kunt zien, hebben zij ook vele gevangenen aan boord; er is nu geen tijd om komplimenten te maken."

»Dat is volkomen waar," hernam mijnheer Campbell, »wij moeten geduld hebben totdat wij te Quebec komen."

»Doch wij zagen Alfred niet," zeide Emma.

»Neen, jufvrouw, dat komt omdat hij beneden druk bezig was en niemand vertelde hem zeker, dat wij voorbijvoeren. Zij hebben gezegd dat alles wel was, en dat is voldoende; doch wij moeten nu weer afhouden, want met zulk een zwaren last op sleeptouw, zal kapitein Lumley er mij waarlijk niet dankbaar voor wezen, dat ik steeds zoo dicht bij hem ben."

»Ik ben voldaan, kapitein Wilson, ik bid u niets te doen wat kapitein Lumley zoude kunnen mishagen."

»Ik ben zeker dat wij Alfred spoedig met den verrekijker zullen zien."

»Ik zie hem nu al," zeide Marie Percival, »hij ziet ook door den kijker en wuift mij toe met zijn hoed."

»Goddank," hernam mevrouw Campbell, »nu ben ik gerust."

De Portsmouth liet het fransche linieschip los, zoodra de noodmasten klaar waren en zeil konden voeren; en vervolgde met het konvooi de reis naar den mond van de St. Laurenz rivier.

»Kapitein Wilson," zeide Percival, »wat zijn dat voor beesten die daar in het water duikelen en zoo blazen, — die groote witte dingen."

»Dat zijn zoogenaamde witte walvisschen, Percival, men ziet ze niet dikwijls, behalve hier."

»Welke kleur hebben dan de andere walvisschen?"

»De walvisschen uit de noorderstreken zijn zwart — men noemt ze de zwarte walvisschen; doch die uit de zuidelijke streken of de spermacetiwalvisschen, zijn niet zoo donker van kleur."

Kapitein Wilson deed daarop, op verzoek van Percival, een verhaal van de wijze, waarop de walvisschen gevangen worden, want hij had zelf verscheidene reizen met een walvischvaarder naar de noordelijke streken gemaakt.

Percival was het vragen nooit moede; kapitein Wilson was zeer vriendelijk tegen hem en antwoordde hem altijd. John stond er gewoonlijk altijd bij als kapitein Wilson verhaalde, en keek dan zeer ernstig en oplettend, maar zeide nooit een woord.

»Wel, John," zeide Emma tegen hem toen het gesprek was afgeloopen, »wat heeft kapitein Wilson u verteld?"

»Walvisschen," zeide John, terwijl hij haar voorbijging.

»Zoo, en is dit nu alles wat gij mij vertellen kunt, John!"

»Ja," zeide John en liep heen.

»Hij houdt in allen geval zijn kennis voor zich zelven, jufvrouw Emma," merkte kapitein Wilson lachende aan.

»Ja, ik kom nu zeker, van de geheele walvischvangst niets te weten, tenzij gij zoo goed zijt om zelf er mij wat van te vertellen," antwoordde Emma, terwijl zij den haar aangeboden arm van kapitein Wilson aannam, die haar nu op haar verzoek alles mededeelde.

Drie weken na den slag ankerden zij voor Quebec.

Zoodra het anker gevallen was kreeg Alfred verlof om aan boord van de Londonsche Koopman, te gaan, en toen hoorde zijn familie voor het eerst dat hij gekwetst geweest was. Hij hield nog steeds zijn arm in een draagband, doch de wond was goed aan het genezen.

Ik zal de tallooze vragen van zijn zijde, over de gevangenneming en bevrijding, en van hun kant over het gevecht met het fransche schip, nu maar stilzwijgend voorbijgaan.

Terwijl zij zoo samenspraken kwam het bericht, dat kapitein Lumley met zijn boot aan boord kwam. Zij spoedden zich dadelijk naar het dek om hem te ontvangen.

»Wel mevrouw Campbell," begon kapitein Lumley, nadat de eerste begroetingen waren afgeloopen, »gij kunt mij gelukwenschen dat ik een schip, grooter dan mijn eigen heb mogen bemachtigen, terwijl ik u geluk moet wenschen met het ge-

drag en de zekere bevordering van uw zoon Alfred. Hij heeft het rijkelijk verdiend."

»Ik dank u wel, kapitein Lumley, en wensch u van harte geluk," antwoordde mevrouw Campbell; »ik betreur alleen dat mijn zoon gekwetst is geworden."

»Daar moet gij integendeel juist dankbaar voor wezen, mevrouw Campbell," sprak kapitein Lumley. »Het is de gelukkigste wond van de wereld, want zijne aanspraken worden er door versterkt niet alleen, maar zij stelt mij tevens in staat om hem met u naar Canada te laten gaan, zonder dat hij beschouwd wordt den dienst verlaten te hebben."

»Maar hoe kan dat, kapitein Lumley?"

»Ik kan hem te Quebec als ziek achterlaten. Als men er thuis iets van denkt, zal het wezen, dat zijn wond erger is dan wezenlijk het geval is en hij kan nu op half traktement blijven zoolang hij verkiest. Daar zijn er meer dan genoeg om dadelijk in te vallen. Doch ik kan niet langer blijven. Ik ga naar den wal om een bezoek bij den Gouverneur te brengen, doch wilde in het voorbijgaan u even zien. Gij kunt er van verzekerd wezen dat ik, waar ik u van dienst kan zijn, niet zal nalaten den weinigen invloed dien ik heb, aan te wenden."

Kapitein Lumley nam daarop van allen een hartelijk afscheid, terwijl hij aan Alfred te kennen gaf, dat hij zich als van het schip ontslagen kon rekenen en bij zijn familie mocht blijven.

»Zoo zendt de Hemel ons vrienden, als wij ze het meest van noode hebben en het minst verwachten," zeide mevrouw Campbell, terwijl zij de wegvarende boot nakeek. »Wie zoude, toen wij te Cork het anker lieten vallen, hebben kunnen denken, dat ons zulk een geluk wachtte, en dat, juist toen Alfred om onzentwille zijn carrière prijs gaf, bevordering in den dienst zijn deel zoude worden?"

Kort daarop gingen mevrouw Campbell en Henri, vergezeld van kapitein Wilson naar den wal, om naar kamers om te zien en de recommandatiebrieven, die zij voor sommige kooplieden in Quebec hadden ontvangen, aan te bieden. Terwijl ze nu in gezelschap met een mijnheer Farquhar, die zoo vriendelijk was zijn hulp aan te bieden, naar een geschikt verblijf omzagen, ontmoetten zij kapitein Lumley die van den Gouverneur terugkwam.

»Ik ben blijde dat ik u ontmoet, mevrouw Campbell," zeide kapitein Lumley; »ik heb, terwijl ik den Gouverneur bezocht, gemerkt dat er hier een zoogenaamd admiraliteitshuis bestaat, dat door het gouvernement in orde wordt gehouden, ten behoeve van de kommandeerende officieren van Haar Majesteits schepen. Ik kan er over beschikken en daar de Gouverneur mij heeft gevraagd

om bij hem mijn intrek te nemen, verzoek ik u er gebruik van te willen maken. Gij zult het daar aangenamer hebben dan op gehuurde kamers en het zal u groote uitgaven besparen."

»Wij behoeven niet verder rond te zien, mevrouw Campbell," zeide mijnheer Farquhar.

Mevrouw Campbell betuigde den heer Lumley haar erkentelijkheid en keerde daarop met deze blijde tijding aan boord terug.

»O! Alfred mijn lieve jongen, wat zijn wij u veel verschuldigd," zeide mevrouw.

»Aan mij, moeder? — ik zou eer denken aan kapitein Lumley."

»Ja, aan kapitein Lumley, dat geef ik toe, doch het is toch uw goed gedrag, terwijl gij onder zijne bevelen diendet, dat hem zoo aan u gehecht doet zijn; daaraan zijn wij de kennismaking met hem en al de vriendschapsbewijzen, die wij van hem ontvangen, verschuldigd."

Den volgenden dag verliet de familie het schip en betrok het admiraliteitshuis. Mijnheer Farquhar bezorgde hun eene vrouwelijke dienstbode, die met de echtelieden welke als huisbewaarders het gebouw bewoonden, hen voldoende kon bedienen.

Mevrouw rekende af met kapitein Wilson, die zeer edelmoedig weigerde eenig geld voor den overtocht van Alfred aan te nemen, omdat hij niet aan boord van de Londensche Koopman gebleven was; hij beloofde van hun uitnoodiging, om wanneer hij maar tijd kon vinden bij hen te komen, gebruik te maken, waarop hij voor het oogenblik afscheid van hen nam, en zij in hunne nieuwe woning alleen bleven.

Binnen weinige dagen waren de Campbell's in het admiraliteitshuis gemakkelijk ingericht, doch zij hadden geen plan om er langer te vertoeven dan noodig was; want niettegenstaande deze schikking, kostte hun verblijf te Quebec nog al geld en mijnheer Campbell begreep, dat hij geen geld nutteloos mocht uitgeven.

Vier dagen nadat zij geland waren kwam kapitein Lumley afscheid nemen; daags te voren had hij hen aan den gouverneur voorgesteld, die het bezoek van den heer Campbell met een tegenbezoek vereerde, en veel belang in hun lot scheen te stellen, hetgeen natuurlijk het gevolg was van kapitein Lumley's bemoeiingen. Het was daarom niet te verwonderen, dat zij met leedwezen afscheid namen van een man, die zich zulk een welwillend vriend had betoond; allen betuigden hem dan ook om 't zeerst hunne dankbaarheid. Kapitein Lumley drukte allen de hand; hij verzekerde Alfred dat hij zijne belangen niet uit het oog zou verliezen; hij wenschte hun allen veel voorspoed en vertrok. Een uur later was de Portsmouth met eene lekkere koelte onder zeil.

Den volgenden dag verzocht de gouverneur den heer Campbell, om eens bij hem te komen, en toen zij tegenover elkander zaten vertelde de gouverneur hem dat hij, indien hij bij zijn plan bleef, om zich in Opper-Canada te vestigen, vele moeilijkheden, ja hij vreesde zelfs tegenspoed zoude ontmoeten.

Hij wilde hem zijn plan niet ontraden, omdat hij niets beters wist aan te bieden, dat hem van voornemen zoude kunnen doen veranderen, doch hij achtte het zijn plicht, om hem op die bezwaren opmerkzaam te maken, opdat hij daarop voorbereid zoude wezen.

»Ik stel natuurlijk groot belang in ieder Engelsche familie van zooveel beschaving, die bovendien, zooals ik van u weet, door hare positie aan weelde is gewoon geweest; daarenboven is het belang, dat mijn vriend Lumley in u stelt, voor mij voldoende, om u de meest mogelijke hulp aan te bieden, daar kunt gij van verzekerd wezen, mijnheer Campbell.

De hoofdinspecteur zal zoo dadelijk hier komen, ik moet u allereerst aan hem voorstellen, omdat door hem het land moet verkregen worden, en hij u natuurlijk, wat de plaatselijke gesteldheid betreft, de beste inlichtingen geven kan; gij moet u evenwel voorstellen, dat deze landstreken nog niet veel langer dan dertig jaren aan Engeland toebehooren, en dat niet alleen de Fransche bevolking, maar ook de Indianen zeer vijandig jegens de Engelschen gezind zijn — want de Indianen waren en zijn nog steeds de bondgenooten van de Franschen en verfoeien ons Engelschen. Ik heb de zaak rijpelijk overwogen en hoop u van eenigen dienst te kunnen wezen; indien ik het niet kan, dan is het niet uit gebrek aan goeden wil, wees daarvan verzekerd; welke voordeelen ik u echter ook zal mogen verschaffen, gij zult in elk geval behoefte hebben aan moed en bekwaamheid. Uw zoon Alfred zal u van zeer veel dienst zijn, doch wij moeten ons best doen om u nog eenige andere vertrouwde helpers te verschaffen."

Hierop volgde een langdurig gesprek tusschen den gouverneur en den heer Campbell, waarin laatstgenoemde menigen goeden raad ontving; hun onderhoud werd evenwel afgebroken door de komst van den hoofdinspecteur, waarna het gesprek weder hervat werd.

»Het land, wat ik den heer Campbell zoude voorstellen," zeide de hoofdinspecteur na eenigen tijd, »als er namelijk geen zwarigheden tegen den verkoop bestaan, maakt een deel uit van dat wat het gouvernement zich, aan deze zijde van het meer Ontario, heeft voorbehouden; daar zijn wel landen, meer in de nabijheid van Montreal te verkrijgen, doch al het goede land is reeds verkocht. — Dit land, mijnheer Campbell, is bijzonder goed, omdat er enkele morgens zoogenaamde prairie of natuurlijk weiland bij

behooren. Het bezit daarenboven het voordeel, dat het voor een groot gedeelte aan den oever van het meer ligt, aan de eene zijde door een riviertje begrensd wordt, terwijl het bovendien niet verre, misschien vier of vijf mijlen van het fort Frontignac ligt, alwaar men, zoo noodig, gemakkelijk bijstand zoude kunnen verkrijgen."

Terwijl hij dit alles aan den gouverneur te kennen gaf, wees de hoofdinspecteur op een gedeelte van de kaart dicht bij het schiereiland Quinta.

»Ik ben het geheel met u eens," hernam de gouverneur, »en merk tevens dat er zich aan den anderen kant van den stroom reeds iemand gevestigd heeft."

»Ja, mijnheer," antwoordde de hoofdinspecteur, »dat gedeelte grond werd toegestaan alvorens het besluit was genomen, waarbij het gouvernement het overige aan zich behield; en indien er bewijs noodig was voor de deugdzaamheid van het land, zouden wij dat hebben in den persoon die er zich op vestigde. Het werd nu omstreeks vier jaren geleden, in bezit genomen door den ouden jager Malachi Bone; hij heeft het natuurlijk van alle zijden bekeken, en weet wat het is. Gij herinnert u zeker den man, niet waar? Hij diende als gids bij het Engelsche leger vóór de overgave van Quebec; de generaal Wolf had groote achting voor hem, en hij heeft zulke goede diensten bewezen, dat men hem die streek van 150 morgen heeft toegestaan."

»Ja, nu herinner ik mij hem," hernam de gouverneur, »doch daar ik hem in zooveel jaren niet gezien had, was ik hem geheel vergeten."

»Het zal voor u een groot voordeel wezen, mijnheer Campbell, als gij dezen man tot buurman hebt."

»En kent gij nu niet iemand," voer de gouverneur, zich tot den hoofdinspecteur wendende voort, »die genegen zoude zijn, om bij den heer Campbell te dienen, een vertrouwd persoon natuurlijk, die het land kent en wezenlijk van nut kan zijn."

»Ja, mijnheer de gouverneur, ik ken een zeer geschikt man, die bij u ook bekend is, gij kent hem echter alleen van zijne slechtste zijde, want hij is gewoonlijk in ongelegenheid als gij hem ziet."

»Wie is dat dan?"

»Martin Super, de pelsjager."

»Wat? Dat jonge mensch dat altijd standjes maakt en als ik mij wel herinner, op dit oogenblik achter de tralies zit voor rustverstoring."

»Dezelfde, mijnheer; maar Martin Super, hoe woelig ook te Quebec, is zijn gewicht aan goud waard, zoodra hij buiten de stad is. Het zal u misschien vreemd voorkomen, mijnheer

Campbell, dat ik iemand van zulk een onrustigen aard u aanbeveel, doch de waarheid is dat die pelsjagers, die het wild om de huiden opsporen, na maanden zwervens onder alle mogelijke ontberingen, huiswaarts keeren met de buitgemaakte huiden, om die aan de kooplieden hier in de stad te verkoopen; zoodra zij hun geld ontvangen hebben, geven zij zich over aan allerlei soort van uitspattingen, tot hun geld verteerd is, waarna zij hun wild en avontuurlijk leven weder opvatten. Zoo is het ook met Martin Super, hij moet pleizier maken als hij terugkomt en daar hij een zeer wild heer is, komt hij dikwijls in ongelegenheden als hij te veel gedronken heeft, zoodat hij van tijd tot tijd wegens rustverstoring in de gevangenis zit; ik ken hem echter door en door; hij heeft mij maanden lang op mijne inspectiereizen vergezeld, en als hij in dienst is, ken ik geen geregelder, ijveriger en moediger kerel."

»Ik geloof, dat gij hem te recht aanbeveelt," sprak de gouverneur, »hij zal er wel niets tegen hebben, om uit de gevangenis ontslagen te worden en ik twijfel niet, mijnheer Campbell, of hij zal zich goed gedragen als hij er eens in toestemt u gedurende een paar jaren te dienen.

Het volkje hier is wel niet kwaad, doch aan den anderen kant deugen ze nergens voor. Daar zijn zonder twijfel uitzonderingen, doch over het algemeen zijn zij alles behalve ijverig en moedig. Zooals ik reeds vroeger zeide, hebt gij moedige menschen noodig en dat is Martin zeker. Misschien kunt gij deze zaak wel voor mijnheer Campbell in orde maken."

De hoofdinspecteur beloofde dat, waarop de heer Campbell weldra onder dankbetuiging van den gouverneur afscheid nam.

Mijnheer Campbell, die alle mogelijke inlichtingen had verkregen, omtrent alles wat hij noodzakelijk moest medenemen, was gedurende veertien dagen druk bezig met de noodige aankoopen te doen. Gedurende dien tijd werden hem door den Engelschen zoowel als door den Franschen Consul te Quebec vele beleefdheden bewezen. Alfred, wiens wond nu bijna was genezen, was bedrijvig als altijd, terwijl Henri zijn vader ijverig hielp in het maken van inventarissen en ander werk van dien aard. Maar ook mevrouw Campbell en de beide meisjes zaten niet ledig, zij hadden stoffen gekocht en waren druk bezig met het maken van kleederen voor haar zelve en voor de kinderen.

Eens op een morgen was mijnheer Campbell naar mijnheer Farquhar den koopman gegaan, om inlichtingen te vragen omtrent de middelen van vervoer naar zijn nieuwe bezitting (want hij had die zaak met den hoofdinspecteur in orde gemaakt), toen de gouverneur hem door een zijner adjudanten liet weten, dat hij plan had om over een dag of tien een detachement sol-

daten naar het Fort Frontignac te zenden — omdat er tijding was gekomen, dat de bezetting door het uitbreken van koortsen verzwakt was; en dat als de heer Campbell van deze gelegenheid gebruik wilde maken, hij met zijn familie en goederen onder geleide van de troepen en den bevelvoerenden officier zoude kunnen medegaan.

Natuurlijk werd dit aanbod met blijdschap aangenomen, en toen mijnheer Campbell den gouverneur een bezoek bracht, om hem zijn dank te betuigen, zeide deze dat er overvloed van plaats was in de *bateaux* en cano's, zoowel voor hem en voor de zijnen als voor zijne goederen en dat hij dus geen verdere moeite of onkosten behoefde te doen.

HOOFDSTUK VI.

Den volgenden dag liet de hoofdinspecteur zich bij hem aandienen, terwijl hij Martin Super den pelsjager medebracht.

»Mijnheer Campbell," zeide de hoofdinspecteur, »ziehier mijn vriend Martin Super, ik heb met hem gesproken; hij heeft aangenomen om u een jaar te dienen, en wil bij u blijven als het hem bevalt. Als hij u zoo trouw dient als mij bij mijn rondreizen, twijfel ik niet of gij zult een flinken helper aan hem hebben."

Martin Super was vrij groot en slank, geheel zijn houding duidde flinkheid en kracht aan. Hij had een buitengewoon klein hoofd, wat hem het voorkomen gaf van levendigheid en vlugheid. Zijn uiterlijk was zeer innemend en vertoonde een doorgaande opgeruimdheid, die dan ook geheel in zijn aard lag.

Hij was gekleed in een soort jachtbuis van hertevel, met blauwe lakensche slobkousen en een muts uit de huid van een waschbeer vervaardigd; om zijn middel had hij een gordel, waarin hij zijn mes droeg.

»Nu zal ik u het contract tusschen u en den heer Campbell eens voorlezen, Martin Super, dan kunt gij zien of alles naar uw verlangen is bepaald."

De hoofdinspecteur las daarop het contract voor, dat Martin met een knikje goedkeurde.

»Indien het ook uwe goedkeuring wegdraagt, mijnheer Campbell, wees dan zoo goed om het te onderteekenen; dan zal Martin het ook doen."

Mijnheer Campbell teekende daarop zijn naam, en reikte de pen aan Martin, die toen voor 't eerst zijn mond opendeed.

»Ja, inspecteur, ik weet niet hoe of mijn naam gespeld wordt; en als ik 't al wist kon ik hem toch niet schrijven; ik zal het dus maar op zijn Indiaansch doen en er mijn totem onderzetten."

»Hoe is uw bijnaam bij de Indianen, Martin?"

»De Painter," hernam Martin, terwijl hij onder den naam de figuur van dat dier teekende met de opmerking, »kijk, daar hebt gij mijn naam, beter kan ik hem niet zetten."

»Best," zeide de hoofdinspecteur; »nu is het stuk geheel in orde, mijnheer Campbell. Tot mijn spijt, dames, moet ik u vaarwel zeggen, want ik heb nog bezigheden. Ik zal Martin maar hier laten, mijnheer Campbell, gij zult zeker nog wel iets met elkander te bespreken hebben."

De hoofdinspecteur nam toen afscheid, terwijl Martin bleef. Mevrouw Campbell was de eerste die sprak. »Super," ving ze aan, »ik hoop, dat wij goede vrienden zullen worden, doch vertel mij nu eens wat gij bedoelt met uw totem, noemdet gij het zoo niet?"

»Wel, mevrouw, een totem is een Indiaansch teeken, en gij weet dat ik een halve Indiaan ben. Ieder opperhoofd der Indianen heeft zijn totem. De een heet, de Groote Otter; een ander, de Slang enz. en daarom maken zij hun handteekening met een figuur als het dier, waarnaar ze genoemd worden. En ziet ge, mevrouw, nu hebben ze ons pelsjagers, die bijna dagelijks met hen omgaan, ook namen gegeven en noemen zij mij de Painter."

»Waarom noemen ze u de Painter?"

»Omdat ik er twee op een dag doodde."

»Wat, twee Painters [1] gedood?" riepen de meisjes uit.

»Ja, juffers, ik schoot ze allebei met mijn buks dood."

»Maar, Martin, waarom schoot je toch die menschen dood?" zeide Emma, »was het in een gevecht?"

»Waarom of ik die menschen doodschoot, jufvrouw; ik sprak geen woord van menschen; ik zeide dat ik twee Painters doodschoot," hernam Martin lachende, terwijl hij twee reien tanden liet zien zoo wit als ivoor.

»Wat is dan een Painter, Super?" vroeg mevrouw Campbell.

»Wel, dat is een beest en een leelijk beest ook, dat kan ik je vertellen."

»De teekening heeft wel iets van een panter, tante," zeide Maria.

»Wel, juffer, het kan wel mogelijk wezen dat het een panter is, maar wij kennen ze alleen bij dien anderen naam."

Hierop trad mijnheer Farquhar binnen, aan wien de kwestie werd voorgelegd; deze lachte en vertelde hun dat Painters een

[1] Painter beteekent in 't Engelsch ook »schilder."

soort van Panters waren, niet gevlekt, maar donkergeel en soms zeer gevaarlijk.

»Kent gij dat gedeelte van het land, waar wij naar toe gaan," zeide Henri tegen Martin.

»Ja, ik heb daar maanden lang gejaagd, doch de bevers zijn tegenwoordig schaarsch."

»Zijn er daar nog andere beesten ook?"

»Ja," hernam Martin, »klein wild zooals wij dat noemen."

»Welke soorten zijn het dan?"

»Wel, daar heb je panters en beren en wilde katten."

»Beware! noemt gij dat klein wild; wat moet dan het grof wild wel zijn," zeide mevrouw Campbell.

»Buffels, mevrouw."

»Maar de dieren, waar gij van spreekt, zijn niet goed om te eten, Martin," zeide mevrouw, »is er geen wild dat wij kunnen eten?"

»O ja, herten zijn er in overvloed en wilde kalkoenen; en dan beren, die zijn ook goed om te eten, dunkt mij."

»Komaan, dat klinkt beter."

Nadat zij zoo een uurtje gepraat hadden lieten ze Martin gaan, en de gansche familie, Alfred uitgezonderd die niet t'huis was, toonde zich na hetgeen zij van hem gezien hadden, zeer met hem ingenomen.

Eenige dagen later verzocht mijnheer Campbell of Martin, die zijn dienst nu had aanvaard en druk bezig was met Alfred, bij wien hij reeds in gunst stond, eens bij hem wilde komen en las hem toen een lijst voor van alle zaken, die zij hadden, met de vraag of er ook iets anders noodig was om mede te nemen.

»Gij hebt van vuurwapens gesproken," zeide Martin, »wat voor soort bedoeldet gij?"

»Wij hebben drie ganzenroeren en drie geweren en ook pistolen."

»Ganzenroeren — die zijn, geloof ik, om vogels te schieten — deugen nergens toe; geweren zijn voor soldaten — deugen niets; pistolen — klakkebossen, geen haar beter. Gij hebt geen buksen; zonder buksen kunt gij niet naar de bosschen gaan. Ik heb mijn eigen, doch gij dient er ook eenige te hebben."

»Wel, ik geloof dat gij gelijk hebt, Martin, het is mij nooit in de gedachten gekomen. Hoeveel zouden wij er moeten hebben?"

»Ja, dat is er naar, hoe sterk is uw familie?"

»Wij tellen vijf mannen en drie vrouwen."

»Laten wij dan eens zeggen van tien buksen; dat is overvloedig genoeg — dan zijn er twee over, als er soms iets gebeurt," zeide Martin.

»Maar, Martin," zeide mevrouw Campbell, »gij meent toch niet

dat de kinderen en deze beide jonge dames en ik met buksen moeten schieten?"

»Ik meen te zeggen, mevrouw, dat ik, voor ik zoo oud was als die kleine jongen," hierbij wees hij op John, »heel goed een doel kon raken, en een vrouw moet ten minste een buks kunnen laden en den haan kunnen spannen al schiet ze er zelf niet mede. Het is een doodelijk wapen, mevrouw, en in de hand van een kind even gevaarlijk als in die van den sterksten man. Ik wil hiermede niet zeggen, dat het er zoo na aan toe zal komen, maar het is altijd goed dat men ze heeft, en andere menschen laat blijken dat ze geladen klaar staan."

»Ja, Martin," zeide mijnheer Campbell, »ik ben 't geheel met u eens, dat het goed is om op alles voorbereid te zijn.

»Als wij er toe in staat zijn zullen wij de tien buksen koopen. Wat zullen zij kosten?"

»De beste kosten zoowat zestien dollars, mijnheer; doch ik geloof dat het beter is, dat ik ze voor u uitkies en ze eerst eens probeer voor gij ze koopt."

»Best, Martin; zoodra Alfred terugkomt zal hij met u medegaan, dan kunt gij samen die zaak regelen."

»Maar, Super," sprak mevrouw Campbell, »gij hebt ons vrouwen, met het idee dat er zooveel vuurwapenen noodig zijn, bepaald schrik aangejaagd."

»Als Pontiac nog leefde, mevrouw, zouden ze zeker allen noodig wezen, doch hij is nu dood; toch bestaan er altijd een menigte zwervende Indianen zooals wij ze noemen, die volstrekt niet te vertrouwen zijn en ik houd er altijd van om de buksen geladen te zien. Zie, mevrouw, vooronderstelt eens dat alle mannen in het bosch waren en dat, in hun afwezigheid, een beer u een bezoek bracht, zoude het dan niet goed wezen, dat er een geladen buks voor hem klaar stond; en zouden de jonge dames niet veel liever op hem vuren, dan door hem op zijn wijze omhelsd te worden?"

»Gij hebt mij volkomen overtuigd, Martin: ik zal niet alleen een buks leeren laden, maar afschieten ook."

»En ik zal de knapen er mede leeren omgaan, mevrouw, dat zal het aantal van uwe verdedigers vermeerderen."

»Ja doe dat, Martin," hernam mevrouw Campbell, »ik ben overtuigd dat gij volkomen gelijk hebt."

Toen Martin kort daarna de kamer verlaten had, zeide Mr. Campbell. »Ik hoop, lieve, dat gij en de meisjes door 't verhaal van Super niet verschrikt zult zijn. Afgezonderd en ver van alle hulp, zooals wij zullen wezen is het noodzakelijk, dat wij goed gewapend zijn; daaruit volgt nu evenwel niet, dat die gevaren, waarop wij voorbereid moeten wezen, zich ook werkelijk zullen voordoen."

»Ik sta voor mij zelve in, lieve Campbell," hernam mevrouw, »ik ben er op voorbereid zoo noodig het gevaar het hoofd te bieden en te doen wat een zwakke vrouw vermag te doen, en gevoel de waarheid van Martin's bewering, dat een vrouw of kind met een buks in de hand, tegen den sterksten man is opgewassen."

»En ik, lieve oom," zeide Maria Percival, »hoop met Gods hulp mijn plicht te doen, hoe vreemd de omstandigheden dan voor een vrouw ook mogen wezen."

»Terwijl ik, lieve oom," viel nu Emma lachende in, »oneindig liever een geweer afschiet dan door een beer of Indiaan omhelsd te worden, omdat men van twee kwaden altijd het beste kiezen moet."

»Nu, ik merk dat Martin geen kwaad gesticht, maar integendeel goed gedaan heeft. Het is altijd goed om op het ergste voorbereid te wezen, en in het gevaar op de hulp van de Voorzienigheid te vertrouwen."

Eindelijk waren alle inkoopen gedaan, was alles ingepakt en gereed om ingescheept te worden.

Er kwam een tweede boodschap van den gouverneur, dat de troepen over drie dagen aan boord zouden gaan, waarbij hij den heer Campbell tevens meldde dat, indien hij nog geen koeien en paarden gekocht had, de officier op 't fort Frontignac, meer vee had dan noodig was, en er hem van kon voorzien, wat misschien beter was dan het zoo ver te vervoeren.

De heer Campbell, die wel over koeien gesproken, doch nog geen koop gesloten had, nam daarom met blijdschap het aanbod van den gouverneur aan.

Daarenboven kwam er met deze boodschap een uitnoodiging aan mijnheer Campbell, de dames, Henri en Alfred, om daags voor hun vertrek een afscheidsdiner ten huize van den gouverneur bij te wonen.

De uitnoodiging werd aangenomen: de heer Campbell werd aan den bevelvoerenden officier van het detachement, dat naar Frontignac zoude gaan, voorgesteld, en ontving van hem de verzekering dat hij alles in het werk zoude stellen, om het hun gemakkelijk te maken.

De vriendelijkheid van den gouverneur nam hiermede echter nog geen einde; hij verzocht den officier om voor het gebruik van den heer Campbell twee groote tenten mede te nemen, die naar het fort teruggezonden konden worden, zoodra hun huis gebouwd en zij geheel op stel zouden zijn. Hij sloeg zelfs voor dat mevrouw Campbell en de beide jonge dames op het gouvernementshuis zouden blijven, totdat mijnheer Campbell alles in orde zoude hebben om haar te ontvangen; doch dit wilde mevrouw niet doen, en zij sloeg dus onder vele dankbetuigingen dat aanbod af.

HOOFDSTUK VII.

Hoewel het reeds midden in Mei was, vertoonde zich echter tot op weinige dagen voor hun vertrek slechts een spoor van groen, of van bladeren aan de boomen; in de laatste drie dagen evenwel, voor ze Quebec verlieten, groeide alles zoo snel, dat het scheen alsof het eensklaps zomer was geworden. Ook was het zeer warm, terwijl het snerpend koud was geweest, toen zij landden; doch in Canada zooals in gansch Noord-Amerika zijn de overgangen van hitte tot koude en omgekeerd zeer snel.

Mijne jeugdige lezers zullen wel verbaasd wezen als ze hooren dat te Quebec als de winter begint, alle dieren die tot winterprovisie benoodigd zijn, tegelijk worden geslacht.

Als er vele troepen aanwezig zijn worden er soms drie à vier honderd ossen geslacht en opgehangen. Ieder huisgezin slacht zijn hoornvee, zijn schapen, varkens, kalkoenen, kippen enz., 't welk dan alles op de zolders wordt opgehangen, waar het dadelijk hard bevriest en gedurende den strengen winter, die in dat land wel zes à zeven maanden aanhoudt, goed en lekker blijft. Als er een stuk vleesch gekookt moet worden dan moet men het eerst langzaam met lauw water ontdooien en daarna wordt het op het vuur gezet. Indien men het dadelijk, bevroren op het vuur zet, bederft het. Ook vindt men in deze koude streken nog een andere bijzonderheid; een kleine visch, sneeuwvisch genaamd, wordt gedurende den winter gevangen, door gaten die men in het dikke ijs kapt; deze visschen komen dan bij duizenden naar die openingen om adem te scheppen en worden dan met een schepnet op het ijs geworpen, waar ze binnen vijf minuten zoo hard bevriezen, dat men ze als een stok in tweeën zoude kunnen breken. Gedurende de wintermaanden wordt het vee met dezen visch gevoed. Doch hoe vreemd het ook schijnt, men heeft bij ondervinding, dat deze visch, nadat hij vier en twintig uren en langer is bevroren geweest, weder bijkomt en vroolijk rondzwemt, als men hem, evenals het vleesch in water legt en langzamerhand ontdooit. Doch wij willen ons verhaal voortzetten.

Nadat hij alles betaald had bevond Mr. Campbell, dat hij nog drie honderd pond overhield; hij plaatste die som in de Quebecsche bank, om die te gebruiken als hij ze noodig had. Zijn uitgaven waren groot geweest. Vooreerst het verhuizen en de passagegelden voor een zoo groot gezin; daarenboven had hij te Liverpool, waar alles goedkooper is dan te Quebec, een groote hoeveelheid gereedschappen, werktuigen en huisraad gekocht. Ook te Quebec had hij vele zaken aan moeten schaffen, zooals de duurste materialen voor zijn huis, bijv.: vensterramen met de

ruiten er reeds ingezet, kachels, planken om vloeren te leggen, kasten, ingezouten spijzen, aardewerk van allerlei soort; twee kleine wagens, klaar om in elkander gezet te worden, doozen met spijkers, in een woord een menigte zaken te vervelend om op te noemen. Door den aankoop van dit alles, gevoegd bij de verteringen in Quebec, had de heer Campbell al zijn geld op de boven vermelde drie honderd pond na, uitgegeven.

Op den 13den Mei gingen zij eindelijk scheep, doch het was niet voor 's avonds, dat alles gereed was en mevrouw Campbell met haar nichtjes, naar de schuiten (bateaux) geleid werden, die aan de werf lagen, met de troepen reeds aan boord.

De gouverneur en zijn adjudanten, benevens vele personen van invloed uit Quebec, vergezelden hen naar de aanlegplaats en zoodra men afscheid genomen had, werd het teeken gegeven en staken de schuiten (bateaux) van wal, onder een driewerf herhaald hoerah! van de soldaten. Een korten tijd nog gaven de achterblijvenden bewijs van hun belangstelling, door het wuiven met zakdoeken als anderszins; doch dit was spoedig voorbij, en de familie zag zich van hare kennissen gescheiden, terwijl ze zwijgend zaten te luisteren, naar het eentonig geplas van de riemen in het water.

Het is waarlijk ook niet te verwonderen, dat zij stil waren, want ieder was met zijn eigen gedachten bezig. Zij herinnerden zich het schoone park te Wexton, dat zij verlaten hadden, na er zoo lang en gelukkig gewoond te hebben; het huis met al zijn luister en gemakken, kwam hen voor den geest; zij dachten aan de meubels van iedere kamer en aan het uitzicht uit de vensters; zij waren den oceaan overgetrokken, en waren nu op het punt, beschaving en gemakken vaarwel te zeggen — om zich in de Canadasche bosschen af te zonderen — en zich aan eigen hulpbronnen, hun eigen gezelschap en hun eigen inspanning over te geven. Het was in waarheid het begin van een nieuw leven, waarvoor zij zich na al de weelde en overvloed die ze vroeger genoten hadden weinig geschikt gevoelden; doch stemden hunne overdenkingen en herinneringen hen ook al tot stillen ernst, zij brachten hen niet tot wanhoop of morren; zij vertrouwden op die Macht die hen alleen beschermen kon — die geeft en neemt en met ons doet naar Zijn welbehagen; en al waren ze nu allen wel niet geheel vervuld met blijde hoop, toch bezaten ze vertrouwen, goeden moed en berusting.

Allengskens werden ze door de schoonheid van de landstreek en door het nieuwe van wat ze zagen, uit hunne droomerijen opgewekt; ook het vroolijk en opwekkend gezang van de Canadasche schippers werkte daartoe mede, zoodat ze eindelijk hun gewone opgeruimdheid herkregen.

Alfred was de eerste die zijne treurige gedachten van zich zette, en zijn best deed om ook de overigen op te vroolijken; zijne pogingen daartoe bleven ook niet vruchteloos. De officier, die het bevel over de troepen voerde en met de familie in dezelfde schuit zat, had hun stilzwijgen na het vertrek geëerbiedigd — misschien waren vele van hunne gewaarwordingen ook wel de zijne. Hij heette Sinclair en was de oudste kapitein van het regiment — hij was een schoon en blozend jong mensch, groot en welgemaakt, met een fatsoenlijk uiterlijk en zeer beschaafde manieren.

»Hoe heerlijk schoon is het gebladerte daar ginder, moeder," zeide Alfred, die het eerst het stilzwijgen verbrak, »welk een kontrast tusschen de zoo doorschijnende en gele bladeren van die platanen en de jonge spruiten van die dennen."

»Het is waarlijk zeer mooi," hernam mevrouw Campbell, »en die takken van de boomen, zooals ze daar over het water afhangen —"

»Als waren het," zeide Emma, »barmhartige Samaritanen met de armen uitgebreid, om een ongelukkigen drenkeling, die door den stroom wordt weggevoerd, te redden."

»Ik wist niet, Emma," voegde Alfred er bij, »dat boomen zooveel deden aan menschlievendheid en aan bespiegeling."

»Voor hun menschlievendheid," zeide Emma, »wil ik niet instaan, maar gij zult toch moeten toegeven, neef, dat zij zich in dat heldere water spiegelen."

»Ik vooronderstel dat gij hun ook nog ijdelheid toeschrijft," antwoordde Alfred, »want zij schijnen over den stroom te hangen, opdat zij zich in dien helderen waterspiegel mogen zien en bewonderen."

»Dat is voor een adelborst al heel aardig gezegd; ik wist waarlijk niet dat er aan boord van een oorlogschip, zulke keurige taal gesproken werd," antwoordde de jonge dame.

»Wel mogelijk, nicht," hervatte Alfred, »doch als zeelui in gezelschap met dames zijn, worden ze wel van zelf beschaafder."

»Nu ik moet toegeven, Alfred, dat gij heel wat beschaafder zijt geworden, sedert gij een maand aan wal zijt geweest."

»Dank je wel, nicht Emma, zelfs voor dat kleine kompliment," hernam Alfred lachende.

»Doch wat is dat daar om den hoek," riep Marie Percival uit, »is dat een dorp — een, twee, drie huizen — recht voor ons uit."

»Dat is een houtvlot, jufvrouw Percival, dat de rivier afzakt," antwoordde kapitein Sinclair. »Als wij er dichter bij zijn zult gij eens merken, welk een oppervlakte het in het water beslaat, en dat het uit drie lagen stammen bestaat. Deze vlotten hebben

een waarde van verscheiden duizend ponden. Eerst wordt er een raam van boomstammen gemaakt, die met houten pennen bevestigd worden, daarna worden de boomstammen binnen dit raam geplaatst. Daar zijn wellicht tusschen de veertig en honderd menschen op dit vlot om het stroomafwaarts te sturen en de huisjes, die gij er op ziet, zijn gebouwd om die menschen tot woning te verstrekken. Ik heb tot vijftien huizen toe, op zulk een vlot geteld, dat soms een lading voor dertig tot veertig groote schepen bevat."

»Het is waarlijk verbazend, hoe zij zulk een vlot den stroom afvoeren en besturen," zeide Mr. Campbell.

»Daar hoort ook veel handigheid toe en vreemd schijnt het dat zulk een enorme massa zoo kan bestuurd worden en toch gebeurt het, zooals gij ziet; daar zijn drie of vier roeren, bestaande uit lange riemen en daarenboven merkt gij zooals gij zien kunt verscheidene aan weerszijde."

Het gansche gezelschap stond nu achter op de bateau, om naar de menschen op het vlot te zien; er waren er tusschen de vijftig en zestig op, die nu eens naar de eene zijde liepen om aan de riemen te trekken, waarvan elk de vereende krachten van zeven of acht man vereischte, en dan weder, op bevel van de stuurlieden, naar de riemen aan de tegenovergestelde zijde gingen.

De bateau hield op den oever aan om niet in den weg te zijn, terwijl het vlot hen snel voorbijdreef.

Zoodra het den hoek om was, liep de rivier recht op Quebec aan, en daar er een gunstig briesje woei werden er nu op het vlot tien à vijftien zeilen aan verschillende masten geheschen, om de snelheid van de vaart te vermeerderen, wat ook weder de bewondering van het gezelschap gaande maakte.

Het gesprek werd nu algemeen, totdat de bateau aan den oever van de rivier werd vastgemaakt, terwijl de manschappen hun middagmaal gebruikten, dat reeds voor hun vertrek van Quebec, was gereedgemaakt.

Na twee uren rustens gingen ze weer op reis, en kwamen tegen den avond te St. Anna, waar ze alles voor hun ontvangst in gereedheid vonden. Hoewel hunne bedden waren gemaakt van de bladen van de maïs of Indiaansch koorn, waren zij zoo vermoeid, dat zij ze zeer gemakkelijk vonden en bij het aanbreken van den dag verfrischt, en met verlangen om hun reis te vervolgen, opstonden.

Martin Super, die met de twee jongste knapen op een afzonderlijke boot was geweest, had na de ontscheping alles gedaan om het de dames gemakkelijk te maken; terwijl het bleek dat hij de genegenheid van de beide jongens, door zijn grappige verhalen gedurende den dag, geheel gewonnen had.

Toen, spoedig na hun inscheping, de naam van Pontiac wederom door kapitein Sinclair genoemd werd, zeide mevrouw Campbell:

»Onze knecht Super noemde dien naam reeds. Ik beken, dat ik omtrent de zaken van Canada niets af weet; en alleen weet dat Pontiac een opperhoofd der Indianen was. Misschien kan kapitein Sinclair ons eenige inlichtingen geven aangaande een man, die naar het schijnt zoo algemeen bekend is in deze streek."

»Voor zooverre ik daartoe in staat ben, wil ik gaarne aan uw verlangen voldoen, mevrouw. Over een voorval kan ik gewis met kennis van zaken spreken, omdat mijn oom, ten tijde dat het fort Détroit bijna overrompeld was geworden, tot de bezetting behoorde, en die gebeurtenis dikwijls in mijn tegenwoordigheid verhaalde.

Pontiac, was het hoofd van alle stammen der Indianen, langs het meer. Ik wil de namen dier verschillende stammen hier niet noemen, doch die waar Pontiac bepaaldelijk toe behoorde, was die der Ottawa's. Hij regeerde ten tijde, dat Canada door de Franschen aan ons werd overgegeven. Hoewel hij zeer trotsch en hoogmoedig, aanspraak maakte op de souvereiniteit over het land, was hij toch, zoo scheen het althans in het begin, zeer beleefd jegens de Engelschen; — de Franschen hadden ons bij al de noordelijke stammen zoo zwart gemaakt, dat zij zich tot dien tijd, zeer vijandig jegens ons hadden betoond, en zelfs onzen naam schenen te haten. — Zij zijn nu rustiger gezind, en het is te hopen dat de vrees, die zij na de verschillende botsingen voor ons koesteren, hen rustig zal doen blijven. Gij weet wellicht, dat de Franschen op de belangrijkste punten, binnenlands en langs de meren verschillende forten hebben gebouwd, die, toen zij deze landen overgaven, door onze troepen bezet zijn geworden, om de Indianen in toom te houden.

Al deze forten liggen verspreid, zoodat er zelden gemeenschap tusschen bestaat. Het was in het jaar 1763, dat Pontiac voor het eerst van zijn vijandelijke gezindheid jegens ons en van zijn plan om ons zoo veel mogelijk van de meren te verdrijven, blijken gaf. Hij was even listig als dapper, en gaf, voor een Indiaan, meer blijken van veldheerskennis, dan men zou verwacht hebben — altijd in aanmerking genomen hun wijze van oorlogsvoeren, die steeds op krijgslisten gegrond is. Zijn operatieplan was om zoo mogelijk alle onze forten, op hetzelfde tijdstip te overrompelen, en zijne maatregelen waren zoo uitmuntend genomen, dat het hem binnen vijftien dagen, nadat hij het plan gesmeed had, gelukte om ze allen, op drie na in bezit te nemen, dat is, hij overrompelde tien van de dertien forten. Het spreekt wel van zelf, dat de verschillende aan-

vallen door andere hoofden, onder zijne bevelen, gemaakt werden, daar hij bij al die gelijktijdige aanvallen niet tegenwoordig kon zijn."

»Joeg hij de bezettingen over de kling, kapitein Sinclair?" vroeg Alfred.

»Het grootste gedeelte er van ja: sommigen werden gespaard en later tegen hoogen losprijs vrijgekocht.

Als een bijzonder bewijs hoe verre dit opperhoofd andere Indianen vooruit was, had ik moeten melden, dat hij gedurende dien tijd wissels uitgaf op stukjes boombast, die met zijn totem, de Otter, waren geteekend: en dat deze wissels, in tegenoverstelling van menigeen, in meer beschaafde maatschappijen afgegeven, allen behoorlijk aangenomen en betaald werden."

»Dat is in een wilde al zeer opmerkelijk," merkte mevrouw Campbell aan, »doch hoe legde Pontiac het aan, om al die forten te overrompelen?"

»Bijna allen werden door een bijzondere krijgslist genomen. De Indianen zijn zeer verzot op een spel, Bagattiway genoemd, en zijn daar zeer behendig in; het wordt gespeeld met een bal en een raket met langen steel. Zij verdeelen zich daarbij in twee partijen, en het doel van ieder partij is om den bal naar haar eigen paal te werpen.

Het heeft iets van het cricketspel in Engeland of kolven in Schotland. Vele honderde menschen houden zich daar soms mede bezig, en de Europeanen zien zoo gaarne den ijver en de vlugheid die door de inlanders bij dit spel ten toon gespreid worden, dat het iets heel gewoons was, de Indianen, als zij in den omtrek der forten waren, uit te noodigen om een spel te spelen. Hierop grondde Pontiac zijn plan, wat daarin bestond, dat de Indianen hun balspel dicht onder het fort zouden beginnen en na een korten tijd spelens den bal in het fort zouden slaan, natuurlijk gingen er dan eenigen naar binnen om den bal te halen; nadat dit twee- à driemalen was geschied, werd het spel om achterdocht te vermijden weer begonnen, om den bal wederom in het fort te werpen en dan in menigte door de poorten te loopen; eens allen daar, haalden zij hunne verborgen wapens te voorschijn en overmeesterden de niets kwaads vermoedende bezetting."

»Het was zeker eene zeer goed overlegde krijgslist," zeide mevrouw Campbell.

»En gelukte zooals ik reeds zeide, uitgenomen bij drie forten. Het fort, dat Pontiac vooral wenschte te bezitten en waar hij zelf den aanval bestuurde, was Détroit, alwaar, zooals ik vroeger reeds opmerkte, mijn oom in garnizoen lag; doch hier mislukte de aanslag, door eene bijzondere omstandigheid."

»Ach, toe!" zeide Emma, »vertel ons waardoor, kapitein Sinclair; gij weet niet hoezeer gij mijn belangstelling hebt gaande gemaakt."

»En de mijne ook, kapitein Sinclair," voegde Maria er bij.

»Ik ben waarlijk blij, dat ik u een gedeelte van dezen vervelenden dag heb verkort, jufvrouw Percival, en zal daarom mijn verhaal voortzetten.

Het garnizoen van het fort Détroit bestond uit omstreeks driehonderd man; toen Pontiac daar met een groot getal Indianen aankwam en onder de wallen zijn kamp opsloeg; hij had echter zoovele vrouwen en kinderen tusschen de krijgslieden gemengd en zooveel handelsartikelen medegebracht, dat er geen argwaan ontstond.

De bezetting had van de vermeestering der andere forten, die reeds had plaats gegrepen, geen tijding ontvangen. Wel werd majoor Gladwin, die het bevel in het fort voerde, op het ongewoon groot aantal Indianen gewezen, doch hij vermoedde niets kwaads. Pontiac zond een boodschap aan den majoor Gladwin, dat hij een mondgesprek met hem wenschte te houden, ten einde de vriendschap tusschen de Indianen en de Engelschen te versterken; majoor Gladwin stond dit toe en bepaalde, dat hij Pontiac en zijne hoofden den volgenden dag in het slot zoude ontvangen.

Nu wilde het toeval dat majoor Gladwin, door eene Indiaansche vrouw een paar moccasins (soort van schoenen) had laten vervaardigen, uit een zeer bijzonder geteekende elandshuid.

De Indiaansche vrouw bracht hem de moccasins met het overgeschoten gedeelte van de huid, en de majoor vond ze zoo mooi dat hij haar last gaf om nog een paar uit die huid te maken, er bijvoegende, dat zij het overige van de huid dan voor zich mocht houden. De vrouw verliet daarop den majoor, doch in plaats van het fort te verlaten, bleef ze talmen, wat de opmerkzaamheid trok en haar deed vragen waarom ze niet heenging. Zij antwoordde dat zij het overgeschoten gedeelte van de huid terug wilde geven, omdat de majoor er zulk een groote waarde aan hechtte; daar dit gedrag evenwel vreemd voorkwam, werd zij nader ondervraagd, waarop zij ten antwoord gaf, dat wanneer zij nu de huid medenam, zij die nimmer zoude kunnen teruggeven.

Toen de majoor Gladwin onderricht was, welke uitdrukkingen de vrouw gebezigd had, ontbood hij haar bij zich; 't was klaarblijkelijk dat zij iets wenschte mede te deelen, doch bevreesd was. Toen men echter sterker bij haar aanhield en haar geruststelde, met de verzekering, dat men haar beschermen zoude, ontdekte zij aan den majoor Gladwin, dat Pontiac en zijne hoofden des anderendaags morgens onder voorwendsel van een gesprek te hou-

den in het fort zouden komen; doch dat zij de loopen hunner buksen afgekort hadden, om ze onder hunne mantels te kunnen verbergen en van plan waren, om op een door Pontiac te geven teeken den majoor Gladwin en alle officieren die de onderhandeling bijwoonden, te vermoorden; terwijl de overige krijgslieden ook met verborgen wapenen onder voorwendsel van handel te drijven, eveneens in het fort zouden komen en de bezetting aanvallen.

Majoor Gladwin deed, nadat hij dit bericht gehoord had, alles wat hij kon, om het fort in staat van verdediging te stellen, en nam alle mogelijke voorzorgen. Hij deelde de officieren en manschappen het plan van de Indianen mede; en gaf de officieren de noodige voorschriften hoe zij zich bij de onderhandeling moesten gedragen, en aan de manschappen hoe zij die gewaande kooplieden buiten moesten ontvangen.

Omstreeks tien uur kwamen Pontiac, met zijn zes en dertig hoofden en een aantal krijgslieden in het fort, voor hun gewaande onderhandeling, en werden daar zeer beleefd ontvangen. Pontiac hield zijn aanspraak, en toen hij voorwaarts trad om den majoor zijn, met schelpen versierden gordel aan te bieden, waarvan het aannemen door den majoor, naar het verhaal, van de vrouw, het afgesproken teeken voor de hoofden en manschappen was, om den aanval te beginnen, trokken de majoor en zijne officieren hunne sabels half uit de scheede, terwijl de troepen met geladen geweer en gevelde bajonet in de vergaderzaal en daar buiten te voorschijn traden, gereed om vuur te geven. Pontiac, hoe dapper ook, verbleekte; hij bemerkte dat hij verraden was en eindigde, ten einde niet openlijk ontmaskerd te worden, zijn aanspraak met vele betuigingen van eerbied jegens de Engelschen. Daarop rees de majoor overeind om hem te antwoorden en vertelde hem onmiddellijk, dat hij met zijn plan en zijne moorddadige voornemens bekend was. Pontiac ontkende het, doch de majoor trad op hem toe en sloeg hem zijn mantel open; hierdoor werd zijn verkorte buks zichtbaar, en stonden Pontiac en zijn hoofden verstomd. Majoor Gladwin gelastte daarop Pontiac onmiddellijk het fort te verlaten, daar hij anders niet in staat zoude wezen om de verontwaardiging zijner manschappen te beteugelen, die hem en al zijne volgelingen buiten het fort wilden ombrengen. Pontiac en zijne hoofden wachtten geen tweede bevel af, maar haastten zich zooveel zij konden, om buiten de poort te komen."

»Maar," zeide Henri Campbell, »was het wel voorzichtig van majoor Gladwin, dat hij Pontiac en zijne volgelingen toestond weg te gaan, nadat zij in het fort waren gekomen, met het plan hem en de zijnen te vermoorden. Zoude hij niet verantwoord zijn geweest, indien hij hen gevangen had gehouden?"

»Ik houd het er voor van ja, en zoo dacht mijn oom er ook over, doch de majoor was van eene andere meening. Hij zeide dat hij hen vrijgeleide en bescherming in en uit het fort beloofd had, voordat hij met het verraad bekend was; en eens iets beloofd hebbende, verbood zijn eer hem om die belofte niet na te komen."

»Hoe het zij, als de majoor dwaalde, dan dwaalde hij ter goeder trouw," merkte Alfred aan. »Ik voor mij denk dat hij te angstvallig was, en dat ik in zijn geval zoo niet Pontiac zelf, dan toch eenige andere gevangenen gehouden had als gijzelaars voor het goed gedrag van de overige stammen."

»De uitkomst bewees dat de majoor wijs zoude hebben gedaan als hij zoo gehandeld had; want den volgenden dag deed Pontiac, die door de lankmoedigheid van majoor Gladwin volstrekt niet ontwapend was, een hevigen aanval op het fort. Hij stelde al zijn listen in het werk, doch de aanval mislukte.

Daarop sloot Pontiac het fort in en sneed allen toevoer af, waardoor de bezetting in grooten nood verkeerde. Doch ik moet hier ophouden, want wij zijn nu te Trois-rivières, waar wij dezen nacht zullen blijven. Ik hoop dat de toebereidselen voor uw ontvangst niet te zeer zullen tegenvallen: ik vrees dat gij als wij verder komen u nog meer zult moeten behelpen."

»Nu daar zijn wij volkomen op voorbereid, kapitein Sinclair," hernam mijnheer Campbell, »mijne vrouw en nichtjes hebben te veel gezond verstand om in de wildernissen van Canada Londensche hotels te verwachten."

De schuiten lagen nu aan den wal en het gezelschap ging aan boord, om den nacht in het klein, omheinde dorpje Trois-rivières door te brengen.

HOOFDSTUK VIII.

Daar kapitein Sinclair had gezegd, dat zij den volgenden dag een langeren weg hadden af te leggen en dat het geraden was om zoo vroeg mogelijk op reis te gaan, stonden ze met het aanbreken van den dag op, hadden in een half uurtje ontbeten en waren weder scheep gegaan. Kort nadat ze weer op stroom waren, en de zeilen, daar de wind gunstig was, waren bijgezet, vroeg mijnheer Campbell hoever ze dien dag moesten gaan.

»Als het eenigszins mogelijk is, omstreeks vijftig mijlen," antwoordde kapitein Sinclair. »Gedurende de eerste twee dagen hebben wij twee en zeventig mijlen afgelegd; doch van hier tot Montreal

is het nog omstreeks negentig. Wij zijn zeer verlangend om het grootste gedeelte daarvan heden nog af te leggen, om te kunnen landen aan een open plaats die wij kennen, waar ik weet dat wij veilig zullen wezen. Het spijt mij dat ik het moet zeggen, maar gij zult van nacht uwe eigen tenten en bedden moeten gebruiken, omdat er in de plaats waar wij hopen te landen, nergens in den omtrek een woning is, groot genoeg om ons op te nemen."

»Maak u daar niet ongerust over, kapitein Sinclair, ik verzeker u dat wij zeer lekker zullen slapen," antwoordde mevrouw Campbell, »doch waar zullen alle overigen blijven? — daar is slechts een tent."

»O! bekommer u maar niet over de overigen van het gezelschap; wij zijn daaraan gewoon en uwe heeren zullen er niet om geven; eenige zullen in de bateaux slapen, anderen bij het vuur en de rest in het geheel niet, want zij zullen de wacht houden."

Nadat het gesprek nog eenigen tijd geduurd had, zeide Marie Percival tegen Sinclair: »als ik mij niet bedrieg, kapitein, was uw verhaal omtrent Pontiac, gisteren nog niet geheel uit en zijt gij gebleven bij de insluiting van het fort Détroit. Zoudt gij ons het genoegen willen doen te verhalen, hoe het verder afliep."

»Met veel pleizier, jufvrouw Percival. Het was zeer moeilijk om het fort te hulp te komen, omdat alle gemeenschap was afgesneden; eindelijk zond de gouverneur zijn adjudant, den kapitein Dalyell, wien het gelukte met twee honderd vijftig man binnen het fort te komen. Kort daarna deed hij een uitval op de verschansingen van de Indianen, doch Pontiac, die van zijn voornemen kennis had gekregen, legde zich in een hinderlaag, sloeg de troepen met groot verlies terug, en de arme Dalyell viel in den strijd. De brug, waarbij dat gevecht plaats had, heet nog altijd, de Bloedige Brug. Pontiac liet het hoofd van Dalyell afsnijden en dat op een staak plaatsen."

»Ziedaar 't gevolg van majoor Gladwin's overdreven gevoel van eer," riep Alfred uit; »als hij Pontiac gevangen had gehouden, zoude dat alles niet gebeurd zijn."

»Ik ben het met u eens, mijnheer Alfred," zeide kapitein Sinclair, »hij had den wolf losgelaten, doch majoor Gladwin meende dat, 't geen hij deed recht was en kan dus niet gelaakt worden. Na deze nederlaag werd het fort steeds dichter ingesloten en leed de bezetting vreeselijk. Verscheidene schepen die uitgezonden waren om het garnizoen te versterken en van levensmiddelen te voorzien, vielen in handen van Pontiac, die de manschappen zeer wreedaardig behandelde.

Deels nu door verlies aan manschappen en aanhoudend wa-

ken, deels door gebrek aan levensmiddelen werd de bezetting tot de grootste ellende gebracht. Eindelijk kwam er een schooner met nieuwen toevoer, die als naar gewoonte door Pontiac met zijne krijgslieden in cano's werd aangevallen. De schooner was verplicht weer af te houden, doch de Indianen vervolgden hem, verwondden door een onophoudelijk geweervuur bijna ieder man aan boord, enterden eindelijk en namen het schip. Terwijl zij nu van alle zijden het schip beklommen, riep de kapitein van den schooner, die een zeer vastberaden man was en besloten had om niet in de handen der Indianen te vallen, den konstabel toe, dat hij de lont in het kruit moest werpen om het schip met vriend en vijand in de lucht te laten springen. Een van de hoofden van Pontiac, die Engelsch verstond, waarschuwde de Indianen en sprong over boord, terwijl de anderen hem volgden, hals over kop in de canoes sprongen en zich zoo spoedig mogelijk roeiende, en zwemmende van het schip verwijderden. De kapitein maakte van den wind gebruik en kwam behouden aan het fort en op deze wijze werd door den moed van één man het fort ontzet en de bezetting gered."

»Gij zegt dat Pontiac nu dood is, althans Martin vertelde het ons. Op welke wijze stierf hij?" vroeg mevrouw Campbell.

»Hij werd door een Indiaan vermoord, doch de reden is moeilijk te zeggen. Reeds eenige jaren geleden had hij vriendschap met ons gesloten en genoot hij een ruim inkomen van het Gouvernement; het schijnt evenwel dat zijn haat tegen de Engelschen weder ontwaakt was, en in een Indiaansche raadsvergadering stelde hij op nieuw voor, om ons aan te vallen. Nadat hij uitgesproken had stiet een Indiaan hem zijn mes in het hart, doch of dit een bijzondere wraakoefening was, dan wel een poging om een nieuwen oorlog met ons, die hunne stammen altijd zeer gedund hadden, te vermijden, is moeilijk uit te maken. Een ding is zeker dat met hem de haat der Indianen tegen de Engelschen grootendeels begraven werd."

»Ontvang onzen dank, kapitein Sinclair," zeide Marie, »voor uw moeite. Ik vind die geschiedenis van Pontiac zeer interessant."

»Daar viel in zijn karakter veel te bewonderen en te betreuren en wij mogen den Indiaan niet te hard beoordeelen. Hij was geschapen om te heerschen en bij zijn tact om al de stammen der Indianen rondom het meer vereenigd te houden, dat voorwaar geen gemakkelijke taak was, bezat hij grooten moed en overleg in zijne plannen. Dat hij er zich op toelegde om ons uit de landen te verdrijven, waarin hij zich, en met recht als vorst beschouwde, is niet te verwonderen, vooral omdat wij ons dagelijks meer en meer aanmatigden. De groote vlek op zijn karakter, is in onze oogen zijn verraad, doch wij

mogen niet vergeten dat geheel het stelsel van oorlogvoeren bij de Indianen op krijgslisten berust."

»Maar," merkte mevrouw Campbell aan, »dat hij het fort aanviel nadat hij zoo edelmoedig in vrijheid was gesteld, bij de ontdekking zijner plannen, was toch zeer laag."

»Hij beschouwde misschien wat wij voor een edelmoedige bevrijding aanzien als dwaasheid en zwakheid. De Indianen hebben geen begrip van edelmoedigheid in den oorlog. Ware Pontiac doodgeschoten, hij zou moedig den dood tegen zijn gegaan, doch het kwam niet bij hem op, dat hij, omdat Gladwin niet goed vond om hem het leven te benemen, daardoor gehouden zoude wezen, om ons in het bezit van zijn land te laten. Hoe geoorloofd evenwel de Indianen het verraad in den oorlog ook toeschijnt, ligt het evenwel niet in hun karakter; want in iederen anderen tijd behoeft men zijn herbergzaamheid en goede trouw niet te verdenken als hij voor uw veiligheid borg staat. Het is te betreuren, dat zij geen christenen zijn. Zeker zoude daardoor een volk, dat bij zoo weinig verlichting toch nog zooveel voortreffelijks heeft, grootelijks winnen.

Als de vorm van Godsvereering en geloof eenvoudig is, valt het moeilijk om de menschen te bekeeren, daarbij redeneert de Indiaan zeer helder. Ik had eens met een der hoofden een gesprek over dit onderwerp. Nadat wij eenigen tijd samen gesproken hadden zeide hij: Gij geloof in één God — wij ook geloof in één God; gij hem een naam geef — wij een ander; dat komt wij niet spreek dezelfde taal. Gij zeg, als gij goed doet gij naar de land van den Goeden Geest gaan, — wij dat ook zeg. De Indiaan en Yangees (d. i. Engelschen) beiden zoek dezelfde ding, maar niet op dezelfde wijze. Nu ik geloof het beter is omdat wij samen reis, dat ieder man zijn eigen bootje roei — Dat ik denk!"

»Het is zooals gij zegt, kapitein Sinclair, moeilijk om met menschen die zoo kinderlijk en practisch in hunne denkbeelden zijn, te redeneeren. En toch," zeide mevrouw Campbell, »moet een valsch geloof dikwijls tot een valsch gedrag leiden; en al het goede van het Indiaansche karakter zal door de christelijke beginselen en de christelijke hoop versterkt en verbeterd worden, zoodat ik het nog altijd wenschelijk vind dat de Indianen christenen worden — en ik vertrouw dat dat doel door oordeelkundige en behoedzame maatregelen, langzamerhand zal kunnen worden bereikt."

Twee uren voor zonsondergang kwamen ze ter plaatse waar zij van plan waren den nacht door te brengen; zij stapten aan wal; en terwijl eenige soldaten bezig waren met het opslaan van de tent op een droog heuveltje, zochten anderen hout om

vuur aan te maken. Martin bracht het beddegoed aan wal en legde het met behulp van Henri en Alfred in de tent. Kapitein Sinclair was voorzien van de noodige zaken om thee te zetten en binnen een half uur hing de ketel over het vuur. Nadat zij zich hiermede en met den inhoud van een mandje levensmiddelen, te Trois-rivières opgedaan, verfrischt hadden, begaven de dames zich ter rust. Kapitein Sinclair zette veiligheidshalve op verschillende plaatsen wachten uit, en daarna legerden alle overigen zich rondom een groot vuur, dat uit twee à drie boomstammen bestond en hoog opflikkerde. Binnen korten tijd heerschte overal stilte en sliepen allen, uitgenomen de schildwachten, de sergeant, de korporaal en kapitein Sinclair, die elkander aflosten.

De nacht ging zonder eenige stoornis voorbij en den volgenden morgen gingen ze weer scheep om hun reis voort te zetten. Voor zonsondergang kwamen ze aan de stad Montreal, waar zij hadden besloten een dag te vertoeven. Mijnheer Campbell had nog eenige inkoopen te doen.

Het was ook zijn voornemen geweest om daar een span kleine Canadasche paarden te koopen, doch op raad van kapitein Sinclair, had hij dat plan opgegeven. Deze had hem aangetoond dat zij, daar hij geen fourage voor hen had, het eerste jaar groote uitgaven zouden vorderen, terwijl hij er weinig dienst van kon hebben, en dat daarenboven als in het volgend jaar het garnizoen te Fort Frontignac verwisseld werd, de officieren gaarne voor lager prijs dan waarvoor ze te Montreal zouden kunnen gekocht worden, hunne paarden zouden willen overdoen. Daar zij een aanbevelingsbrief aan den gouverneur hadden, ondervonden ze veel welwillendheid. Er woonden meest allen Franschen en vele inwoners brachten hun 't zij uit beleefdheid, 't zij uit nieuwsgierigheid een bezoek. De Fransche dames haalden de schouders op en riepen uit: »est-il possible," toen zij hoorden dat de familie Campbell zich op zulk een verwijderde plaats ging vestigen. De Fransche heeren zeiden aan de jonge dames Campbell, dat het zonde was, om zooveel schoonheid in de wildernissen te begraven, doch al die praatjes oefenden weinig invloed op hen uit. Kapitein Sinclair bood aan, als Mr. Campbell het wenschte, om nog een dag te Montreal te vertoeven, doch deze was integendeel verlangend om zoo spoedig mogelijk zijn bestemming te bereiken; zij gingen daarom den volgenden morgen weder scheep; zij hadden nu nog driehonderd en zestig mijlen tegen den snellen stroom op te varen.

Het zoude te veel plaats wegnemen, als ik nu alles moest verhalen, wat er gedurende dien moeilijken tocht, stroomopwaarts voorviel; hoe zij soms verplicht waren te landen en den inhoud van de booten te dragen; hoe een of twee van de ba-

teaux omsloegen en sommige zaken verloren gingen en hoe hunne moeilijkheden met iedere dagreize grooter werden. Ik heb nog te veel te verhalen, om hierbij uitvoerig stil te staan; 't zal voldoende wezen als ik zeg, dat zij na zestien dagen van vermoeienis en gevaren, terwijl zij 's nachts vooral veel hadden te lijden van zwermen muskieten, behouden te Fort Frontignac aan wal stapten, en door den kommandant, die brieven van den gouverneur te Quebec had ontvangen, met het verzoek om de familie in alles zooveel mogelijk te helpen, met de meest mogelijke voorkomendheid behandeld werden. De kommandant, kolonel Forster, had Mr. Campbell en zijn familie de kamers aangewezen die voor hen waren in orde gemaakt, en nu waren ze voor het eerst na vele dagen onder elkander.

Na een kort gesprek waarin ze alle ontvangen beleefdheden overdachten, benevens de moeilijkheden, die zij op hun lange en vervelende reis van Quebec overwonnen hadden, sprak de heer Campbell: »Mijn lieve vrouw en kinderen, wij zijn nu tot hiertoe zonder belangrijke onheilen gekomen; de goede God heeft ons behouden over den onstuimigen oceaan gevoerd, Hij heeft onzen moed, door onverwachte hulp en vrienden telkens verlevendigd, en wij zijn nu tot op weinige mijlen van de plaats onzer bestemming gekomen. Laten wij ons evenwel niet voorstellen dat onze gevaren en moeiten hier eindigen; neen, zonder u te ontmoedigen voorzie ik integendeel dat die nu juist zullen aanvangen. Wij gaan vele ontberingen, vermoeienissen en misschien gevaren te gemoet, voordat wij kunnen rekenen op stel en in veiligheid te wezen; doch wij moeten ons vertrouwen stellen op die liefderijke Voorzienigheid, die ons tot hiertoe zoo genadig heeft bewaard, en te gelijker tijd in geestkracht noch ijver verslappen, die met het vertrouwen op Goddelijken bijstand, gepaard moeten gaan. Het is reeds een geruime tijd geleden dat wij alleen onder ons hebben mogen wezen. Laat ons deze gelegenheid waarnemen om onzen dank aan God voor alle reeds ontvangen goedheden uit te storten en Hem smeeken dat Hij ons ook verder bescherme. Laat ons ook in de wildernissen met Hem wandelen, op Hem vertrouwen, Hem steeds voor oogen houden. Wij moeten bedenken dat ons gansche leven een pelgrimsreize is, en dat als wij rampen of droefheid op dien tocht ondervinden het Zijn wil en zeker tot ons welzijn is. Het is verstandig zoowel als plichtmatig om geduldig te dragen wat ons overkomt, en nooit onder lijden onzen moed te verliezen of kleinmoedig te worden, maar steeds te blijven vertrouwen op Zijn genade en macht, die ons ter Zijner tijd van het kwade kan en wil verlossen." Mijnheer Campbell knielde daarop met de zijnen neder en stortte in vurige bewoordingen zijn dank

uit voor alle reeds ontvangen goedheden, met een innige bede om verdere hulp.

Zoo krachtig en welsprekend waren zijne woorden dat zijn vrouw en nichten tot schreiens toe bewogen waren; en toen hij geëindigd had, waren aller harten zoo vol, dat ze alleen nog zijn zegen ontvingen, zonder verder te spreken elkander een goeden nacht wenschten, en zich ter rust begaven.

HOOFDSTUK IX.

Onze reizigers waren, nadat zij wederom eens op goede bedden geslapen hadden, zoo verfrischt dat allen vroeg op en gekleed waren; een weinig na zeven uur stonden ze allen op de borstwering van het fort bij elkaar, om een overzicht over het landschap te nemen, dat in waarheid schilderachtig schoon was.

Vooruit aan hun linkerzijde, lag het meer, een binnenzee, die zich in den horizon verloor, en thans zeer kalm was en effen. Langs den oever zag men eilandjes die met groen overdekt waren en het voorkomen hadden als dreven ze op het doorschijnend water. Ten westen en recht voor hen uit lagen de gerooide boschlanden die tot het fort behoorden, door ver verwijderd geboomte omzoomd; een kudde rundvee liep op een gedeelte van het gerooide land te grazen; terwijl het andere gedeelte door een dichte heining afgescheiden, in aanbouw was. Hier en daar zag men een gebouw van boomstammen, waar de dieren 's winters een schuilplaats vonden. Op een halve mijl afstands verhief zich een klein fort, door hooge palissaden omgeven, dat voor hen die met de bewaking van het vee belast waren, ingeval van gevaar of overrompeling, tot een toevluchtsoord moest dienen.

Vlak naast het fort vloeide een snelle stroom, die, nu door het bovenwater buiten zijn oevers getreden, in het meer uitliep. De zon scheen vroolijk — de spechten vlogen van boom tot boom of klampten zich vast aan de palen van de omheining — de ijsvogel zwierde over den stroom en aan beide oevers hoorde men den vroolijken wildzang van allerlei vogels.

»Wat is dat schoon," zeide mevrouw Campbell; »'t moet toch zeker zoo zwaar niet vallen, om op een plek als deze te wonen."

»Misschien niet als het altijd zoo was," zeide kolonel Forster, die zich bij het gezelschap gevoegd had. »Doch Canada in Juni ver-

schilt heel veel van Canada in Januari. Ik kom er rond voor uit dat wij, afgezonderd als we zijn van het overig gedeelte der wereld, ons leven in dit fort eentonig vinden; en de winters zijn zoo lang en streng, dat wij er ons geduld bijna bij verliezen; doch een soldaat moet zijn plicht vervullen zoowel onder de brandende hitte der tropen als in de verstijvende koude van Canada's wildernissen. Het kan wel geen prettig leven genoemd worden, als zelfs het bericht van een nabijzijnd gevaar, door een kortstondige opwinding, een aangename gewaarwording geeft.

Ik heb met kapitein Sinclair gesproken, mijnheer Campbell, en bemerkt dat gij eer de korte zomer voorbij is veel te doen hebt, om voor den naderenden winter gereed te wezen, meer dan gij met uwe geringe hulpmiddelen kunt doen. Het verheugt mij dat de aanschrijving van den gouverneur mij toelaat u van dienst te wezen. Ik stel u voor dat de dames hier blijven, terwijl gij met de hulp die ik u kan verstrekken, u naar uw bestemming begeeft, om de noodige toebereidselen te maken voor hare komst."

»Duizendmalen dank voor uw vriendelijk aanbod, kolonel — doch neen, wij gaan allen gezamenlijk," viel mevrouw Campbell hem in de rede; »wij kunnen van dienst wezen en zullen ons verblijf in de tenten houden tot het huis gebouwd is. Spreek er geen woord meer over, kolonel Forster, dat is vast bepaald; hoewel ik u nogmaals mijn hartelijken dank betuig voor uw vriendelijk aanbod."

»In dat geval wil ik alleen nog zeggen, dat ik u twaalf geharde manschappen zal zenden om u te helpen in uw werk; ik kan ze wel eenige weken missen," hernam kolonel Forster. »Hunne betaling zal u wel geen groote onkosten veroorzaken. Kapitein Sinclair heeft aangeboden om zich daarmede te belasten."

»Ontvang nog eens mijn hartelijken dank," antwoordde Mr. Campbell; »en daar wij, zooals gij terecht aanmerkt, geen tijd te verliezen hebben, willen wij onder uw welnemen, morgen op reis gaan."

»Ik mag het u waarlijk niet afraden," hernam de kolonel, »al hoopte ik ook iets langer van uw gezelschap te mogen genieten. Zooals gij weet heeft de gouverneur mij de noodige machtiging verleend, om u vee van onzen eigen stapel tegen een billijken prijs te leveren. Ik zal u wel niet behoeven te zeggen dat gij uit moogt kiezen."

»En ik," zeide kapitein Sinclair, die met Marie Percival had staan praten en zich nu tot den heer Campbell wendde, »heb bij mijne kameraden, een andere collectie, die gij nog niet bezit, bijeenverzameld, en die gij niet alleen zeer nuttig, doch ik mag wel zeggen onontbeerlijk zult vinden."

»Wat kan dat wezen, kapitein," zeide Mr. Campbell.

»Eenige honden van verschillende soort. Ik heb een koppel van vijf, die gij, al zijn ze niet zoo mooi als uwe lievelingshonden in Engeland, toch zult bevinden dat goed met het land bekend zijn, en goed hun plicht doen. Ik heb één speurhond, één bulhond, twee dashonden en één vossenjager, allen zeer moedig en zoo noodig gereed om een wilde kat, wolf, lynx, ja zelfs een beer aan te vallen."

»Dat is waarlijk een kostbaar geschenk," hernam Mr. Campbell, »ontvang er onzen hartelijken dank voor."

»Het was, dunkt mij, het best dat gij voor gij heengaat, zelf de koeien uitzocht, tenzij gij liever hebt dat ik het voor u doe," sprak kolonel Forster. »Zij zullen over een paar dagen bij u gebracht worden, want ik denk dat de dames wel naar melk zullen verlangen. Maar wat ik zeggen wil, Mr. Campbell, ik heb u nog iets bijzonders te zeggen. De wilde uien, die hier zoo overvloedig groeien en waar het vee zooveel van houdt, geven een heel onpleizierigen smaak aan de melk. Gij kunt dien wegnemen, door de melk, zoodra zij van de koe komt, warm te maken."

»Hartelijk dank voor uw inlichting, kolonel," zeide Mr. Campbell, »want ik ben waarlijk geen bijzonder liefhebber van een uiensmaak aan de melk."

Het gesprek werd hier afgebroken, door 't bericht dat het ontbijt gereed was. Gedurende dien dag waren Henri en Alfred, bijgestaan door kapitein Sinclair en Martin, druk bezig om de levensmiddelen, tenten, kisten met linnen en andere benoodigdheden van allerlei aard in de twee bateaux te laden.

Mr. en mevrouw Campbell en de beide meisjes waren evenzeer bezig om alles uit te zoeken en bij elkaar te zetten, wat zij bij hun aankomst allereerst noodig zouden hebben. Daar zij zeer vermoeid waren, gingen ze vroegtijdig naar bed om des anderendaags voor de inscheping gereed te zijn. Toen zij na het ontbijt afscheid genomen hadden van den vriendelijken kommandant en de andere officieren, begaven ze zich naar den oever van het meer en gingen met kapitein Sinclair in de boot van den kommandant, die voor hen was gereed gemaakt. Martin Super, Alfred en Henri gingen met de vijf honden in de twee bateaux, die bemand werden met den korporaal en twaalf soldaten, door den kolonel aan den heer Campbell afgestaan. Het weder was prachtig en zij gingen zeer opgeruimd op reis.

Te water was de afstand niet meer dan drie mijlen, doch te land bijna vijf, en na verloop van een half uur voeren ze de kreek binnen, waaraan het door hen gekochte lande grensde.

»Ziedaar de plek van uw toekomstig verblijf, mevrouw Camp-

bell," zeide kapitein Sinclair, terwijl hij er met den vinger heen wees; »gij ziet wel waar ginder die beek in het meer vloeit, dat is uw oostelijke grensscheiding; het land aan de overzijde behoort aan dien ouden jager, over wien wij reeds gesproken hebben. Ginder ziet gij zijn houten hut, niet veel grooter dan een Indiaansch huisje, benevens een stuk van een omheind stuk land, waar de mais reeds opkomt. Dit gedeelte schijnt voor hem niet van dienst te wezen. Ik geloof ook niet dat hij vee houdt, of het moest in het kreupelbosch gegaan zijn; doch ik meen dat sommigen van onze manschappen zeiden, dat hij geheel van de jacht leefde, en dat hij een Indiaansche vrouw heeft."

»Kijk," zeide Emma lachende, »op vrouwelijk gezelschap hebben wij in 't geheel niet gerekend. Hoe heet die man?"

»Malachi Bone," hernam kapitein Sinclair. — »Gij verwacht natuurlijk van mevrouw Bone eerst een visite."

»Ja, dat dient wel, als ze ten minste weet hoe 't hoort;" antwoordde Emma; »doch als ze 't niet weet, zal ik maar over de plichtplegingen heenstappen en haar het eerst gaan zien. Ik ben zeer benieuwd om met een Indiaansche vrouw kennis te maken."

»Gij zult misschien verwonderd zijn dat ik het zeg, miss Emma, doch ook zonder haar ooit gezien te hebben, durf ik u verzekeren, dat zij goed is opgevoed. Alle Indiaansche vrouwen zijn dat, haar karakter is een samenvoeging van eenvoud en achterhoudendheid. — Houd de boot meer rechts aan, Selby, wij zullen vlak naast dien kleinen heuvel landen."

De boot van den kommandant had veel sneller geroeid en was de bateaux een groot eind vooruit. Weinige minuten later waren allen aan land en stonden op den heuvel hun nieuwe bezitting te overzien. Een streek van ongeveer dertig morgen langs den oever van het meer was, wat men noemt, natuurlijke prairie of weide met kort fijn gras; het land onmiddellijk achter de weide was over een lengte van driehonderd ellen met kreupelhout bezet, en daarachter verhief zich de donkere en ontoegankelijke zoom van een bosch dat het landschap geheel insloot. De landen aan de overzijde van de beek, die aan den ouden jager toebehoorden, bestonden uit een bijna even groot gedeelte weiland, en waren voor het overige volkomen gelijk aan die van den heer Campbell.

»Wel," zeide Martin, zoodra hij bij het gezelschap op den heuvel gekomen was, want ook de booten waren geland, »mij dunkt, Mr. Campbell, dat dat stuk weiland een meevallertje is. Het zoude menigen slag met de bijl gekost hebben, eer we een bosch zooals daarachter ons ligt, in een groene weide veranderd zouden hebben. Kijk, het is goud waard voor een nieuwen landverhuizer."

»Zoo denk ik er ook over, Martin."

»En nu, mijnheer, moeten wij aan het werk, zoodra gij maar wilt, want een dag is een dag en mag niet verloren gaan. Ik zal met vijf of zes man die een bijl hanteeren kunnen, naar het bosch gaan en beginnen met boomen te vellen, terwijl gij en de kapitein achterblijven om te bepalen waar het huis gezet moet worden; de andere soldaten kunnen de tenten voor den nacht opslaan en in orde maken; gij moet er niet op rekenen, dat gij voor de eerstvolgende volle maan, een dak boven uw hoofd zult hebben."

Na verloop van een kwartier waren allen aan 't werk. Henri en Alfred namen hunne bijlen en volgden Martin Super en de helft der soldaten; de overigen waren bezig met de verschillende goederen te lossen en de tenten op te slaan, terwijl mijnheer Campbell en kapitein Sinclair zich onledig hielden met het uitzoeken van een geschikte plaats om het huis te zetten. Mevrouw Campbell bleef op den heuvel zitten en hield het oog op het lossen der goederen, terwijl Percival onder haar toezicht alle die zaken bij haar bracht, die dadelijk gebruikt moesten worden.

Daar Marie en Emma Percival voorshands niets te doen hadden, wandelden zij vergezeld van John langs den oever van den stroom naar het bosch.

»Ik wou dat ik mijn kist had," zei John, die zijn blikken op het stroomend water gericht hield.

»Waar hebt gij uw kist voor noodig, John?" vroeg Marie.

»Voor mijn haken die in de kist zijn," hernam John.

»Wel, ziet gij dan visschen in dezen smallen stroom," zeide Emma.

»Ja," zeide John, terwijl hij hen vooruitwandelde.

Marie en Emma volgden hem, nu en dan bukkende, om een haar onbekende bloem te plukken; toen zij John inhaalden stond hij onbeweeglijk, terwijl hij naar een gedaante wees aan de overzijde van den stroom, die even stokstijf stond als hij zelf.

De beide meisjes schrikten terug, op het zien van een grooten schralen man, die in kleederen van hertevel op een lang geweer rustte en de oogen stijf op haar gevestigd hield. Zijn gelaat was verbrand en bruin, ja zoo donker dat het moeielijk te zeggen viel of hij tot de Indiaansche stammen behoorde of niet.

»Dat moet de jager wezen, Emma," zeide Marie Percival, »hij is anders gekleed als de Indianen die wij te Quebec zagen."

»Dat zal wel zoo wezen," hernam Emma; »zoude hij niet spreken?"

»Wij zullen zien en afwachten," zeide Marie. Zij wachtten nog

een paar minuten langer, doch de man sprak niet en verroerde geen lid.

»Ik zal hem aanspreken, Marie," zeide Emma eindelijk. »Mijn goede man, gij zijt Malachi Bone, is 't niet."

»Dat is mijn naam," zeide de jager met een zware stem; »maar wie op de wereld zijt gij en wat doet gij hier? Is het een grap van het fort, of wat is het dat al die opschudding veroorzaakt."

»Opschudding! — wel, wij maken waarlijk zooveel leven niet; neen, en 't is geen grap, wij komen hier wonen en worden uwe buren."

»Gij hier wonen! — maar wat ter wereld bedoelt gij, jonge vrouw? Hier wonen! — gij toch zekerlijk niet."

»Ja, zekerlijk zullen wij dat. Kent gij Martin Super niet, den pelsjager? Hij is bij ons en op dit oogenblik in het bosch bezig aan het boomen vellen, om het huis op te zetten."

»Weet gij wel, Marie," zeide Emma fluisterende tegen haar zuster, »dat ik, hoe stout ik ook spreek, half bang voor dien man ben."

»Martin Super — ja, ik ken hem," antwoordde de jager, terwijl hij, zonder eenige verdere komplimenten, het geweer over zijn arm leggende, zich omkeerde en in de richting van zijn eigen hut zich verwijderde.

»Welnu, Marie," merkte Emma aan, na een pauze van enkele minuten, gedurende welke zij den zich verwijderenden jager naoogden, »die oude heer is niet overbeleefd. Mij dunkt wij moesten terugkeeren en ons eerste avontuur verhalen."

»Laat ons opwandelen naar de plaats waar Alfred en Martin aan het werk zijn, en het hen vertellen," hernam Marie.

Zij bereikten spoedig de plaats waar de manschappen bezig waren met het boomen vellen, en maakten Alfred en Martin met het voorgevallene bekend.

»Hij is boos, jufvrouw," zeide Martin, »ik heb het wel gedacht; maar als hij het niet goed vindt, moet hij zich maar ergens anders gaan nederzetten."

»Hoe zoo?"

»Ik bedoel, jufvrouw, dat als hij niet gaarne gezelschap in zijne nabijheid heeft, hij zijn hut moet afbreken en verderop weder op moet bouwen."

»Doch waarom," hernam Marie Percival, »zou de man niet op gezelschap gesteld wezen? Ik zou denken dat het eerder aangenaam dan vervelend was."

»Dat moogt gij denken, jufvrouw; doch Malachi Bone denkt er anders over en dat is ook heel natuurlijk; een man die zijn gansche leven alleen in de bosschen gewoond heeft, wiens oogen

en ooren altijd open waren, die ieder geluid, zelfs het breken van een tak of het vallen van een blad opving; die nooit sliep dan met een vinger aan den trekker en met één oog open, wordt aan niemands gezelschap gewoon als zijn eigen en kan geen gezelschap uitstaan. Ik herinner mij den tijd dat ik het ook niet kon. Zie, jufvrouw, als een man misschien in maanden geen woord gesproken heeft, dan wordt het spreken vermoeiend, en als hij in geen maanden een woord heeft hooren spreken, is het met het luisteren even slecht gesteld. 't Is alles gewoonte, jufvrouw, en Malachi, 't is juist zooals ik gedacht heb, houdt er niet van en daarom is hij gejaagd en boos. Als het werk gedaan is, ga ik eens naar hem toe."

»Maar hij heeft toch een vrouw, niet waar, Martin?"

»Ja, doch zij is een Indiaansche vrouw, mijnheer Alfred; en Indiaansche vrouwen spreken niet, tenzij ze aangesproken worden."

»Welk een aanbeveling," zeide Alfred lachende; »ik geloof waarlijk, Emma, dat ik naar een Indiaansche vrouw zal omzien."

»Ik geloof dat dat het beste is wat gij doen kunt," hernam Emma, »dan zoude het rustig in uw huis wezen — als gij niet thuis zijt — en als *gij* thuis zijt, hebt ge het woord geheel alleen, iets dat je zeer lijkt. Kom, Marie, laat ons gaan, dan kan hij van zijn Indiaansche vrouw droomen."

De manschappen door den kommandant van het fort uitgezocht, waren wel gewoon de bijl te hanteeren; voor het donker werd lag er al menige boom geveld en klaar om gezaagd te worden. De tenten waren allen opgeslagen; die voor de familie Campbell op den reeds vermelden heuvel; die voor den kapitein Sinclair en die voor de manschappen een honderd ellen verder; de vuren werden ontstoken en daar zij een koud diner gehad hadden, bereidden mevrouw Campbell en Martin, bijgestaan door de meisjes en de jongere knapen, een warmen avondmaaltijd.

Nadat het avondeten was afgeloopen, begaven allen zich vroegtijdig naar bed; kapitein Sinclair plaatste een man op wacht, terwijl de honden op verschillende plaatsen vastgelegd waren, om in geval van gevaar alarm te kunnen geven; men verwachtte evenwel niets, omdat de Indianen in den omtrek van het fort Frontignac gedurende de laatste tijden zeer rustig waren geweest.

HOOFDSTUK X.

Toen ze den volgenden morgen zaten te ontbijten, zeide Marie Percival, nadat mijnheer Campbell gebeden had: »Hebt gij van nacht dat vreemd en luid geraas niet gehoord? Ik was er zeer door geschrikt, doch zweeg omdat niemand iets zeide."

»Ik denk dat niemand een woord sprak," zeide Alfred, »omdat ieder vast in slaap was; ik hoorde niets."

»Het was evenals het geluid van rijdende karren op een afstand, met een gefluit en een gesis gepaard," vervolgde Marie.

»Ik geloof dat ik het u kan verklaren, jufvrouw Percival," zeide kapitein Sinclair, »omdat ik van nacht op was; 't is een leven dat gij gedurende het zomersaisoen, iederen nacht kunt verwachten, doch waaraan gij spoedig gewoon zult worden."

»Nu, en wat was het dan?"

»Kikkers — anders niet; uitgenomen evenwel het gesis, dat geloof ik, door de hagedissen veroorzaakt wordt. Zij zullen u iederen nacht een serenade brengen. Ik hoop alleen maar dat gij door geen meer gevaarlijke geluiden zult verontrust worden."

»Is het mogelijk dat zulke kleine schepsels zulk een geraas maken?"

»Ja, als er duizenden, ik mag wel zeggen millioenen aan het concert deelnemen."

»Nu, ik dank u voor die opheldering, kapitein Sinclair, zij heeft mij gerust gesteld."

Na afloop van het ontbijt, gaf Martin (wij zullen voor 't vervolg zijn toenaam maar weglaten) aan den heer Campbell kennis, dat hij Malachi Bone, den jager, gezien en gesproken had en dat deze zijn groote ontevredenheid over hun komst betoond had en van plan was om als zij bleven de plaats te verlaten.

»Maar hij zal dan toch zeker niet verwachten, dat wij om hem genoegen te doen, weer vertrekken."

»Neen," hernam Martin; »doch als hij wraakgierig mocht zijn, wat hij, geloof ik, niet is, zoude hij u het verblijf alhier, door de Indianen op u af te sturen, al zeer onaangenaam kunnen maken."

»Maar," zeide mevrouw Campbell, »dat zal hij toch waarlijk niet doen."

»Neen, dat geloof ik ook niet," antwoordde Martin, »want ziet u, het is voor hem even gemakkelijk om verder te trekken."

»Maar waarom zoude hij dan voor ons zijn woonplaats moeten verlaten?"

»Hij zegt dat hij geen overlast wil hebben, mevrouw; hij kan geen overlast velen."

»Maar daar ligt toch een rivier tusschen ons."

»Dat is ook zoo, mevrouw, maar dat is nu zoo zijn idee. Ik heb hem gezegd dat als hij wilde vertrekken, mijnheer Campbell zeker zijn land wel zoude willen koopen, en het schijnt mij toe dat hij wel genegen is om het van de hand te doen."

»Het zoude een groote aanwinst voor uw bezitting wezen, mijnheer Campbell," zeide kapitein Sinclair.

»Vooreerst behoorde dan al het weiland aan u en hadt gij het recht op beide oevers van de rivier, dat voor het oogenblik schijnbaar wel van geen groot belang is, doch zeer veel waarde krijgt als de streek meer bevolkt wordt."

»Welnu," zeide Mr. Campbell, »daar ik wel denk dat wij, en in elk geval zij die mij zullen overleven, hier blijven zullen, totdat de landstreek meer bevolkt is, zoo zal het mij zeer aangenaam wezen om met Bone over den verkoop van zijn land te onderhandelen."

»Ik zal er hem nader over spreken, mijnheer," zeide Martin.

Evenals den eersten dag, was men ook den tweeden druk bezig met het maken van toebereidselen voor den opbouw van het huis, dat, nu zij zulk een onverwachte hulp verkregen hadden, naar den raad van kapitein Sinclair op veel grooter schaal zoude worden gebouwd, dan oorspronkelijk het plan was.

Daar Mr. Campbell dagelijks de soldaten een zekere som tot loon gaf voor hun werk, maakte hij er ook minder bezwaar in om hen nog wat langer te houden. Er waren twee goede timmerlieden onder, en er was een stellage gemaakt om te kunnen zagen, opdat zij de deuren en de kozijnen voor de schuiframen, die Mr. Campbell de voorzorg had genomen om mede te nemen, zouden kunnen in orde maken.

Op den derden dag kwam er een boot van het fort met levensmiddelen voor de soldaten en twee schoone reebokken als een geschenk van den kommandant. Kapitein Sinclair ging met de boot terug om enkele dingen te halen die hij noodig had, maar kwam 's avonds weerom. Het weder bleef voortdurend fraai, en gedurende die week werd er een groote hoeveelheid hout gezaagd en afgepast. Gedurende dezen tijd had Martin verschillende samenkomsten met den ouden jager, en was men overeengekomen dat hij zijn eigendom aan den heer Campbell zoude verkoopen. Om geld scheen hij weinig te geven — het had voor hem dan ook geen waarde; kruit en lood, vuursteenen, dekens en tabak waren de voornaamste artikelen die in ruil gevraagd werden; doch de hoeveelheid was niet juist bepaald. John was intusschen groote vrienden geworden met den ouden jager; hoe dit in zijn werk was gegaan viel moeilijk te raden, daar beiden zeer zuinig op hun woorden waren; dit is evenwel zeker, dat John op de eene

af andere wijze over de rivier had weten te komen en nu zelden of ooit thuis kwam om te eten.

Martin berichtte dat hij in de hut van den ouden jager was en dat hem geen leed geschiedde, waarmede mevrouw Campbell zich tevreden stelde.

»Maar wat voert hij daar toch uit, Martin?" zeide mevrouw 's avonds onder het wegnemen van het souper.

»Zoo wat niets als naar de Indiaansche vrouw te kijken en naar Malachi, hoe die zijn geweer schoon maakt, en wat er meer te zien valt. Zooverre ik weet spreekt hij nooit een woord: en daardoor juist bevalt hij aan den ouden Malachi."

»Hij bracht van avond een heele mand met forellen thuis," merkte Marie aan; »dus zit hij niet altijd ledig."

»Neen, jufvrouw, over dag is hij aan het visschen en geeft de eene helft aan u en de andere helft aan den ouden Bone. Hij zal spoedig een uitmuntend jager zijn volgens 't zeggen van Malachi. Hij kan al naar de regelen van de kunst met de buks van den ouden man omgaan, dat verzeker ik u."

»Hoe bedoelt gij dat, Martin?" zeide mevrouw.

»Ik bedoel dat hij al vrij goed raak schiet, mevrouw, al is het geweer wat te zwaar voor hem; een kleiner geweer zou beter voor hem wezen."

»Maar, oom," zeide Marie, »is hij niet nog wat jong om hem een geweer toe te vertrouwen?"

»Neen, jufvrouw," viel Martin hier in, »je kunt hier niet te jong wezen; hoe eer een jongen een geweer hanteeren kan des te beter. Een knaap met een geweer is bijna even goed als een man; want de uitwerking is hetzelfde als er maar goed gemikt wordt. De jonge heer Percival moet ook zijn geweer hebben, zoodra als ik maar tijd heb om hem te onderrichten."

»Ik wenschte wel dat gij nu al tijd hadt, Martin," riep Percival uit.

»Tante vergeet hare belofte dat zij zelf ook zou leeren om een geweer te laden en af te schieten," zeide Marie.

»Neen, dat doe ik niet; ik heb plan om mijn woord te houden zoodra wij tijd hebben; doch John is nog zoo bitter jong."

»Wel, Marie," zeide Emma, »ik denk dat wij ook nog dienst zullen moeten nemen."

»Wel zeker," hernam Marie lachende, »wij zullen de vrouwelijke scherpschuttersbrigade vormen."

»Ik vind het waarlijk een prettig idee," voer Emma voort; »denk er aan, Alfred, dat ik geen onbeschaamdheid wil dulden; als gij mijn misnoegen gaande maakt, dan grijp ik naar de buks."

»Ik geloof dat gij meer kwaad met uw oogen zult doen, Emma," zeide Alfred lachende.

»Toch niet aan een catamount, zooals Martin het noemt. Maar zeg, wat is een catamount?"

»Een parder, jufvrouw."

»O ja, nu weet ik het, een catamount is een parder en een parder is een luipaard of een panter. Wel, oom, daar komt zoo waar ik leef de oude jager aan, met John achter zich. Ik dacht wel dat hij eindelijk zou komen. Dat bezoek is natuurlijk voor mij, want toen wij elkander voor het eerst ontmoetten was hij stom van verbazing."

»Daar had hij waarlijk ook reden toe," merkte kapitein Sinclair aan, »hij heeft in de wildernissen zeker niet dikwijls zulke wezens als gij en uwe zuster ontmoet."

»Ja," zeide Emma, »een Engelsche vrouw is hier zeker een zeldzaamheid."

Terwijl zij dit zeide, was oude Malachi bij hen gekomen en ging zitten zonder een woord te spreken, met het geweer tusschen zijne knieën.

»Je dienaar, mijnheer," zeide Mr. Campbell, »hoe vaar je."

»Wat ter wereld heeft je kunnen bewegen om hier te komen," zeide Bone, »terwijl hij in het rond keek. »Gij zijt niet gemaakt voor de wildernissen! De winter zal spoedig invallen; en dan wed ik keert gij weer terug."

»Neen, waarlijk niet," zeide Alfred; »want wij hebben niets om weer naar huis terug te keeren; daarenboven waren er te veel menschen waar wij van daan komen en wij gingen hier naar toe, om meer ruimte te hebben."

»En ik denk," hernam de oude jager, »dat gij mij hier te veel zult worden, en daarom trek ik verder op."

»Maar mijnheer wil er u voor betalen, Malachi! als gij de plaats ruimt."

»Dat heb ik u ook al gezegd," zeide Martin.

»Ja, dat heb je ook, doch ik had hem en zijne goederen toch liever nooit gezien."

»Door goederen denk ik dat gij ons meent," zeide Emma.

»Neen, meisje, ik meende je niet. Ik meende buskruit en zulk soort."

»Ik denk, Emma," zeide Alfred, »dat gij onder dit laatste woord ook begrepen zijt."

»Dan kom ik er in elk geval nog beter af dan gij, want van lood sprak hij niet;" hernam Emma.

»Martin Super," viel Malachi Bone hierin, »gij weet dat ik lood op het papier zette."

»Wel zeker," zeide Mr. Campbell, »en gij zult het hebben ook. Noem mij uwe voorwaarden nu maar, dan wil ik met u afrekenen."

»Neen, vreemdeling, dat laat ik aan u en Martin over. Ik verhuis morgen."

»Morgen; en waar gaar gij naar toe?"

Malachi Bone wees naar het Westen.

»Gij zult mijn geweer niet hoeren," zeide de oude jager na een poosje zwijgens; »maar ik denk dat je 't hier nooit uit zult houden. Je weet niet wat het hier voor een leven is; en 't is niet geschikt voor u en uws gelijken."

»Neen," voer Malachi voort, terwijl hij zijne hand op het hoofd van John plaatste, »geen een van u allen, deze knaap uitgezonderd, is voor de bosschen geschikt. Laat hem bij mij komen. Ik zal er een jager van maken; geloof je ook niet, Martin?"

»Dat zal je zeker als zij hem aan u willen afstaan."

»Wij kunnen hem niet geheel missen," zeide Mr. Campbell; »maar als gij 't wenscht, dan zal hij u komen opzoeken."

»Nu, dat is beloofd; en ik zal zoover niet gaan, als ik eerst dacht. Hij heeft een goed oog; ik zal om hem komen."

De oude man stond nu op en verwijderde zich, gevolgd door John, zonder een woord tot iemand van het gezelschap te richten.

»Lieve Campbell," zeide zijn vrouw, »wat is uw plan met John? Het is toch uw bedoeling niet dat de oude jager hem medeneemt?"

»Neen waarlijk niet," antwoordde Mr. Campbell, »doch ik zie geen reden, waarom of hij van tijd tot tijd niet eens naar hem toe zoude gaan."

»Dat zal juist heel goed voor hem wezen," zeide Martin. »Als ik een raad mag geven, laat den knaap dan komen en gaan. De oude man heeft genegenheid voor hem opgevat, en zal hem in de geheimen van het boschleven inwijden. Het is van belang om Malachi Bone tot vriend te krijgen."

»Wel," vraagde Henri, »wat goed kan hij ons doen?"

»Een goede buur is beter dan een verre vriend, en in deze wildernis vooral is een goede buur niet te verwerpen. De oude Malachi gaat nu verder op wonen en als er gevaar komt, zullen wij het ter wille van den knaap niet alleen door hem hooren, maar zal hij ons als 't noodig is, helpen ook."

»Daar is veel waars in hetgeen Martin daar zegt, Mr. Campbell," zeide kapitein Sinclair. »Gij bezit dan in Malachi Bone een voorpost, terwijl gij in geval van nood in het fort terug kunt trekken."

»Ja, en misschien zal de opvoeding door den ouden jager de beste wezen, om hem voor zijn volgend leven voor te bereiden."

»En de eenigste in allen geval," merkte Henri aan, »waaraan hij zich gaarne zal onderwerpen."

»Laat hem begaan, mijnheer, laat hem begaan," zei Martin.

»Ik wil nog geen bepaald antwoord geven, Martin," hernam Mr. Campbell. »Doch ik wil hem ten minste toestaan, om den ouden man te bezoeken; daar is niets tegen; — maar het is nu tijd om naar bed te gaan."

HOOFDSTUK XI.

Wij gaan nu zes weken met stilzwijgen voorbij. Gedurende dien tijd werd de arbeid onafgebroken voortgezet, het huis uit ruwe balken samengesteld stond onder dak; de deuren en vensters waren er reeds in, terwijl het dak belegd was met groote vierkante platen van den bast des berkebooms, die stevig aan de dwarsbalken bevestigd waren. Het huis bestond uit een vertrek voor eetkamer, en een keuken met een vloer van harde klei; een kleiner vertrek als zitkamer, benevens drie slaapkamers, allen met houten vloeren voorzien; de grootste van deze drie was langs den wand, evenals de hutten in de schepen, van bedsteden voorzien; deze kamer was bestemd voor de vier zoons, terwijl er dan nog twee slaapplaatsen overschoten voor gasten. De twee andere vertrekken voor mijnheer en mevrouw Campbell en voor de beide meisjes bestemd, waren veel kleiner. Voordat men het huis echter aftimmerde, werd er vlak naast een groote schuur gezet, om alle goederen die mijnheer Campbell medegenomen had in te bergen, terwijl het bovenste gedeelte tot graanzolder zoude dienen. Alhoewel van binnen nog niet in orde, waren de meubels er reeds in geplaatst, daar de familie, hoe ruw alles ook nog mocht zijn, er liever in sliep dan in de tenten, waar ze erg door de muskieten geplaagd werden. De goederen waren nu voor wind en weer beschut, terwijl zij een dak boven hun hoofd hadden, dat voor het oogenblik wel het voornaamste was. De timmerlieden waren steeds bezig om het huis van binnen af te maken, terwijl de overige manschappen latten kloofden voor een heining, en tevens kleinere stammen uitzochten om de gebouwen met hooge palissaden te omringen. Martin had ook niet stil gezeten. De ligging van het huis was juist op de grens van het kreupelhout en de weide. Martin had nu het kreupelhout gerooid en op stapels gezet om gedurende den winter tot brandstof te dienen. Men had besloten de vier koeien, die van het fort gekomen waren,

gedurende den winter te stallen in het kleine gebouw aan de overzijde der rivier, dat aan Malachi had toebehoord, omdat het door een hooge heining omgeven was, en er ruimte in overvloed was voor nog meer beesten.

De kommandant was zoo vriendelijk geweest om koeien uit te zoeken die zich rustig lieten melken en Emma en Marie hadden haar taak reeds aanvaard. Zoolang er nog geen melkhuis was gebouwd, werd de melk in de goederenschuur gezet. Een zeer nette brug was over den stroom gelegd en iederen morgen gingen de beide meisjes, gewoonlijk door Henri, Alfred of kapitein Sinclair vergezeld, naar de overzijde en waren al spoedig zeer bekwame melkmeisjes. Allen te zamen genomen kregen de zaken een aanzien, dat wat goeds voor de toekomst beloofde.

Even vlug als door Alfred het kreupelhout gerooid was, hadden mijnheer Campbell en Henri den grond omgespit, en reeds was de tuin bezaaid met die zaken waarvoor het tegenwoordige saizoen geschikt was.

De kommandant had eenige biggen voor den heer Campbell bestemd, die gezonden zouden worden, zoodra hij ze ontvangen kon; daarenboven was hij meermalen met de booten medegekomen om te zien hoe de zaken vorderden, en hen, waar hij kon met zijn raad bij te staan.

Doch wij mogen Malachi Bone niet vergeten. Daags nadat Bone bij den heer Campbell was gekomen, zag Emma hem met zijn geweer, door haar neef John gevolgd het bosch ingaan, en daar ze zeer verlangend was om zijn Indiaansche vrouw te zien, haalde ze Alfred en kapitein Sinclair over om haar en Marie naar de overzijde van de rivier te vergezellen. De groote zaak was nu om te weten, waar men die over kon komen, doch daar John er weg op geweten had moest er toch wel een gelegenheid zijn en gingen ze dus op reis, om die te zoeken. Zij bevonden dat er een halve mijl stroomopwaarts, waar de rivier door het bosch ging, een groote boom was omgewaaid en dwars over den stroom lag, en met behulp van hunne geleiders kwamen Marie en Emma zonder veel moeite aan de overzijde, zij keerden nu weder stroomafwaarts terug, totdat zij de hut van den ouden Malachi bereikten.

Terwijl ze naderden konden ze geen de minste beweging bespeuren; doch eindelijk begon een hond van Indiaansch ras te blaffen; nog altijd kwam er niemand te voorschijn, totdat zij de deur van de hut naderden waar de hond stond, en het Indiaansch meisje dat het doel van hun tocht was, op den vloer zagen zitten. Zij was druk bezig met het naaien van een paar pantoffels uit de huid van een hert. Op het eerste gezicht van Alfred scheen ze verschrikt, doch toen zij de jonge dames bij

hem bemerkte keerde haar vertrouwen terug. Zij boog eventjes het hoofd en ging met haar werk voort.

»Wat is zij nog jong," zeide Emma, »wel zij kan niet ouder dan achttien jaren wezen."

»Ik betwijfel of zij zoo oud is," hernam kapitein Sinclair.

»Vindt gij niet, Alfred," zeide Marie, »dat ze er zeer zedig en ongekunsteld uitziet?"

»Ja, zij heeft een zeer innemend voorkomen."

»Het is in allen geval een veel te jonge vrouw voor den oude jager," merkte Alfred aan.

»Dat is onder de Indianen niets ongewoons," zeide kapitein Sinclair; »'t gebeurt dikwijls dat een heel oud hoofd drie of vier jonge vrouwen heeft; men moet ze eigenlijk meer als zijne dienstboden beschouwen, dan als iets anders."

»Maar zij moet ons wel voor zeer lomp aanzien nu wij zoo samen praten en haar aangapen; ik denk dat zij geen Engelsch verstaat."

»Ik zal haar in haar eigen taal aanspreken," zeide kapitein Sinclair, »als zij ten minste een Chippeway is of tot een der andere hier in den omtrek zwervende stammen behoort; want die hebben allen denzelfden tongval."

Kapitein Sinclair sprak haar toen in de Indiaansche taal aan, waarop het meisje met een zeer zachte stem antwoordde.

»Zij zegt dat haar man is uitgegaan, om wild thuis te brengen."

»Vertel haar dat wij hier zijn komen wonen, en dat wij haar alles willen geven, wat zij noodig heeft."

Wederom sprak kapitein Sinclair haar aan en ontving haar antwoord.

»Zij zegt dat gij schoone bloemen zijt, doch niet de wilde bloemen van het land en dat de koude winter u dooden zal."

»Zeg haar dat zij ons den volgenden zomer nog levend zal zien," zeide Emma, »en hier, kapitein Sinclair, geef haar mijn broche en zeg haar dat zij die als een geschenk van mij moet dragen."

Kapitein Sinclair reikte boodschap en sieraad aan het Indiaansche meisje over, dat daarop, terwijl zij met een glimlach hare oogen naar Emma opsloeg, zeide,

»Dat zij de schoone lelie, die zoo vriendelijk jegens de kleine aardbezieplant was, nimmer zoude vergeten."

»Waarlijk, haar taal is dichterlijk en schoon," merkte Marie aan; »ik heb niets om haar te geven — doch ja, ik heb wel iets, hier is mijn ivoren naaldenkoker met eenige naalden er in. Zeg haar dat het haar bij het naaien van haar pantoffels te pas komt. Doe hem open en laat haar zien wat er in is."

»Ze zegt dat zij nu vlugger en beter zal kunnen werken en

wenschte uw voet te zien, want zij wil u haar dankbaarheid toonen; wilt u dus even den voet uitsteken, jufvrouw Percival."

Marie deed zulks; de Indiaansche bekeek den voet en knikte haar glimlachend toe.

»Och!" kapitein Sinclair, »vertel haar, dat de kleine jongen, die met haar man is uitgegaan, onze neef is."

De kapitein vertolkte het antwoord, dat luidde: »Hij zal een groot jager worden en straks overvloed van wild thuis brengen."

»Zoo, zeg haar nu dat wij altijd blijde zullen zijn, als zij bij ons komt en dat wij nu weder naar huis gaan, en vraag haar naam en zeg haar hoe wij heeten."

Toen de kapitein dit overgebracht had, zeide de Indiaansche vrouw hem de namen van Marie en Emma zeer duidelijk na. »Zij weet uwe namen, zooals gij merkt; de hare in het Engelsch overgezet, is de aardbezieplant."

Daarop knikten ze de jonge Indiaansche vrouw goeden dag en keerden naar huis terug. Den tweeden avond na hun bezoek, toen het gesprek gedurende den avondmaaltijd, op den ouden jager en zijn jeugdige Indiaansche vrouw kwam, riep John, die als naar gewoonte stilgezwegen had, eensklaps uit:

»Gaat morgen weg."

»Gaan ze morgen weg, John; waar gaan ze heen?" zeide mevrouw Campbell.

»In de bosschen," zeide John.

De bewering van John was juist. Den volgenden morgen vroeg zag men Malachi Bone met zijn buks op den schouder en de bijl in de hand de weide van den heer Campbell overtrekken, terwijl zijn Indiaansche vrouw hem volgde, half bezwijkende onder haar vracht, die uit een saamgeknoopte deken bestond met al de bezittingen van den ouden jager er in. Hij had den vorigen avond met Martin afgesproken, dat hij binnen weinige dagen, zoodra hij zich ergens neergezet had, terug zoude komen, om den koop te sluiten van het land, dat hij aan Mr. Campbell had overgedaan.

Op eens miste men John, juist toen men aan het ontbijt zoude gaan.

»Hij was nog hier voor de gebeden gelezen werden," zeide mevrouw Campbell. »Hij is zeker stil weggeslopen, den ouden jager achterna."

»Daar valt niet aan te twijfelen, mevrouw," zeide Martin.

»Hij zal met hem gaan, om te weten waar hij zijn hut opslaat en daarna komt hij bij u terug; het dient daarom ook nergens toe hem na te gaan; en bovendien weten wij niet waarheen wij zouden zenden."

Martin had gelijk. Twee dagen later kwam John terug en bleef de gansche week rustig thuis, terwijl hij zich bezig hield met het visschen en het schieten met pijl en boog, die hij van Malachi Bone gekregen had; de knaap scheen echter nog stilzwijgender en nog liever alleen te zijn dan ooit te voren; toch bleef hij steeds gehoorzaam en vriendelijk jegens zijne moeder en nichten en was zeer gesteld op het gezelschap van Percival, als hij naar de rivier ging om forellen te vangen.

Na het vertrek van den ouden jager had men natuurlijk zijn hut in bezit genomen, en waren de koeien in de daarvoor gelegen weide gejaagd.

Daar het met 't werk goed vooruitging, kon Martin iederen dag door Henri of Alfred vergezeld, uit jagen gaan.

Mijnheer Campbell had te Quebec een aantal buksen en een rijkelijken voorraad kruit en lood opgedaan. Dit alles was ontpakt geworden en de jonge lieden werden met elken dag meer geoefend. Tot nu toe had Mr. Campbell, door den toevoer van wild en soms ook van versch vleesch uit het fort, zijn voorraad gezouten varkensvleesch nog niet behoeven aan te spreken, doch het was toch noodig, dat er zoo dikwijls mogelijk nieuwe voorraad werd verschaft, om hun proviand te kunnen sparen. Al wat onder schot kwam had Martin zeker, zoodat ze bijna altijd met een ree thuis kwamen.

De tuin was aangelegd en de varkènshokken waren in orde gebracht, doch met het zwaarste werk moest men nog beginnen, namelijk het rooien van boomen om bouwland te maken.

Hierbij konden ze van het garnizoen geen hulp verwachten; zij hadden waarlijk door de goedheid van den kommandant al meer verkregen, dan zij hadden kunnen denken.

Het was in het laatst van Augustus, de manschappen van het fort stonden op het punt om teruggeroepen te worden; de huizen waren af; de palissadeering om het huis en de bijgebouwen stonden er ook en de aanwezigheid der manschappen werd weder op het fort geëischt. Kapitein Sinclair kreeg verschillende wenken van den kommandant, om zich zooveel mogelijk te haasten en zijn afwezigheid tot nog enkele dagen te beperken, daar langer oponthoud onnoodig was. Kapitein Sinclair, die gaarne zoude zijn gebleven bij het gezelschap, dat hij zoo op prijs stelde en die nu bijna een lid van de familie geworden was, begreep dat hij geen uitvluchten meer mocht zoeken. Hij berichtte dat hij den 1 September gereed zou wezen om terug te keeren. Op den morgen van dien dag kwamen de schuiten om de manschappen te halen, terwijl zij tevens de beloofde biggen en hoenders brachten.

Mijnheer Campbell regelde de betaling van de soldaten en de

koopsom voor de koeien en biggen, door aan kapitein Sinclair een wissel af te geven op zijn bankier te Quebec.

Daarop nam men van weerszijden met leedgevoel over de scheiding een hartelijk afscheid; terwijl de geheele familie den kapitein naar de aanlegplaats vergezelde, waar hij met al zijne manschappen in de boot stapte en naar het fort terugroeide.

HOOFDSTUK XII.

De Campbell's bleven nog eenigen tijd aan den oever van het meer de booten nastaren, totdat ze den hoek omdraaiden, en uit hun gezicht verdwenen, waarop zij naar huis terugwandelden. Onder het terugkeeren werden er maar weinig woorden gesproken, want een gevoel van verlatenheid overviel hen na het vertrek van zooveel landgenooten; niet dat zij er, kapitein Sinclair uitgezonderd, als vrienden zooveel in verloren, maar zij waren zoo gewoon de soldaten aan het werk te zien, dat de plaats na hun vertrek ontvolkt scheen. Ook Martin en John waren beiden afwezig; laatstgenoemde was nu twee dagen weg en Martin, die tot nu toe geen tijd had gehad om uit te vinden, waar de oude Bone zijn verblijf gevestigd had, was er op uitgegaan om het te onderzoeken en om hem Mr. Campbell's meening mede te deelen omtrent John's bezoeken bij hem, die menigvuldiger werden en langer duurden dan Mr. Campbell wel wenschte.

Toen zij thuis kwamen gingen ze allen bij elkander zitten en Mr. Campbell nam het woord:

»Zoo zijn wij dan nu eindelijk onder ons, beste vrouw, en aan ons zelven overgelaten. Ik twijfel er volstrekt niet aan of het zal ons goed gaan, indien wij ons best maar doen en dat is toch onze plicht. Ik stem toe dat wij met bezwaren te worstelen zullen hebben en dat veel moeilijkheden overwonnen moeten worden, terwijl we ook nu en dan teleurstellingen en verliezen zullen moeten dragen; doch laat het ons steeds levendig voor den geest staan, hoezeer wij door de Voorzienigheid reeds zijn geholpen en bemoedigd, hoeveel hulp wij reeds hebben ontvangen en hoeveel welwillendheid wij hebben ondervonden. Voorwaar, wel mogen we dankbaar zijn aan God, voor de ons reeds verleende zegeningen en vast en levendig in Hem gelooven, die ons tot hiertoe zoo trouw bewaakt heeft. Laten wij dus niet ontmoedigd wezen, maar dankbaar en blijmoedig onzen plicht vervullen in de omstandigheden waarin het Hem behaagd heeft ons te plaatsen."

»Ik ben het geheel met u eens, mijn lieve echtgenoot," hernam mevrouw, »ja, ik kan in oprechtheid zeggen, dat het mij niet spijt, dat wij aan onze eigen krachten zijn overgelaten en dat ons gelegenheid gegeven is om te toonen, dat wij ons zonder de hulp van anderen kunnen redden. Tot op dit oogenblik waren onze beproevingen van geen beteekenis; waarlijk, ik kan mij niet voorstellen welke beproevingen ons te wachten staan. Ze mogen komen, doch waar van daan zie ik niet in; maar zijn ze daar, dan vertrouw ik dat wij onze dankbaarheid voor reeds genoten zegeningen en ons vertrouwen wegens reeds ondervondene uitreddingen zullen toonen, door een vrome onderwerping aan alles waarmede het den Almachtige moge behagen ons te beproeven of te kastijden."

»Juist zoo, mijn lieve," hernam mijnheer Campbell; »wij zullen het beste hopen; wij zijn hier in de wildernis even goed onder Zijne hoede als te Wexton-Park. Wij stonden, toen wij in weelde en overdaad leefden, even goed aan alle ziekten bloot, als nu in onze houten woning, doch wij loopen, Gode zij dank, in onzen tegenwoordigen toestand minder gevaar om Hem te vergeten, die ons zoo overvloedig van alles voorziet en in Zijn wijsheid onze lotgevallen bestiert. Wel is het waar wat de dichter zegt:

»Zoet is de vrucht van tegenspoed."

»Wel," zeide Emma na een oogenblik van stilte met het doel om een vroolijker wending aan het gesprek te geven, »ik ben benieuwd wat mijne beproevingen alzoo zullen wezen! Gij kunt er op rekenen dat de koe den emmer om zal schoppen of dat de boter niet goed gelukt!"

»Of wel gij krijgt winterhanden," voer Marie voort.

»Dat zou erg genoeg wezen, maar kapitein Sinclair zegt, dat wij, als wij niet oppassen, bevriezen zullen en het puntje van onzen neus verliezen."

»Dat zoude voor u al heel hard wezen, Emma," zeide Alfred, »want gij hebt niet veel te verliezen."

»Maar gij wel, Alfred, en daarom moet de uwe er eerst aan gelooven."

»Wij moeten op elkanders neuzen passen, zoo zegt men, omdat wij niet merken of de onze gevaar loopt; en als wij een wit puntje op een andermans neus ontdekken, moeten wij dadelijk wat sneeuw nemen en er hem goed mede wrijven; een kleine kiesche attentie, aan dit klimaat eigen."

»Ik kan niet zeggen dat ik niet weet waarin mijne beproevingen zullen bestaan," zeide Alfred, »zegge beproevingen! en zoo staat Henri er ook mede. Als ik de verbazende stammen

van die boomen aanzie, die wij met onze bijlen moeten vellen: dan weet ik al zeker, dat het een harden strijd zal kosten eer wij ze meester zijn. Zou je ook niet denken, Heintje?"

»Ik reken er op dat ik ten minste twee malen nieuw vel op mijn handen zal hebben eer het winter is," hernam Henri, »want houthakken maakte geen deel uit van mijne academische studiën."

»Neen," zeide Alfred, »dat leeren ze te Oxford niet; nu, wat betreft mijne academische studiën..."

»Uwe academische studiën," riep Emma uit.

»Ja zeker, de mijne; ik heb de geheele wereld rondgezeild, en beter academie is er niet; doch daar komen Martin en John. Kijk, John heeft een geweer op zijn schouder. Hij heeft het vast medegenomen toen hij laatst wegsloop."

»Ik vooronderstel, Alfred," zeide mevrouw, »dat hij nu wel zal weten hoe hij er mede moet omgaan."

»Ja, mevrouw," zeide Martin, die binnen was gekomen, »hij weet hoe hij er mede om moet gaan, en hoe hij er voor moet zorgen, en op zich zelven moet passen ook. Ik heb het hem met opzet mede naar huis laten nemen, om hem te kunnen waarnemen. Hij heeft op onze terugreis, tweemaal gevuurd en geladen, en heeft dit mormeldier geschoten," vervolgde Martin, terwijl hij het doode dier op den grond smeet. »De oude Malachi heeft hem goed onderwezen, en hij heeft zijne lessen niet vergeten."

»Wat is dat voor een beest, Martin," zeide Henri, »is het goed om te eten?"

»Niet heel best, mijnheer; 't is een beest, dat onder den grond woelt, en zeer schadelijk is voor tuinen en de jonge maïs, als wij ze zien, schieten wij ze altijd dood."

»'t Is jammer, dat het niet goed is om te eten."

»O, gij kunt het wel eten, mijnheer, ik heb niet gezegd dat het niet eetbaar is, doch daar zijn andere dingen die veel beter zijn."

»Dat is voor ons genoeg, Martin," zeide Emma. »Ik zal het niet proeven, in allen geval nu niet, maar wie weet waar ik later nog toe kom."

»Ik heb den ouden Bone gesproken, mijnheer, en hij zegt, dat het goed is; hij zal hem niet langer dan een dag bij zich houden, zonder u eerst verlof te laten vragen."

»Dat is alles wat ik verlang, Martin."

»Zij zijn de beide laatste dagen uit geweest, en waren juist thuis gekomen, toen ik daar kwam. Het wild was nog in het bosch."

»Ik heb een ree geschoten," zei John.

»Jij, een ree geschoten, John! Sakkerloot! wat zult gij zachtjes aan een nuttige kerel worden."

»Ja, mijnheer, de oude Malachi vertelde mij dat John een ree geschoten had, en dat hij het dier morgen zelf hier zou brengen.''

»Daar ben ik blijde om: ik wensch hem te spreken,'' zei Mr. Campbell, »maar, John, hoe kwam je er toe om zonder vragen die buks mede te nemen?''

John gaf geen antwoord.

»Antwoord mij, John.''

»Kan niet schieten, zonder geweer,'' zei John.

»Neen, dat kunt gij niet, doch die buks was niet van u.''

»Geef haar mij, dan zal ik elken middag voor wild zorgen,'' hernam John.

»Ik zou het maar doen, vader;'' zeide Henri zachtkens, »de verleiding is anders te groot.''

»Gij hebt gelijk, Henri,'' zeide Mr. Campbell, ter zijde.

»Welnu, John, ik zal u de buks geven, mits gij mij belooft het mij te vragen, als gij uit wilt gaan, en altijd terugkomt op den tijd door u bepaald.''

»Ik zal altijd zeggen wanneer ik ga, als mama mij altijd wil laten gaan, en ik zal ook altijd op den bepaalden tijd terugkomen, als —''

»Als wat?''

»Als ik het wild gedood heb,'' hernam John.

»Hij bedoelt, mijnheer, als hij eenig wild op het spoor is, als zijn verloftijd om is, dat hij het dan moet volgen, doch dat hij thuis zal komen, zoodra hij, óf het spoor bijster geraakt is, óf het wild gedood heeft. Dat is de eigenschap van een echt jager, mijnheer, en dat moet gij niet tegengaan.''

»Zeer waar; welnu, John, denk aan uw belofte.''

»Martin,'' zeide Percival, »wanneer zult gij mij nu met het geweer leeren schieten?''

»O, dat zal nu spoedig lukken, jonge heer; de soldaten zijn nu weg, en zoodra gij kunt mikken, zult gij met mijnheer Alfred of mij medegaan.''

»En wanneer beginnen wij te leeren, Marie?'' zeide Emma.

»Ik zal u onderrichten, nichtjes,'' zeide Alfred, »en ook aan mijne lieve moeder een lesje geven.''

»Nu, dan zullen we al te maal les nemen,''

»Wat hebben wij morgen te doen, Martin?'' vroeg Alfred.

»Ja, mijnheer, er zijn planken genoeg om een vischschuit te maken, en als gij en mijnheer Henri mij willen helpen, geloof ik dat wij er in twee of drie dagen een klaar zullen hebben.''

»Het meer wemelt van visch, en het is jammer dat wij geen schuit hebben nu het weder zoo mooi is.''

»Ik heb snoeren in overvloed in de schuur,'' zeide Mr. Campbell.

»De jonge heer Percival zoude spoedig zelf leeren visschen," zeide Martin, »en dan zal hij evenveel thuis brengen als John."

»Visschen!" zeide John verachtelijk.

»Ja, visschen, jonge heer John," hernam Martin, »een goed jager is ook altijd een goed visscher en veracht den visch niet, want zij geven hem dikwijls een maal als hij anders met een ledige maag zou moeten gaan slapen."

»Nu, ik zal met pleizier uit visschen gaan," riep Percival uit, »mits ik ook somtijds mag gaan jagen."

»Ja zeker, mijn lieve jongen, doch wij moeten somtijds ook naar bed; en mij dunkt dat het nu hoog tijd is, daar wij morgen met de zon op moeten staan."

Den volgenden morgen gingen Marie en Emma de koeien weder melken, doch nu niet als naar gewoonte, door een der jonge lieden vergezeld, want Henri en Alfred waren druk bezig, terwijl kapitein Sinclair vertrokken was. Onder het overgaan der brug zeide Marie tot haar zuster:

»Geen heeren meer, om de dames melkmeisjes te geleiden, Emma."

»Neen," antwoordde Emma; »onze arbeid begint al zijn bekoorlijkheid te verliezen en wat een pretje was wordt nu bijna een plicht."

»Alfred en Henri zijn met Martin aan de vischschuit bezig," merkte Marie aan.

»Ja," antwoordde Emma, »doch ik verbeeld mij, Marie, dat gij meer aan kapitein Sinclair dan aan je neven dacht."

»Dat is ook zoo, Emma; ik dacht aan hem," zeide Marie ernstig. »Gij weet niet hoe diep ik zijn afwezigheid gevoel."

»Ik kan het mij toch wel verbeelden, liefste Marie. Zullen wij hem spoedig wederzien?"

»Ik weet het niet, doch ik denk in allen geval niet voor over drie of vier weken. Allen die op het fort gemist konden worden, zijn aan den hooioogst gegaan. Is hij een van de officieren die met de manschappen zijn uitgezonden, dan is hij natuurlijk afwezig, en als hij in het fort is achtergebleven, zal hij verplicht zijn daar te blijven. Er is dus geen kans op dat wij hem terugzien voor en aleer de hooitijd voorbij is."

»Waar is het, dat zij hooien, Marie?"

»Gij weet dat zij in den omtrek van het fort alleen weiland genoeg hebben voor het vee in den zomer, en nu gaan zij langs den oever van het meer en op de eilanden, waar zij weten dat strooken grasland liggen, om het gras te maaien en te laten drogen; zij brengen het dan met de bateaux naar het fort, en daar wordt het voor den winter aan mijten gezet. Deze weide was hun grootste hulpbron, doch die hebben zij nu verloren."

»Kolonel Forster heeft papa toch dezen winter hooi genoeg voor de koeien beloofd; ja, en had hij het niet gedaan, wij zouden waarlijk geen voeder voor haar gehad hebben. Doch gij kunt er op aan dat de kapitein ons het hooi zal brengen en dan zullen wij hem terugzien, Marie; doch wij moeten nu ieder naar onze koeien toe. Niemand die ze nu voor ons aanjaagt. Als Alfred eenige manieren bezat, dan zoude hij wel gekomen zijn."

»En waarom Henri niet," zeide Marie lachende.

»Och, dat weet ik niet; Alfred kwam mij het eerst in de gedachte."

»Ik geloof dat dat waarlijk het geval was," hernam Marie. »Wij zijn nu quitte en ga nu je gang en melk uwe koeien."

»Dat is alles heel goed en wel, juffertje," zeide Emma lachende, »doch heb maar geduld totdat ik mijn geweer kan afschieten, dan zal je wel wat meer op je woorden letten."

Bij hun thuiskomst vonden ze den ouden jager; een mooie reebok lag voor hem op den grond. Mr. Campbell was uit met de knapen en met Martin, die hem over de grootte van de vischschuit wilde raadplegen.

»Hoe vaar je, Mr. Bone," zeide Marie." »Heeft John dien bok geschoten?"

»Ja, en hij schoot hem zoo goed als een oude jager, en het kereltje kan ter nauwernood een geweer tegen den schouder brengen. Wie van u heet Marie?

»Dat ben ik," zeide Marie.

»Dan heb ik iets voor u," zeide de oude Malachi, terwijl hij een klein pakje in boombast gewikkeld uit zijn zak nam en het haar overgaf; »het is een geschenk van de Aardbezie."

Marie opende het pakje en vond er een paar moccasins in, zeer netjes uit gespikkelde stekelvarkenspennen vervaardigd.

»O! hoe mooi en hoe vriendelijk van haar! Zeg haar dat ik haar bedank en veel van haar houd. Wilt gij?"

»Ja, ik zal het haar zeggen. Waar is de knaap?"

»Wie, John? Ik denk dat hij naar de rivier is om forellen te vangen; hij komt aan het ontbijt terug en dat is juist klaar. Kom, Emma, wij moeten de melk binnenbrengen."

Mijnheer Campbell en die met hem waren kwamen weldra thuis.

Malachi Bone vertelde toen dat hij den reebok, dien John geschoten had, mede had gebracht; en dat hij als het goed was een vaatje buskruit en wat lood mede wilde nemen; dat hij wenschte dat mijnheer Campbell maar uit zou rekenen wat hij voor zijn eigendom aan hem schuldig dacht te zijn en of hij het bedrag dan maar aan goederen zoude mogen ontvangen als hij ze noodig had.

»Waarom zegt gij niet hoeveel gij er voor wilt hebben, Malachi?" zeide mijnheer Campbell.

»Hoe wil ik dat zeggen, ik heb het gekregen, het kost mij niets; ik laat alles zooals ik reeds vroeger zeide, aan u en Martin Super over."

»Gij toont een groot vertrouwen in mij te stellen, dat moet ik zeggen. Welnu, Bone, ik zal u niet te kort doen, doch ik ben, bang dat het lang zal duren eer ik u betaald heb, als gij er alleen goederen uit mijn magazijn voor neemt."

»Des te beter: zij zullen wel duren zoo lang ik leef, en wat er dan nog van over is, is goed voor dezen knaap hier," hernam de oude jager, terwijl hij de hand op John's hoofd legde.

»Bone," zeide Mr. Campbell. »Ik heb er niet tegen dat de knaap nu en dan met u gaat; doch ik mag niet toestaan dat hij voortdurend weg is. Ik verlang dat hij om den anderen dag thuis komt."

»Maar dat is onredelijk, mijnheer. Wij gaan op wild uit, wie weet waar wij 't zullen vinden, hoe lang wij er naar moeten zoeken en hoever het ons wegvoert. Moeten wij dan als wij er dicht bij zijn de jacht opgeven, omdat de tijd om is?

Dat gaat nooit. Ik wil van den knaap een jager maken, daartoe moet hij leeren onder den blooten hemel te slapen en alles te doen wat een jager moet doen. Gij moet hem langer bij mij laten en kunt hem als gij wilt wanneer hij terugkomt langer houden; doch als het uw begeerte is dat hij een man wordt, hoe meer hij dan bij mij is des te beter. Ik beloof u, dat ik hem met al de Indiaansche listen en kunstgrepen bekend zal maken, en den volgenden winter zal hij bevers vangen en u de huiden thuis brengen."

»Mij dunkt," merkte Martin aan, »dat alles wat de oude man zegt, zeer verstandig is."

»Zoo denk ik er ook over," zeide Alfred; »en alles wel beschouwd is het niet anders dan of gij John naar school zendt. Laat hem gaan, vader, en dan kan hij nu en dan met vacantie thuis komen."

»Ik zal altijd bij u komen, wanneer ik kan," zeide John.

»Ik ben over John's antwoord meer voldaan, dan gij u misschien verbeeldt," zeide mevrouw; »John is een brave jongen en zegt nooit iets wat hij niet meent."

»Welnu, lieve, als gij er niets tegen hebt, dat wil ik ook geen tegenwerpingen meer maken."

»Ik geloof dat ik door John's liefde meer gedaan zal krijgen dan door dwang, lieve man. Hij zegt dat hij altijd thuis zal komen als hij kan, en ik geloof hem; ik heb er daarom niets tegen om hem bij Malachi Bone te laten, in allen gevalle voor een week of zoo achtereen."

»Maar zijn opvoeding, lieve?"

»Het is zeker dat hij niets zal leeren, zoolang deze boschwoede, als ik het zoo noemen mag, niet voorbij is. Hij zal over een paar jaren misschien meer geschikt zijn voor onderwijs. Gij moet in het oog houden dat wij bij dat kind met geen gewoon karakter te doen hebben; en hoewel mijn moederlijk gevoel in tegenspraak mag komen met mijn verstand, is dit toch sterk genoeg om mij te doen inzien, dat mijn besluit tot zijn welzijn strekt. Wij moeten hier aan een geletterde opvoeding minder waarde hechten dan wij plachten te doen. Laat ons hem alle voordeelen doen genieten, waartoe zijn bijzondere aard ons in staat stelt, want wij zijn hier in de bosschen en in een zekeren zin tot den natuurstaat teruggekeerd, en de eerste en gewichtigste plicht is te leeren in ons eigen onderhoud te voorzien."

»Waarlijk, mijn beste, ik geloof dat uw wijze van deze zaak te beschouwen juist is, en daarom, John, moogt gij bij Malachi Bone school gaan; kom ons bezoeken wanneer gij kunt, ik vertrouw dat gij de Nimrod van het Westen zult worden."

De oude Malachi stond aan het eind van deze aanspraak in stomme verbazing; Alfred bemerkte dat, en barstte in lachen uit. Daarop zeide hij: »dat alles beteekent met andere woorden, Malachi, dat mijn broeder John, vaders toestemming heeft om met u mede te gaan en dat gij een man van hem moet maken."

»Hij die hem geschapen heeft moet een man van hem maken," antwoordde de oude Bone, »ik kan er alleen een goed jager van vormen en dat zal ik als hij en ik blijven leven. Nu, mijnheer, als Martin mij nu het kruit en lood wil geven, zal ik weder vertrekken. Gaat de knaap mede?"

»Als gij dit wenscht, ja," zeide mevrouw; »kom aan, John. zeg mij goeden dag, en denk aan uw belofte."

John nam met verschuldigde deftigheid van allen afscheid en ging met zijn meester weg.

HOOFDSTUK XIII.

In den loop van een paar weken kwamen de dingen allen op hun plaats en begon de familie zich meer op haar gemak te gevoelen. Er heerschte nu ook meer orde en regelmaat dan gedurende de aanwezigheid van de soldaten kon plaats hebben.

Mevrouw Campbell verrichtte met behulp van Percival 's morgens al het werk in en om het huis; de laatste verzorgde ook de varkens en het gevogelte, hij haalde water uit de rivier, enz.

Marie en Emma molken de koeien en hielpen later hun tante bij de wasch, enz.

Mijnheer Campbell onderwees Percival, werkte in den tuin en hielp zooveel hij kon, waar dit het meest gevorderd werd, doch hij was te bejaard om veel zwaar werk te kunnen doen. Alfred, Henri en Martin waren den ganschen dag bezig aan het vellen en rooien van boomen, doch om den anderen dag ging er een van hen met Martin naar de bosschen om levensvoorraad te zoeken en brachten een ree, kalkoenen of ander wild thuis, dat afgewisseld met een stuk gezouten vleesch en de gevangen visch, voor hun dagelijksch gebruik voldoende was. Percival had nu de vergunning om de jachtpartijen bij te wonen en werd min of meer met de behandeling van het geweer bekend. Hij miste alleen nog eenige oefening om een goed schutter te worden.

Zij stonden 's morgens om half zes op, verzamelden zich te half zeven tot het gebed, om daarna te ontbijten. Zij dineerden om een uur, en 's avonds om zeven uur, als ze thee dronken, soupeerden ze tevens. Om negen uur gingen ze naar bed. Voor er twee maanden verloopen waren ging alles zoo geregeld als een uurwerk. De dagen geleken in alles zoo op elkander, dat de tijd ongemerkt voorbijvloog en ze zich verwonderden, dat het telkens zoo spoedig Zondag was. Zij hadden nu tijd om alles te ontpakken, ook de boeken, die mevrouw Campbell uitgekozen en medegenomen had, stonden in eene boekenkast in de zitkamer; veel tijd tot lezen hadden ze nog niet en gewoonlijk waren ze voor de dag om was, te vermoeid om niet naar bed te verlangen. De eenigste vrije tijd dien zij hadden, was dan ook tusschen het avondeten en het naar bed gaan. Zij kwamen dan gewoonlijk allen in de keuken bijeen, om de kleine voorvallen op de jacht, of 't geen thuis gebeurd was, te bespreken. 't Was nu midden in October, de winter stond voor de deur, en met een zeker gevoel van angst zagen zij dezen te gemoet.

John had stipt zijn woord gehouden. Van tijd tot tijd was hij drie of vier dagen afwezig, doch kwam dan weer voor een paar dagen thuis. Alfred en Martin hadden de vischschuit reeds lang voltooid, en daar zij licht en gemakkelijk was te besturen, gingen Henri en Percival er samen in uit en als John thuis was, roeide hij met Percival wel een halve mijl het meer op en kwam dan gewoonlijk met eene goede hoeveelheid groote visch thuis. Mevrouw had van de vangst wel een vat vol ingezouten, voor wintergebruik.

Eens werden ze aangenaam verrast door de komst van kapitein Sinclair. Hij was van het fort komen wandelen, om hen te zeggen dat het hooi binnen was, en over een paar dagen gezonden zoude worden. Tevens deelde hij den heer Campbell mede, dat de

JOHN.

kommandant een jongen os voor hem over had, indien zij dien voor winterprovisie wilden hebben. Dit aanbod werd met blijdschap aangenomen. Na aan het diner te hebben deelgenomen, was kapitein Sinclair verplicht naar het fort terug te keeren, omdat hij dien nacht de wacht had. Voor hij echter heenging, had hij, zonder dat de anderen het merkten, een gesprek met Martin Super.

Daarna verzocht hij Alfred om met hem naar het fort te wandelen en dan 's anderendaags naar huis terug te keeren.

Alfred stemde daarin toe; twee uren voor het donker werd, gingen zij op reis; zoodra zij aan de andere zijde der rivier gekomen waren, voegde Martin Super zich bij hen.

»De reden waarom ik u verzocht om met mij terug te gaan," zeide kapitein Sinclair tegen Alfred, »is tweeledig. Vooreerst wenschte ik, dat gij den weg naar het fort zoudt kennen, ingeval het noodig mocht zijn, om mij gedurende den winter iets mede te deelen; ten tweede wilde ik met u en Martin eens spreken over de berichten, die wij omtrent de Indianen hebben vernomen. Ik kan u nu onder ons zeggen wat ik u niet in 't bijzijn van uwe moeder en uwe nichten wilde mededeelen, daar het haar slechts angst en onrust geven zoude, die nergens toe dienen en haar slechts onaangenaam zijn kunnen. De zaak is dat wij eenigen tijd geleden, bericht hebben gekregen dat de Indianen verscheidene raadsvergaderingen hebben gehouden. Het blijkt evenwel vooralsnog niet, dat zij tot iets besloten hebben, hoewel het zeker is, dat ze in grooten getale niet zeer ver van het fort vergaderden. Er is geen twijfel aan of er zijn Fransche zendelingen onder hen, die hen opstoken om ons aan te vallen. Naar hetgeen wij gehoord hebben, zijn ze het onderling nog niet eens, en zal er waarschijnlijk niets gebeuren voor het volgend jaar, want zij vechten het liefst in den herfst. Aan den anderen kant hebben wij geen zekerheid, want er bestaat een groot onderscheid tusschen een vereeniging van alle stammen tegen ons en een gewonen Indiaanschen strooptocht. Wij moeten daarom op onze hoede wezen, want wij hebben met een verraderlijken vijand te doen. En nu over uw belang in deze zaak.

Indien zij een aanval op het fort wagen, wat zij, niettegenstaande hunne verdragen met ons, zouden kunnen doen, zoudt gij natuurlijk, waar gij nu zijt, niet veilig wezen. Ongelukkig genoeg zijt gij, al worden wij niet aangevallen, ook niet veilig: want als de Indianen zich vereenigen, zijn er altijd (ook al heeft de groote massa nog geen bepaald krijgsplan vastgesteld) eenige troepen van vijf tot tien Indianen, die, als zij hunne woningen verlaten hebben, indien zij eenigszins kunnen, niet zonder buit terugkeeren. Dit zijn geen geregelde troepen en al heeten ze

soldaten, toch zijn ze bij hun eigen stammen weinig geacht. In waarheid, het zijn de slechtste soort Indianen, die eigenlijk niets anders zijn dan bandieten en roovers. Gij moet u daarom op een bezoek van deze lieden voorbereiden. Het is zeer gelukkig voor u, dat de oude Bone zijn verblijf zooveel mijlen westwaarts heeft gevestigd en dat gij met hem op zulk een goeden voet staat, daar het niet denkbaar is, dat een troep Indianen u kan naderen, zonder dat hij hen of hunne sporen ontdekt."

»Dat is wel waar, kapitein," merkte Martin aan, »en daarom wil ik zelf hem waarschuwen."

»Maar zullen ze hem niet aanvallen voor ze het ons doen?" vroeg Alfred.

»Wel waarom?" hernam kapitein Sinclair.

»Hij is bijna evenveel Indiaan als zij en is bij de meesten hunner bekend. Daarenboven, wat zouden ze er bij winnen als zij hem aanvielen? Deze zwervende troepen, waarvoor gij hebt te vreezen, zijn op buit uit, en kunnen in zijn hut niets anders verwachten dan enkele huiden. Neen! zij zullen zich, daar zij er niets bij winnen, niet aan zijn geweer, daar zij bang voor zijn, blootstellen. Ik zeg dit alles aan u, Alfred, opdat gij er op voorbereid zoudt zijn, om goed wacht te houden. 't Is heel mogelijk, dat er niets van dien aard voorvalt, en dat de winter zonder eenig gevaar voorbijgaat, en ik zeg dit alles aan u en aan Martin, omdat de omstandigheden niet van dien aard zijn, om de anderen, vooral de vrouwelijke leden van uwe familie, ongerust te maken. Het staat aan u om te beslissen of gij aan uw vader en Henri, het nu verhandelde bekend wilt maken. Zooals ik reeds zeide, geloof ik niet dat gij veel van een algemeenen aanval te vreezen hebt; het is te laat in het jaar en wij weten dat de samenkomsten zijn opgebroken zonder dat zij tot een besluit zijn gekomen. Gij hebt niets te vreezen dan de aanvallen van kleine benden stroopers, en ik geloof dat gij sterk genoeg zijt, zoowel in getal als in verdedigingsmiddelen, om hen met goed gevolg te weerstaan, als gij ten minste niet plotseling overvallen wordt. Ziedaar alles wat gij te vreezen hebt; en nu gij gewaarschuwd zijt, is het gevaar half voorbij."

»Kom aan, kapitein, ik ga u verlaten," zeide Martin, »ik zal van avond nog naar den ouden Malachi gaan, want het schijnt mij toe, dat er meer kans voor een aanval bestaat, tusschen den tijd dat de bladeren vallen en het begint te sneeuwen dan later; hoe eer ik dus Malachi waarschuw, des te beter. Goeden avond, mijnheer."

Kapitein Sinclair en Alfred vervolgden hun weg naar het fort. Zij hadden een innige vriendschap voor elkander opgevat en schonken elkander een onbegrensd vertrouwen.

»Gij kunt niet begrijpen, Alfred," zeide kapitein Sinclair, »hoe de bijzondere omstandigheden van uwe familie mijne gedachten bezig houden. Het schijnt haast dwaasheid van de zijde van uw vader, om uw moeder en nichtjes naar zulk een plaats te brengen en hen aan zooveel gevaren en ontberingen bloot te stellen. Ik slaap 's nachts haast niet als ik bedenk wat er gebeuren kan."

»Ik geloof," zeide Alfred, »dat mijn vader, als hij nauwkeurig geweten had hoe zijne tegenwoordige omstandigheden zouden zijn, niet besloten zou hebben Engeland te verlaten; doch gij moet in het oog houden, dat hij daartoe van alle zijden aangemoedigd werd en van meening was, dat hij alleen de bezwaren, voor elken landverhuizer, aan het bebouwbaar maken van zijn land verbonden, had te overwinnen. Hij dacht en wij dachten het allen dat wij door andere landbouwers omringd zouden zijn en geen bijzondere gevaren ons zouden dreigen.

»Toen hij te Quebec ontdekte dat alle land in den omtrek van de beschaafde wereld reeds verkocht of bij Fransche kolonisten in gebruik was, raadden zij, die behoorden te weten, wat hij daarbij te gemoet ging, hem aan, om meer westwaarts te trekken; zij dachten echter waarschijnlijk, dat er geen sprake meer was van het gevaar dat ons nu bedreigt; hij heeft dien raad, dien, ik twijfel er niet aan, ter goeder trouw gegeven was, opgevolgd. Ik zelf ben ook nu nog van meening, dat de raad goed was, niettegenstaande wij vergezeld zijn van vrouwen, die voor een zoo geheel anderen stand zijn opgevoed en in wier welzijn zooveel belangstelling wordt betoond; want vooronderstel nu eens, Sinclair, dat gij, zonder ons te hebben leeren kennen, hadt gehoord dat eenige landverhuizers, mannen en vrouwen, zich hier hadden neergezet, zoudt gij het als zulk een overijlde onderneming beschouwd hebben, altijd in de meening dat het gewone landbouwers met hunne vrouwen waren?"

»Ik zou er mij zelven al zeer weinig om bekommerd, en misschien niet eens aan de zaak gedacht hebben."

»Doch vooronderstel dat gij er van gehoord hadt en tevens hadt vernomen dat de menschen een gepalissadeerd huis, en vier of vijf buksen, waar men op rekenen kon, bij zich hadden, en het fort achter zich, om er des noods op terug te trekken?"

»Ik moet bekennen dat ik dan naar alle waarschijnlijkheid zou gezegd hebben, dat zij in staat waren om zich zelven te beschermen."

»Zeer zeker, en daarom zijn wij dat ook: uw belangstelling in ons stelt u het gevaar grooter voor, en daarom hoop ik dat uw nachtrust voor het vervolg door de gedachte aan onzen toestand niet meer gestoord wordt."

»Ik wenschte wel, Alfred, dat ik zoo gerust mocht zijn. Als

ik maar bij u was en u kon helpen om de uwen te beschermen, dan zou ik gerust genoeg slapen."

»In dat geval zoudt gij als wacht niet veel beteekenen," zeide Alfred lachende. »Doch," voer hij voort, »wees maar niet bang, wij zullen ons goed houden, en als wij hulp noodig hebben, u en een aantal soldaten ter bescherming roepen."

»Dat zou nog veel moeite in hebben, Alfred," zeide kapitein Sinclair, »als er gevaar genoeg bestond om die aanvraag aan den kommandant te wettigen, zoude datzelfde gevaar hem nopen om zijn macht in het fort niet te verzwakken; gij zoudt dan op het fort terug moeten trekken en de hoeve aan de genade van de Indianen moeten prijs geven."

»Het zoude zeker het verstandigste wezen," hernam Alfred, »wij zouden in allen geval de vrouwen kunnen zenden. Doch de Indianen zijn er nog niet en wij willen hopen dat zij ook niet zullen komen."

Het gesprek liep nu over andere zaken, en een half uur later waren ze aan het fort.

Alfred werd op het fort, door den kolonel, bij wien hij in groote gunst stond, verwelkomd. De kolonel kon zich niet weerhouden om te zeggen dat Mr. Campbell en de zijnen in een zeker gevaar verkeerden, en betreurde het dat het vrouwelijk gedeelte van de familie, dat onder zoo geheel andere vooruitzichten was opgevoed, daarin moest deelen. Hij waagde het zelfs een wenk te geven, dat als mevrouw Campbell en de jonge dames Percival den winter in het fort zouden willen doorbrengen, hij de noodige maatregelen zou nemen om ze te huisvesten. Doch Alfred antwoordde dadelijk, dat hij overtuigd was, dat niets zijn moeder of nichten er toe zoude kunnen bewegen om zijn vader te verlaten. Zij hadden zijn voorspoed gedeeld en zouden hem in tegenspoed blijven aanhangen. Zij wisten allen wat ze te gemoet gingen voor ze de reis aanvaardden, en zijn vader stelde een eerlijk onafhankelijk bestaan, zij het ook met gevaren gepaard, boven het zoeken van hulp bij anderen.

»Doch ik zie nog altijd geen enkele reden waarom de dames zouden blijven om het gevaar te trotseeren."

»Hoe talrijker wij zijn, hoe meer wij in staat zijn om het gevaar af te weren," hernam Alfred.

»Vrouwen zijn toch evenwel maar tot last."

»Ik denk er anders over," hernam Alfred. »Hoe jong en teeder mijne nichten ook zijn, zullen ze evenmin als mijne moeder terugdeinzen, wanneer hare diensten gevorderd worden. Zij kunnen nu allen des gevorderd een buks hanteeren, en om een huis te verdedigen, is een kordate vrouw bijna evenveel waard als een man. Gij kunt er op aan, dat zij, als de nood het vordert zoo zullen handelen. Gij ziet daarom, kolonel, dat gij, door

onze dames weg te nemen, onze macht maar verzwakt," voer Alfred lachende voort.

»Wel, mijn beste jongen, ik wil er niet verder op aandringen. Doch houd in gedachtenis, dat ik altijd bereid ben om u alle hulp te zenden, als zij noodig is."

»Ik heb bedacht, kolonel Forster, dat indien gij vuurpijlen hebt, deze ons van zeer veel dienst kunnen wezen, daar wij tegenwoordig geene paarden hebben. Op den afstand dien wij van u verwijderd zijn, zou een vuurpijl, des nachts ontstoken, dadelijk bemerkt worden, en ik beloof u dat ze niet zonder groote noodzakelijkheid zullen gebruikt worden."

»Ik verheug mij dat gij dat bedacht hebt, Alfred: gij moogt er een dozijn medenemen. Gij gaat morgen met de booten die het hooi zullen brengen terug, niet waar?"

»Ja, ik zal van die gelegenheid gebruik maken, om mijne schoenen te sparen, daar wij geen schoenlappers bij ons hebben. Ik denk dat het wel de laatste tocht zal wezen, die de booten in dit saizoen zullen doen."

»Ja," zeide de kolonel, »de vorst zal nu spoedig invallen. Over een veertien dagen zullen wij waarschijnlijk al zware sneeuwbuien krijgen, en dan blijft de grond tot de lente toe bedekt. Doch ik vooronderstel dat wij toch van tijd tot tijd wel iets van u zullen hooren of zien."

»Zeker, zoodra ik op mijn sneeuwschoenen voort kan, kom ik u een bezoek brengen," zeide Alfred, »doch ik moet dat kunstje eerst nog leeren."

Den volgenden morgen was de hemel helder en het weder schoon. De zon scheen op het donkerrood getinte eikenloof en op de doorschijnend gele bladeren van den ahornboom. Een maand geleden had het gedurende twee à drie dagen, 's morgens licht gevroren en verheugde men zich in 't geen men den Indiaanschen zomer noemt, dat is de terugkeer van schoon en nog al warm weder gedurende een korten tijd voordat de winter invalt.

De soldaten waren bezig met het hooi in de schuiten te laden. Voor den middag nam Alfred afscheid van den kolonel en van de overige officieren van het fort, en ging van kapitein Sinclair vergezeld, naar de boot. Alles was gereed en Alfred stapte in de boot, kapitein Sinclair had de wacht en kon dus niet met hem teruggaan.

»Ik zal niet in gebreke blijven, Alfred," zeide kapitein Sinclair, »om de schildwachten de noodige orders te geven omtrent de vuurpijlen, vertel dat ook aan uw moeder en aan uwe nichten: denk er ook aan om hen te wijzen hoe zij ze uit een geweer kunnen afschieten. Goeden dag: God zegene u, mijn beste kerel."

»Vaarwel," hernam Alfred, terwijl de booten van wal staken.

HOOFDSTUK XIV.

Na Alfreds terugkomst van het fort gingen er eenige dagen voorbij, zonder dat er iets bijzonders voorviel; Martin was Malachi op gaan zoeken die beloofd had, dat hij op den uitkijk zoude staan en dadelijk kennis zou geven en ter hulpe snellen ingeval de Indianen eenige vijandelijkheden mochten beginnen. Hij verzekerde Martin dat hij binnen weinige dagen wel te weten zoude komen wat er gebeurd was en waarop men zich voorbereid moest houden.

Toen Martin met deze boodschap terugkwam was Alfred gerust gesteld, en vertelde hij aan niemand behalve aan zijn broeder Henri wat kapitein Sinclair hem had medegedeeld

De eentonigheid van hun leven werd echter afgebroken door de komst van een korporaal van het fort die hun de eerste brieven bracht, sedert zij zich daar hadden neergezet.

Brieven, riep men, ja brieven, niet alleen uit Quebec, maar ook uit Engeland. Het gansche huis was in opschudding, ieder verdrong zich om den heer Campbell, terwijl hij het groote pak ontzegelde. Eerst kwam er een pak Engelsche couranten van den gouverneur van Quebec — deze werden op zijde gelegd; een brief van den agent van mijnheer Campbell te Quebec — die was over zaken en kon dus wachten; daarop de brieven uit Engeland — twee lange dicht ineen en kruislings geschreven brieven van miss Paterson voor Marie en Emma; nog een van den agent van mijnheer Campbell in Engeland en een groote op gewoon papier met het opschrift »Koninklijke dienst", aan het adres van den heer Alfred Campbell. Ieder greep naar zijn brief en ging er mede ter zijde. Mevrouw Campbell die alleen geen brief ontvangen had sloeg met gespannen verwachting Alfred gade, die na een vluchtigen blik luide uitriep: »Ik ben in mijn rang bevestigd, lieve moeder, ik ben luitenant in H. M. dienst —hoerah! Hier is een ingesloten brief van kapitein Lumley, ik ken zijn hand." Alfred ontving ieders gelukwenschen, hij gaf den officieelen brief aan zijn moeder en begon dien van kapitein Lumley te lezen.

Na eene korte stilte, gedurende welke ieder zich met zijn eigen lectuur had bezig gehouden zeide mijnheer Campbell: »ik ook heb u goed nieuws te melden; de heer Harvey schrijft mij dat mijnheer Douglas Campbell de broeikassen en oranjerieën zoo goed voorzien had gevonden, dat hij zich verplicht rekende de planten te moeten betalen; dat zij op zevenhonderd pond getaxeerd zijn, en dat dat geld in handen van mijn agent is

gesteld geworden. Dit is zeer royaal van den heer Douglas Campbell en wijl ik zelf er planten vond, toen ik het goed in bezit nam, verwachtte ik waarlijk niet dat ik eenig recht op vergoeding had voor wat ik achterliet. Doch ik ben te arm om uit teergevoeligheid zijn aanbod af te slaan, ik zal hem daarom schrijven en hem bedanken voor zijne edelmoedige handelwijze."

Alfred had den brief van kapitein Lumley gelezen en was daarna in gedachten verzonken. De zaak was dat al zijn vroeger verdriet over het verlaten van den dienst, door zijn bevordering en de opmerkingen van kapitein Lumley's brief, weder boven was gekomen, en daarom was hij zeer neerslachtig; doch terwijl zijne nichten hare brieven hardop voorlazen, kwam hij langzamerhand weer tot zich zelven.

Eindelijk waren alle brieven gelezen en werden de couranten rondgedeeld. Werk werd er dien dag niet meer verricht en des avonds zaten ze allen rond het keukenvuur, tot veel later dan gewoonlijk over de dien dag ontvangen tijdingen te spreken.

»Ik heb bedacht, lieve Emilie," zeide Mr. Campbell den volgenden morgen voor ze hun slaapkamer verlieten, »dat dit buitenkansje van zevenhonderd pond ons al bijzonder gelegen komt. Mijne fondsen te Quebec, zooals gij uit de rekening-courant van mijn kassier daar hebt gezien waren bijna uitgeput en wij hebben ons nog vele zaken aan te schaffen. Wij zullen het volgende jaar paarden noodig hebben en wij moeten onzen veestapel in alle opzichten uitbreiden; waarlijk, het zou zelfs zeer voordeelig wezen als wij er nog een paar mannen bij konden krijgen, daar wij te eerder onafhankelijk zullen wezen, hoe eer wij het bosch gerooid hebben."

»Ik ben het met u eens, Campbell; daarenboven krijgen wij nu Alfred's wachtgeld, arme jongen, dat zal ons te stade komen; ik heb dezen nacht meer aan hem dan aan iets anders gedacht; ik nam hem waar, toen hij den brief van kapitein Lumley las en begreep zeer goed, waarom hij gedurende eenigen tijd daarna zoo ernstig was, ik gevoel mij haast geneigd om hem tot zijne betrekking terug te doen keeren; het scheiden van hem zoude smartelijk wezen, doch de opoffering van zijn kant is zeer groot."

»Het blijft toch altijd zijn plicht," hernam mijnheer Campbell, »en daarenboven is het thans volstrekt noodig dat hij bij ons blijft. Als wij eens meer gezeten en minder van zijn bijstand afhankelijk zijn, zullen wij de zaak nader bespreken."

Intusschen waren Marie en Emma als naar gewoonte de koeien gaan melken. Het was een mooie heldere dag, doch er was een lekker frisch koeltje dat opvroolijkte, terwijl de zon het in beschutte plaatsjes lekker warm maakte; een van die weinige

mooie dagen voor het invallen van den winter. Zij hadden de koeien gemolken en ze juist weer in de wei gedreven toen zij met hare emmers voor zich op een boomstam gingen zitten voor het oude huis van Malachi, dat nu als koestal werd gebruikt.

»Weet gij wel, Marie," zeide Emma, »dat het mij bijna spijt, dat ik een brief van jufvrouw Paterson ontvangen heb."

»Wat zegt gij, lieve Emma?"

»Ja waarlijk; hij heeft mij van streek gebracht. Ik deed den ganschen nacht niets als droomen. Alles speelde mij door het hoofd, alles wat ik het liefst wenschte te vergeten. Ik was in mijn gedachten weer te midden van al die heerlijkheden in ons dierbaar huis; ik speelde op de harp, terwijl gij mij als naar gewoonte op de piano accompagneerdet; wij wandelden te zamen in de plantsoenen; wij maakten een toertje in het rijtuig: alle dienstboden stonden voor mij; wij gingen naar het dorp en de armhuizen; wij plukten rozen en dahlia's in den tuin. Ik was juist naar boven gegaan om mij voor een groot diner te kleeden en had Simpson gebeld — toen ik ontwaakte en mij zelven in een houten huis vond met het oog gevestigd op de dwarslatten van het dak, duizende mijlen van Wexton Hall verwijderd en een half uur langer in bed dan een melkmeisje voegt."

»Ik wil wel bekennen, lieve Emma, dat ik ook grootendeels den nacht zoo heb doorgebracht; onze vorige toestanden moeten ons wel weer voor den geest komen, als wij er zoo krachtig aan herinnerd worden, als door de brieven van miss Paterson, doch ik deed al wat ik kon om ze van mij af te zetten en mij niet over te geven aan nutteloos gemor."

»Morren doe ik niet, lieve Marie, althans ik hoop het, doch kan ik helpen dat ik die zaken betreur; ik word er onwillekeurig aan herinnerd dat, zooals Macduff zegt, »die dingen" eens bestonden."

»En wel mocht hij dat zeggen, Emma; want wat had hij al niet verloren; zijne vrouw en al zijne kinderen meedoogenloos vermoord; en wat hebben wij in vergelijking daarvan verloren? immers niets — een weinig weelde. Zijn wij niet gezond naar lichaam en geest? Bezitten wij niet onzen lieven oom en onze beste tante die ons opgevoed hebben — en onze neven die zooveel van ons houden? Zouden wij, arme weezen, ooit het genot hebben gekend van die weelde, die wij nu betreuren, zonder de goedheid van onzen oom en onze tante, die ons als hunne eigene kinderen hebben opgevoed? Moesten wij niet veeleer den Hemel danken, dat de omstandigheden ons in staat hebben gesteld om eenige erkentelijkheid te toonen voor de vele weldaden, waarmede men ons overladen heeft. Hoeveel zwaarder moeten al deze ontberingen

oom en tante vallen, die reeds zooveel ouder zijn en zooveel langer gewend waren aan overvloed en gemak; en zoo wij dus morren of ook maar treuren, lieve Emma, laat 't zijn om hunnentwil — en zeker niet om 't geen wij moeten missen."

»Ik gevoel de waarheid van alles wat gij zegt, Marie," zeide Emma, »ja alles wat gij gezegd hebt, heb ik ook zelf reeds bedacht en met bijna dezelfde woorden mij zelve voorgepraat, doch ik vrees dat ik niet zulk een goed philosoof ben als gij; en hoewel ik alles moet beamen wat gij zegt, blijf ik bij 't geen ik zoo even zeide: ik wenschte wel dat ik den brief van miss Paterson niet ontvangen had."

»In dien wensch kan geen kwaad steken, want gij wenscht daarmee alleen dat gij van de verzoeking tot morren bevrijd waart gebleven."

»Juist zoo, lieve Marie; ik ben eene Eva's dochter," hernam Emma lachende terwijl zij opstond, »ik zal den brief van miss Paterson wegleggen, en verzeker u dat ik over een dag of twee alles er van vergeten zal hebben. Die lieve Alfred, wat ben ik blijde met zijn bevordering; ik zal hem tot vervelens toe luitenant Campbell noemen. Kom, Marie; of oom zal ons wachten; kom, Juno."

Dat Emma Juno roept herinnert mij, dat ik de honden nog niet aan mijn jeugdige lezers heb voorgesteld, en daar zij ook een aandeel in ons verhaal nemen, mag ik dat wel dadelijk doen.

Kapitein Sinclair had, wij willen dit terloops herinneren, van de officieren van het fort vijf honden voor mijnheer Campbell gekregen — twee dashonden, die Trim en Snob heetten. Trim was een kleine hond en werd in huis gehouden, doch Snob was een groote sterke hond die zeer kwaad was; één voshond, zoo even door Emma met den naam van Juno geroepen; Bully, een zeer mooie jonge bulhond, en Sancho een oude speurhond. 's Avonds werden deze honden opgesloten, Juno in het magazijn; Bully en Snob bij de deur van het huis binnen de palissaden; Trim in huis en de oude Sancho in de hut van Malachi waar 's avonds de koeien in gedreven werden. In het begin vond de heer Campbell het onderhoud van al deze honden nog al kostbaar, doch zoodra Martin en zijne makkers wild thuis brachten, was er altijd overvloed voor allen.

Het waren allen zeer slimme moedige dieren; want zij waren in het fort geboren en allen zonder onderscheid, voor de jacht op allerlei soort van wild afgericht; ik behoef er ter nauwernood bij te zeggen, dat zij zeer waakzaam waren, en door den heer Campbell als goede schildwachten werden beschouwd.

Gedurende de eerste twee dagen bleef de familie onder den indruk van de ontvangene brieven en papieren. Er was zooveel

nieuws in de couranten; het doorbladeren bracht zooveel voor hun geest terug, zooveel om te praten en te bepraten, dat er weinig gewerkt werd. Het weder begon nu evenwel veel kouder te worden en gedurende de beide laatste dagen had de zon niet geschenen, de lucht was somber en grijs: alles kondigde aan dat de winter op handen was. Martin, die op de jacht geweest was, vermaande hen om op een plotselinge verandering van weder bedacht te zijn, en zijne voorspelling werd spoedig bewaarheid.

HOOFDSTUK XV.

Op een Zaturdagavond, toen ze allen rondom het vuur zaten, wijl het kouder was dan tot hiertoe, kondigde het huilen van den wind door de boomen in het bosch een storm uit het noorden aan.

»Wij zullen hem nu spoedig hebben," zeide Martin, »de winter begint meestal met een storm."

»Ja, en het laat zich aanzien, alsof het een hevige storm zal worden," hernam Alfred. »Hoor, hoe de takken van de boomen tegen elkander schuren en kraken."

»Ik denk, John, dat wij onze sneeuwschoenen wel uit het magazijn mogen krijgen," zeide Martin, »nu, wij zullen dan eens zien hoe gij er op voort kunt als gij op de jacht gaat. Gij hebt tot dusverre nog geen eland geschoten."

»Is een eland hetzelfde als een rendier, Martin?" zeide Henri.

»Ik geloof het niet, alhoewel ik het beest bij beide namen heb hooren noemen."

»Hebt gij er wel geschoten?" zeide mevrouw.

»Ja, mevrouw, menigeen. Het zijn wonderlijke dieren, zij rennen niet zooals de gewone herten, doch zij draven even hard als de anderen rennen, en dus komt het op 't zelfde neêr. Zij zijn zeer schuw en moeilijk te naderen, behalve in de dikke sneeuw, daar kunnen zij door hunne zwaarte niet over, zooals de lichtere herten dit kunnen: zij zinken er tot aan de schouders toe in en spartelen dan rond totdat ze overvallen worden. Gij bemerkt, John, dat de eland geen sneeuwschoenen kan aandoen, zooals wij, en dat geeft ons het voordeel boven dat dier."

»Zijn het gevaarlijke dieren, Martin?" vroeg Marie.

»Ieder groot dier is min of meer gevaarlijk, jufvrouw, als het stand houdt. De hoorns van den eland wegen soms vijftig ponden, en het dier kan moeilijk bemeesterd worden, doch als de sneeuw hoog ligt kan hij niets doen. Gij zult ondervinden dat

zijn vleesch goed te eten is, als wij er ten minste een thuis brengen."

»Ik zal er een thuis brengen," zei John, die zijn geweer schoon maakte.

»Ik verzeker u dat dat zal gebeuren, zoodra gij op uwe sneeuwschoenen loopen kunt," zeide Martin. »De wind wordt heviger. Ik denk dat gij den terugweg naar de hut van Malachi, waar gij morgen ochtend naar toe wildet gaan, wel niet zult vinden, jonge heer John."

»'t Is zeker een vreeselijke avond," merkte mevrouw aan, »en ik gevoel hoe erg koud het is."

»Ja, mevrouw, maar zoodra de sneeuw uit de lucht is, zult gij het warmer hebben."

»Het is tijd om naar bed te gaan," zeide mijnheer Campbell, »leg daarom het werk op zijde en geef mij den bijbel, Henri."

Gedurende dien nacht groeide de storm bijna tot een orkaan aan, de boomen in het bosch gierden en kraakten en zweepten met hunne groote takken tegen elkander, dat een ongewoon en schrikverwekkend leven veroorzaakte: de wind huilde tusschen de palissaden en de baststrooken op het dak. Allen lagen te bed, doch slapen was onmogelijk, door het geweld daarbuiten en de strenge koude. Het nieuwe huis stond nu de eerste proef in ruw weder door, en sommigen van de wakkerliggenden wachtten angstig den afloop. Tegen den morgen nam de storm af en werd alles weder rustig. Ten gevolge van dien onrustigen nacht waren ze 's morgens niet zoo vroeg als anders. Emma en Marie vonden toen zij hunne kamers uitkwamen, Martin en Alfred op, en druk bezig met schoppen. Tot haar verbazing bemerkten zij dat de sneeuw minstens drie voeten hoog den grond bedekte en op sommige plaatsen tot boven hare hoofden opgewaaid was.

»Maar, Alfred," riep Emma, »hoe zullen wij van morgen bij de koeien kunnen komen? Nu is de winter toch waarlijk zonder te waarschuwen ingevallen."

»Het sneeuwt nog altijd," zeide Marie, »wel niet veel, doch de lucht is nog zoo zwart."

»Ja, jufvrouw, wij zullen er nog wel wat van krijgen," merkte Martin aan. »Mijnheer Campbell en mijnheer Henri zijn naar het magazijn gegaan om nog meer schoppen te halen, want wij moeten hard werken om een pad te banen, en de sneeuw tegen de palissaden op te hoopen."

»Welk een plotselinge omkeering," zeide Emma, »ik wilde wel dat de lucht opklaarde, dan gaf ik er verder niet om."

»Dat zal morgen gebeuren, jufvrouw Emma, reken er maar op; maar de sneeuw moet eerst uit de lucht."

Martin en Alfred hielden zich bezig om een pad naar het

magazijn te graven; mijnheer Campbell en Henri kwamen met nieer schoppen, en zoodra het ontbijt over was begonnen ze aan het werk. Wat Emma en Marie betreft, zij konden onmogelijk de koeien gaan melken. Martin nam die taak op zich, totdat er een pad gebaand zou wezen naar de hut van den jager, waar de koeien 's avonds altijd in opgesloten werden.

Op raad van Martin werd de sneeuw bij wijze van een muur langs de palissaden zoo hoog zij konden reiken, opgehoopt, waardoor de sneeuw uit den omtrek van het huis verwijderd werd en tevens een beschutting werd opgericht tegen de koude winden die zij te wachten hadden. Allen werkten hard; Percival en John waren van veel nut, en zelfs mevrouw en de meisjes hielpen om de overgebleven sneeuw bij elkander te vegen en de vensterramen en andere plaatsen er van te ontdoen. Tegen den middag hield het op met sneeuwen, de lucht klaarde op, en de zon, hoewel zij weinig warmte gaf, scheen helder.

Na het middagmaal gingen ze weder aan het werk en begonnen aan een pad naar de hut waar de koeien opgesloten waren; voor den avond hadden ze hun taak tot aan de brug over den stroom volbracht, 't geen zoowat halfweg was. Het was een zeer vermoeiende dag geweest, en zij waren blijde dat zij zich ter ruste konden begeven. Mevrouw en de meisjes hadden meer dekens en huiden op de bedden gelegd, omdat de koude nu zeer hevig was en de thermometer verre beneden het vriespunt stond.

Den volgenden morgen vatten zij het werk weer op; de lucht bleef onbewolkt en de zon scheen helder en vroolijk. Tegen etenstijd was het pad tot aan den koestal gebaand; terwijl de mannen zich daarna bezig hielden om voor den donker zooveel brandhout ze maar konden, binnen de palissaden bijeen te brengen. »En nu," zeide Alfred, »kunnen de zaken binnen huis haar ouden gang gaan; en wat valt er buiten nu voor ons te doen, Martin?"

»Allereerst moet gij uwe sneeuwschoenen aandoen en er op leeren loopen," antwoordde Martin, »want anders zijt gij evenals de dames opgesloten. Ziet gij nu wel, John, dat gij niet bij Malachi zijt?"

»Ik ga morgen," zei John.

»Neen, morgen niet, want ik moet met u medegaan," zeide Martin, »ik kan er niet op vertrouwen dat gij den weg vindt, en ik kan morgen noch overmorgen gaan. Wij moeten morgen onzen os slachten, wij behoeven nu niet bang te wezen of het vleesch gedurende den winter wel goed zal blijven, en het bespaart ons hooi."

»Mijn etenskas is maar povertjes voorzien," merkte mevrouw Campbell aan.

»Maak u daar maar niet ongerust over, mevrouw, wij zullen

er spoedig iets in hebben, om ons rundvleesch te sparen. Over een week zal zij goed voorzien wezen."

»Denk er aan, John," zeide mijnheer Campbell, »dat gij niet zonder Martin heengaat."

»Dat zal ik ook niet," antwoordde John.

Daar het in voorraad zijnde wild geheel gebruikt was, aten ze gezouten spek en ingemaakte visch. De laatste werd als uitmuntend geroemd.

»Hoe heet deze visch, Martin?"

»Men noemt ze witvisch: ik heb menschen uit de oude wereld hooren zeggen, dat daar, indien al zoo goed, geen beter visch was."

»Zij is zeker bijzonder goed," hernam mijnheer, »wij zullen tegen den volgenden winter, als God ons het leven spaart, niet nalaten om een goeden voorraad op te doen."

»Waar zijt gij geboren, Martin?" zeide Henri, toen ze 's avonds als naar gewoonte om het keukenvuur zaten.

»Wel, mijnheer Henri, Quebec is mijn geboorteplaats. Mijn vader diende als korporaal in het leger onder den generaal Wolf, en werd in den grooten slag tusschen dezen en den Franschen generaal Montcalm gewond."

»Beide generaals sneuvelden in dien slag, doch de overwinning bleef aan onze zijde," viel mijnheer Campbell in.

»Dat heb ik ook gehoord, mijnheer," hernam Martin. »Mijne moeder was een Engelsche, en ik werd ongeveer vijf jaren na de overgave van Quebec geboren. Mijne moeder stierf spoedig daarna, doch mijn vader stierf, geloof ik, nu zoo wat vijf jaren geleden. Juist kan ik het niet zeggen, omdat ik drie of vier jaren bij de pelsjagersvereeniging in dienst was, en toen ik terugkwam, was hij overleden."

»Zijt gij uw geheele leven jager geweest?"

»Niet mijn geheele leven en ook niet precies een jager. Ik noem mij zelven een pelsjager, doch jaag overal op. Toen ik zoo wat veertien jaar was, ging ik voor het eerst uit met de Indianen, want weet je, mijn vader wilde een tamboer van mij maken, doch ik had daar geen zin in; daarom zei ik tegen hem: »vader, zei ik, ik wil geen tamboer worden." »Nu, zeit i, Martin, dan moet je je zelvers helpen zeit i, want voor mij is het leger alles." »Dat zal ik ook doen," zei ik; »ik ga naar de bosschen, vader." »Nou, zeit i, krek zooals gij wilt, Martin, zeit i." En zoo zei 'k hem op een goeden dag bejour, en zag hem in geen twee jaren terug."

»Zoo, zoo; en wat gebeurde er toen?"

»Wel ik bracht drie of vier pakken met goede huiden thuis en verkocht ze goed. Vader was zoo in zijn schik, dat hij er van sprak om zelf een pelsjager te worden; doch 'k zei tegen

den ouden man, dat men met een lam been, want hij was aan het been gewond en kreupel, in de bosschen van Canada met de jacht den kost niet verdienen kon."

»Diende uw vader toen nog altijd bij het leger?"

»Neen, mevrouw, hij was niet meer in het leger, maar hij was bij de magazijnen geplaatst; op grond zijner verwonding zetten ze hem op stal."

»Nu, Martin, ga verder."

»Ik heb niet veel meer te zeggen, mevrouw. Ik bracht mijne huiden thuis, ik verkocht ze en vader hielp mij zoolang hij leefde het geld verteren en ik gaf hem zijn deel zeer gaarne. Het was mij zeer vreemd te moede, toen ik van de pelsjagersvereeniging terugkwam en hoorde dat vader dood was. Met verlangen had ik naar vaders welkomstgroet uitgezien en verheugde mij al in zijn blijdschap, als wij naar gewoonte samen eens weer pret zouden maken."

»Ik ben bang dat die pretjes niet heel verstandig waren, Martin."

»Neen, mijnheer, zij waren geloof ik zeer dwaas, doch ik vrees dat dat met ons pelsjagers wel altijd het geval zal blijven. Wij zijn als de zeelui, wij weten niet wat wij met het geld doen zullen als wij het krijgen; en op die manier gooien we 't maar weg, en hoe eer zoo beter, want het is onze vijand zoolang wij het hebben. Ik verzeker u, mijnheer, dat ik mij gewoonlijk heel gelukkig gevoelde, als mijn geld gevlogen was en ik weer naar de bosschen koers zette. Het is een hard leven, doch een leven dat ons voor ieder ander ongeschikt maakt; een leven waar men zeer veel van gaat houden. Ik geef er niet om, om voor de verandering hier nu eens bij u te zijn; ja wezenlijk, zoolang als er wat te jagen valt, is het haast even goed alsof ik in de bosschen was, doch anders geloof ik, dat ik als een pelsjager zal sterven."

»Maar, Martin," zeide mijnheer Campbell, »wat zou het toch veel verstandiger wezen om uw geld op te leggen, om na verloop van tijd een hoeve te koopen en u als een bedaard landeigenaar neder te zetten en misschien te trouwen en huisvader te worden."

»'t Kan misschien wel zoo wezen, doch als ik daar niet zooveel van houd als van jagen, zie ik niet in waarom ik het doen zoude; ik zou dan mijn leefwijze maar veranderen voor het pleizier van anderen en niet van mijzelven."

»Dat is zeer waar, Martin," zeide Alfred lachende.

»Misschien verandert Martin nog wel van gedachten voor hij een oud man is," merkte mevrouw Campbell aan. »Goede Hemel, wat was dat voor een geluid," riep mevrouw uit, op het hooren van een treurig gehuil buiten.

»Dat was maar een gemeene wolf," zeide Martin; »nu er sneeuw gevallen en de winter begonnen is, moeten wij er op rekenen, dat de wilde dieren in onze nabijheid zullen komen."

»Een wolf! zijn die niet gevaarlijk, Martin?" vroeg Marie Percival.

»Dat hangt er van af, jufvrouw, hoe hongerig zij zijn; doch zij vallen niet gaarne een mensch aan; als wij schapen buiten hadden, geloof ik dat ze een leelijke kans zouden hebben."

Wederom hoorde men het gebrul, waarop een van de beide honden, die in huis waren en voor het vuur lagen, overeind rees en begon te brommen.

»Zij hooren hem, mevrouw, en als wij ze nu uitlieten, zouden ze weldra bij hem wezen. Neen, neen, John, zit stil en zet uw buks weg, wij kunnen ons de jacht op wolven niet veroorloven, hun huid brengt geen halven dollar op en hun vleesch deugt voor geen hond, laat staan voor een christenmensch. Laat het ondier huilen tot het moei is; voor de dag aanbreekt, trekt het in de bosschen terug."

»Voor mij," zeide Emma, »is er iets zeer droefgeestigs en vreeselijks in dat gehuil; 't maakt mij bang."

»Wat, Emma, zijt gij bang!" zeide Alfred haar naderende; »ja waarlijk, zij beeft, maar, mijn lieve Emma, herinnert gij u nog hoe verschrikt gij en Marie waart, door het geluid van de kikvorschen, toen gij pas hier waart; gij werdt er spoedig aan gewoon, en zoo zult gij ook aan 't huilen van den wolf gewoon raken."

»Daar is nog al eenig onderscheid tusschen, Alfred," hernam Emma, terwijl zij huiverde toen het geluid zich weer herhaalde.

»Ik weet niet hoe het is," zeide ze, haar moed bijeenzamelende, »doch ik geloof dat ik zulk een afkeer van wolven heb gekregen, omdat ik in mijn jeugd het verhaal van Rood kapje heb gelezen; doch ik twijfel niet of ik zal het spoedig te boven wezen."

»Ik moet bekennen, dat het gebrul mij niet aangenaam aandoet," merkte mevrouw Campbell aan, »doch ik was voorbereid op 't geen wij hier al zoo zouden ontmoeten, toen wij hier kwamen, en als het niets anders is, dan dat het geschreeuw der wilde beesten ons verontrust, dan mogen wij ons gelukkig rekenen dat wij er zoo gemakkelijk afkomen."

»Ik zoude meer op mijn gemak wezen, als al de buksen geladen waren," zeide Marie op haar gewone bedaarde manier.

»En ik ook," voegde Emma er bij.

»Nu dat is als het ulieden gerust kan stellen, gemakkelijk gedaan," zeide mijnheer Campbell, »laat ons alle buksen laden, en dan weder in de rust brengen."

»De mijne is geladen," zei John.

»En de anderen zullen het spoedig zijn," zeide Alfred, »zelfs de drie voor het gebruik van moeder en de nichten. Zeg, hebt gij nu geen voldoening, dat gij zelve een buks kunt laden en afvuren? de moeite daaraan besteed zoolang het mooi weder was, is niet te vergeefs geweest, niet waar, lieve Emma?"

»Neen, waarlijk niet, ik ben zeer blijde dat ik het geleerd heb; ik ben door den schijn een lafaard, doch als ik op de proef gesteld werd, Alfred, zoude ik mij beter gedragen."

»Dat geloof ik wezenlijk," hernam Alfred, »een storm op zee is vreeselijk, als men beneden in de hangmat ligt heen en weer te slingeren, doch als men op het dek is geeft men er geen sikkepitje om. Nu zijn alle buksen geladen en mogen wij naar bed gaan en kunnen wij gerust slapen." Zij gingen daarop allen naar bed, doch niet allen sliepen zeer rustig; het gehuil van den eenen wolf werd door dat van een ander beantwoord. Emma en Marie rilden van angst als zij dat geluid hoorden en het duurde lang voor ze haar vrees vergaten en in slaap vielen.

HOOFDSTUK XVI.

De volgende morgen was helder en vroolijk, en toen Emma en Marie van Alfred vergezeld, niettegenstaande de koude uitgingen om de koeien te melken, zag alles door den zonneschijn er zoo lachend en schitterend uit, dat zij hun gewone opgeruimdheid terugkregen. Het meer lag nog open; het heldere blauwe water stak sterk af bij den geheelen door sneeuw bedekten omtrek en de denneboomen gaven, daar de takken met sneeuw overladen waren, een heerlijk gezicht van afwisselend donkergroen en helderwit. Er werden geen vogels gehoord noch gezien. Alles was stil, zoo stil, dat zij bij het voortwandelen langs het gemaakte pad bijna schrikten voor hunne eigen stemmen, die door de frissche koude bijzonder luid en helder klonken. Alfred liep met de buks op den schouder vooruit.

»Ik ben medegegaan, lieve Emma," zeide Alfred, »om u te bewijzen dat uw vrees ongegrond is, en dat gij voor zulk een sluipenden laffen wolf niet bang behoeft te wezen."

»Nu dat kan wel wezen," hernam Emma, »doch wij zijn in ieder geval blijde met uw gezelschap."

Ze kwamen zonder avonturen bij den koestal, lieten Sancho die daar vast lag los, want men had besloten om het dier thuis bij de anderen te houden, en gingen toen de koeien melken.

Toen ze die taak vervuld en de koeien gevoederd hadden, merkte Marie bij het heengaan op:

»Ik moet zeggen dat het niet alleen gemakkelijker, maar ook aangenamer wezen zoude, als de koeien dichter bij huis gestald konden worden."

»Dat zoude het zeker," antwoordde Alfred. »'t Is jammer dat er geen koestal binnen de palissaden is; doch wij bezitten op het oogenblik geen middelen om er een te maken. In het volgend jaar, als vader, zooals hij plan zegt te hebben, zijn paarden en schapen gekocht heeft, zullen wij een geregeld erf en stallen voor al het vee bouwen dicht bij het huis en evenals dit ook met palissaden omgeven, met een doorgang van de eene palissadeering naar de andere. Dan zal het zeer gemakkelijk wezen, doch het spreekwoord zegt: Rome is niet in een dag gebouwd, en wij moeten daarom tot den volgenden winter geduld hebben."

»En," zeide Emma lachende daarop, »in dien tusschentijd door de wolven verscheurd worden."

»Kom aan, Emma, gij zijt den schrik al te boven."

»Ja, ik gevoel mij zeer moedig, nu ik denk dat er niets te vreezen is."

Het overig gedeelte van de week werd door de mannen besteed met oefeningen op de sneeuwschoenen, terwijl de vrouwen zich, daar het zoo streng koud was, ter nauwernood buiten waagden. Gedurende de eerste drie of vier dagen werden Emma en Marie door Alfred vergezeld, doch hoewel men iederen nacht het gehuil van de wolven nog hoorde, kregen zij moed, daar zij merkten dat die beesten zich bij dag nooit lieten zien, en gingen de koeien weder samen melken. Des zaterdags hoopten ze Malachi Bone te zien, doch hij kwam niet, en John, die nu op zijn sneeuwschoenen al goed voort kon, werd ongeduldig. Ook Alfred en Martin verlangden zeer naar den ouden man, om te hooren of hij iets ontdekt had met betrekking tot de Indianen. Zondag was als naar gewoonte een rustdag; mijnheer Campbell hield de godsdienstoefening en de avond werd onder ernstige gesprekken doorgebracht.

Mijnheer Campbell, hoewel gewoonlijk opgeruimd, was het dien avond zeker niet; of het nu was, dat de strengheid van den winter en de bekende lange duur, dien zij te wachten hadden, invloed op hem had, hij was niet alleen ernstig, maar ook droefgeestig. Hij doelde meer dan eens op hun vroeger verblijf, toen ze nog in Engeland woonden, iets wat voor hem al heel ongewoon was en langzamerhand keerde zich het gesprek in die richting, en hoewel niemand het zeide gevoelden zij allen welk een verandering er bestond tusschen hun tegenwoordigen toestand en dien wel-

ken zij gedwongen waren geweest te verlaten. Mevrouw Campbell, die merkte welk een sombere geest er over allen kwam, maakte verschillende aanmerkingen om hen met hun tegenwoordig lot te verzoenen, en na een wijle sprak mijnheer Campbell:

»Het is misschien een bewijs van Gods goedheid, lieve kinderen, dat hij ulieden hier in de wildernis gebracht heeft; waar is het dat wij uit de beschaafde wereld verwijderd zijn, en hier door een strengen winter zijn opgesloten, verstoken van de genietingen en vermaken, die onze vroegere omgeving opleverde, maar laat ons toch ook bedenken, dat wij voor vele verzoekingen, waaraan wij daar allicht bloot zouden staan, zijn bewaard."

»Maar, papa," zeide Percival, »gij zoudt toch zeker zeer blijde wezen, als de omstandigheden het ons toestonden, om naar Engeland terug te keeren, niet waar?"

»Ja, mijn kind, dat zoude ik, en al was ik hier al zoolang geweest, dat ik gehecht was geworden aan de plaats en aan de afzondering, die in het begin zoo verdrietig is, dan zoude ik als ik er de middelen toe bezat, toch naar Engeland en in de maatschappij terugkeeren. Als Christenen mogen wij de wereld met hare verzoekingen niet ontvlieden, maar wij moeten ons aangorden tot den strijd en in vertrouwen op Hem, die ons beschermen zal, den goeden strijd strijden; dat is onzen plicht doen in alle omstandigheden waarin het God behaagt ons te brengen."

»Maar als wij ook al naar Engeland terug konden keeren, papa, dan was er toch geen kans, dat wij daar zouden kunnen leven op denzelfden voet, als voor wij het verlieten, niet waar?"

»Neen, lieve jongen, doch wij weten niet wat ons in de toekomst beschoren is. Als er al iemand van ons terugkeert, denk ik dat het op een veel nederiger voet zal wezen. Wat mij betreft, ik zou daar zelfs de voorkeur aan geven; want alhoewel ik vertrouw, dat ik geen groot misbruik heb gemaakt van den rijkdom, dien ik zoolang dacht dat de mijne was, zoude het mij toch niet spijten, indien ik veel minder was en daardoor ook veel minder verantwoordelijkheid had."

»Inderdaad, lieve Campbell, hoe onvolmaakt wij ook wezen mogen, geloof ik toch niet, dat velen er beter gebruik van gemaakt zouden hebben dan gij."

»Zoo dacht ik indertijd ook," antwoordde mijnheer Campbell, »doch sedert ik dat alles verloren heb, is het mij dikwijls voorgekomen dat ik er meer goed mede gedaan zoude kunnen hebben. Doch het is maar waar, lieve kinderen, dat niets voor ons eeuwig welzijn gevaarlijker is dan groote rijkdom, want als men alle zijne begeerten in kan willigen, wordt het hart verhard. Onder dergelijke omstandigheden wordt de mensch geneigd om zelfzuchtig, met zijn eigen werk voldaan te worden en te trotsch

om zijne dwalingen te erkennen. Hebt gij in de litanie, die ik heden morgen bij den dienst las, opgemerkt hoe juist van pas de bede er is in gelascht om bevrijding van de gevaren des rijkdoms? — »Bewaar ons, o God! in tijden van nood en in tijden van voorspoed, sta ons bij in het uur des doods en ten dage des oordeels."

»Let wel op, lieve kinderen: in tijden van nood — dat is bij armoede en broodsgebrek (en in weinige omstandigheden is de mensch meer tot misdaad geneigd) en daarna in tijden van voorspoed en rijkdom; waardoor duidelijk wordt aangetoond dat rijkdom gevaarlijker is voor ons zielenheil, dan de nijpendste armoede met hare verzoekingen en ziet, hoe daarop terstond gesproken wordt van de gewichtigste van alle gevaarlijke toestanden, als alles gedaan is en niets ongedaan kan worden — het uur van onzen dood namelijk, gevolgd door den dag des oordeels."

Hier hield mijnheer Campbell op met spreken, en was er een paar minuten stilte, toen Marie zeide: »Wat beschouwt gij dan, lieve oom, als de meest begeerlijke stand in het leven?"

»Ik beschouw een middelmatige onafhankelijkheid, als de begeerlijkste; in den handel evenwel niet, omdat de zucht naar gewin zoo geschikt is, om ons tot bedriegelijke handelingen te vervoeren. Volgens mijn meening heeft een landedelman, die op zijn eigen bezittingen en te midden van zijn eigen pachters leeft, en den armen rondom zich arbeid verschaft, een positie waarin men aan de minste verzoeking tot kwaaddoen bloot staat, en de meeste gelegenheid heeft om goed te doen."

»Ik ben het geheel met u eens, mijn waarde Campbell," zeide zijne vrouw, »en toch hoe weinigen zijn met dat lot tevreden."

»Omdat de zucht naar rijkdom zoo groot is, dat iedereen meer wenscht te hebben dan hij heeft en weinig menschen tevreden zijn. De zucht naar meer bekruipt en overmeestert ons; en toch wat is er dwazer dan getuige te zijn van de zorgen en den angst om rijkdom te verzamelen bij hen, die reeds meer bezitten dan voor hunne behoeften noodig is — en zoo rijkdommen op elkander hoopen, zonder te weten wiens ze zullen zijn, en die hun ziel wagen door datgene te verkrijgen wat ze bij hun sterven achter moeten laten. Anderen verzamelen geld niet uit gierigheid of om het op te stapelen, maar uit zucht om het te verkwistēn. Hoe belangrijk is die les van het evangelie." Hier opende mijnheer Campbell den bijbel en las:

»En hij zeide tot hen een gelijkenis en sprak: Het land van zeker rijk man had wel gedragen.

»En hij overleide bij zich zelven, zeggende, wat zal ik doen, want ik heb niet waarin ik mijne vruchten zal verzamelen.

»En hij zeide: dit zal ik doen, ik zal mijne schuren afbreken

en grootere bouwen, en zal aldaar verzamelen al dit mijn gewas en deze mijne goederen.

»En ik zal tot mijne ziel zeggen: Ziel! gij hebt vele goederen die opgelegd zijn voor vele jaren, neem rust, eet, drink en zijt vroolijk.

»Maar God zeide tot hem: Gij dwaas! in dezen nacht zal men uw ziel van u afeischen."

Na eene korte poos stilte, zeide mevrouw Campbell: »Ik heb er, sedert ik hier ben, dikwijls over gedacht wat ons lot zoude zijn geweest als wij besloten hadden in Engeland te blijven. Wij zouden op dezen oogenblik in de grootste armoede verkeeren, misschien zelfs honger lijden; en ik heb daarom dikwijls God gedankt, dat hij ons de middelen overliet om herwaarts te reizen en ons te kunnen inrichten zooals wij gedaan hebben en zooals ik niet twijfel of wij onder Zijn zegen zullen kunnen blijven doen. Hoeveel beter zijn wij er op dit oogenblik niet aan toe dan zoovele duizenden van onze landgenooten, die in Engeland blijven. Hoevelen lijden gebrek. Hoevelen worden uit armoede misdadig! terwijl wij een dak boven ons hoofd hebben, ons kunnen kleeden en meer dan genoeg hebben om ons te voeden. Wij hebben daarom groote reden om God te danken voor alle Zijne gunstbewijzen. Hij heeft onze bede: »Geef ons heden ons dagelijksch brood," verhoord."

»Ja," zeide mijnheer Campbell, »geef ons heden ons dagelijksch brood, is alles wat ons geleerd is te vragen, en dat omvat alles; en toch, hoe onverschillig wordt deze bede, bij velen die dagelijks bidden, geuit. Evenzoo is het met den zegen over den maaltijd afgesmeekt; het wordt bij te velen als een blooten vorm beschouwd. Ze vergeten dat Hij die geeft ook ontnemen kan, en zijn aanmatigend genoeg om te denken, dat ze alleen door eigen bekwaamheid en ijver in hun dagelijksch brood voorzien; ja ze brengen eer hun zelven dan den Gever aller goeds hun dank. Hoevele duizenden zijn er die van de wieg tot aan het graf, overvloed hebben zonder eenig gevoel van dankbaarheid jegens God; die den slager en den bakker als hunne verzorgers beschouwen en de schuld uitgedelgd achten zoodra de rekeningen zijn betaald. Hoe verschillend moet het gevoel wezen van de armen daglooner, die niet zeker is of zijn arbeid den volgenden dag hem en zijn huisgezin een middagmaal zal opleveren, die dikwijls gebrek en honger lijdt, en wat nog erger is, getuige moet zijn van het lijden van hen die hij liefheeft. Hoe vurig moet zijn bede wezen als hij smeekt: geef ons heden ons dagelijksch brood."

Dit gesprek maakte op alle aanwezigen een zeer diepen indruk, en toen zij korten tijd daarna ter ruste gingen legden ze 't hoofd ter neder, gelaten niet alleen, maar zelfs dankbaar voor de goed-

heden die hun waren verleend, en in het gevoel, dat ze ook in de wildernis onder de hoede stonden van een waakzame en goedertieren Voorzienigheid.

HOOFDSTUK XVII.

Des maandags morgens gingen Alfred en Martin naar den koestal om den os te slachten, dien zij van den kommandant van het fort gekregen hadden. Toen hij van zijn huid ontdaan was, werd hij in stukken gehouwen en naar het magazijn gebracht, waar zij hem ophingen als voorraad voor den winter.

Terwijl de familie 's middags aan tafel zoude gaan, kregen zij een bezoek van kapitein Sinclair en een jongen luitenant van het garnizoen. Het behoeft nauwelijks vermeld te worden, dat de gansche familie blijde was hen te zien. Zij waren over land op hunne sneeuwschoenen gekomen, en brachten eenige patrijzen of berkhoenen, zooals men ze ook wel eens noemt, mede, die zij onderweg geschoten hadden. Kapitein Sinclair had van den kommandant verlof bekomen om eens over te waaien en te zien hoe de familie Campbell het maakte. Hij had geen bijzonder nieuws, dewijl zij in lang niets van Quebec of Montreal gehoord hadden; op het fort was alles wel; kolonel Forster liet hen groeten, en liet zeggen, dat wanneer hij van dienst kon wezen, men het hem dan slechts behoefde te laten weten.

Kapitein Sinclair en zijn vriend gingen mede aan tafel zitten, doch zij spraken meer dan zij aten, omdat zij telkens iets hadden te vragen.

»Wat ik zeggen wil, mijnheer Campbell, waar hebt gij uwe varkenshokken geplaatst?"

»Binnen de palissaden, naast het kippenhok."

»Dat is goed," hernam kapitein Sinclair, »want anders zouden de wolven het u lastig gemaakt hebben, die nog al gek op varkens- of kalfsvleesch zijn."

»Zij hebben ons reeds verontrust," hernam Emma, »ten minste 's nachts met hun gehuil, dat mij beven doet als ik wakker in het bed lig."

»Maak u maar niet bang om dat gehuil, jufvrouw Emma; wij hebben ze in menigte om het fort, dat verzeker ik u; als men hen niet aanvalt, zullen ze u niet aanvallen, ten minste ik ken er geen voorbeeld van, hoewel ik moet bekennen dat ik er wel van gehoord heb."

»Gij blijft natuurlijk hier van nacht logeeren?"

»Ja gaarne, als gij een beren- of buffelhuid over hebt," antwoordde kapitein Sinclair.

»Ik twijfel niet," hernam mijnheer Campbell, »of dat zal wel lukken."

»En als gij het zoo kondt aanleggen, kapitein Sinclair," zeide Emma eenigszins schalksch, »om ons, daar de beesten volgens uw zeggen toch niet gevaarlijk zijn, van avond een stuk of wat huiden te bezorgen, dan zoude dat de zaak gemakkelijk maken."

»Hoe kunt gij toch zulk een onzin uitkramen, Emma," riep Marie uit. »Waarom zou een gast zulk een dienst op zich nemen? Waarom steldet gij het niet voor aan Henri of Alfred of zelfs Martin?"

»Wij zullen het, om u pleizier te doen, samen beproeven," hernam Alfred.

»Tegen zulke ondernemingen moet ik opkomen, Alfred," zeide mijnheer Campbell. »Wij hebben gevaren genoeg te trotseeren, zonder ze moedwillig op te zoeken, en wij hebben op het oogenblik geen behoefte aan wolvenhuiden. Ik wil echter toch de vrijheid nemen om morgenochtend uw bijstand te verzoeken. Wij wenschen, voordat het meer met ijs bedekt wordt, de vischschuit op het droge te halen, en daar hebben wij geen handen genoeg voor."

In den loop van den dag nam kapitein Sinclair Alfred ter zijde, om te weten of de oude jager ook eenige berichten aangaande de Indianen had verkregen. Alfred antwoordde, dat zij hem elken dag verwachtten, doch tot nog toe geen bericht van hem ontvangen hadden. Kapitein Sinclair verklaarde, dat zij op het fort eveneens geheel onbekend waren met wat er besloten was en dat kolonel Forster hoopte, dat de oude jager op dit oogenblik eenige inlichting zoude hebben verkregen.

»Het zoude mij niet verwonderen," zeide Alfred, »als Malachi Bone morgenochtend hier kwam. Hij is een heelen tijd afwezig geweest en is zeker even verlangend om John te zien, als John ongeduldig is om naar hem te gaan."

»Nu dat hoop ik, ik zal blijde wezen als ik den kolonel iets te vertellen heb, omdat ik op grond daarvan verlof vroeg. Ik geloof evenwel dat hij gaarne had, dat hij een voorwendsel vond om hier te komen, omdat hij meer bezorgd voor uwe familie is, dan ik vooronderstellen kon. Wat ziet uw nicht Marie er goed uit."

»Ja, en Emma ook, zoude ik denken. Zij is een half hoofd grooter geworden sedert wij Engeland verlieten. Doch à propos, gij moogt mij geluk wenschen met mijn bevordering tot luitenant."

»Wel, kerel, dat doe ik van harte gaarne," hernam kapitein Sinclair. »Zij zullen op het fort blijde wezen als ze 't hooren. Wanneer komt gij eens over?"

»Zoodra ik het zooverre gebracht heb, dat ik een weinig sneller

op deze sneeuwschoenen kan loopen. Als de oude jager evenwel morgen niet komt, dan kom ik naar het fort zoodra hij ons eenig nieuws brengt."

De vermeerdering van het gezelschap maakte hen allen zeer vroolijk, en de avond ging zeer opgeruimd voorbij.

Tegen den nacht werden kapitein Sinclair en mijnheer Gwyne naar de groote slaapkamer gebracht, waar al de jonge mannelijke leden van de familie sliepen, en waarin, zooals wij reeds vroeger zeiden, nog twee slaapplaatsen over waren.

Den volgenden morgen zoude kapitein Sinclair de dames Percival op haar melkexpeditie hebben vergezeld, doch daar zijn hulp gevorderd werd om de vischschuit op het droge te halen, was hij verplicht om met de overige mannen daar naar toe te gaan om te helpen; Percival en John bleven alleen bij mevrouw Campbell thuis. John, die als naar gewoonte zijn buks had schoongemaakt, riep een korte poos daarna de honden en ging door hen allen gevolgd, met de buks op zijn schouder uit; alleen Sancho had zooals altijd de meisjes naar den koestal vergezeld.

Marie en Emma liepen vroolijk en opgeruimd met hare emmers in de hand, langs het nieuw gebaande pad naar den stal. Emma lachende over de teleurstelling van kapitein Sinclair, dat hij haar niet mocht vergezellen. Zij waren juist van den stal gekomen toen de oude Sancho woedend begon te blaffen en achter haar op zijde van het gebouw sprong, om een oogenblik daarna, worstelende met een grooten zwarten wolf van den sneeuwhoop te rollen waar hij over gesprongen was. De strijd duurde niet zeer lang en zoolang hij duurde waren de meisjes door schrik zoo overmeesterd dat ze als standbeelden, op twee ellen afstand bleven staan. Hoewel de oude hond tot het laatste toe dapper vocht, werd hij toch langzamerhand door het aanhoudend bijten van den wolf overmeesterd en viel eindelijk onder diens voeten dood, vreeselijk bloedende en met de tong uit den bek. Zoodra hij zijn bestrijder overmeesterd had stond het woedend beest met steilstaande haren en geopenden muil blijkbaar op het punt om de meisjes aan te vallen. Emma sloeg hare armen om Marie's middel en boog zich voorover als wilde zij haar zuster beschermen. Marie beproefde hetzelfde en zoo bleven ze vol ontzetting den sprong van het beest afwachten, toen plotseling de andere honden, door John aangevuurd, voorwaarts schoten, en den wolf aanvlogen.

Hun vereende krachten brachten hem spoedig op den grond, terwijl John het dier, dat zich tegen zijn nieuwe aanvallers verdedigde, den tromp van zijn buks tegen den kop plaatste en doodschoot.

De beide zusters hadden zich, zoolang het vreeselijk gevecht

duurde, goed gehouden; doch zoodra bemerkten zij niet dat de wolf dood en het gevaar voorbij was of Marie kon zich niet langer ophouden en zonk op hare knieën, haar zuster die bewusteloos geworden was, ondersteunende.

Had John door het dooden van den wolf wel eenig blijk van galanterie gegeven, om zijne nichten bekommerde hij zich al heel weinig. Hij keek Marie aan, knikte met zijn hoofd naar den dooden wolf, nam onder het zeggen van: »hij is dood," zijn buks op den schouder, keerde zich om en ging naar huis terug.

Bij zijn terugkeer bevond hij dat het gezelschap, dat de vischschuit op het droge had gehaald, juist teruggekomen was, en op de terugkomst van Marie en Emma wachtte om te gaan ontbijten.

»Waart gij dat die daar even schoot?" zeide Martin.

»Ja," hernam John.

»Waar schoot gij op?"

»Een wolf," zei John.

»Een wolf! Waar?" vroeg mijnheer Campbell.

»Bij den koestal," zei John.

»Bij den koestal!" hernam zijn vader.

»Ja, hij verscheurde Sancho!"

»Verscheurde Sancho! maar die was bij uwe nichten."

»Ja," zeide John.

»Maar waar hebt gij ze dan gelaten?"

»Bij den wolf," zei John, terwijl hij dood bedaard zijn buks afwreef.

»Genadige hemel," riep mijnheer Campbell uit, terwijl zijn vrouw doodsbleek werd en Alfred, kapitein Sinclair, Martin en Henri op hunne buksen toesprongen en het huis uit renden in de richting van den koestal.

»Mijn arme meisjes!" riep mevrouw Campbell uit.

»De wolf is dood, vader," zei John.

»Dood! Waarom zeidet gij dat niet, gij ondeugende jongen?" riep mevrouw Campbell uit.

»Het werd mij niet gevraagd," zei John.

In dien tusschentijd waren de overigen bij den koestal gekomen en zagen tot hun ontzetting den wolf en den hond dood terwijl de beide meisjes vlak bij de beesten in de sneeuw lagen, want ook Marie was kort nadat John was heengegaan flauw gevallen. Zij snelden naar de beide meisjes toe en ontdekten spoedig dat zij niet gewond waren. In korten tijd kwamen zij bij en gingen door de heeren ondersteund naar huis.

Zoodra zij thuis waren, nam mevrouw Campbell haar in haar kamer, om haar tot bedaren te brengen en kwam na verloop van een kwartier weer bij het gezelschap terug, dat met groote drift vroeg hoe zij zich bevonden.

»Zij zijn veel bedaarder," hernam mevrouw; »Emma begon al weer te lachen, doch haar lach is nog zenuwachtig en gedwongen; aan het eten komen ze weer te voorschijn. Het blijkt dat wij haar behoud aan John te danken hebben, want zij zeggen dat de wolf op het punt stond om haar aan te vallen, toen hij haar ter hulpe snelde. Wij moeten den hemel dankbaar zijn voor haar behoud. Ik had, naar wat ik van Martin omtrent de wolven gehoord had, geen denkbeeld dat zij zoo gevaarlijk waren."

»Wel, mevrouw, ik ben het meest te laken, dat is de waarheid," zeide Martin. »Toen wij den os slachtten heb ik den afval op een hoop sneeuw dicht bij den koestal geworpen, in de meening dat de wolven en andere dieren hem 's nachts zouden opeten, 't schijnt evenwel dat dit beest hongerig was, en zijn maal nog niet verlaten had, toen de hond hem aanviel en daardoor werd het dier zoo woedend en wild."

»Ja, het was de schuld van mij en Martin," hernam Alfred. »Gode zij dank dat het niet erger is."

»Wel verre, van een reden tot verdriet te zijn, geloof ik dat wij er zeer dankbaar voor moeten wezen," hernam mijnheer Campbell. »Dit zoude hebben kunnen gebeuren, terwijl er niemand ter hulpe aanwezig was, en onze lieve meisjes zouden verscheurd zijn. Nu wij het gevaar kennen, kunnen wij er ons voor 't vervolg tegen wapenen."

»Ja, mijnheer," zeide Martin, »in het vervolg zal een onzer de koeien 's morgens en 's avonds naar huis drijven, om gemolken te worden: binnen de palissaden is er geen gevaar. Jonge heer John, gij hebt u kapitaal gehouden. Ziet ge wel, mevrouw," voer Martin voort, »dat mijn gezegde is uitgekomen. Een buks is in de hand van een kind een even doodelijk wapen, als in die van den sterksten man."

»Ja, wanneer haar gebruik met moed en tegenwoordigheid van geest gepaard gaat," hernam mijnheer. »Ik ben zeer tevreden over uw gedrag, John."

»Moeder zeide dat ik ondeugend was," zei John min of meer pruilend.

»Ja, John, ik noemde u ondeugend omdat gij ons niet zeidet, dat de wolf dood was en ons in den waan liet dat uwe nichten in gevaar verkeerden; niet omdat gij den wolf doodgeschoten hadt. Nu wil ik u een kus geven en u danken voor uw moed en goed gedrag."

»Ik zal aan al de officieren op het fort vertellen, welk een dapper klein kereltje gij zijt, John," zeide kapitein Sinclair, »daar zijn er zeer weinigen onder die een wolf geschoten hebben, en wat meer is, John, ik heb een prachtigen hond, dien ik laatst met een der officieren ruilde voor een hit, ik zal hem hier bren-

gen en hem u als uw eigen hond present geven. Hij wil overal op jagen en is zeer sterk — volkomen in staat om een wolf aan te kunnen, als gij er een ontmoet. Hij is half bulhond en half Schotsche jachthond, hij is wel zóó hoog," vervolgde kapitein Sinclair, terwijl hij zijn hand zoowat op de hoogte van John's schouder bracht.

»Ik zal met u naar het fort gaan," zeide John, »en hem halen."

»Dat zult gij, John, en ik ga met u mede," zeide Martin, »als mijnheer er niets tegen heeft."

»Wel," hernam mijnheer Campbell, »mij dunkt dat ik dat wel mag toestaan; met Martin, zijn eigen buks en den hond, vertrouw ik dat hij veilig genoeg is."

»Wel zeker, ik heb er niets tegen," zeide mevrouw, »ontvang mijn hartelijken dank, kapitein Sinclair."

»Hoe heet de hond?" vroeg John.

»Oscar," antwoordde kapitein Sinclair. »Als gij hem met uwe nichten uit laat gaan, behoeft gij voor een wolf niet bang te wezen. Hij zal nooit door een wolf overmeesterd worden, zooals de arme Sancho."

»Ik zal hem haar somtijds leenen," zeide John.

»Altijd als gij hem zelf niet noodig hebt, John."

»Ja, altijd," hernam John, terwijl hij de deur uitging.

»Waar gaat gij naar toe, lieve?" zeide mevrouw Campbell.

»Ik ga den wolf villen," zei John, terwijl hij heenging.

»Wel, hij zal een echte jager worden," merkte Martin aan.

»Ik ben zeker dat de oude Bone hem geleerd heeft hoe hij een beest moet villen. Ik zal echter met hem gaan om hem te helpen, want het is wezenlijk een goede huid." Dit zeggende volgde Martin John.

»Martin had beter moeten weten, en dien afval daar niet moeten laten liggen," opperde kapitein Sinclair.

»Wij moeten hem niet te hard vallen, kapitein Sinclair," zeide Alfred, »Martin heeft een minachting voor wolven, en die wolf zoude niet zijn blijven staan, als hij in plaats van twee meisjes, een man voor zich had gezien. Wolven zijn zeer slim, ik weet dat zij een vrouw of kind zullen aanvallen, terwijl zij voor een man op de vlucht gaan. Daarenboven is het voor een wolf iets zeer ongewoons om tot het daglicht ergens te blijven, ook al ligt er afval om hem te lokken. Het was de afval, de groote honger van het dier en de aanval van den hond — een samenloop van omstandigheden — die de gebeurtenis teweegbrachten. Ik zie niet in dat Martin gelaakt kan worden, omdat niemand alles vooruit kan zien."

»Misschien niet," zeide kapitein Sinclair, »en einde goed al goed."

»Zijn er nog andere beesten te vreezen?" vroeg mevrouw.

»De beer is gedurende den winter nu veilig in den een of anderen hollen boom of onder een wortel waar hij een hol gemaakt heeft. Hij zal nu voor de lente niet te voorschijn komen. De catamount of panter is veel gevaarlijker dan de wolf, doch komt zelden voor. Mij dunkt echter dat de dames zich dezen winter niet buiten moeten wagen, tenzij vergezeld van eenige buksen, uit vrees van eenig ongeval. Wij hebben hier zeer veel lynxen; ik geloof echter niet, dat zij zelfs een kind zouden aanvallen, hoewel zij, wanneer ze aangevallen worden, vechten en hevig bijten en krabben."

De dames Percival kwamen nu weder te voorschijn. Emma was zeer vroolijk, doch Marie meer ernstig. Kapitein Sinclair zeide, nadat hij haar beiden de hand gedrukt had:

»Wel, Emma, gij schijnt vlugger hersteld te zijn dan uw zuster."

»Ja," zeide Emma, »doch ik was veel meer geschrikt dan zij, en als zij mij niet ondersteund had, zoude ik voor de voeten van den wolf gevallen zijn. Ik gaf aan mijn vrees toe; Marie wederstond de hare; en daar haar inspanning dus veel grooter was dan de mijne, is ze ook niet zoo spoedig als ik den schrik te boven gekomen. De waarheid is dat Marie zich moedig toont als het gevaar daar is, terwijl ik alleen moedig ben als er geen is."

»Ik was net evenveel geschrikt als gij, lieve Emma," zeide Marie, »doch wij moeten nu tante helpen en het eten op tafel brengen."

»Ik kan van morgen niet zeggen dat ik honger heb als een wolf," hernam Emma lachende, »doch Alfred zal wel voor hem en mij samen eten."

Binnen weinige oogenblikken stond het eten op de tafel, en allen gingen aanzitten, zonder op John en Martin te wachten, die nog bezig waren met den wolf te villen.

HOOFDSTUK XVIII.

»Daar zijn Martin en John eindelijk," zeide mijnheer Campbell, nadat zij een kwartier aan tafel gezeten hadden.

Doch hij vergiste zich, in plaats van Martin en John kwam Malachi Bone binnen, en tot hun verbazing vergezeld van de Aardbezie.

Iedereen rees overeind om hen te verwelkomen, en Marie en Emma gingen naar haar kleine vriendin en wilden haar naast zich doen zitten, dat zij evenwel weigerde, terwijl zij naast het vuur op den grond plaats nam.

»Zij is aan geen stoelen en tafels gewoon, jufvrouw; laat haar zitten waar zij is," zeide de oude Bone, »zij is daar meer op haar

gemak, 't geen als ik mij niet bedrieg uw doel is. Ik nam haar mede omdat ik al het hertevleesch zelf niet dragen kon en tevens om haar den weg van en naar het huis te wijzen, en hoe of het gesloten is, in geval ik 's nachts soms een boodschap wilde zenden."

»'s Nachts een boodschap wilde zenden," zeide mevrouw verbaasd, »wel, waarvoor zou dat noodig kunnen worden?"

Kapitein Sinclair en Alfred, die bemerkten dat de oude jager zich versproken had, wisten niet wat zij zouden zeggen. Zij wilden mevrouw en de meisjes liever niet bevreesd maken voor de Indianen, vooral omdat zij 's morgens door dat voorval al zoo geschrokken waren. Eindelijk zeide Alfred: »de waarheid is, lieve moeder, dat een vooruitgezien gevaar reeds half afgewend is, zooals men wel zegt; en ik zeide Martin, dat hij Malachi Bone moest verzoeken, dat hij het ons dadelijk zoude laten weten, als hij hoorde dat er Indianen in onze buurt waren."

»Ja, mevrouw, dat is de heele geschiedenis," vervolgde Malachi. »Het is het beste om als men in de bosschen is, altijd een buks geladen te hebben."

Mevrouw Campbell en de meisjes waren klaarblijkelijk niet weinig ongerust, door deze nieuwe toespeling op gevaar. Kapitein Sinclair, die 't merkte, zeide: »wij hebben op het fort altijd spionnen op den uitkijk, om te weten waar de Indianen zijn en wat zij in hun schild voeren. Wij weten dat zij in de laatstverloopen maand een raadsvergadering gehouden hebben, doch die is opgebroken zonder dat zij een besluit genomen hebben en zonder dat er, zoover wij konden nagaan, vijandige gevoelens werden uitgedrukt. Wij vertrouwen de Indianen evenwel nooit, en zij, bewust, dat wij hen steeds in het oog houden, hebben zich zeer zorgvuldig in acht genomen, om geen gewelddadigheden te plegen. Zij hebben die sedert lang niet gepleegd, en ik geloof niet dat zij zich daar licht weder aan zullen wagen. Maar wij weten toch altijd gaarne waar zij zich ophouden en daarom verzocht ik Alfred om er met Malachi Bone over te spreken, opdat hij ons dadelijk zoude waarschuwen als hij iets van hen zag of hoorde; het was echter mijn bedoeling niet, dat de dames midden in den nacht gewekt zouden worden," voer kapitein Sinclair lachende voort, »dat was volstrekt niet noodig."

Malachi Bone wilde antwoorden, doch Alfred kneep hem in den arm; de oude man, die den wenk verstond, zweeg daarom; iets later zeide hij:

»Welnu, het kan in allen geval geen kwaad, het is toch goed dat de Aardbezie den weg naar hier kent, al was het alleen maar om te weten waar de honden zijn, als zij met een boodschap komt."

»Neen, neen," hernam mijnheer Campbell, »ik ben blijde dat zij gekomen is, en hoop dat zij zeer dikwijls komen zal. En nu, Malachi, ga zitten, man, en eet wat."

»Maar wat nu die Indianen betreft, kapitein Sinclair," zeide mevrouw Campbell, »dat gij ons niet alles gezegd hebt is zeker, en de overtuiging daarvan zal mij en de meisjes maar ongerust maken; behandel ons daarom, bid ik u, zooals wij behandeld behooren te worden; wij deelen het gevaar, en hebben recht om te weten, waar dat gevaar in bestaat."

»Ik geloof niet, mevrouw Campbell, dat er eenig gevaar bestaat," hernam kapitein Sinclair, »tenzij Malachi ons nadere inlichtingen heeft te geven. Ik ben evenwel volmaakt met u eens, dat gij alles behoort te weten, wat wij weten, en ben geheel bereid om de zaak, hoe weinig beteekenend ze ook is, met u te bespreken."

»Ik moet ook gelooven, lieve, dat zij niet veel beteekent," merkte mijnheer Campbell aan, »want ik wist er nog niets van. Ik verzoek u daarom, kapitein Sinclair, om ons allen op de hoogte te brengen."

Kapitein Sinclair maakte toen bekend, wat hij reeds vroeger aan Alfred gezegd had, en leidde er uit af, dat er geen reden tot ongerustheid bestond, terwijl hij Malachi verzocht te spreken indien hij iets naders mede te deelen had.

»De Indianen hielden zooals gij zeidet vergadering, en zij konden het niet eens worden en nu zijn zij allen op de jacht getogen om pelzen te verzamelen. Er is echter een ding waarom ik niet recht op mijn gemak ben, en dat is, dat de »Nijdige Slang," zooals hij genoemd wordt, die ook bij de vergadering het woord voerde, en zeer vijandig jegens de Engelschen was, gedurende den winter, hier ergens in den omtrek verblijf houdt."

»De Nijdige Slang," zeide kapitein Sinclair. »Is dat het hoofd dat bij de Franschen diende en een medaille draagt?"

»Dezelfde, mijnheer. Hij is evenwel geen hoofd, hij was in zijn tijd een zeer goed krijgsman en bij de Franschen zeer gezien, omdat hij hen goed diendè; een hoofd is hij evenwel niet, hoewel hij min of meer als zoodanig beschouwd werd omdat hij met de Franschen op zulk een goeden voet stond. Hij is nu een oud man en zeer verbitterd. Tal van Engelschen heeft hij gedurende den oorlog aan den paal gebonden en gepijnigd. Hij haat ons en hitst de Indianen steeds tegen ons op om oorlog tegen ons te maken; hij heeft zijn tijd evenwel gehad en tegenwoordig slaan ze bij de raadsvergaderingen geen acht op hem."

»Maar waarom zijt gij dan omtrent hem niet op uw gemak?" zeide mijnheer Campbell.

»Omdat hij gedurende den winter, in onzen omtrek verblijf houdt om te jagen, in gezelschap van zes of zeven van de jonge oorlogslieden, die ontzag voor hem hebben; daarenboven heeft hij kwaad in den zin. Als de Indianen geen gemeenschappelijken oorlog willen maken, zal hij, als hij maar eenigszins kan, op zijn eigen hand iets beginnen. Hij draagt zijn naam niet ten onrechte, dat verzeker ik u."

»Zoude hij u willen aanvallen?"

»Mij! neen, neen; hij zal wel wijzer wezen. Hij kent mijn buks goed, hij draagt er de sporen van op zijn lijf; niet dat hij niet zou willen als hij durfde, doch ik ben zelf een Indiaan en ken die Indiaansche kunstjes. Daarenboven moet gij weten dat dit volk vreemde denkbeelden heeft. Gedurende den ganschen oorlog hebben zij mij met hunne geweren nooit kunnen raken, en zij denken dat ik onkwetsbaar ben — dat is hun bijgeloof — en dat mijn buks nooit mist, (daar zij bijna gelijk in hebben, want dat gebeurt niet eens van de honderd keeren), en zoo het eene bij het andere genomen, vreezen zij mij als een bovennatuurlijk wezen, gelijk wij dat noemen. Dit is nu evenwel niet het geval met allen hier, en als de Nijdige Slang binnen de palissaden kon sluipen, zoude hij kwaad kunnen doen."

»De stammen weten echter zeer goed," zeide kapitein Sinclair, »dat een aanranding van dien aard, als een oorlogsverklaring zou beschouwd worden en dat wij hun dat betaald zouden zetten."

»Ja, maar gij weet dat de Slang tot geen der stammen in onzen omtrek behoort; zijn stam is veel verder af — te ver om voldoening te gaan halen; en de stammen hier, hoewel zij hem als oud soldaat, die vroeger tegen de Engelschen streed en ook uit eerbied voor zijne jaren, toestaan om hunne raadsvergaderingen bij te wonen, erkennen hem noch zijne handelingen. Zij zouden hem dadelijk en met recht verloochenen, doch kunnen niet beletten, dat hij kwaad brouwt."

»Welke voldoening kan men dan nemen als hij kwaad doet?" zeide Henri."

»Wel, dat kunt gij dan op hem en zijn troep verhalen, als gij hen kunt vinden. Gij kunt hen allen vernietigen, zonder dat de Indianen hier een woord zeggen of een klacht uiten. Dat is het eenigste wat gedaan kan worden en ik zal het doen; ik denk hem dat te zeggen, als ik hem ontmoet. Hij is bang voor mij en dat zijn zijne manschappen ook; zij meenen dat ik een wonderdokter ben."

»Een wonderdokter! Hoe zoo?" zeide Henri.

»Dat beteekent dat hij tooveren kan," hernam kapitein Sinclair. »De Indianen zijn zeer bijgeloovig."

»Dat zijn ze juist; nu, 't komt misschien nog uit dat ik een dokter ben; en ik zal hun een paar pillen uit mijn buks toedienen," zeide Malachi met een grijnzenden lach. »Hoe het ook zij, ik zal spoedig meer van hem weten, en zal het u in dat geval dadelijk mededeelen. Houd evenwel intusschen de deuren en de palissaden goed gesloten en de honden er binnen; ik zal u, op welken tijd ook, waarschuwen. Als ik hen op 't spoor ben, zal de Aardbezie komen, daarom bracht ik haar hier. Op welk uur van den nacht gij ook drie slagen op de palissaden moogt hooren, laat haar dan in, want dan is zij het."

»Nu," zeide mevrouw Campbell, »ik ben blijde dat gij dit alles verteld hebt, ik weet nu wat wij hebben te verwachten en zal nu moediger en veel meer op mijn hoede zijn."

»Ik geloof," zeide kapitein Sinclair, »dat wij verstandig gedaan hebben met u alles te zeggen, wat wij zelven wisten. Ik moet nu spoedig afscheid nemen, omdat ik voor zonsondergang in het fort moet wezen. Martin en John gaan met mij mede om den hond te halen."

»Gaat de knaap niet met mij mede?" zeide Malachi.

»Ja, morgenochtend mag hij gaan, doch als hij van avond van het fort terugkomt is het te laat."

»Nu, dan kan ik ook even goed hier blijven," hernam Malachi. »Waar is hij?"

»Hij heeft van morgen een wolf geschoten, en dien is hij gaan villen," antwoordde Alfred. »Hij komt aanstonds thuis."

Mevrouw Campbell vertelde in korte woorden de geschiedenis van den wolf. De oude jager luisterde zwijgend toe en gaf toen een goedkeurend knikje met zijn hoofd.

»Ik houd het er voor," zeide hij, »dat hij dezen winter nog wel meer huiden thuis zal brengen."

Het gezelschap rees op, juist toen Martin en John binnenkwamen. Kapitein Sinclair praatte met de dames Percival, terwijl de oude jager met de Aardbezieplant in haar eigen taal sprak; de anderen gingen of naar buiten of waren bezig de tafel af te nemen, terwijl kapitein Sinclair met John en Martin, ieder met zijn buks gewapend, afscheid namen.

»Nu, dat is een dag vol ontroering geweest," merkte mijnheer Campbell aan, even voor zij naar bed gingen. »Wij hebben veel reden om God te danken en voortdurend Hem om bijstand en bescherming te smeeken. God zegene u allen, lieve kinderen, goeden nacht."

HOOFDSTUK XIX.

Des anderen daags morgens, kort na het aanbreken van den dag kwamen Martin en John thuis, met een prachtigen hond, dien kapitein Sinclair aan John gegeven had. Zooals de meeste groote honden scheen Oscar zeer mak te wezen en zag hij op de nijdige blikken en het gebrom van de andere honden, met diepe verachting neder.

»Het is waarlijk een edel dier," zeide mijnheer Campbell, terwijl hij hem op het hoofd tikte.

»Het is een mooi beest," merkte Malachi aan, »een wolf is niet tegen hem opgewassen en zelfs een beer zoude er zijn handen meer dan vol aan hebben, geloof ik; doch kom hier, knaap," zeide de oude jager tot John, terwijl hij met hem naar buiten ging.

»Gij moet den hond liever hier laten, John," zeide Malachi, »het beest kan hier zeer nuttig wezen, en doet ons geen goed."

John antwoordde niet, en de oude jager vervolgde:

»Ik zeg dat hij hier van nut wezen zal, want de meisjes zouden andermaal een wolf kunnen ontmoeten, of het huis zoude kunnen aangevallen worden; geoefende jagers hebben echter geen honden noodig. Is het om voor ons te jagen? Wel, geen hond in de wereld kan een hert zoo goed vangen als wij dat met onze buksen doen. Is het om voor ons te waken of om ons op gevaar attent te maken? Maar dat is onze plicht; wij moeten op ons zelven vertrouwen en niet op een dier; een hond zoude onze tegenwoordigheid kunnen verraden, als wij wenschen verscholen te blijven; het spoor van een hond zoude ons spoor aan kunnen duiden, juist als wij geen spoor zouden wenschen achter te laten. Het beest kan ons in geen geval van dienst wezen, John, en zoude ons maar kwaad kunnen doen, vooral nu de grond met sneeuw bedekt is. In den zomertijd moogt gij hem medenemen om hem te leeren hoe een goede jagershond zich moet gedragen; doch wij doen beter om hem nu maar achter te laten, en dadelijk op marsch te gaan."

John knikte toestemmend en ging in huis.

»Goeden morgen," zei John, terwijl hij naar zijn moeder en zijne nichten ging; »ik neem den hond niet mede."

»Neemt gij den hond niet mede! kijk dat is nu al heel lief van u, want wij verlangden zoo om hem te hebben, om ons te beschermen."

Malachi legde zijn buks op den schouder, wenkte de Aardbezie, die daarop overeind rees, en mevrouw Campbell en de meisjes, zonder een woord te spreken, vriendelijk aankijkende, volgde

zij John naar buiten. Malachi was bepaald niet zeer beleefd, want hij ging, zonder de moeite te nemen om »goeden dag" te zeggen, in gezelschap van John en de Indiaansche vrouw heen. Het moet echter gezegd worden, dat hij met Martin, die hen een eindweegs vergezelde, in gesprek was.

De winter was nu zeer streng geworden. De thermometer stond twintig graden beneden het vriespunt en de koude was zoo hevig dat er alle maatregelen tegen genomen werden. Percival, wiens taak het was voor brandhout te zorgen, kwam meer dan eens half bevroren binnen, doch door de altijd oplettende zorg van mevrouw Campbell werd de koude sneeuw steeds met goed gevolg als geneesmiddel aangewend. Iederen nacht hoorde men de wolven huilen, doch men was daar nu aan gewoon, en het eenigste wat er gebeurde als er soms een nader dan gewoonlijk bij het huis kwam, was dat Oscar zijn hoofd opstak, gromde en luisterde, om daarna weer in te sluimeren. Oscar begon zeer veel van de meisjes te houden en was altijd bij haar als zij het huis verlieten. Alfred, Martin en Henri gingen bijna dagelijks op de jacht, zij hadden dan ook trouwens, daar er geen koorn in de schuur was, weinig anders te doen. Mijnheer Campbell bleef bij zijn vrouw en zijne nichten thuis; terwijl Percival nu en dan, doch niet dikwijls de jagers vergezelde; van Malachi en John merkten zij niet veel; John kwam zoowat om de tien dagen thuis, doch hoewel hij zijn belofte trouw nakwam, was zijn verlangen om weer naar Malachi terug te keeren zoo blijkbaar en was hij zoo rusteloos, dat mevrouw Campbell haast liever had', dat hij weg was, dan zoo tegen zijn zin thuis bleef.

Zoo ging de tijd voorbij totdat het jaar ten einde spoedde; door de strengheid van het weder aan huis gebonden, met weinig of niets te doen, scheen de winter hun langer en vervelender toe, dan het geval zoude zijn geweest, als zij daar reeds langer gewoond hadden en aan den oogst hunne zorgen hadden moeten wijden; want het is juist gedurende den winter dat de Canadasche landbouwer het dorsch- en ander werk aan zijn hoeve verbonden, als voorbereidselen voor de lente verricht.

Daar dit hun eerste winter was, hadden zij natuurlijk geen oogst verzameld en daardoor gebrek aan bezigheid. Mevrouw Campbell en hare nichtjes werkten en lazen en hielden zich op allerlei wijze zooveel mogelijk bezig, doch doordien zij altijd in huis waren opgesloten, gevoelden ze onwillekeurig het eentonige en vervelende van hun toestand. De jonge mannen vonden bezigheid en vermaak in de jacht; zij brachten allerlei soort van dieren en huiden thuis; terwijl de avonden meestal werden besteed aan het verhaal van wat er gedurende den dag op de jacht was voorgevallen; doch ook deze jachttafereelen

werden eindelijk onverschillig aangehoord. Het was hetzelfde thema dat zij altijd hoorden, alleen de variatiën verschilden en de lust tot luisteren was verdwenen.

»Ik ben benieuwd wanneer John weer terug zal komen," zeide Emma tegen haar zuster, terwijl zij zaten te werken.

»Wel, het is nog maar twee dagen geleden dat hij wegging, wij moeten hem dus gedurende eenigen tijd niet verwachten."

»Dat weet ik wel; ik zoude wel eens willen weten of Oscar een wolf zoude dooden, ik zoude wel lust hebben om met hem uit te gaan om het eens te beproeven."

»Ik dacht, Emma," zeide Marie, »dat gij alreeds uw bekomst van de wolven hadt."

»Ja, dat is ook zoo; vreemd dat de oude Malachi ons nooit meer wat nieuws van de Indianen brengt," vervolgde Emma geeuwende.

»Och, ik geloof niet, dat eenige tijding omtrent hen nu juist pleizierig nieuws zoude wezen, Emma, en waarom zoudt gij daar dan naar verlangen."

»Wel, omdat ik behoefte heb aan eenig nieuws, dat mij wat opwekt, lieve Marie; ik ben zoo somber. Het is den ganschen dag maar niets als pik, pik, en altijd hetzelfde te doen verveelt mij. Hoe vreeselijk is zulk een Canadasche winter, en dan de eerste helft nog niet eens voorbij."

»Ik stem toe, lieve Emma, dat hij zeer vervelend en eentonig is, en dat het aangenamer zijn zoude, als wij meer afwisseling in onze bezigheden hadden, doch wij mogen waarlijk wel dankbaar wezen dat wij een goed huis hebben en veiliger zijn dan wij eerst dachten."

»Haast al te veilig, Marie; ik krijg een gevoel over mij, als of ik, bij wijze van een kleine verandering, een Indiaan zelfs in zijn strijddos, welkom zoude kunnen heeten."

»Ik denk dat gij wel spoedig berouw over uw wensch zoudt hebben, als die vervuld werd."

»Best mogelijk, doch ik kan niet helpen dat hij nu bij mij opkomt. Wanneer zouden ze thuis komen? Hoe laat is het? Ik ben benieuwd wat ze thuis zullen brengen; 't zal wel ouder gewoonte weer een reebok wezen, denk ik; ik walg van herten vleesch."

»Gij doet waarlijk verkeerd, lieve Emma, met zoo ontevreden en ongeduldig te wezen."

»Dat kan wel waar wezen, doch ik heb nu bijna honderd dagen geen honderd ellen gewandeld, je zoudt er de koorts van krijgen, ik doe niets als geeuwen, geeuwen en nog eens geeuwen, alleen uit gebrek aan lucht en beweging. Oom wil ons uit hoofde van dien verwenschten wolf niet uit laten gaan. Ik zou wel eens willen weten hoe kapitein Sinclair het maakt op het fort en of hij ook zoo landerig is als wij."

Doch wij mogen Emma geen onrecht aandoen; zij gaf zich maar zelden aan zulke klachten over, doch verveling was voor zoo een levendig gestel als het hare, haast niet te verdragen.

Mevrouw Campbell vond bezigheid in het besturen van de huishouding; en Marie gevoelde door haar natuurlijken aanleg, minder dan Emma de opsluiting; wanneer zij daarom dus teekenen van onrust gaf, en tot klagen verzocht werd, deden zij haar nooit verwijten, maar redeneerden met — en troostten haar.

Daags na dit gesprek, nam Emma om zich wat te vermaken een buks, en ging met Percival naar buiten. Zij schoot verscheidene malen naar een bepaald doel en verkreeg langzamerhand zekere vaardigheid; allengs kreeg zij pleizier in de oefening en geen dag ging voorbij zonder dat zij en Percival zich er niet een paar uren mede bezig hielden, totdat Emma eindelijk zeer juist kon schieten. Oefening en kennis van het gebruik van een wapen geeft zelfvertrouwen en dat verkreeg Emma ten laatste. Zij daagde Alfred en Henri uit om met haar naar de schijf te schieten, die haar 't zij uit beleefdheid 't zij dat zij beter schoot tot overwinnaar verklaarden. Mijnheer en mevrouw Campbell glimlachten toen Emma binnenkwam en haar geluk mededeelde, en waren blijde, dat zij iets gevonden had dat haar genoegen deed.

Eens op een avond gebeurde het, dat de jagers zeer laat uit waren; 't was mooi helder maanlicht, doch om acht uùr waren zij nog niet thuis; Percival had de deur opengemaakt om wat brandhout te halen, dat binnen de palissaden opgestapeld lag, en daar het uur al voorbij was waarop zij gewoonlijk de deuren in de palissaden sloten, had mijnheer Campbell hem verzocht om die te sluiten. Uitgelokt door den schoonen avond stond Emma in de huisdeur, toen dicht in hun nabijheid het geluid van een wolf gehoord werd; de honden die daar reeds aan gewoon waren sprongen nauwelijks op en verlieten den haard niet; Emma ging naar buiten om door de palissaden te zien of zij den wolf ook kon bespeuren, terwijl de kleine dashond Trim haar volgde. Trim nu, was zoo klein dat hij tusschen de palissaden door kon kruipen; zoo spoedig hij er dicht bij genaderd was bemerkte hij den wolf, waarop het moedige kleine beest er zich door werkte en luid blaffende op het ondier aanviel. Emma ijlde dadelijk naar binnen om haar buks te halen, daar zij begreep dat de arme Trim spoedig verscheurd zoude wezen. Haar vooronderstelling was juist, de wolf in plaats van op de vlucht te gaan, viel op den kleinen hond aan en pakte hem. Emma, die weer naar buiten was gekomen, kon het dier, dat ongeveer veertig ellen van haar af was, nu duidelijk zien, zij, legde aan en vuurde op hetzelfde oogenblik, dat de arme Trim

een luid gehuil deed hooren. Zij had goed gemikt, want wolf en hond lagen naast elkander. Mijnheer en mevrouw Campbell en Marie spoedden zich op het hooren van een schot naar buiten en vonden Emma en Percival bij de palissaden achter het huis.

»Ik heb hem doodgesloten, tante," zeide Emma, »doch ik vrees dat hij den armen kleinen Trim verscheurd heeft; laat ons naar buiten gaan om te zien."

»Neen, neen, lieve Emma, dat niet; uwe neven zullen spoedig thuis zijn en dan zullen we weten, hoe het met de zaak staat; het is te veel gewaagd."

»Daar komen ze," zeide Percival, »zoo hard als ze maar loopen kunnen."

Spoedig waren de jagers bij de deur in de palissaden en werden binnengelaten; zij hadden geen wild bij zich. Emma stak den draak met hen, dat zij met ledige handen thuis kwamen.

»Neen, neen, mijn kleine nicht; wij hoorden den knal van een buks en wierpen ons wild neder om u, zoo noodig, des te eerder bijstand te kunnen bieden. Wat was er te doen?"

»Och! niets als dat ik een wolf doodgeschoten heb, en dat het mij niet vergund wordt om mijn zegeteeken binnen te halen," hernam Emma. »Kom, Alfred, met u en Martin mag ik wel gaan."

Zij gingen naar de plek en vonden dat de wolf dood was, en naast hem lag arme Trim ook dood. Het lijk van den kleinen hond namen ze mede, doch den wolf lieten ze tot den volgenden morgen liggen, als wanneer Martin zeide dat hij hem voor jufvrouw Emma zoude villen.

»En ik zal er een voetbank van maken," zeide Emma, »dat zal mijn wraak zijn voor den schrik dien ik kreeg van den vorigen wolf. Kom hier, Oscar, mijn beste hond, gij en ik zullen op de wolvenjacht gaan. Lieve troost, wie kon ooit gedacht hebben dat ik een wolf zou doodschieten — arme kleine Trim!"

Martin zeide dat het nutteloos was om naar het wild terug te keeren, daar de wolven dit zeker al zouden hebben opgevreten; daarom sloten zij den ingang in de palissaden en gingen het huis binnen.

Emma's ontmoeting was gedurende dien avond het onderwerp van het gesprek, terwijl zij zelve zeer in haar schik was, dat zij zulk een heldenstuk had uitgevoerd.

»Ja," zeide Martin, »ik heb behalve jufvrouw Emma, maar een vrouw gekend die een wolf het hoofd dorst te bieden."

»En wie was dat, Martin?" vroeg mevrouw Campbell.

»Het was de vrouw van een onzer pachters, mevrouw; zij was in een nevengebouw met iets bezig, toen zij een wolf de deur van hare woning zag binnengaan, waar niemand in was als haar zuigeling in de wieg. Zij snelde den wolf na en kwam juist

binnen op het oogenblik, dat hij het kind bij de kleeren uit de wieg trok. Het dier zag haar met woedende oogen aan: doch daar hij het kind niet wilde loslaten viel hij niet op haar aan; hij wenschte niets anders, dan met zijn prooi te ontsnappen. De vrouw had tegenwoordigheid van geest genoeg om haar man's geweer te vatten en op den wolf aan te leggen, maar zette uit vrees van haar kind te treffen de tromp niet op zijn hoofd maar tegen zijn scheuder. Op het oogenblik dat de wolf weg wilde gaan drukte zij af, het dier viel en kon niet weder op de been komen, en liet toen het kind los om de moeder aan te vallen. De vrouw pakte het kind op, maar de wolf beet haar zoo geweldig in den arm, dat hij bij den pols brak. De wolf heeft een verbazende kracht in zijn bek, mevrouw. Het kind evenwel was gered, terwijl de wolf door toegesnelde buren afgemaakt werd."

»Welk een vreeselijke toestand voor een moeder," riep mevrouw Campbell uit.

»Waar gebeurde dat?"

»Op de witte bergen, mevrouw," hernam Martin. »Malachi Bone, die daar geboren is, heeft mij de geschiedenis verteld."

»Dus is hij een Amerikaan?"

»Ja, mevrouw, hij is een Amerikaan, omdat hij in dit land geboren is, doch dat behoorde bij zijne geboorte aan de Engelschen, en daarom noemt hij zich zelven een Engelschman."

»Nu begrijp ik het," hernam mevrouw Campbell, »hij werd geboren voor de Vereenigde Staten hunne onafhankelijkheid verworven hadden."

»Ja, mevrouw, lang voor dien tijd: daar is geen zeggen van, hoe oud hij is. Ik herinner mij, dat men hem al een oud man noemde toen ik nog een klein kind was; en de naam dien de Indianen hêm gaven, bewijst dat ook. Men noemde hem toen den »grijzen kramer."

»Maar gelooft gij waarlijk dat hij zoo heel oud is, Martin?"

»Ik geloof, mevrouw, dat hij meer dan zestig winters telt, doch veel meer niet; de zaak is eigenlijk deze: zijne haren waren al grijs voor zijn twintigste jaar; hij heeft mij dat zelf verteld en dat is een van de redenen, waarom de Indianen zoo bang voor hem zijn. Zij hoorden het van hunne ouders, dat de grijze kramer een groot jager was, en dat was Malachi al voor meer dan veertig jaren; en nu verbeelden zij zich, omdat zijn haar toen grijs was, dat hij op dien tijd reeds zeer oud moest zijn, en in hun oog schijnt hij nu eeuwig te zullen leven, en beschouwen zij hem als betooverd, en om hun uitdrukking te bezigen als een groot wonderdokter. Ik heb sommige Indianen hooren beweren dat Malachi reeds honderd vijftig winters beleefd heeft, en

zij gelooven het wezenlijk. Zooals gij wel denken kunt, heb ik het hun nooit tegengesproken."

»Kan hij er nog al goed van leven?"

»Ja, mevrouw, dat schikt vrij wel; zijne vrouw kent zijne behoeften en doet wat haar gevraagd wordt. Zij houdt zeer veel van den ouden man, en beschouwt hem, wat hij ook wezenlijk voor haar is, als haar vader. Zijn hut is altijd goed voorzien van vleesch, en huiden bezit hij in overvloed. Sterken drank drinkt hij nooit, en als hij tabak heeft en kruit en lood, wat zou hij dan nog meer noodig hebben."

»Hoe gelukkig zijn zij," zeide mijnheer Campbell, »die zoo weinig behoeften hebben. Een mensch, onder welke omstandigheden ook, is altijd gelukkig als hij maar tevreden is. Hoe waar is het wat de dichter zegt:

Niet veel behoeft men hier beneden,
En 't weinige maar voor korten tijd.

Malachi Bone is gelukkiger dan honderden die in Engeland in weelde leven. Laat ons met zijn voorbeeld ons voordeel doen, lieve kinderen, en tevreden leeren zijn met wat de Hemel ons schonk. Doch het is tijd om ter ruste te gaan. De wind is opgestoken, wij krijgen een onstuimigen nacht. Krijg mij den bijbel, Henri."

HOOFDSTUK XX.

Alfred en Martin hadden den wolf, dien Emma geschoten had, binnengehaald, doch het beest was zoo hard bevroren dat zij hem niet konden villen. Ook de arme kleine Trim was binnengebracht, doch de grond was te hard dan dat zij hem konden begraven, daarom legden zij hem onder de sneeuw, tot met de lente de dooi weder zou komen. Over den wolf spraken zij maar niet, doch toen de overige familie naar bed was, bleven zij nog op, ontdooiden hem bij het vuur, en konden hem daarna van de huid ontdoen.

Toen de jagers den volgenden morgen uitgingen, werd hun zeer op het hart gedrukt, om als ze konden, toch vooral een wilden kalkoen te schieten, omdat het daags daarna kerstmis was.

»Wij moeten Oscar medenemen," zeide Alfred, »hij is zeer vlug en kan ze misschien ten onderste boven loopen, want wij kunnen ze met onze sneeuwschoenen onmogelijk krijgen."

»Ik ben benieuwd of zij een kalkoen zullen krijgen," zeide Emma, nadat de jagers vertrokken waren.

»Ik geloof dat het nog al moeite zal kosten," zeide mevrouw Campbell, »doch zij zullen hun uiterste best wel doen."

»Dat hoop ik, want een kerstmis zonder kalkoen is zeer onengelsch."

»Wij zijn hier niet in Engeland, lieve Emma," zeide mijnheer Campbell; »en men kan de wilde kalkoenen zoo maar niet bij den poelier bestellen."

»Ik weet wel, lieve oom, dat wij niet in Engeland zijn en ik gevoel het ook. Welk een dag, die dag voor 't kerstfeest op Wexton Hall! Wat waren wij allen op dien dag voor 't kerstfeest gelukkig, en wat hadden wij het druk met het gereedmaken en uitzoeken van de stapels wollen dekens, duffelsche jassen, flanellen borstrokken en wollen kousen, om ze den volgenden morgen uit te deelen, opdat ieder, mijlen in het rond, dien dag warmpjes gekleed mocht zijn. En dan die kamer van de huishoudster met al die portiën vleesch en meel en rozijnen en vet, allen naar evenredigheid van de sterkte van ieder gezin afgepast, alles met een kaartje voorzien en gereed om zoo maar uitgedeeld te worden. En dan dat feest in de dienstbodenkamer en het groote diner, en de nieuwe kleeren voor de schoolmeisjes; en die 'kerk zoo vroolijk versierd, en die palm en die marentak! O! ik weet het wel dat wij niet in Engeland zijn, lieve oom: en dat gij een uwer grootste genoegens — dat van wel te doen, en ieder om u heen gelukkig te maken, verloren hebt."

»Nu, mijn lieve Emma, indien ik het genoegen om wel te kunnen doen, verloren heb, dan is het Gods wil dat het zoo zijn zoude en wij behooren dankbaar te wezen, dat wij, al kunnen wij geen liefdadigheid meer bewijzen, toch geen voorwerp voor de liefdadigheid van anderen zijn; dat wij onafhankelijk leven en eerlijk in ons onderhoud voorzien. Ook zonder een kalkoen op het diner te hebben, kan men gelukkig en dankbaar wezen op den gedenkdag van zooveel heil."

»Ik meende het zoo ernstig niet met dien kalkoen, lieve oom. Door de lange gewoonte werden mijne gedachten onwillekeurig naar onze kerstfeesten op Wexton Hall gebracht, doch waarlijk, lieve oom, indien ik die ook al betreurde, was het minder voor mij zelve, dan voor u," hernam Emma, met tranen in de oogen.

»Ik heb misschien wel een weinig te streng gesproken, mijn lieve Emma," zeide mijnheer Campbell, »doch ik hoor niet gaarne over zulk een dag spreken op een wijze, alsof hij alleen door het eten van een zekeren schotel gevierd wordt."

»Het was dwaas van mij," zeide Emma, »ik dacht er niet bij toen ik het zeide."

Emma ging naar mijnheer Campbell toe, en kuste hem, ter-

wijl hij aanmerkte: »Nu, daar gij er zoo naar verlangt, hoop ik dat wij een kalkoen zullen krijgen."

De jagers keerden eerst laat terug, en toen zij in het gezicht kwamen, ging Percival, die hen het eerst bespeurd had, naar binnen en zeide dat zij goed beladen waren en hun wild over een stok naar huis droegen.

Marie en Emma gingen naar buiten hare neven te gemoet. Dat Martin en Alfred samen een zwaren last torschten was zeker doch zij konden niet onderscheiden waar hij uit bestond. Zoodra het gezelschap aan de deur in de palissaden kwam, ontdekten zij dat het geen wild, doch een menschelijk wezen was, dat op een soort van draagbaar, uit takken gemaakt, gedragen werd.

»Wat is dat, Alfred?"

»Heb geduld tot ik weer op adem ben," zeide Alfred, toen hij den ingang bereikte, »of vraag het Henri, want ik kan niet meer."

Henri ging daarop met zijn nichtjes naar binnen en vertelde hun dat Oscar, terwijl zij de wilde kalkoenen vervolgden, plotseling was blijven stilstaan en beginnen aan te slaan; dat zij daarop naar den hond waren toegegaan en in de struiken een arme Indiaansche vrouw vonden, die bijna doodgevroren was en haar voet zoo erg ontwricht had, dat haar gansche been zeer gezwollen was en zich niet kon bewegen. Martin had haar in de Indiaansche taal toegesproken, maar zij was door koude en honger zoo uitgeput dat zij hem niets kon zeggen als dat zij bij een kleinen troep Indianen behoorde, die eenige dagen op de jacht waren geweest op grooten afstand van de plaats waar zij hunne winterkwartieren hadden opgeslagen; dat zij onder den last, dien zij te dragen had, was nedergevallen, en dat haar been zoo erg bezeerd was dat zij hen niet verder volgen kon; dat zij haar toen, haar last afgenomen hadden, en haar achterlieten om hen te volgen wanneer zij kon.

»Ja," voer Alfred voor, »zij lieten het arme schepsel zonder voedsel achter om in de sneeuw om te komen. Nog een dag langer en het zou voor goed met haar gedaan geweest zijn. Het is te verwonderen hoe zij die beide laatste nachten heeft kunnen overleven. Doch Martin zegt, dat de Indianen een vrouw, als haar een ongeluk treft, altijd op die wijze aan haar lot overlaten."

»Maar laat ons haar in allen geval dadelijk binnenbrengen." zeide mijnheer Campbell. »Ik zal eens zien of mijn heelkundige hulp nuttig kan zijn en daarna zullen wij voor haar doen wat wij kunnen. Hoever hier van daan hebt gij haar gevonden?"

»Ongeveer acht mijlen," hernam Henri, »Alfred heeft haar

bijna den ganschen weg over gedragen; Martin en ik losten elkander af, behalve eens, toen ik Alfreds plaats innam."

»En zoo ziet gij, Emma," zeide Alfred, »dat ik in plaats van een kalkoen, een Indiaansche vrouw heb thuis gebracht."

»Ik heb u om uwe goedheid, Alfred, liever, dan dat gij mij een wagen vol kalkoenen hadt medegebracht," zeide Emma.

Henri en Martin brachten in dien tusschentijd, de Indiaansche binnen en legden haar op eenigen afstand van het vuur op den grond, want hoewel zij half dood van koude was, zoude een te plotselinge blootstelling aan de warmte bijna even noodlottig voor haar hebben kunnen wezen. De heer Campbell onderzocht den enkel en herstelde met een weinig hulp de ontwrichting. Hij verbond toen haar been en hield het vooreerst nat met warmen azijn. Mevrouw Campbell en de beide meisjes wreven de ledematen van het arme schepsel, totdat de bloedsomloop een weinig was hersteld en gaven haar toen wat warms te drinken.

Mevrouw Campbell stelde voor, om op den vloer van de keuken, een bed voor haar te spreiden. Men deed zulks in den hoek dicht bij den haard en een uur later viel de patient in een gerusten slaap.

»Het is gelukkig voor haar dat zij niet in slaap viel voor wij haar vonden," zeide Martin, »want dan zoude zij nimmer meer ontwaakt zijn."

»Neen, bepaald niet," hernam mijnheer Campbell. »Kunt gij eenigszins nagaan, tot welken stam zij behoort, Martin?"

»Ja wel, mijnheer; zij behoort tot de Chippeways, daar zijn vele onderdeelen van, doch ik zal wel uitvinden tot welk zij behoort, als zij weer wakker wordt; toen wij haar vonden was zij al te uitgeput om veel te zeggen."

»Ik vind het al zeer onmenschelijk," merkte mevrouw Campbell aan, »om haar op die wijze te laten omkomen."

»Dat is het ook, mevrouw; doch nood breekt wet. De Indianen zouden haar misschien met den besten wil geen honderd mijlen ver hebben kunnen dragen. Het zoude waarschijnlijk aanleiding gegeven hebben tot meer dooden, want het is nu te koud om 's nachts hoe kort ook, onder den blooten hemel te slapen, hoewel zij soms met behulp van groote vuren buiten blijven."

»Zelfbehoud is zeker de eerste wet der natuur," merkte mijnheer Campbell aan; »doch bedrieg ik mij niet, dan stellen de Indianen geen hoogen prijs op het leven van een vrouw."

»Dat is ook zoo, mijnheer," hernam Martin, »naar mijn idee niet veel meer dan gij op dat van een lastdier."

»Het is altijd het geval bij de wilden," merkte mijnheer Campbell aan; »'t eerste blijk van beschaving is de waardeering

van het vrouwelijk geslacht en naarmate de beschaving toeneemt, genieten ook de vrouwen meer bescherming en worden ze beter behandeld. Doch het avondeten wacht u, lieve kinderen, en mij dunkt gij zult na de vermoeienissen van den dag, wel behoefte daaraan hebben."

»Ik," zeide Alfred, »ben haast te moede om te eten. Ik heb oneindig veel meer trek naar een lekkeren slaap onder mijne berenhuiden. Doch ik zal zien wat ik kan," voer hij lachende voort, terwijl hij zijn plaats aan tafel innam.

Niettegenstaande zijn beweren, gelukte het Alfred toch om stevig te soupeeren, en Emma lachte om zijn eetlust, nadat hij eerst gezegd had zoo weinig trek te hebben.

»Toen ik zeide dat ik te moede was om te eten, meende ik dat ook, Emma, doch," zeide Alfred lachende, »mijn eetlust keerde al etende terug, en al lacht gij mij uit, ik heb toch plan om nog iets te eten."

»Hoelang is John nu al van huis?" zeide mijnheer Campbell.

»Bijna veertien dagen," hernam mevrouw Campbell; »hij heeft beloofd om met kerstmis hier te komen. Ik denk wel dat wij hem morgen ochtend zullen zien."

»Ja, mevrouw; ik zoude wel durven verzekeren, dat de oude Bone medekomt. Hij liet er zich ten minste tegen mij over uit, toen hij de laatste maal vertrok. Hij zeide dat de knaap het wild niet kon brengen en daarom wilde *hij* het doen als hij ten minste iets had, omdat hij wel weet, dat de menschen op kerstmis gaarne overvloed van vleesch hebben."

»Ik ben nieuwsgierig om te weten of Malachi ook eenigen godsdienst heeft," zeide Marie. »Gelooft gij, Martin, dat hij godsdienstig is?"

»Ja wel, jufvrouw, ik geloof dat hij het is, maar hij laat het niet blijken. Ik weet bij mij zelven, welke zijne gevoelens over dat onderwerp zijn. Ik gevoel mij, als ik eenige weken of soms maanden geheel alleen in de bosschen, zonder iemand te zien of te spreken ben weg geweest, godsdienstiger gestemd dan wanneer ik te Quebec teruggekeerd ben, niettegenstaande ik daar naar de kerk ga. Nu bezit Malachi, naar ik geloof, een diepen eerbied voor 't Opperwezen en een streng gevoel van plicht voor zoover zijn begrip gaat, — doch daar hij nooit in de stad of met iemand in aanraking komt, zijn de godsdienstige gebruiken, als ik ze zoo mag noemen, en de viering der heilige feesten voor hem verloren, tenzij als een soort van droom aan vroegere jaren, voor hij zijn jagersleven begon. Ja, hij weet waarlijk zelden welken datum, zelfs welke maand het is. Hij kent de jaargetijden naar hun wisselen, anders niet. De eene dag is juist als de andere, en hij weet niet wanneer het

Zondag is, want hij kan geen rekening houden. Toen gij nu wenschtet, mevrouw, dat de jongeheer John Vrijdag over veertien dagen thuis zoude komen, omdat het dan kerstmis is, bespeurde ik dat Malachi in diepe overpeinzingen verzonken was. Hij riep zich voor den geest wat kerstmis was; als gij er niet van gesproken hadt, zoude die dag evenals een andere zijn voorbijgegaan; doch gij herinnerdet hem daaraan, en daarop zeide hij dat hij komen zoude als hij kon. Ik ben er van overtuigd dat hij, nu hij weet, dat het kerstmis is, kerstmis zal vieren."

»Daar is veel waars in 't geen Martin zegt," merkte mijnheer Campbell aan. »Wij hebben behoefte aan den zevenden dag in de week en aan de overige vastgezette tijden van Godsvereering om ons steeds onze plichten voor oogen te houden en ons godsdienstig leven aan te kweeken. In de bosschen, verstoken van den omgang met andere christenen, worden deze dingen licht vergeten, en zijn wij eens de rekening kwijt, dan kunnen wij haar niet terugvinden. Doch kom aan, Alfred, Henri en Martin moeten zeer vermoeid wezen, wij moeten liever allen naar bed gaan. Ik zal nog een weinig opblijven om mijn patient wat drinken te geven, als zij het verlangt. Goeden nacht, kinderen."

HOOFDSTUK XXI.

Daar was waarlijk zooals Emma zeide een groot verschil tusschen dit en vroegere kerstfeesten; maar al was de vorst meer dan gewoon streng en de lucht gevuld met sneeuwvlokken, al huilde ook de noordwestenwind tusschen de bladerlooze takken, al was het meer ook met een dikke ijskorst overtrokken, bedekt met een laag sneeuw, door den wind hier en daar tot heuvels opgejaagd, zij hadden toch een goed dak boven hun hoofd en een helder brandend vuur op den haard. Daarbij kenden zij geen huiselijke ellende, de ergste van alle rampen; want er heerschte vrede en liefde onder het geheele gezin, zij waren hartelijk onder elkander en toegevend, en bewezen hoeveel beter »een schotel met groen moes is waar liefde woont, dan een gemeste os met haat er bij." Daarenboven waren ze allen vroom van zin; zij gevoelden dat zij aan den Hemel groote dankbaarheid verschuldigd waren, die hen in zijn goedheid dagelijks verzorgde en ziekten en verdriet van hen weerde en hen onderworpen en tevreden maakte; op dezen dag vooral gevoelden zij hoe weinig alle wereldsch goed beteekende, vergeleken met de hoop die daar gegeven werd door de gebeurtenis die wij op het kerstfeest herdenken. Het was daardoor dat zij elkander bij hun ontmoeting

voor het morgengebed met opgeruimde en toch weemoedige blikken gelukwenschten.

Mijnheer Campbell had zijn patient reeds bezocht en het verband vernieuwd; haar enkel, hoewel nog altijd erg gezwollen, was beter; het arme schepsel klaagde niet; zij keek dankbaar voor wat er gedaan was en voor de vriendelijkheid haar bewezen. Allen hadden hunne Zondagsche kleeren aangetrokken, en dadelijk na het gebed elkander de gewone en zoo gepaste, zij het dan ook dikwijls zoo gedachteloos uitgesproken gelukwenschen gedaan, toen Malachi Bone, zijn kleine vrouw de Aardbezie en John de deur binnentraden, beladen met wild dat zij in een hoek van de keuken neerlegden, voor zij alle aanwezigen groetten.

»Daar zijn wij nu op kerstmis allen bijeen," zeide Emma, die de Aardbezie bij de hand genomen had.

De Indiaansche knikte glimlachend met haar hoofd.

»En, John," voer Emma voort, »gij zijt toch een goede jongen dat gij ons zoo drie wilde kalkoenen hebt thuis gebracht."

»Als wij nu kapitein Sinclair ook nog hier hadden," zeide Martin tegen Emma en Marie Percival die naast Emma stond, en de Aardbezie de hand schudde.

Marie kreeg een lichte kleur, terwijl Emma hernam: »Ja, Martin, wij missen hem, want ik heb altijd een gevoel alsof hij tot de familie behoort."

»Nu, het is zijn schuld niet dat hij niet hier is," hernam Martin; »het is nu al over de zes weken sedert hij vertrok, en als de kolonel het wilde toestaan, ben ik zeker dat kapitein Sinclair —"

»Van daag hier zoude wezen," zeide kapitein Sinclair, die met mijnheer Gwyne, met wien hij den vorigen keer ook kwam, zonder opgemerkt te worden, de deur was binnengetreden; want het overig gedeelte van het gezelschap was in gesprek met Malachi Bone en John.

»O! wat ben ik blijde dat ik u zie," riep Emma uit, »wij hadden u nog maar noodig om op ons kerstfeest voltallig te zijn, ook verheug ik mij u te zien, mijnheer Gwyne," voer Emma voort terwijl zij beiden de hand toestak.

»Het kostte ons eenige moeite om den kolonel over te halen om ons te laten gaan," zeide kapitein Sinclair tegen Marie, »doch daar wij niets meer van de Indianen gehoord hadden, gaf hij zijn toestemming."

»Gij hebt dezen winter niets meer van de Indianen te vreezen, kapitein, en gij moogt dat uit mijn naam aan den kolonel zeggen," zeide Malachi. »Ik was gisteren toevallig op hun jachtgrond; zij zijn opgebroken en westwaarts getogen, wel te weten de Nijdige Slang en zijn troep; ik volgde alleen om zeker

te wezen, eenige mijlen ver over de sneeuw, hun spoor; zij hebben alles medegenomen, alleen kon ik, niet ontdekken dat de Indiaansche vrouw ook bij hen was, — en toch behoorde er een bij hun troep. Ik durf er een eed op doen, dat zij zelven hunne huiden droegen en dat zij die meermalen hebben ter neder geworpen; wat het geval niet zoude geweest zijn, als zij niet door mannen waren gedragen geworden; want een Indiaan moet gij weten, is zeer ongeduldig onder een last, welken een Indiaansche vrouw den ganschen dag zonder klagen zal dragen. Nu die troep is vertrokken, sta ik er voor in, dat er vijftien mijlen in den omtrek geen andere is."

»Ik ben zeer blijde dat ik dat van u hoor," hernam kapitein Sinclair.

»Alfred," merkte mijnheer Campbell aan, »dan is die arme Indiaansche vronw die gij gered hebt, misschien wel dezelfde die bij dien troep behoorde." Daarop verhaalde hij aan Malachi Bone wat er den vorigen dag was voorgevallen; hoe de jagers de vrouw hadden thuis gebracht.

Malachi en de Aardbezie gingen naar haar toe; de Aardbezie sprak haar zacht toe in de Indiaansche taal waarin de vrouw ook antwoordde, terwijl Malachi er luisterend bij stond.

»Het is juist zooals gij vermoeddet, mijnheer; zij behoort bij de Nijdige Slang, en zegt dat hij met zijn troep westwaarts is getrokken, omdat de bevers hier zoo schaarsch zijn; ik zou hem dat wel hebben kunnen zeggen. Zij bevestigt mijne bewering dat alle Indianen vertrokken zijn, doch dat zij in de lente op dezelfde plaats weder zullen bijeenkomen, om een raad te houden."

»Is zij van denzelfden stam als de Aardbezie?" vroeg Henri.

»Dat kan wel wezen," hernam Malachi, »ik weet ter nauwernood tot welken de Aardbezie behoort."

»Maar zij spreken dezelfde taal."

»Ja, doch de Aardbezie leerde die taal van mij," hernam Malachi.

»Van u," zeide mevrouw Campbell, »hoe kwam dat?"

»Wel, mevrouw, het is nu omtrent dertien of veertien jaren geleden, dat ik toevallig bij een schermutseling kwam, die plaats greep bij een van de kleine meren, tusschen een van de stammen hier en een troep van Hurons, die een strooptocht hielden. Zij werden door de Hurons overvallen en naar ik vernam werden allen gescalpeerd of gevangen genomen. De Hurons waren zoo wat een paar uren afgetrokken, toen ik op de plaats kwam waar het gevecht had plaats gevonden, en terwijl ik mij neerzette om de lijken te beschouwen en bij mij zelven dacht, wie de menschen toch waren om zoo Gods evenbeeld te misvormen, zag ik van onder een struik twee schitterende oogen op mij ge-

richt: in het eerst dacht ik dat het een of ander beest was, een lynx misschien en legde er op aan, doch voor ik den trekker overhaalde, bedacht ik mij dat ik mij zoude kunnen vergissen en ging daarom op den struik toe en ontdekte toen dat het een Indiaansch kind was, dat den moord ontkomen was, door zich achter die struiken te verschuilen. Ik haalde het kind te voorschijn; het was een zeer jong meisje, dat slechts eenige weinige woorden kon spreken. Ik bracht het naar mijn hut, en heb haar sedert dien tijd altijd bij mij, zoodat ik niet nauwkeurig weet tot welken stam zij behoort, omdat zij allen dezelfde taal spreken. Ik noemde haar de Aardbezie, omdat ik haar onder een struik en te midden van daar groeiende aardbezieplanten op den grond vond."

»En toen hebt gij haar getrouwd," zeide Percival.

»Haar getrouwd! neen, jongen, ik ben nooit met haar getrouwd; wat zoude een man van bij de zeventig trouwen. Men noemt haar mijn vrouw omdat men vooronderstelt, dat wij gehuwd zijn, en wijl zij haar plicht als vrouw bij mij vervult; doch men zoude nader bij de waarheid wezen als men haar mijn dochter noemde; want ik ben een vader voor haar geweest."

»Wel, Malachi," zeide Emma, »om u de waarheid te zeggen, dacht ik ook al dat zij te jong was om uw vrouw te zijn."

»Nu, jufvrouw, gij waart niet ver mis," hernam de oude man.

»Ik wenschte wel dat ik haar stam uit kon vinden, doch ik ben er nooit toe in staat geweest, en waarlijk naar wat ik vernomen heb, was de troep die overvallen werd, zeer ver hier van daan gekomen, al spraken ze ook dezelfde taal. Ik geloof ook niet dat er nu nog eenige kans bestaat, want, ook al wilde ik het beproeven, er is in de laatste twintig jaren zooveel gestreden en gemoord, dat het nauwelijks denkbaar is, dat het onderzoek met een gelukkig gevolg bekroond zou worden."

»Maar waarom wenscht gij uit te vinden van welken stam zij is?" zeide Marie.

»Omdat ik een oud man ben en verwachten moet spoedig tot mijne vaderen verzameld te worden, en dan zal dat arme kleine meisje geheel alleen achterblijven, tenzij ik haar, voor ik sterf, aan iemand uit kan huwelijken; en als ik haar uithuwelijk, welnu, dan zal ik alleen achterblijven, doch daar is niets aan te doen, en wat komt het er ook op aan, ik ben een oud man."

»Het komt er heel veel op aan, Malachi," zeide mijnheer Campbell. »Ik wenschte dat gij bij ons wonen wildet; men zou dan voor u zorgen, als het noodig is en gij zoudt niet alleen in de wildernis sterven."

»En de Aardbezie, Malachi," zeide mevrouw Campbell, »zal aan vrienden noch aan een huis, ooit gebrek hebben, zoolang

wij haar een aan kunnen bieden. Wat u moge overkomen, als zij wil, is zij hier altijd welkom, om te leven en te sterven.

Malachi antwoordde niet; hij was diep in gedachten verzonken en rustte met de kin op zijn handen, waarin hij zijn buks vasthield. Mevrouw Campbell en de beide meisjes moesten zich nu verwijderen om voor het middagmaal te zorgen. John was bij de Aardbezie en de Indiaansche vrouw gaan zitten en luisterde naar hen, want hij verstond nu de taal der Chippeways. Alfred, Sinclair en de overige heeren van 't gezelschap zaten bij het vuur te praten, toen mevrouw Campbell hen verzocht om naar de zitkamer te gaan, opdat de werkzaamheden in de keuken niet belemmerd zouden worden. Malachi Bone bleef echter, in diepe gedachten verzonken, steeds zitten waar hij was Martin, die achterbleef, zeide zachtjes tegen de jonge dames Percival:

»Kijk, ik dacht waarlijk, dat de oude man met het jonge meisje getrouwd was, en," voer hij voort, terwijl hij naar de Aardbezie zag, »ik vond het jammer, want zij is zeer jong, en voor een Indiaansch meisje zeer schoon."

»Mij dunkt, Martin," zeide Marie Percival, »dat zij, Indiaansche of niet, overal als schoon beschouwd zal worden, hare gelaatstrekken zijn zeer mooi, daarbij heeft zij een melancholischen glimlach die bepaald schoon is; doch komaan, Martin, pluk deze kalkoenen of wij zullen ze niet bij tijds klaar hebben."

Zoo spoedig het eten op het vuur stond en aan Martin's zorgen kon worden overgelaten, gingen mevrouw Campbell en de dames Percival naar de zitkamer. Mijnheer Campbell las toen den morgendienst van den dag, terwijl Henri de taak van voorzanger waarnam en de antwoorden gaf. De oude Malachi had zich bij het gezelschap gevoegd en was zeer aandachtig. Zoodra de dienst geëindigd was, zeide hij:

»Dit alles brengt mij lang vervlogen dagen voor den geest, dagen die mij als een droom toeschijnen, toen ik nog een knaap was, en vader en moeder bezat en broeders en zusters rondom mij had, doch sedert zijn er menige zomer en winter over mijn hoofd gegaan."

»Gij zijt in Maine geboren, niet waar, Malachi?"

»Ja, mevrouw, halverwege de witte bergen. Mijn vader was een streng oud man; maar een rechtvaardig man. Ik herinner mij, hoe heilig de Zondag in onze familie gehouden werd; hoe mijn moeder ons allen reinigde en ons de beste kleeren aantrok, en hoe wij naar de kapel of naar de kerk, ik ben vergeten hoe zij het noemden, gingen; het komt er echter niet op aan, wij gingen er naar toe om te bidden."

»Was uw vader lid van de gevestigde kerk, Malachi?"

»Ik kan het niet zeggen, mevrouw; ja, ik weet ter nauwernood wat dat beteekent; doch hij was een goed christen en een goed man, dat weet ik wel."

»Gij hebt gelijk, Malachi; waar de bevolking groot is, vindt men de menschen in sekten verdeeld en wat erger is, daar verachten ze, ja haten ze zelfs elkander, omdat de uitwendige vormen van godsvereering eenigszins verschillen. Hier in onzen afgezonderden toestand, gevoelen wij hoe nietig menig verschil is, dat die gemeenten vaneenscheidt, en dat wij met blijdschap de broederhand kunnen reiken aan ieder christen. van welken naam ook, die de hoofdwaarheden van het evangelie betracht. Stemmen ze niet allen overeen in de hoofdzaken, zijn ze niet allen met dezelfde hoop bezield, en kennen ze niet allen hetzelfde geloof, en zijn ze niet allen in dezelfde goddelijke genade begrepen die ons op dezen dag betoond is? Wat gelooven alle oprechte christenen anders dan dat God heilig, goed, genadig en groot is en dat wij, hetzij lieden van de Engelsche kerk, of van eenig ander kerkgenootschap, als wij het voorbeeld volgen van Jezus Christus en den weg bewandelen, dien hij ons gewezen heeft, hier en hier namaals zeker zalig zullen zijn. Wij mogen en te recht, aan onzen eigen vorm van godsvereering, de voorkeur geven, omdat wij haar voor de meest stichtelijke houden, doch dat geeft ons geen recht om te twisten met hen, die ter goeder trouw in uiterlijke vormen en plechtigheden van ons verschillen, waarin toch waarlijk de geest des christendoms niet bestaat."

Na een korte stilte zeide Marie Percival: »gij moet ons iets meer van uw vader en uw familie vertellen, Malachi."

»Ik heb weinig te vertellen, jufvrouw, alleen denk ik nu, dat de dagen, die ik vroeger vervelend vond, aangename dagen waren. Mijn vader had een groote landhoeve en wilde dat wij allen bij hem zouden blijven. Gedurende den winter velden wij boomen en ik kreeg een onweerstaanbaren lust in het jagersleven; mijn vader wilde mij echter geen toestemming geven om van huis te gaan en daarom bleef ik tot aan zijn dood bij hem; toen echter begon ik mijne zwerftochten. Ik verliet de mijnen toen ik nog geen twintig jaren telde en heb sedert dien tijd mijn familie nooit wedergezien. Ik ben jager, pelsjager, gids, soldaat en tolk geweest; doch de laatste vijf en twintig jaren heb ik mij in geen steden of vlekken opgehouden en heb alleen in de bosschen geleefd. Hoe meer de mensch op zich zelven leeft, hoe meer hij daarvan houdt, en toch komen hem nu en dan, door de omstandigheden, de dagen zijner jeugd voor den geest, en doen hem twijfelen of het wel het beste is om alleen te leven."

»Ik verheug mij, dat ik u dat hoor zeggen, Malachi," zeide mijnheer Campbell.

»Ik dacht niet, dat ik het ooit zoude gezegd hebben," hernam de oude man, toen ik dat meisje (hier keek hij naar Emma), »aan den oever van den stroom zag, — doch mijn hart werd naar den knaap getrokken; en nu deze samenkomst om God te prijzen en kerstfeest te vieren — alles heeft er toe medegewerkt."

»Maar bidt gij nooit," zeide Maria, »als gij alleen zijt?"

»In een zekeren zin ja, jufvrouw, doch niet zooals gij bidt; de lippen bewegen zich niet, al gevoelt het hart. Als ik zoo onder een boom, naar dieren op den uitkijk lig, en een blad neem en dat beschouw, en bemerk hoe schoon en wondervol het is, — dan denk ik dat God het gemaakt heeft, en dat geen mensch het zou kunnen doen. Als ik het jonge gras zie ontspruiten, en ik niet weet hoe, maar alleen dat dit ieder jaar weer geschiedt, dan denk ik aan God en aan zijne liefde, die ook de wilde beesten voedt. Ook de zon herinnert mij aan God, evenals de nacht, wanneer ik waak en de sterren flikkeren. Zeer dikwijls echter gevoel ik, dat mij iets ontbreekt en dat ik God niet dien en vereer, zooals ik moet doen. Ik heb nooit geweten of het Zondag was, hoewel ik mij zeer goed herinner hoe die dag in mijn vaders huis geheiligd werd; en nooit zoude ik hebben geweten dat het heden kerstdag was, ware ik niet bij u geweest. Voor den mensch, die alleen en in de wildernissen leeft, zijn alle dagen aan elkander gelijk en dat moest zoo niet wezen ik gevoel het."

»Zeker is het waar," merkte mijnheer Campbell aan, »dat er bepaalde tijden noodig zijn voor de behoorlijke waarneming van onze godsdienstige plichten, en het verheugt mij, Malachi, dat ik u dit hoor zeggen, omdat ik vertrouw, dat het de aanleiding zal wezen, dat gij meer bij ons zult komen, dan tot heden toe het geval was."

»Kom iederen Zondag bij ons, Malachi," zeide mevrouw Campbell.

»Als ik kan, zal ik het doen, mevrouw, — waarlijk, ik weet niet, waarom ik zeg *als ik kan;* 't was verkeerd om dat te zeggen."

»Ik wensch niet alleen om uwentwil, maar ook voor John, dat gij komt: voorondersteld eens dat gij toestemt om iederen Zondagmorgen te komen en ons dan iederen Maandag weer verlaat. Dan hebt gij nog de gansche week voor de jacht."

»Als het God behaagt," hernam Malachi, »zal ik dat doen."

»En dan moet gij de Aardbezie medebrengen," zeide Marie.

»Dat zal ik doen, jufvrouw, het kan haar niet dan goed doen."

Het middageten was nu gereed, en allen gingen aan tafel, zij waren recht gelukkig bijeen. Mijnheer Campbell haalde bij deze gelegenheid twee of drie flesschen wijn voor den dag, dien hij anders meer in geval van ziekte, dan voor eenige an-

dere reden in voorraad had, want allen waren zoolang zonder wijn of geestrijke dranken geweest, dat zij er weinig om gaven. Hun diner bestond uit gezouten visch, een gebraden reebout, gekookt pekelvleesch, een gebraden kalkoen en plumpudding, en allen waren vroolijk, als waren zij op Wexton Hall en niet in Canada's bosschen.

Na het diner sprak mijnheer Campbell: »Lieve kinderen, ik drink thans uw aller gezondheid, ik wensch u alle geluk dat de wereld kan geven, en ontvang tevens mijn innigsten dank voor uwe goedheid jegens mij en de verzekering mijner hartelijke liefde. Allen waart gij goed, gehoorzaam en opgeruimd en hebt ons menigen zwaren last verlicht. Indien het, toen het der Voorzienigheid behaagde om ons in deze wildernis te plaatsen, mijn lot ware geweest, om met onwillige en ongehoorzame kinderen te moeten strijden; indien bij onze beproevingen, gemor en ontevredenheid of onderlinge oneenigheid ware geweest en gij getwist hadt, wat zoude onze toestand veel pijnlijker zijn geweest. Gij zijt integendeel door uwe opgeruimdheid en oplettendheid, door uwe gewillige onderwerping aan ontberingen, door uwe liefde voor mij en mijne vrouw en onderling, oorzaak geweest, dat wij onze veranderde omstandigheden niet gevoelden. Nog eens, mijne lieve kinderen, ik dank u allen hartelijk, moge de Almachtige u zegenen en behoeden."

HOOFDSTUK XXII.

Wij hebben onze Canadasche landverhuizers verlaten, terwijl zij vroolijk kerstfeest vierden. Den volgenden morgen vertrokken Malachi Bone, de Aardbezie en John naar hunne woning in het westen, terwijl kapitein Sinclair en zijn vriend naar het fort terugkeerden. De Indiaansche vrouw werd beter, en de familie hervatte weer hare gewone bezigheden. Wij moeten nu kortelijk eenige gebeurtenissen verhalen, welke gedurende het overig gedeelte van den winter voorvielen. Bijna iederen Zondag kwamen Malachi en John, vergezeld van de Aardbezie. De oude jager scheen langzamerhand meer verzoend te worden met het gezelschap van anderen, en kon somtijds een paar dagen na den Zondag blijven. Na verloop van drie weken was de Indiaansche vrouw geheel hersteld, en gaf zij door tusschenkomst van de Aardbezie te verstaan, dat zij wenschte te vertrekken, om zich bij haar stam te vervoegen. Hier was natuurlijk niets tegen te zeggen, en tegen het eind van Januari nam zij, na een voorraad van levensmiddelen ontvangen te hebben, afscheid.

Februari kwam — Maart volgde, en nog duurde de winter

voort, doch de zon verkreeg meer kracht en het weder was niet zoo streng. Het was niet voor half April, dat het meer van ijs bevrijd was en dat de dooi inviel; toen echter ook viel zij zoo hard in, dat de smalle stroom in een onstuimigen vloed veranderde, en een groot gedeelte van de prairie onderliep. Weinige dagen waren er echter maar noodig om het geheele tooneel te veranderen; de sneeuw, die zoovele maanden alles bedekt had, was geheel verdwenen; de vogels, die den ganschen winter gezwegen hadden of naar elders waren getogen, kwamen weder te voorschijn en kweelden en tjilpten rond het huis. Het heerlijk groen van de prairie vertoonde zich weder aan het oog, de geheele natuur kreeg weder een lachend aanzien. Nadat nog tien dagen verloopen waren, stonden ook de boomen in blad, en na een paar stormen werd het weder warm en de hemel helder.

Allen waren over deze verandering verrukt; de koeien werden in de weide gejaagd, en Emma en Marie, nu niet langer bang voor de wolven, gingen weder als vroeger melken. De boot werd te water gelaten, en Percival en John gingen visschen. Alfred, Henri en Martin waren zeer druk bezig, om den gerooiden grond om te spitten en te bezaaien. Mijnheer Campbell werkte dagelijks in den tuin. Er kwam leven en beweging onder 't kippenheer, dat weldra een overvloedigen voorraad eieren verschafte, en daar het jachtsaizoen voor een tijd over was, kwamen Malachi en de Aardbezie hen aanhoudend bezoeken.

»O! wat is dat heerlijk, na zoovele treurige maanden opgesloten te zijn geweest, niet waar, Marie," zeide Emma, toen zij op de brug stilstond en hare blikken over het uitgestrekte blauwe meer liet weiden.

»Ja waarlijk, Emma, uw verrukking verbaast mij volstrekt niet; ik zelf gevoel mij een heel ander mensch. Nu, als de winter lang en vervelend is, dan verhoogt hij toch ook dubbel de waarde van de lente."

»Wat vind ik het vreemd dat kapitein Sinclair ons niet is komen opzoeken; gij ook niet, Marie?"

»Ik had hem bepaald al lang verwacht," hernam Marie; »ik vermoed echter, dat de dienst hem niet toelaat te komen."

»Maar hij kan toch zeker nu het goed weder is geworden, wel verlof krijgen; dat hij gedurende den winter niet kwam, dáár was wel reden voor. Ik hoop niet dat hij ziek is."

»Dat hoop ik ook niet, Emma," zeide Marie; »doch komaan, zusje, wij mogen niet talmen; hoor de kalveren eens loeien, zij verlangen naar hun ontbijt: wij zullen er weldra nog meer krijgen, ja en volop melk ook en dan den halven dag karnen; doch als het weder mooi is werk ik gaarne."

Na het ontbijt gaf Emma aan Alfred haar verwondering te

kennen dat kapitein Sinclair er nog niet geweest was, en haar vrees dat hij ziek mocht zijn. Alfred beloofde op haar verzoek om 's avonds naar het fort te wandelen, en eens te onderzoeken hoe de zaken stonden.

John, die den raad van Malachi niet vergeten had, bracht bijna iederen dag een mand mooie forellen uit den stroom thuis, en de toevoer van visch en eieren was zeer gewenscht, omdat al het ossenvleesch gebruikt was, en de familie zonder dat tot gezouten spek de toevlucht zoude moeten nemen.

Ingevolge zijn belofte ging Alfred op weg naar het fort; Martin vergezelde hem. Hij kwam des anderen daags met allerlei nieuws terug. Kapitein Sinclair was, zooals Emma reeds vermoed had, buiten staat om te komen, omdat hij een ergen val gedaan had, waarbij hij zijn knie had bezeerd en voor een tijd lang het bed moest houden; hij was echter zeer goed gestemd, en zoude volgens zeggen van den officier van gezondheid binnen veertien dagen wel weer hersteld wezen; hij zond zijne vriendelijke groeten aan de gansche familie. Ook de kommandant verzocht zijne groeten en liet weten dat hij plan had om over een week of tien dagen een boot naar Montreal te zenden en dat mijnheer Campbell, indien hij eenige aankoopen te doen had of iemand met deze gelegenheid mede wilde zenden, dit doen kon, terwijl de boot de benoodigde zaken mede terug zou brengen. Zij hadden niets naders van Quebec gehoord, doch verwachtten iederen dag een bode met brieven en Engelsche couranten; verder hoopte hij spoedig in staat te zijn om in persoon hen te komen bezoeken.

Dit waren de berichten door Alfred medegebracht, Emma deed, terwijl Marie afwezig was, vele vragen met betrekking tot kapitein Sinclair en Alfred lachte om haar groote nieuwsgierigheid. Het aanbod van den kommandant ten opzichte van de reis naar Montreal werd toen besproken.

De oude Malachi had verscheidene pakken huiden te verkoopen, Martin had er vijf, Alfred drie, en Henri twee; want al maakten wij daar geen melding van, op hunne jachtpartijen, had hij die een beest schoot, recht op de huid. De balen van Malachi waren evenwel nog al van waarde, omdat hij vele beverhuiden en andere vellen had, terwijl die van Martin en de overigen meerendeels uit hertenhuiden bestonden. Het was nu de vraag wie er mede gaan zoude. Malachi had er geen lust in, Martin kon moeielijk gemist worden, en zoude daarenboven als hij naar Montreal ging, zeer waarschijnlijk in de een of andere ongelegenheid geraken, terwijl Henri en Alfred niets van de waarde der huiden afwisten; anders zou mijnheer Campbell, die meel en spek benevens vele anderen artikelen wenschte op te doen, het

liefst een van hen beiden gezonden hebben. Door den ouden Malachi werd echter deze moeielijkheid spoedig uit den weg geruimd, hij merkte aan dat hij zijne huiden getaxeerd had voor zij ingepakt waren, en dat dit met de overigen ook kon geschieden; werden ze nu voor den prijs, dien zij moesten opbrengen niet verkocht, dan was het beter om ze weer terug te brengen. Met deze beschikking nam mijnheer Campbell genoegen en werd Henri dientengevolge aangewezen om de reis te ondernemen. Mijnheer maakte een lijst van benoodigdheden, zoo ook mevrouw, zoodat alles in gereedheid was zoodra zij tijding bekwamen, dat de boot vertrekken zoude. Het scheen Martin volstrekt niet te verdrieten, dat hij niet voor die zending verkozen was; hij was sedert Malachi hun bekend gemaakt had, dat de Aardbezie zijn vrouw niet was, zooals zij vooronderstelt hadden, gestadig aan haar zijde. Zij begon eenige woorden Engelsch te spreken en was bij ieder in gunst geraakt.

Niet zoodra bemerkte mijnheer Campbell, dat Malachi hen niet langer vermeed, of hij beschouwde het als zijn plicht, om hem zijn land weder aan te bieden, doch Malachi wilde er niet in toestemmen om het terug te nemen. Hij zeide dat hij dat land niet noodig had; hoewel hij misschien wel zijn hut, een weinig meer in de nabijheid wilde opbouwen; voor het oogenblik was het beter dat de zaken bleven zooals zij waren; mijnheer Campbell kwam daarna niet weder op het onderwerp terug. Aan zijn opmerking, dat hij misschien zijn hut wel een weinig meer in de nabijheid wilde opbouwen, gaf Malachi al spoedig gevolg, want eenige weinige dagen later kwam hij weder, verzeld van de Aardbezie en John, alle drie beladen met zijn huishouding, en in zeer korten tijd had hij binnen het gezicht van het huis, aan het westelijk eind van mijnheer Campbells prairie, een nieuwe wigwam gebouwd. Vooral mevrouw Campbell vond dit zeer prettig, omdat John nu altijd in hun nabijheid was; hij logeerde dan ook 's nachts niet in de hut, maar thuis met zijne broeders in dezelfde kamer. Het grootste gedeelte van den dag sleet hij in de hut of in gezelschap van den ouden jager. Zij werden echter door deze nieuwe schikking langzamerhand een huisgezin. Geen dag ging voorbij dat de Aardbezie niet bij hen aan huis kwam en hen van dienst was; zij hielp hen waar zij kon en leerde spoedig wat zij niet kende.

Een paar avonden na de boodschap van het fort, deed mevrouw Campbell Malachi eenige vragen met betrekking tot de levenswijze van den bever, daar zij veel over de slimheid van dat dier gehoord had.

»Wel, mevrouw," zeide Malachi, »'t is zeker een zeer verstandig beest, en ik moet bekennen, dat ik het nooit moede werd

om hen gade te slaan; ik vergat zelfs des zomers, als ik hen aan het werk vond, met welk doel ik uitgegaan was."

»Ik ook," zeide Martin. »Ik heb eens, terwijl ik onder een struik aan den oever van een stroom lag, een menigte hunner alsof zij een vergadering hielden bijeengezien, en zij spraken op hun wijze zoo ernstig, dat ik wezenlijk geloof, dat zij even zoo goed een taal hebben als wij zelven. Het zijn altijd de ouden die het woord voeren, terwijl de jongeren luisteren."

»Dat is waar," zeide Malachi. »Ik zelf heb hen ook eens raad zien houden; daarna gingen zij allen uiteen en aan het werk, want zij waren van plan om een stroom af te dammen en hunne huizen te bouwen."

»En wat deden ze, Malachi?" vroeg mevrouw Campbell.

»Wel, mevrouw, zij deden hetzelfde wat Christenmenschen zouden gedaan hebben. Volgens de Indianen hebben de bevers een ziel even goed als zij, en als vernuftig te zijn hetzelfde is als een ziel te hebben, dan hebben de Indianen volkomen gelijk. Het eerste wat zij deden was het uitzetten van schildwachten, om in geval van gevaar alarm te kunnen geven; want op het oogenblik dat er iemand nadert, geven deze wachten een teeken en duiken ze allen weg, om niet meer te voorschijn te komen voor het gevaar geweken is."

»Daar zijn heel veel dieren en ook vogels," merkte mijnheer Campbell aan, »die hetzelfde doen, en wel inzonderheid degene, die in troepen bij elkander leven."

»Dat is ook zoo, mijnheer," zeide Martin.

»Daarna kiezen de bevers een geschikte plaats voor hun werk uit, mevrouw. Wat zij zoeken is een stroom die door een laag gelegen land loopt, welken stroom zij kunnen afdammen, om dan door het over het lage land loopende water een vijver van genoegzame diepte te vormen. Zoodra zij de gewenschte plaats gevonden hebben, beginnen zij hun werk."

»Het is misschien," merkte mijnheer Campbell aan, »juist deze keuze die meer overleg vereischt dan het overig gedeelte van hun arbeid, want voor die keuze moeten de bevers wel eenige kennis van de waterbouwkunde hebben; zij moeten in staat zijn om even nauwkeurig berekeningen te maken alsof zij waterpasten, om steeds de vereischte hoeveelheid water en de noodige diepte in den vijver te hebben. Het is misschien wel het meest bewonderenswaardige van het instinct of overleg wat men hun toeschrijft."

»Dat is het ook, mijnheer; dat hebben wij dikwijls gedacht," zeide Malachi, »en als men dan ziet hoe zij al hunne werktuigen bij zich dragen; een timmermanswerkkist kon niet beter voorzien wezen. Hunne sterke tanden dienen als bijlen om de boomen

te vellen, hun staart dient als troffel bij hun metselwerk; hunne voorste voeten gebruiken zij evenals wij onze handen en den staart als een kleine kar of een kruiwagen."

»Ik bid u ga voort, Malachi," zeide Marie, »ik ben reeds een en al belangstelling."

»Ja, jufvrouw, ik heb deze beesten, klein als zij zijn, dammen van vier of vijfhonderd passen lengte zien leggen, bij een hoogte op sommige plaatsen van twintig voeten en een breedte van zeven of acht voet; en dat alles in den tijd van misschien vijf à zes maanden."

»Doch hoeveel rekent gij wel dat er aan het werk zijn?" zeide Henri.

»Een honderdtal misschien; niet meer zoude ik zeggen."

»Zoo; maar hoe maken zij deze dammen, Malachi," vroeg Emma.

»Juist daarin, jufvrouw, toonen zij hoe verstandig ze zijn. Ik heb hen dikwijls gadegeslagen, als zij de groote boomen met hunne voorste tanden doorknaagden; zij konden zeker die groote boomen niet dragen, ook al werkten ze allen mede; daarom zoeken ze altijd boomen uit, die langs den oever van den stroom staan en gaan na naar welke zijde de boom overhelt, om te zien of hij in den stroom zal vallen; indien dat niet het geval is, dan laten zij dien staan; zijn ze eens aan het doorknagen en is de boom op het punt van te vallen, dan verlaten zij, in geval de wind mocht veranderen en het vallen tegenwerken, dien boom totdat de wind hen kan helpen. Zoodra de boomen gevallen zijn zagen ze er alle takken af en laten den stam afdrijven tot de plaats waar de dam gelegd moet worden: zij leggen hem overdwars en daar zij ze op elkander leggen, rijst natuurlijk het water en stelt hen in staat om ook de bovenste stammen af te laten drijven en op hun plaats te stellen. Doch voor dien tijd, gaan de beesten, zoodra de onderste stammen op hun plaats zijn, lang gras en leem halen, dat zij op hunne platte staarten laden en naar den dam slepen; daarmede vullen zij de openingen tusschen de stammen aan, totdat het zoo sterk als een muur is en het water volkomen tegengehouden wordt."

»Ja," zeide Martin, »ik heb ze 's nacht wel hooren werken, en zoo hard met hunne staarten hooren slaan en klappen dat ik mij kon verbeelden dat er vijftig menschen in plaats van honderd van die kleine dieren aan het werk waren. Doch zij werken dag en nacht en schijnen nimmer moede, totdat de dam klaar en hun werk af is."

»Maar," zeide mevrouw Campbell, »het leggen van den dam is maar een voorbereiding, voor het bouwen van hun eigen woningen, niet waar?"

»Niet anders, mevrouw, en naar mijn inzien is het overig gedeelte van hun arbeid even verwonderlijk."

»Doch het is tijd om naar bed te gaan," merkte mijnheer Campbell aan, »en wij moeten daarom het vervolg van Malachi's verhaal tot een anderen avond uitstellen."

»Ik ben zeker, dat er niemand in het gezelschap is, die meer verlangt om het te hooren dan ik," zeide mevrouw Campbell, terwijl ze opstond, »doch het is zooals gij zegt over tienen; Malachi en de Aardbezie moeten nog naar huis gaan en daarom goeden nacht."

»Och heden! hoe jammer," riep Percival uit, »ik zal den ganschen nacht zeker van bevers droomen."

HOOFDSTUK XXIII.

Gedurende een paar dagen was mijnheer Campbell druk bezig aan het opmaken van een lijst van alle artikelen die hij noodig had. Zijne fondsen te Quebec waren vrij gering, doch de tijding die hij van zijn agent gekregen had, dat de heer Douglas Campbell het plan had om hem de planten in de oranjerie en broeikassen te betalen stelde hem hieromtrent gerust. Hij nam nu het besluit om een kleine kudde schapen en een of twee Canadasche hitten aan te schaffen, daar die benevens twee karren weldra voor de hoeve benoodigd zouden zijn. Intusschen waren Alfred, Henri en Martin druk bezig om tusschen de stompen van de gevelde boomen koren te zaaien, waartoe niets anders vereischt werd dan den grond wat om te schoffelen en het zaad onder te harken. De grootte van het gerooide land was ongeveer twaalf morgen, waarvan de eene helft met haver en de andere met tarwe bezaaid werd; het stuk grond, dat aan de overzijde van den stroom door Malachi Bone gerooid en met een heining was omgeven, werd met maïs bebouwd. Zoodra het zaad in den grond was, vingen ze allen aan om een hooge heining om het gerooide land te plaatsen, bestaande uit latten die van wit cederhout gemaakt waren, dat in een moeras op een half uur afstand groeide en waarvan men zich zal herinneren, dat door de soldaten die hun bij hun aankomst tot hulp verstrekt waren, een groote hoeveelheid werd bijeengebracht. Het stuk weiland of prairie aan de zijde van den stroom het dichtst bij huis werd bewaard om hooi van te oogsten, terwijl zij plan hadden om zoo spoedig ze konden de koeien in het kreupelbosch te jagen, dat is in het bosch te laten weiden; opdat zij ook van de voorzijde, die vroeger aan Malachi behoorde, hooi zouden mogen winnen. Ook de prairie moest omheind worden, een karweitje waaraan zij begonnen, zoodra het zaaien was afgeloopen.

»Als de kolonel overkomt," zeide Martin tegen Alfred, »dan

hoop ik dat wij hem zullen kunnen overhalen, om ons dezen zomer eenige soldaten te leenen, want wij zullen ze wel noodig hebben, zoowel voor het plaatsen der omheining, als om het hooi binnen te halen. Onze zomers duren niet lang, en er is werk in overvloed."

»Ik geloof dat vader plan heeft om het te vragen," hernam Alfred.

»Ja, mijnheer, hij zal nu eens merken hoeveel waarde dat kleine stuk weiland, voor een pas aangekomen kolonist bezit; in plaats van hooi te moeten zoeken, zooals zij op het fort nu moeten doen, hebben wij nu overvloed van hooi en van weide voor de beesten. Ik hoor dat wij eenige schapen zullen krijgen?"

»Ja, en wij zullen zeker wel een winterstal voor hen moeten bouwen."

»Dat moeten wij zeker, want de wolven zijn groote liefhebbers van schapenvleesch; doch over 't algemeen geloof ik, dat zij nog meer van varkens houden. Ik wilde wel dat wij de heining om de weide af konden krijgen, doch zonder hulp van het fort, kunnen wij dat dit jaar onmogelijk doen."

»Maar is het wel veilig om de koeien in het kreupelhout te jagen?"

»O! ja wel, mijnheer: gedurende den zomer zal niets haar hinderen; wij mogen soms eenige moeite hebben om ze weer te vinden; doch niet wanneer zij kalveren hebben; zij komen dan zeker iederen avond bij hare jongen terug."

»Wij zullen een heelen veestapel krijgen; acht kalveren en acht koeien."

»Wij moeten alleen de koekalven aanfokken, tenzij uw vader van plan is om trekossen te houden. Tegen den tijd dat zij geschikt zijn om aangespannen te worden, zullen wij ze noodig hebben, dat is over een jaar of drie."

»Ja, ja, wij zullen met der tijd groote boeren worden," hernam Alfred met een zucht; want hij dacht op het oogenblik aan kapitein Lumley en aan zijn vroegere betrekking bij de marine.

's Avonds van den dag waarop dit gesprek plaats greep, werd Malachi Bone verzocht om zijn verhaal over de bevers te vervolgen.

»Zooals ik dan verleden zeide, mevrouw, beginnen ze, zoodra de rivier afgedamd en de vijver klaar is, aan het bouwen van hunne woningen; hoe zij het aanleggen om onder water te werken en de palen in den grond vast te krijgen is mij een raadsel, doch zij bevestigen er zes in den grond en dat zeer stevig, en daarna bouwen ze hun huis dat alleraardigst is. 't Heeft den vorm van een grooten oven en is gemaakt van leem en vette aarde, vermengd met takken en gras van allerlei soort. Zij heb-

ben drie rijen kamers boven elkander, zoodat zij, in geval door een zwelling van de rivier of plotselingen dooi het water rijst, hooger kunnen stijgen en zich droog houden. Ieder bever heeft zijn eigen kamertje, de ingang is onder water zoodat zij duiken om er in te komen, terwijl niets hen hinderen kan."

»Wat is dat vreemd, waar leven zij van, Malachi?"

»Van den bast van den bevenden populier, zooals wij hem noemen, mevrouw, het is een soort van boschwilg; in den herfst verzamelen ze er groote hoeveelheden van als provisie voor den winter, wanneer zij gedurende eenige maanden ingevroren zijn."

»Maar hoe vangt men hen nu, Malachi?"

»Op verschillende wijzen, mevrouw; soms breken de Indianen den dam door en laten het water afloopen, zij slaan ze dan allen dood uitgenomen een dozijn wijfjes en een half dozijn mannetjes; daarna maken zij den dam weder dicht, opdat de beesten zich weder mogen vermenigvuldigen; soms wanneer het bevermeer hard bevroren is, breken zij van uit den top in het bevershuis, terwijl zij dat doen, duiken alle bevers naar beneden en ontvluchten, doch daar ze boven moeten komen om adem te halen door de gaten in het ijs, plaatsen ze daar netten voor en vangen ze op die wijze; altijd echter laten zij een voldoend aantal over om de familie in stand te houden. Ook vangen ze ze in vallen met den genoemden bast als aas, doch dit gaat moeilijker."

»Er is echter nog een ander soort van bever, mevrouw, de landbever genoemd, deze is gemakkelijker te vangen," zei Martin; »zij maken evenals de konijnen, holen in den grond. Volgens de Indianen zijn dit luie en vadzige bevers, die door de anderen omdat zij niet werken, verstooten zijn."

»Vertel ons nu eens, Malachi, wat gij doet, als gij des winters op de beverjacht gaat?"

»Wij gaan nooit alleen op bevers uit, mevrouw; wij jagen overal op. Wij gaan naar de bevermeren, en zetten dan vallen voor bevers, otters, marters, lynxen, katten, vossen en ieder ander beest, sommige vallen zijn groot, anderen weer klein. Wij slaan onze hut op en zetten de vallen om ons heen, en zien ze iederen dag na; wij eten het vleesch dat goed is, en houden ons bezig met de dieren die wij vangen, te villen."

»Is het vleesch van den bever goed?"

»Ja, mevrouw, vrij dragelijk, misschien wel het beste wat wij in dien tijd vinden."

»Maar wat moet dat een ellendig leven wezen," zeide mevrouw Campbell.

»Ja, dat zoudt gij zoo denken, mevrouw," hernam Malachi, »doch wij jagers denken er anders over, wij zijn gewend aan ons zelven en onze eigen gedachten overgelaten te zijn."

»Dat is waar," merkte Martin aan; »ik zoude ook liever den winter met de beverjacht doorbrengen dan te Quebec, hoe ellendig u dat leventje ook toeschijne."

»Er schijnt iets aantrekkelijks in dat leven te wezen," merkte mijnheer Campbell op, »dat is zeker, want hoevelen houden er zich jaar in jaar uit mede bezig, die er nooit aan denken om iets van hunne verdiensten op te sparen."

»Daar hebt gij wel gelijk in," zeide Martin, »wat zij van hunne huiden maken, wordt verteerd zoodra zij te Quebec komen, ik weet dat bij ondervinding, en daarna gaan zij weder op reis."

»Het is juist als bij de matrozen," viel Alfred in, »die na een langen kruistocht al hun gage en prijsgeld binnen weinige dagen verteren, en dan op nieuw weder naar zee gaan."

»Precies," hernam Malachi, »en wat nut heeft het geld als men het bewaart? Een pelsjager kan altijd het noodige kruit en lood op crediet krijgen en het bij zijn terugkomst met een gedeelte der huiden betalen. Wat heeft hij met de rest noodig; het dient hem nergens toe, en daarom verteert hij het natuurlijk."

»Zoude het echter niet beter wezen dat hij het bespaarde, totdat hij genoeg had om een hoeve te koopen en dan rustig te gaan leven?"

»Maar leeft hij dan rustig, mevrouw," zeide Malachi, »heeft hij niet veel meer werk te doen, op meer zaken te letten en veel meer zorgen met een boerderij dan wanneer hij niets bezit?"

»Het is ten slotte nog de ware philosophie," merkte mijnheer Campbell aan, »gelukkig de mensch die met zijn armoede tevreden is. Als een man, zooals de jagers doen, liever alleen van vleesch leeft, bestaat er geen enkele reden, waarom hij hard zoude werken en den grond beploegen om zich brood te verschaffen. Waar weinig behoeften zijn, zijn ook weinig zorgen; maar toch moet zelfs de wilde, als hij vrouw en kinderen heeft, de noodzakelijkheid gevoelen van den arbeid."

»Ja, zeker gevoelt hij die, mijnheer, en op zijn manier werkt hij hard om hun brood te verschaffen; doch de pelsjagers hebben zelden vrouwen, zij zouden er in de bosschen geen dienst van hebben, en zij hebben voor niemand te zorgen als voor zich zelven."

»Het schijnt mij," zeide mevrouw Campbell »een wild, maar ook een zeer onafhankelijk leven toe, en ik geloof dat het juist dat onafhankelijke is, dat het zooveel aantrekkelijks geeft."

»Dat is het," zeide Martin, »daar kunt gij op aan, mevrouw."

»Maar, Malachi, wat doet gij nu den ganschen zomer?"

»Wel, mevrouw, dan nemen wij de toevlucht tot onze buksen dan jagen wij op herten, lynxen, wilde katten, eekhorens, beren en vele andere beesten, en somtijds gaan wij op de bijenjacht om honing."

»Och! vertel ons eens hoe of gij den honing krijgt, Malachi?"

»Met genoegen, mevrouw; de bijen houden altijd haar verblijf in oude holle boomen; en in het bosch is het zeer moeielijk om ze te ontdekken, want de opening waardoor zij binnengaan is zeer klein en soms zeer hoog; doch als wij eens op 't spoor zijn, gelukt het in den regel."

»Zeg ons wat gij daarmede bedoelt?"

»Wij vangen een bij, als zij op een bloem zit om honing te zuigen en laten haar dan weder los. Zoodra de bij zich vrij gevoelt, vliegt zij regelrecht naar haar nest; wij zien haar na zoolang wij kunnen, wandelen dan in die richting voort en vangen een andere, en zoo vervolgen wij, tot wij ze op een boom zien gaan zitten, daardoor weten wij dat de zwerm en de honig zich in dien boom bevindt, en vellen dien dan."

»Dat is zeer vernuftig," zeide Percival.

»Het vereischt trouwens een scherp oog," zeide Martin, »om de bij ver na te zien. Sommige jagers vangen de bij en geven haar suiker met brandewijn. De bijen worden daardoor dronken en kunnen niet zoo snel vliegen; dan ontdekt men het nest veel spoediger, omdat men bijna even hard kan loopen als de bij vliegt."

»Dat is uitmuntend," riep Percival uit; »maar vertel mij eens, Malachi, hoe doodt gij de beren?"

»Wel natuurlijk met onze buksen, jongeheer; de gemakkelijkste manier om ze te dooden is, wanneer zij in hunne holen in de holle boomen zijn."

»Hoe krijgt gij hen er uit?"

»Wel, wij slaan met onze bijlen tegen den boom; zij komen dan naar buiten om te zien wat er gebeurt, en zoodra zij het hoofd naar buiten steken, schieten wij ze dood."

»Is dat ernst, Martin?"

»Ja, mevrouw," hernam Martin, »zuivere ernst."

»Het is de zuivere waarheid, mevrouw," zeide Malachi; »de beren hier zijn niet erg wild. In Maine waren zij veel kwaadaardiger. Ik heb de Indianen, in een cano op de rivier, de beren zien bespieden als zij overzwommen, en op een dag zes à zeven dooden."

»En toch," hernam Martin, »is een beer een leelijk soort van beest, als hij nijdig is, en daar wij ze hier in den herfst wel eens zouden kunnen krijgen, is het beter dat men er niet te licht over denkt."

»Nu, daar is waarlijk geen vrees voor," zeide Emma; »wat Malachi betreft, hij acht niets gevaarlijk, doch ik verlang geen beer te zien. Maar waarom zegt gij, Martin, dat wij ze kunnen verwachten?"

»Omdat zij zeer veel van maïs houden, jufvrouw, en wij daar een stuk land mede bezaaid hebben; dat zou hen kunnen verlokken."

»Welnu," hernam Emma lachende, »als zij komen moet ik op mijn buks vertrouwen; ik ben er in allen geval zoo bang niet meer voor, als toen wij pas hier kwamen."

»Gij moet nooit vuren," zeide Malachi, »tenzij gij zeker zijt van hem te dooden. Die beesten zijn zeer gevaarlijk als zij gewond zijn."

»Wees niet bang, Malachi; ik zal alleen vuren tot zelfverdediging, dat is als mij geen andere weg openstaat. Ik zou echter liever op mijn hielen vertrouwen, dan op mijn buks. Zijt gij nooit door een beer omhelsd?"

»Neen, omhelsd nu juist niet, doch ik was toch eenmaal dichter bij een, als ik ooit weer wensch te komen."

»Och! wanneer was dat? Toe vertel ons dat eens," zeide Emma.

»Ik was nog jong toen ik eens in het bosch, met mijn bijl tegen een boom klopte, en merkte dat er een beer in zat; het dier liet zich evenwel niet zien en daarom beklom ik den boom, om het hol van boven af te kunnen bespieden en te kijken of de beer thuis was; want ik had besloten, dat hij er uit zou, als hij er in was. Nu, jufvrouw, toen ik nu boven op dien hollen stam zat, juist op het oogenblik dat ik mijn hoofd in de opening wilde steken, begaf zich plotseling de rand van den boom waarop ik knielde, en tuimelde ik in het hol; gelukkig niet met het hoofd vooruit, want dan was ik er nog in, omdat ik merkte dat de holte in het midden van den boom te nauw was om er mij in te kunnen wenden; ik had daar dus moeten blijven. Zooals het nu was viel ik met het stof en de splinters waardoor ik haast stikte naar beneden, totdat ik boven op den, beer aanlandde, die op den bodem lag; ik viel met zooveel kracht, dat ik zijn hoofd dubbeld boog, zoodat hij mij met zijn tanden niet raken kon, wat zeker niet zeer pleizierig zou geweest zijn; doch de beer was in waarheid even, zoo niet erger verbaasd dan ik, en hij lag daar zeer rustig onder mij, tot ik een weinig kon bekomen. Toen begon ik er zooals gij wel begrijpen kunt, om te denken, om er zoo spoedig mogelijk uit te raken, en gelukkig was de holte in den boom niet zoo eng, of ik kon mij met mijn rug naar de eene zijde en de knieën naar den anderen kant, weer naar boven werken. Door middel hiervan kwam ik langzamerhand weer aan de opening waardoor ik heengerold was, en ging dwars op den stam zitten om wat op adem te komen. Ik had er nog niet langer dan een kwart minuut gezeten en was van plan om er nog wat te blijven zitten, toen ik eensklaps, op een voet afstands van mij, den kop van den beer bemerkte;

hij was mij achterna geklommen, en ik bemerkte dat hij woedend was; ik wierp mij oogenblikkelijk van mijn zitplaats en viel, nog vlugger dan ik in den tronk gevallen was, op den grond aan den voet van den boom, een affaire van bijna twintig voet. Ik kreeg een hevigen schok door dien val, doch ik had niets gebroken en was meer geschrikt dan gedeerd; ik lag een korte poos heel stil, toen ik door het gebrom van den beer weer opmerkzaam op hem werd; ik sprong op de been en bemerkte dat hij langs den boom afklauterde naar mij toe en nog een voet of zes van den grond was. Daar was geen tijd te verliezen, ik pakte mijn buks op en had juist den tijd om hem die in zijn oor te plaatsen, en hem af te maken op het oogenblik dat hij zijn voorpooten op den grond zette."

»Daar zijt gij gelukkig afgekomen."

»Ja, misschien wel, doch er is niets van te zeggen, wie de baas blijft, voor het gevecht geëindigd is."

HOOFDSTUK XXIV.

Er kwam tijding, dat de boot den volgenden morgen naar Montreal zou vertrekken. Toen de boot langs kwam, bleek het tot aller genoegen dat kapitein Sinclair er in was. De familie was zeer ongerust over hem geweest, omdat hij met allen zoo vriendschappelijk had omgegaan en hun zooveel hartelijkheid had bewezen. Zijn knie was nagenoeg hersteld, en zoodra de eerste vragen over waren, vertelde hij hun, dat hij zes weken verlof had bekomen, en op het punt stond om naar Quebec te reizen.

»Naar Quebec!" riep Emma uit, »en waarom gaat gij naar Quebec?"

»Om de waarheid te zeggen, Emma," zeide kapitein Sinclair, »is mijn reis naar Quebec slechts een voorbereiding voor mijn terugkeer naar Engeland, voor misschien twee of drie maanden."

»Naar Engeland! O wat zou ik gaarne —;" doch hier bleef Emma steken; zij stond op het punt om te zeggen hoe gaarne zij wenschte, dat zij ook mocht gaan, doch haar oom en tante waren tegenwoordig, en bedenkende dat het hen pijnlijk zoude kunnen aandoen en aanleiding geven om te denken dat zij ontevreden was, voegde zij er bij: »willen dat gij mij al de nieuwe modes medebracht."

»Al de nieuwe modes, lieve Emma," zeide Henri. »Waarom verlangt gij hier in Canada's bosschen naar de mode gekleed te zijn?"

»En dat waarom niet?" riep Emma uit, die begreep dat zij zich zeer dwaas moest voordoen, doch er zich niet uit wist te

redden. »Ik kan toch in ieder geval mij zelve in den spiegel bewonderen."

»Ik zal trachten, iets voor u mede te brengen dat u genoegen zal doen," hernam Sinclair, »doch wat de modes betreft, begrijp ik dat gij maar schertst, door dat aan iemand toe te vertrouwen, die zoo onbevoegd is als ik om ze uit te kiezen."

»Nu," hernam Emma, »ik geloof niet dat gij mijn commissie zeer goed uit zoudt voeren en zal u daarom niet lastig vallen; doch vertel ons nu eens, wat u naar Engeland voert."

»Maar, lieve Emma," zeide mijnheer Campbell, »zulke vragen doet men niet; kapitein Sinclair heeft daarvoor ongetwijfeld zijne redenen."

»Het is zeer waar, dat ik daarvoor mijne redenen heb," hervatte kapitein Sinclair, »en daar het geen geheim is, wil ik met genoegen Emma's nieuwsgierigheid bevredigen. Ik weet niet of het u bekend is, dat ik al zeer jong een wees was en onder toezicht van een voogd stond. Toen mijn vader stierf bleek het uit zijn testament, dat ik niet voor mijn vijf en twintigste jaar in het bezit van mijne goederen mocht komen. Ik ben in het vorige jaar vijf en twintig geworden, en mijn voogd heeft mij geschreven en verzocht om thuis te komen, om van zijn verantwoordelijkheid ontslagen te mogen worden, door mij rekening en verantwoording te geven van den hem toevertrouwden last."

»Zal het u lang afwezig doen blijven?" vroeg mijnheer Campbell.

»Dat mag niet. Het is in tijd van oorlog zeer moeilijk om verlof te krijgen en zijn regiment te verlaten. Het is alleen in het belang der zaak dat ik het nu doe. Bij mijn aankomst te Quebec zal de gouverneur mij bij zijn staf plaatsen, en daarna zal hij mij verlof geven. Ik zal niet langer wegblijven, dan noodig is, omdat ik verlang om weder bij mijn regiment te zijn. Gij moogt er daarom op rekenen, dat ik bij leven en welzijn voor den winter, zoo niet vroeger weder bij u ben. Indien gij dus nu wezenlijk eenige commissies voor mij hebt, dan kan ik niet anders dan zeggen dat ik er mij een feest van maak, om die naar mijn beste vermogen uit te kunnen voeren."

»Kijk," zeide Emma, »wij wisten waarlijk niet dat kapitein Sinclair een man van fortuin was. Gij gelooft nu," voer zij ernstig voort, »dat gij terug zult komen, doch als gij eens in Engeland zijt, dan zult gij er blijven, en alles wat Canada betreft vergeten."

»Mijn fortuin," hernam kapitein Sinclair, »is niet zeer groot; in Engeland nauwelijks voldoende om een jonge dame van goeden huize naar mij te doen zien, hoewel misschien groot genoeg voor een verstandige vrouw om gelukkig mede te wezen. Mijn for-

tuin zal mij dus niet in Engeland terughouden, en zooals ik reeds zeide, ik verlang niet liever dan weder bij mijn regiment te komen."

»Hetzij gij terugkomt of blijft, kapitein Sinclair," merkte mijnheer Campbell aan, »onze beste wenschen zullen u steeds vergezellen. Wij zijn niet ondankbaar voor uwe goedheid jegens ons."

»Evenmin als ik de vele gelukkige uren, in uw midden gesleten zal vergeten," hernam kapitein Sinclair: »doch wij zouden neerslachtig worden, als wij te lang bij dit onderwerp stilstaan. De boot mag niet langer dan twee uren blijven en tegen dien tijd moet Henri klaar wezen. De kommandant is er op gesteld, dat de boot van avond nog de reis naar Montreal aanneemt."

»Dan hebben wij waarlijk geen tijd meer te verliezen," zeide mijnheer Campbell; »Henri, maak uw koffer in orde, dan kan Martin hem, voor wij gaan eten, nog naar de boot brengen. Het zal een geruimen tijd duren, kapitein Sinclair," voer mijnheer Campbell voort, »voor gij weer bij ons dineert, doch ik wensch u gezondheid en veel geluk, totdat gij terugkomt. Kom aan, meisjes, kijk eens, hoe het met het eten is. Marie! waar is Marie?"

»Zij is een minuut geleden, naar haar kamer gegaan," zeide Emma, »doch ik ben hier, en kan best, zonder haar of tante, doen wat noodig is. Kom, Percival, leg het tafellaken over de tafel; hier, Alfred, help mij een handje, dit is bijna te zwaar voor mij. Ha! daar is tante; nu kunt gij wel heengaan, Alfred; wij kunnen het nu beter zonder je doen."

»Dat is nu dankbaarheid," zeide Alfred lachende.

Daar Henri dagelijks de tijding van het vertrek verwacht had, behoefde hij slechts korten tijd om gereed te zijn, en kwam binnen weinige minuten, vergezeld van Marie, weder binnen. Daarop ging men aan tafel, wel niet zeer opgeruimd, want het onverwacht vertrek van kapitein Sinclair had hen allen meer of min droefgeestig gemaakt. Tegen het einde van het maal kwamen zij echter weer wat bij, en haalde mijnheer Campbell een flesch wijn om den reizigers geluk en voorspoed toe te drinken. Het was tijd om te vertrekken. Kapitein Sinclair en Henri drukten mevrouw Campbell en de dames de hand en gingen begeleid van de heeren van 't gezelschap naar de boot.

»Ik kan dat afscheid nemen van iemand waar ik zoo intiem mee ben geweest niet verdragen," zeide Emma, nadat zij alleen waren. »Ik moet zeggen, dat ik best kon gaan zitten om eens goed uit te schreien, na het vertrek van kapitein Sinclair."

Marie zuchtte, doch zeide niets.

»Het verwondert mij niets, dat gij dat zegt," zeide mevrouw Campbell. »In Engeland waar wij omringd waren van vrienden, was het scheiden al pijnlijk; doch hier waar wij zoo weinig, ik

mocht haast wel zeggen, alleen kapitein Sinclair hebben, is het natuurlijk zeer hard. Doch het is maar voor een tijd, willen wij hopen."

»Het moet zeer vervelend wezen om op het fort dienst te doen," zeide Marie; »'t zou mij niet verwonderen, als kapitein Sinclair nooit terugkwam."

»En mij," hernam Emma, »zou het dan razend verwonderen; ik ben zeker dat hij terugkomt, als er geen onoverkomelijke beletselen zijn."

»Sedert ik hem heb hooren zeggen, dat hij zoo verlangt om weder bij zijn regiment te komen," zeide mevrouw Campbell, »zoude ik, evenals gij zeer verwonderd wezen, Emma. Hij is geen veranderlijk jong mensch; maar komaan wij moeten de tafel afnemen."

Mijnheer Campbell, Alfred, Percival en Martin waren weldra weerom, want kapitein Sinclair was verplicht, om dadelijk af te reizen, om ingevolge zijne orders tijdig genoeg op het fort terug te zijn. Malachi en John waren op de jacht, terwijl de Aardbezie in haar eigen hut was. Het gezelschap dat dien avond in de keuken bijeen was, was daardoor zeer in aantal verminderd. Daarbij kwam nog dat men door het afscheid van kapitein Sinclair niet vroolijk gestemd was. Nu en dan werden er een paar woorden gewisseld, doch het gesprek kwijnde. Emma sprak over de plannen en verwachtingen van kapitein Sinclair.

»Wij kunnen nooit weten wat er in deze veranderlijke wereld al voor kan vallen, lieve Emma," zeide mijnheer Campbell. »Alle plannen van kapitein Sinclair, kunnen door omstandigheden geheel buiten zijn macht, omvergeworpen worden. Hoe zeldzaam voldoet de uitkomst aan onze verwachtingen. Toen ik mijn beroep nog waarnam, dacht ik weinig dat ik geroepen zoude worden om Wexton Hall in bezit te nemen; en toen ik het bezat verwachtte ik even weinig, dat ik genoodzaakt zoude worden om het te verlaten en naar deze onbewoonde wildernissen te gaan. Wij zijn in Gods hand; Hij doet met ons naar Zijn welbehagen. Ik heb dezen morgen gelezen en de opmerking gemaakt, niet alleen hoe dikwijls niet slechts enkele personen, maar zelfs gansche volken in hunne verwachtingen bedrogen worden. Ik weet geen overtuigender bewijs hiervoor, dan het verhaal van gebeurtenissen, die omdat ze nog zoo kort geleden zijn, ter nauwernood tot de geschiedenis behooren. Misschien was er nooit een zoo kort tijdvak, waarin de gevolgen zoo spoedig op de oorzaken volgden, en waarbij in ieder geval de uitkomst zoo lijnrecht tegen de verwachtingen van kortzichtige stervelingen overstond.

»Het was in 1756, nauwelijks veertig jaren geleden, dat de

Franschen in het bezit van deze provinciën, ons dat gedeelte van Amerika wat wij bezaten, wilden ontweldigen. Wat was 't gevolg? Na een oorlog die in wreedheid en afschuwelijkheid zijn wedergade in de geschiedenis niet heeft, en waarbij beide partijen wilden in dienst hadden, die beurtelings Engelschen en Franschen martelden en verbrandden, verloren de Franschen alles in plaats van alles te veroveren en werden in 1760 gedwongen om hunne eigen provinciën aan Engeland over te geven. Ziedaar een voorbeeld hoe de zaken geheel tegen Frankrijks verwachtingen uitkwamen.

»Zie hier een ander voorbeeld: Nooit was Engeland voorspoediger, noch meer door de vreemde mogendheden geëerbiedigd, dan bij het einde van den oorlog. Zijn voorspoed maakte het trotsch en onrechtvaardig. Het verongelijkte zijne koloniën. Het dacht dat men zijn gebiedenden wil niet durfde te weerstaan. Het verbeeldde zich dat geheel Amerika, nu de Franschen uit Canada verdreven waren, hun alleen toebehoorde; terwijl de koloniën het, juist omdat de Franschen uit Canada verdreven waren, waagden om op te staan.

»Zoolang de Franschen deze landstreek bezaten, hadden de Engelsche kolonisten een vijand aan de grenzen, en zagen dientengevolge naar Engeland uit om hulp en bescherming. Zij verlangden hulp en bijstand, en zoolang zij dat deden was het niet denkbaar, dat zij eenige tegenwerpingen zouden maken, indien men van hen vorderde om een gedeelte der daardoor veroorzaakte kosten te betalen. Hadden de Franschen ten tijde dat de belasting op de thee, het zout enz., werd ingevoerd, onder Malcolm, een leger gehad, gereed om op te rukken, dan is het zeer de vraag of de kolonisten veel tegenstand zouden hebben geboden. Doch omdat zij voor hun zelfverdediging geen leger meer behoefden, brachten deze zelfde belastingen hen in opstand tegen 't geen zij als een onrechtvaardigheid beschouwden, en poogden zij hunne onafhankelijkheid te verkrijgen. Ook hier zien wij dat de afloop der dingen, geheel tegen Engelands verwachtingen uitkwam.

»Merk nog eenmaal op. De Amerikaansche kolonisten verkregen hun onafhankelijkheid, die zij naar alle waarschijnlijkheid niet verworven zouden hebben, zonder een groote vloot en een talrijk leger der Franschen, die gevoelig over het verlies van Canada, Engeland door het verlies van zijne Amerikaansche bezittingen wilden vernederen. Maar hoe moeilijk konden de koning van Frankrijk en zijn adel zich voorstellen, dat zij door de Amerikaansche beginselen te ondersteunen en te gedoogen dat de Fransche vloten en legers, (ik mag wel zeggen de gansche bevolking van Frankrijk), met dezelfde begrippen vervuld werden, de zaden voor een omwenteling in hun eigen land uitstrooiden, die

den koning en een groot gedeelte van den adel op het schavot zouden brengen.

»Doch ook daar beantwoordde de uitkomst niet aan de verwachting en gij zult bemerken, dat bij iedere poging, van welke partij ook, de uitslag was, dat de slagen op haar eigen hoofden terecht kwamen en niet op de partij, die men wenschte ten onder te brengen."

»Ik herinner mij," zeide Alfred nadat de heer Campbell opgehouden had met spreken, »ergens de geschiedenis van een Oostersch koning gelezen te hebben, die van een priester een spreekwoord had gekocht en beval dat dit op alle gouden en zilveren voorwerpen in het paleis gegraveerd moest worden. Het spreekwoord luidde: »Bezint eer gij begint." Nu gebeurde het, dat er een samenzwering tegen den koning ontstond, waarbij men overeengekomen was dat zijn lijfarts hem met een vergiftigd lancet zoude aderlaten. De lijfarts stemde er in toe — de band werd om den arm van den koning gelegd, en een van de zilveren bekkens werd gereed gehouden, om het bloed in op te vangen. De lijfarts las het opschrift en werd er zoo door getroffen, dat hij, het lancet ter nederwerpende, het complot ontdekte, waardoor het leven van den koning gered werd."

»Dat is een zeer leerzame geschiedenis, Alfred," zeide mevrouw Campbell.

»Het is nu maar de vraag," voer Alfred voort. »of de Amerikanen, terwijl twee partijen, Frankrijk en Engeland, blijken zoo kortzichtig te zijn geweest, niet evenzeer dwaalden, toen zij na hunne overheerschers te hebben verdreven een democratische regeering verkozen."

»In hoeverre een nieuwerwetsche democratische regeering zal slagen, vermag ik niet te zeggen," hernam mijnheer Campbell, »doch dit weet ik, dat haar duur in oude tijden in den regel kort was en onophoudelijk veranderde in olygarchie en tirannie. Een ding is zeker dat er geen regeeringsvorm is, waaronder het volk zoo spoedig ontaardt of waarbij de hoofden der regeering met zooveel ondankbaarheid beloond worden."

»Aan welke oorzaken schrijft gij dat toe, vader," zeide Alfred.

»Daar zijn twee voorname redenen voor. De eene is, dat waar alle menschen gelijk worden verklaard (wat de menschen elkander nooit zullen toestaan als zij het kunnen beletten) rijkdom het eenigst kenmerk des onderscheids zal wezen, en dientengevolge wordt de zucht naar schatten, de hoofddrijfveer voor iedereen, en geen hartstocht is er die de zedeloosheid zoo bevordert. De andere is, dat waar het volk of liever 't gepeupel regeert, het alleen door vleierij en kruiperij van den kant van hen, die het tot zijn afgoden zoude willen maken, bevredigd wordt.

Vleierij nu is leugentaal en verlaagt zoowel den vleier als den gevleide. Gij kunt er op aan dat er voor een eerlijk man geen regeeringsvorm zoo verachtelijk en onaangenaam is als de democratische."

»Dat is ook mijn, en naar ik geloof het meest algemeen gevoelen," zeide Alfred.

»In hoeverre de Amerikanen," voer mijnheer Campbell voort, »deze meening zullen logenstraffen, zal te bezien staan; dit evenwel staat vast, dat zij hun nieuwen regeeringsvorm zijn begonnen met een daad van zoo groote onrechtvaardigheid, dat zij recht geeft om aan te nemen, dat alle hunne hooggeroemde deugden slechts schijn zijn. Ik bedoel hier, dat zij hunne slaven niet vrij, gemaakt hebben. Zij hebben hun eigen beweringen, in hun onafhankelijkheidsverklaring, waarbij zij beweerden, dat alle menschen gelijk en vrijgeboren waren, gelogenstraft, en wij kunnen 's Hemels zegen niet verwachten over hen, die terwijl zij zich zelven bevrijdden, onrechtvaardig genoeg waren om hunne natuurgenooten in slavernij te houden. Doch, hoewel niemand onzer het misschien beleven zal, twijfel ik er niet aan of de tijd van wedervergelding zal komen, zoo niet voor hen, dan voor hunne kinderen; want de zonden der vaderen worden aan de kinderen bezocht, zelfs tot het derde en vierde geslacht. Doch het is tijd om aan slapen te gaan denken — goeden nacht, God zegene u allen."

HOOFDSTUK XXV.

Na twee dagen keerden Malachi en John terug, zij brachten de huiden mede van drie beren die zij geschoten hadden — de beesten waren echter om dezen tijd van 't jaar zoo dun en mager, dat hun vleesch het naar huis brengen niet waard was. Ja het was in dien tijd haast de moeite niet waard om op de jacht te gaan; beiden bleven dan ook veel thuis en vischten in het meer of vingen forellen in den stroom. Alfred en Martin waren steeds met de boerderij bezig; het koren stond reeds boven den grond, en zij vervaardigden latten voor de omheining van de prairie. Veertien dagen ongeveer na het vertrek van kapitein Sinclair, kwam de kolonel Forster met een boot van het fort hen een bezoek brengen.

»Ik verzeker u, mijnheer Campbell," zeide hij, »dat ik den verloopen winter zeer ongerust over u was en ik ben recht blijde dat gij hem zoo goed doorgekomen zijt. Eens waren wij bang voor de Indianen, doch die zijn voor het oogenblik verdwenen. Zij komen dezen zomer weer bij elkander. De regeering te Quebec

is evenwel op hare hoede, en ik twijfel niet of eene kleine toenadering zal alle verbittering doen ophouden. Wij verwachten met de lente een grooten voorraad dekens en andere voorwerpen om voor geschenken aan de stammen te dienen, wat ons hoop ik hunne welwillendheid zal verschaffen; daarbij hebben wij verscheidene Fransche spionnen, die onrust stookten, opgepakt."

»Wij zullen echter nog altijd aan de aanvallen van zwervende troepen blootstaan," zeide mijnheer Campbell.

»Dat is zoo," hernam de kolonel, »doch tegen hen hebt gij uw eigen verdédigingsmiddelen. Gij zoudt op een zoo afgezonderde plek, in Engeland evenzeer aan nachtelijke inbraak blootstaan, alleen met dit onderscheid, dat gij in Engeland de wet zoudt moeten inroepen, terwijl gij hier uw eigen rechter zijt."

»Het is zeker," merkte mijnheer Campbell aan, »niet aangenaam om steeds in angst te verkeeren, doch wij wisten wat ons te wachten stond, voor wij hier kwamen, en moeten ons schikken zoo goed wij kunnen. Gij hebt zoo kapitein Sinclair verloren, kolonel; voor ons ook een groot verlies."

»Ja!," hernam de kolonel, »hij gaat voor een korten tijd naar Engeland, doch wij zullen hem spoedig terugzien. Hij moet al heel veel van den dienst houden, om met zijn vermogen er in te blijven."

»Hij vertelde ons, dat hij een klein eigendom in bezit moest nemen."

»Een bezitting van bijna 2000 pond 's jaars," hernam de kolonel. »Hij mag het als een klein eigendom beschouwen, doch ik voor mij zoude er anders over denken, als het mij ten deel gevallen was."

»Zoo waarlijk; te oordeelen naar 't geen hij zeide," merkte mevrouw Campbell aan, »dacht ik niet dat die bezitting zoo groot was. Ik heb zeer goede gedachten van hem en twijfel niet of hij zal er een nuttig gebruik van maken."

»Hij kan zich nu in allen geval de weelde veroorloven van te trouwen," zeide de kolonel lachende, »iets wat wij militairen zelden kunnen."

Daarna trad de kolonel met den heer Campbell in een gesprek over zijn hoeve en zeide na eenige vragen gedaan te hebben:

»Ik heb bedacht, mijnheer Campbell, dat het, als uw boerderij in orde en goed voorzien van vee is, zoowel voor u als voor het gouvernement zeer voordeelig zijn zou, indien gij van het water in den stroom partij trokt en een koren- en houtzaagmolen oprichttet. Gij begrijpt dat het gouvernement met zeer groote kosten van vervoer, het fort van meel en andere zaken van allerlei aard moet voorzien, en dat het vee dat wij nu op het fort hebben ons meer zal kosten dan het waard is, nu wij

uwe weilanden, die voor ons zoo geschikt gelegen waren, moeten missen. Aan den anderen kant zijn de voortbrengselen uwer boerderij, met het oog op den verren afstand van eenige markt, bijna zonder waarde, daar gij er geen koopers voor vinden zult. Wanneer gij nu, het volgend jaar bijv., als gij geld genoeg hebt, een molen opricht om uw eigen tarwe te malen, en als gij dan tevens genoegzaam vee hebt, dan zult gij in staat wezen om het fort van meel, vleesch, spek en van schapenvleesch te voorzien, tot groot voordeel van u zelven en voor de helft van het geld dat het gouvernement thans betaalt. Ik heb den gouverneur over dit onderwerp geschreven, daarbij kennis gevende, dat wij ons vee niet kunnen onderhouden, terwijl ik hem tevens schreef, wat ik thans met u besproken heb. Ik verwacht binnen eenige weinige dagen antwoord, en indien hij mij volmacht geeft, dan kunnen wij terstond, zonder twijfel tot ons beider genoegen, de noodige schikkingen maken."

Mijnheer Campbell bedankte den kolonel zeer voor zijn vriendelijkheid en verklaarde zich bereid, zijn raad te volgen. Hij verzekerde dat hij niet alleen geld genoeg had om een molen te bouwen, maar ook om den arbeid van eenige soldaten, indien de kolonel die gedurende den zomer zoude kunnen missen, te betalen.

»Ziedaar juist de vraag die ik wenschte beantwoord te zien, ik was echter, omdat het een teedere zaak is, eenigszins huiverig om er naar te vragen. Nu geloof ik niet dat wij nog eenige moeilijkheid in onze schikkingen zullen ontmoeten."

De kolonel vertoefde nog eenigen tijd; hij nam de hoeve in oogenschouw, besprak nog het een en ander met mijnheer Campbell en nam toen afscheid.

In den tusschentijd deden Alfred en zijne nichten een wandeling; het weder was mooi en helder, en 's avonds de hitte niet drukkend. Terwijl ze zoo langs den oever van den stroom drentelden, zeide Marie:

»Wel, Alfred, wat denkt gij van den voorslag van den kolonel?"

»Ja," merkte Emma aan, »want de zaak gaat u van nabij aan."

»Hoe zoo, lieve nicht?"

»Wel, begrijpt gij dan niet dat gij, als de molen wordt gebouwd, juist de persoon zijt, die er mede belast zal worden? Welk een verandering in betrekking, van zeeman molenaar. Ik zie je in mijn gedachten al aan het diner komen, met een wit bestoven jas."

»Ik ben zeker, lieve Emma, dat gij het zoo niet meent, maar gij weet niet hoeveel verdriet gij mij doet. Toen de kolonel dit voorstel deed, besefte ik dadelijk het gewicht er van, omdat het voor mijn vader zoo voordeelig zou wezen; doch tevens

moet ik zeggen, dat ik, hoe het komt weet ik niet, steeds het denkbeeld heb gekoesterd, dat wij hier niet voor altijd zullen blijven; en dit plan nu heeft het aanzien, dat wij ons hier voor ons geheele leven vestigen, 't geen mij zeer ter neer drukt. Ik weet wel dat het dwaas is, en dat wij geen kans hebben om hier ooit van daan te gaan — maar toch kan ik, ook niettegenstaande het bijna zeker is dat wij hier zullen blijven, niet nalaten om te denken, dat ik eens weder mijn vorig beroep zal mogen opvatten, en met de gedachte om mijn geheele leven molenaar te zijn, kan ik tot nog toe maar geen vrede hebben."

»Maar, Alfred," zeide Emma, »ik deed het alleen om u wat te plagen, niet om u te bedroeven, geloof mij. Gij zult geen molenaar worden, als gij er geen lust in hebt. Henri is er misschien nog beter voor geschikt dan gij; doch wat het verlaten van deze plaats betreft, geloof ik niet dat dat ooit mogelijk zal zijn. Ik ben besloten om in de Canadasche bosschen te leven en te sterven, sedert ik het als mijn grillig noodlot beschouw, dat al mijn jeugdig schoon in 't eenzaam woud moet kwijnen!"

»Morren," merkte Marie aan, »is, zoo al geen zonde, toch nergens goed voor. Wij hebben vele redenen tot dankbaarheid, wij zijn ten minste onafhankelijk, en indien wij ooit onzen oom en onze tante, al hun goedheid voor ons kunnen vergoeden, dan moet het zijn door opgeruimdheid en tevredenheid. Ik heb evenals gij, Alfred, veel nagedacht en zal ik u zeggen wat ik dacht. Ik liep in mijn geest eenige jaren vooruit en daar de bevolking in dit land zoo spoedig toeneemt, is het zeer waarschijnlijk, dat wij tegen dien tijd hier aan alle kanten andere landverhuizers als buren hebben. Dit zal ons veiligheid geven. Verder verbeeld ik mij, dat de hoeve en de bezittingen van oom in waarde en belangrijkheid zullen toenemen, en dat hij zelf een hoofdpersoon in het distrikt wordt, die niet alleen goed kan leven, maar voor een landverhuizer zelfs rijk is; en zoo stel ik mij voor, dat mijn oom, als wij door anderen omringd, volkomen veilig, rijk en onafhankelijk zijn, de groote opoffering, die mijn neef Alfred zoo edelmoedig deed, niet zal vergeten, maar er op aan zal dringen, dat hij zijn vroegere betrekking, waaraan hij zoo gehecht was, en waarin hij zich zonder twijfel zal onderscheiden, weer aanvaardt."

»Goed gesproken, mijn lieve profetes," zeide Alfred, terwijl hij zijn nicht een zoen gaf, »gij hebt meer gezond verstand dan een van ons beiden."

»Antwoord voor u zelven, Alfred, als 't u blieft," zeide Emma het hoofd schuddende, als ware zij beleedigd. »Ik zal dat gezegde niet vergeten daar kunt gij op aan. Nu, ik voorspel

juist het tegendeel; Alfred zal nooit meer naar zee gaan. Hij zal verliefd worden op de bekoorlijkheden van de een of andere Schotsche landverhuizersdochter; een Janet of Moggy, zich dan als een Canadaschen boer vestigen en op een langbeenige zwarte ponie rijden."

»En ik van mijn kant profeteer," zeide Alfred, »dat op denzelfden tijd dat ik huw en mij neerzet, zooals gij beschreven hebt, miss Emma en hare bekoorlijkheden het eigendom zullen worden van een langbeenig, niet te beschrijven soort van een man, die een drankwinkel opzet en zijn vrouw als buffetmeisje aanstelt om zijne klanten te bedienen."

»Ik geloof, Emma," zeide Marie lachende, »dat gij er bij al dat profeteeren nog 't ergste afkomt."

»Ja, als Alfred geen leugenprofeet was, zooals er altijd velen zijn," zeide Emma; »ik hoop echter, Marie, dat uwe voorspelling uit mag komen, dan zullen wij van hem verlost worden."

»Ik vlei mij zelven, dat gij zeer bedroefd zoudt wezen als ik heenging, gij zoudt dan in allen geval niemand hebben om te plagen," hernam Alfred, »en dit zou voor u een groot verlies wezen."

»Wel," zeide Emma, »daar is iets waars in die aanmerking, doch de koeien wachten om gemolken te worden, en dus, mijnheer Alfred, als gij u goed wilt gedragen, moest gij ons liever de emmers eens brengen."

»Ik heb waarlijk medelijden met Alfred," zeide Marie, zoodra hij haar niet meer hooren kon; »zijn opoffering is zeer groot geweest, en wat houdt hij zich daar goed onder, niettegenstaande hij er zooveel onder lijdt."

»Hij is een lieve, edele jongen," hernam Emma, »en ik houd ontzettend veel van hem, schoon ik niet kan laten hem te plagen."

»Op sommige punten, lieve zuster, moet gij toch wat omzichtig wezen; gij weet niet hoe zeer gij kunt doen."

»Ja, dat weet ik wel, en ben altijd bedroefd als ik het gedaan heb, doch het is niet voordat het gedaan is, dat ik daarom denk, en dan ben ik boos op mij zelve. Gij moet niet op mij knorren, lieve Marie, ik zal trachten wijzer te worden; ik ben benieuwd, of wat gij zegt uit zal komen en wij naburen bekomen; ik wenschte het wel, al was het alleen maar om die Indianen."

»Ik geloof dat het zeer waarschijnlijk is," hernam Marie, »doch de tijd zal het leeren."

Alfred kwam daarop met de emmers terug, en het gesprek nam een andere wending.

Eenige weinige dagen later, kwam er een korporaal van het fort, die brieven en couranten bracht; het waren de

eersten, die zij na den winter ontvingen. De gansche familie was in beweging toen de tijding kwam; Marie en Emma verlieten de kippen die ze bezig waren te voederen; Percival gooide den emmer neder waaruit hij de varkens eten gaf; Alfred, die met Martin bezig was aan het maken van latten, vloog naar binnen; allen drongen rondom den heer Campbell, toen hij het pak opende, waarin men op het fort alle brieven en couranten had ingepakt. Er waren maar weinig brieven; drie van jufvrouw Patterson en twee andere vrienden in Engeland, die hen op de hoogte van het Engelsch nieuws stelden; een van kapitein Lumley aan Alfred, die naar de familie vroeg en hem meldde dat hij zijne positie aan het bestuur had bekend gemaakt, en dat zijne diensten voor het oogenblik niet gevorderd werden; één van den Engelschen zaakgelastigde van mijnheer Campbell, die hem berichtte dat hij het geld, dat door den heer Douglas Campbell voor de planten enz. betaald was, naar zijn agent te Quebec had overgemaakt; en een andere van zijn agent te Quebec die hem bericht gaf van de ontvangst van het geld en een rekening-courant er bijvoegde. De brieven werden het eerst gelezen en toen werden de couranten rondgedeeld, waarin allen spoedig geheel verdiept waren.

Na een poosje zeide Emma: »lieve oom, dit moet gij even hooren, wat spijt mij dat."

»Wat is dat, lieve?" zeide mijnheer Campbell.

»Mevrouw Douglas Campbell van Wexton Hall, bevallen van een zoon, die echter weinige uren na de geboorte overleed."

»Dat spijt mij ook, lieve Emma," zeide mijnheer Campbell; »de goedheid van den heer Douglas Campbell voor ons, moet ons in alle zijne omstandigheden, treurig of blijde, doen deelen."

»Het moet een bittere teleurstelling zijn geweest," zeide mevrouw Campbell; »doch eene, die als God wil, vergoed kan worden; en wij willen hopen, dat hunne nu te leur gestelde verwachtingen, een volgenden keer verwezenlijkt mogen worden."

»Hier is nog een brief van kolonel Forster dien ik over het hoofd heb gezien," zeide mijnheer Campbell; »hij zat tusschen het omslag. Hij schrijft dat hij antwoord van den gouverneur heeft gekregen, die geheel met hem instemt, over het door ons behandelde onderwerp, en hem gemachtigd heeft om naar goedvinden te handelen. De kolonel zegt, dat hij mij binnen eenige dagen weder een bezoek zal brengen, en dat hij, als ik hem inmiddels op wil geven hoeveel soldaten ik zoude wenschen te hebben, de noodige maatregelen zou nemen, om mij, zooveel in zijn vermogen is, hierin van dienst te wezen. Wij mogen in allen geval den hemel wel danken, dat hij ons vrienden schenkt,"

voer mijnheer Campbell voort ; »doch wij willen nu zijn brief op zijde leggen en tot ons Engelsch nieuws terugkeeren."

»Dat dierbare Engeland," riep Emma uit.

»Ja, wel dat dierbare Engeland, lief kind; wij zijn Engelschen en kunnen ons vaderland nu even liefhebben, als toen wij er nog in woonden. Wij zijn nog Engelschen, en in een Engelsche kolonie; het was de wil des Hemels, dat wij van onzen geboortegrond verwijderd zouden worden, doch onze harten en gevoelens zijn nog steeds dezelfde, en dat zullen alle Engelsche harten overal wezen in iedere volkplanting, door ons vaderland over de geheele wereld gesticht. Wij roemen er op dat wij Engelschen zijn en hebben reden om trotsch op ons vaderland te wezen. Moge dat gevoel nimmer verloren gaan, maar een verheffenden invloed hebben op ons gedrag!"

HOOFDSTUK XXVI.

Het duurde bijna vijf weken eer Henri van zijn tocht naar Montreal terugkeerde. In den loop van dien tijd had de kolonel zijn bezoek herhaald en schikkingen met den heer Campbell gemaakt. Hij had een twintigtal soldaten gezonden om hout te kappen en latten te maken; en evenals zulks vroeger het geval was, werden ze door den heer Campbell betaald. Men was met den winterstal en de palissadeering voor de schapen begonnen, en had, nu er zooveel handen aan 't werk waren, in korten tijd groote vorderingen gemaakt. Ook hadden zij den stroom onderzocht om na te gaan welke de geschiktste plaats was voor den watermolen en hadden die gevonden bijna een halve mijl van den oever van het meer, waar een groot verval van water en een zeer sterke stroom in de rivier was. Men verwachtte evenwel niet, dat de molen voor het volgend jaar gebouwd zou worden, omdat het noodig was dat de molenmaker en alle machinerieën uit Montreal of Quebec moesten komen. Men was van plan een begrooting te laten maken, een contract aan te gaan en de aanbesteding in den herfst te doen plaats hebben, opdat alles tegen de volgende lente in gereedheid zou zijn.

Het was op een Maandagmorgen dat Henri van het fort kwam, waar hij na Zaturdagavond laat te zijn aangekomen des Zondags gebleven was. Hij had de bateaux met het vee en de andere goederen op het fort gelaten; zij zouden in den loop van den dag aankomen: doch Henri was zoo verlangend om zijn familie te zien, dat hij niet kon wachten.

Hij werd, zooals men wel begrijpen kan, met vreugde ontvangen, en zoodra de eerste begroetingen over waren, deed hij zijn vader verslag van wat hij gedaan had Hij had van een Canadaschen boer veertig mooie ooien gekocht, hoewel zij de vergelijking met de Engelsche niet konden doorstaan; de agent echter had zijn uiterste best gedaan en hem twintig Engelsche schapen bezorgd, benevens twee rammen van uitnemend ras, om het ras te verbeteren. De laatste had hij nog al duur moeten betalen, doch zij waren voor den heer Campbell, die zeer blijde met hun bezit was, alles waard. Bij de keuze der schapen had Henri, die er zelf geen verstand van had, natuurlijk moeten afgaan op den agent en de lieden die hij in dienst had; doch hij had zelf twee Canadasche paarden gekocht, omdat hij lang genoeg te Oxford was geweest, om de eigenschappen van een paard te kennen; en het bleek later, dat hij een goeden koop gesloten had. Ook had hij een zeug met biggen van een beter ras gekocht, en verder alle overige commissies behoorlijk verricht. De balen met huiden hadden ook den prijs opgebracht waar men ze op geschat had. Men kan begrijpen, dat hij allerlei nieuws te vertellen had over Montreal, over de feesten waarop hij gevraagd was en over de menschen met wie hij kennis gemaakt had.

Hij had niet verzuimd, om voor zijne nichten, eenige van de nieuwst uitgekomene Engelsche boeken te koopen, en zelfs een paar modeartikelen, die hij niet te opzichtig achtte, voor hare tegenwoordige omstandigheden. Hij praatte nog maar altijd door en zou misschien nog uren doorgesproken hebben, om al de vragen te beantwoorden, die men hem deed, indien Martin niet binnengekomen was met de boodschap, dat de bateaux met de goederen en het vee aangekomen waren; waarop allen naar de rivier gingen, om ze door de soldaten, die aan het werk waren, te zien ontschepen. De goederen werden tot aan de deur van het magazijn gedragen, terwijl de schapen en de paarden bij de koeien in de weide werden gejaagd. Ook waren er van het fort levensmiddelen voor een week, ten behoeve van de soldaten medegenomen; de manschappen waren druk bezig om die te verdeelen en naar de kleine tijdelijke hutten te brengen, die voor hen gedurende den tijd dat zij bij den heer Campbell aan 't werk waren, waren opgetrokken. Nog voor het vallen van den avond was alles in orde gebracht, en zat Henri weder op alle vragen van de hem omringende familie te antwoorden. Hij verhaalde hun dat de gouverneur van Montreal hen uitnoodigde om den winter op het gouvernementshuis te komen doorbrengen en de jonge dames beloofde, dat geen wolf het zoude wagen om hen daar te naderen, en dat zijn adjudan-

ten de eer verzochten voor een dans op het eerste bal dat na hun aankomst gegeven zou worden; waar zij allen hartelijk om lachten. Het bleek om kort te gaan dat niets de vriendelijkheid en de gulle ontvangst kon evenaren, die hem te beurt gevallen was, en er viel niet aan te twijfelen, of ook de andere leden van de familie zouden, indien zij lust hadden, om er heen te gaan, dezelfde ontvangst genieten.

Er heerschte een oogenblik stilte, toen Malachi den heer Campbell aansprak.

»Martin verlangt dat ik met u spreken zal, mijnheer," zeide Malachi.

»Martin," zeide mijnheer Campbell, terwijl hij naar hem rondkeek en bemerkte dat hij de kamers verlaten had; »wel, ik merk dat hij is heengegaan. Wat kan het wezen dat hij niet voor zich zelven kan spreken?"

»Dat heb ik hem ook al gezegd," hernam Malachi, »doch hij meende dat het beter was, dat ik het woord voor hem deed; de zaak is, mijnheer, dat hij genegenheid voor de Aardbezie heeft opgevat, en haar tot zijn vrouw wenscht te maken."

»Zoo waarlijk?"

»Ja, mijnheer; ik geloof niet dat hij er voor alsnog over gesproken zoude hebben, doch gij weet er zijn zoovele soldaten hier, en twee of drie hebben de zelfde gedachten als Martin en dat maakt hem onpleizierig, daar de zaak nog niet beslist is; en daar hij, zoolang als hij in uwe dienst is, niet goed kan trouwen, zonder uwe toestemming, heeft hij mij verzocht om er over te spreken."

»Ja, maar de Aardbezie behoort aan u, Malachi, en niet aan mij."

»Ja, mijnheer, volgens de gewoonten der Indianen ben ik haar vader; doch ik heb er niets tegen en zal geen geschenken voor haar vragen."

»Geschenken voor haar!" zeide Emma; »wel, wij geven in den regel de vrouw nog geschenken en geld mede."

»Ja, ik weet dat gij dit doet, doch Engelsche dames zijn geen Indiaansche vrouwen; een Engelsche heeft menschen noodig om voor haar te werken en haar onderhoud kost bovendien nog geld doch een Indiaansche vrouw werkt voor haar zelve en voor haar man, daarom bezit zij waarde en wordt gewoonlijk van haar vader gekocht; ik geloof dat het bij slot van rekening nog goedkooper is, om voor een Indiaansche vrouw te betalen, dan een Engelsche dame te ontvangen met geld toe; doch wij willen dat laten voor wat het wezen mag."

»Dat is niet zeer beleefd van u gezegd, Malachi," zeide mevrouw Campbell.

»Dat is wel mogelijk, mevrouw, doch er is toch veel van waar.

Ik ben nu wel genegen om de Aardbezie aan Martin te geven, omdat ik weet dat hij een knap jager is en haar goed zal behandelen; en hoe dan ook, ik gevoel, dat als hij haar tot vrouw neemt, ik meer gemak zal krijgen; ik zal hier dicht bij hen wonen. Martin blijft u dienen, en als hij een vrouw heeft, zal hij geen verlangen krijgen om van dienst te veranderen en weder in de bosschen te gaan."

»Mij dunkt, Malachi," zeide mevrouw Campbell, »dat het een uitmuntend plan is, het doet mij heel veel genoegen, omdat wij u dán allen bij elkander hebben."

»Ja, mevrouw, dat hebt gij, en ik kan dan altijd bij den knaap wezen en over hem waken, gij kunt altijd weten waar wij zijn, en behoeft nooit angstig te wezen."

»Zeer juist, Malachi," zeide mijnheer Campbell; »ik vind het een bijzonder goede beschikking. Wij moeten u eene betere hut bouwen, dan waarin gij nu woont."

»Neen, mijnheer, geen betere, want als men alles heeft wat men behoeft, kan men niets meer van noode hebben; de hut is groot genoeg, doch misschien niet genoeg in de nabijheid. Mij dunkt, dat als de schuur voor de schapen gereed is, wij onze hut ook wel binnen de palissaden konden bouwen, dan zijn wij meteen een soort van wacht voor de beesten."

»Dat is een uitmuntend idee, Malachi; welnu, wat mij betreft, ik geef Martin mijn volle toestemming, om te trouwen zoo spoedig hij wil."

»En ik de mijne, als zij noodig is," merkte mevrouw Campbell aan.

»Maar wie zal hen trouwen?" zeide Emma, »op het fort is geen geestelijke, die is in het vorige jaar wegens ziekte vertrokken."

»Wel, jufvrouw, zij hebben geen geestelijke van noode; zij is een Indiaansch meisje, en hij zal haar op Indiaansche wijze trouwen."

»Maar waar bestaat die in, Malachi?" zeide Marie.

»Wel, jufvrouw, hij gaat naar haar hut en neemt haar mede en brengt haar in de zijne over."

Alfred proestte het uit van lachen en zeide: »gij maakt er korte wetten mede."

»Ja," zeide mevrouw Campbell, »eigenlijk te kort om mijne goedkeuring weg te dragen. Gij hebt groot gelijk, Malachi, dat de Aardbezie een Indiaansch meisje is, doch wij zijn geen Indianen en Martin ook niet, evenmin als gij, die voor haar vader optreedt; waarlijk, ik kan tot zulk een huwelijk mijne toestemming niet geven."

»Welnu, mevrouw, zooals u goeddunkt, maar wat mij betreft ik vind er geen bezwaar in. Als men in een land gaat wonen en een meisje uit dat land tot vrouw begeert, dan trouwt men

haar naar de gewoonten van dat land. Nu zoekt Martin een Indiaansche vrouw en waarom zou hij haar ook niet op Indiaansche wijze huwen?"

»Uwe redeneering moge juist wezen," zeide mevrouw Campbell, »doch gij moet aan onze vooroordeelen iets toegeven. Wij zouden haar nimmer voor een getrouwde vrouw houden, als er geen andere plechtigheden bij plaats grijpen, als de door u genoemde."

»Welnu, mevrouw, net zooals gij wilt, doch gesteld dat gij hen trouwt, zooals men dat bij u gewoon is, wat nut heeft het dan nog? het meisje zal geen woord verstaan van wat er gezegd wordt."

»Voor het oogenblik niet, Malachi; doch bedenk, dat al is zij thans nog geen Christin, zij het later kan worden. Ik heb over dit onderwerp al dikwijls nagedacht, en hoewel ik begrijp dat het nutteloos is, om er haar nu al over te spreken, toch hoop ik haar, zoodra zij Engelsch genoeg verstaat om te begrijpen wat ik zeg, over te halen dat zij een Christin wordt. En als zij dat, zooals ik vurig hoop, wordt, dan zal zij begrijpen, dat zij op geen voegzame wijze gehuwd is en begeerig wezen om dat huwelijk andermaal overeenkomstig de vormen te sluiten; waarom zouden wij dat dan nu niet doen?"

»Welnu, mevrouw, als gij dat goed vindt, ik heb er niets tegen; ik ben zeker dat Martin ook geen zwarigheid zal maken."

»Het zal mij zeer veel genoegen doen, Malachi," hernam mevrouw Campbell.

»En al is er dan ook," merkte mijnheer Campbell aan, »geen geestelijke op het fort, dan kan het huwelijk in zijn afwezigheid toch gesloten worden door den kolonel; een huwelijk, dat door een kommandeerend officier voltrokken wordt, is volkomen wettig."

»Ja," hernam Alfred, »en ook als het door den kommandant van een oorlogschip geschiedt."

»Laat het dan zoo geschieden," zeide Malachi; »maar hoe eer hoe beter, want de soldaten zijn zeer lastig; ik kan ze niet uit mijn hut houden."

Martin, die buiten de deur was blijven staan, en al het gesprokene gehoord had, kwam nu binnen; de zaak werd nu nog eens behandeld, en Martin bedankte voor de hem verleende toestemming.

»Kijk," zeide Emma, »ik had niet gedacht, dat wij zoo spoedig hier al een bruiloft zouden hebben; dat is een heele gebeurtenis. Martin, ik wensch u geluk, gij krijgt een zeer lief en goed vrouwtje."

»Dat geloof ik ook, jufvrouw," hernam Martin.

»Waar is zij?" zeide Marie.

»In den tuin, jufvrouw," zeide Malachi, »om de soldaten uit

den weg te loopen, zij plagen haar niet weinig, en zij is blijde als zij hun ontkomen kan; ik zou hen wel zeggen om weg te gaan, doch zij storen zich aan mij niet; zij weten dat ik mijn geweer niet mag gebruiken."

»Dat zoude ik waarlijk ook niet hopen," hernam mevrouw Campbell, »het zou hard wezen, om een goed man dood te schieten, alleen omdat hij met uw dochter wenscht te huwen."

»Ja mevrouw, dat zoude het ook," hernam Malachi; »en daarom, hoe eer zij Martin toebehoort, des te eer zullen wij rust hebben."

Daar de boot onophoudelijk tusschen de hoeve en het fort heen en weer voer, schreef mijnheer Campbell aan den kolonel, en gaf hem te kennen wat men verlangde, dat hij doen zoude, en de kolonel bepaalde, dat hij acht dagen later zoude komen om de plechtigheid te verrichten.

Het was een klein feest op de hoeve. Mevrouw Campbell en de dames Percival en ook al de aanwezige heeren kleedden zich mooier dan gewoonlijk; ook het diner was niet alledaagsch daar de kolonel en eenige van de officieren bij hen zouden dineeren en den nacht op de hoeve zouden doorbrengen. Martin was zeer netjes gekleed en recht in zijn nopjes. De Aardbezie had een nieuw kleed aan van een jonge hertenhuid en een paar bloemen in hare lange zwarte haren. Zooals zij daar was zag zij er lief en zedig, doch niets verlegen uit.

Malachi gaf haar eene verklaring van de huwelijksplechtigheden en zij gaf vroolijk haar toestemming. Het huwelijk werd voor den middag voltrokken, en een paar uren later plaatste men zich aan den welvoorzienen disch; het gansche gezelschap was zeer vroolijk, vooral toen de kolonel, die buitengewoon in zijn schik was, er op aandrong dat de Aardbezie ook aan tafel zoude zitten, iets wat zij nog nooit te voren gedaan had. Zij hield zich echter goed en was niet verlegen, zij lachte als de anderen lachten, hoewel zij maar weinig verstond van hetgeen er gesproken werd. Mijnheer Campbell schonk om het feest luister bij te zetten een paar flesschen wijn; het was een recht vroolijke partij; de eenigste ontevredenen waren drie of vier soldaten die buiten stonden en Martin de Aardbezie misgunden. Doch de aanwezigheid van hun kolonel maakte voor goed een einde aan alles wat naar hinder of stoornis van hunnen kant geleek. Tegen zonsondergang keerden de kolonel en de officieren naar het fort terug, terwijl de familie tot over tienen bij elkander bleef, op welken tijd alle soldaten ter ruste gegaan waren. Mijnheer Campbell las toen de gebeden en gedacht ook de jonggehuwden, daarna groetten zij allen de Aardbezie en wenschten haar goeden avond. Zij werd toen door Martin naar de hut geleid, vergezeld van

Alfred, Henri, Malachi, Percival en John, die allen met hen naar huis gingen, om hen voor iedere stoornis van de zijde der teleurgestelde minnaars te vrijwaren.

HOOFDSTUK XXVII.

»Wat heeft alles een helder en vroolijk aanzien," zeide Emma tegen Marie, eenige morgens na de huwelijksplechtigheid. »Men kan zich moeielijk voorstellen, dat dit levendig landschap binnen weinige maanden, weder niets dan een treurige witte vlakte van ijs en sneeuw zal zijn, waar niets het oor treft dan het loeien van den wind en het huilen der wolven."

»Twee zeer aangename toevoegselen voorzeker," hernam Marie, »doch wat gij daar even zeidet, stond op hetzelfde oogenblik ook mij voor den geest."

Het was waarlijk een heerlijk en vroolijk tafereel. Op de weide aan de eene zijde van den stroom, golfde het hooge gras onder het zomerkoeltje, terwijl men aan de andere zijde, in iedere richting de koeien, paarden en schapen zag grazen. In de verte zag men het effene en kalme meer; de vogels zongen en kweelden vroolijk in het bosch; in den omtrek van het huis waren de soldaten in het wit gekleed op verschillende wijzen bezig en staken sterk af bij het heldere groene gras. De gouden aren van het koren bogen bevallig 't hoofd tusschen de donkere boomstronken op het gerooide land, terwijl de rook uit den schoorsteen van het huis als een rechte zuil ten hemel steeg. Het geknor der varkens, het geblaat der schapen, het geloei der koeien en het gekakel der kippen gaf leven en beweging aan de schilderij. Op een geringen afstand van den oever dreef de vischschuit op het kalme water. John en Malachi waren druk bezig met visschen; de honden lagen allen bij de palissaden, uitgenomen Oscar, die als naar gewoonte zijne jeugdige meesteressen vergezelde; terwijl niet ver van het huis verwijderd, mijnheer Campbell en Percival onder de schaduw van een grooten boom zaten, de eerste te lezen, de andere om zijne lessen te leeren.

»Dit gelijkt nu weinig meer op eene wildernis, niet waar, Marie?" vroeg Emma.

»Neen, lieve zuster. Het is een groot verschil bij wat het was, toen wij hier kwamen; doch ik zou toch gaarne eenige buren hebben."

»Ja, ik ook; altijd beter iets dan niets tot gezelschap."

»Dat ben ik niet met u eens; toch geloof ik, dat de omgeving ook van onbeschaafde menschen ons genoegen zou doen, mits zij maar fatsoenlijk en goed waren."

»Dat bedoelde ik ook, Marie; doch wij moeten naar binnen gaan, en het nieuwe stukje voor de guitar, dat Henri ons uit Montreal medebracht, bestudeeren. Wij hebben hem dit beloofd. Daar komt Alfred aan om zijn ledigen tijd bij ons door te brengen."

»Zijn ledigen tijd, Emma; dat kunt gij niet meenen; hij is zelden of ooit zonder bezigheid."

»Sommige menschen hebben het druk met niets te doen," zeide Emma.

»Ja, en sommige menschen zeggen, wat ze niet meenen, zusje," hernam Marie.

»Wel, Alfred, Emma verklaart hier, dat gij een lui heer zijt."

»Ik zal in allen geval waarschijnlijk niet lang meer ledig zitten," zeide Alfred, terwijl hij zijn hoed afnam en dien als waaier gebruikte. »Vader is van zins om mij genoeg te doen te geven. Wat denkt gij wel dat hij van morgen voor het ontbijt tegen mij zeide?"

»Ik vermoed, dat hij zeide, dat gij even goed weer naar zee kondet gaan, als hier blijven," zeide Emma lachende.

»Neen, waarlijk niet, ik wenschte dat hij dat gedaan had, maar hij heeft voorgesteld dat uw voorspelling zoude vervuld worden, boosaardig nichtjen. Hij heeft mij voorgeslagen om molenaar te worden."

Emma klapte lachende in de handen.

»Hoe meent gij dat?" zeide Marie.

»Wel, hij rekende mij voor dat de molen ongeveer tweehonderd en vijftig pond zou kosten, en hij meende, omdat mijn traktement niet gebruikt werd, dat het voordeelig zoude wezen, om er den molen voor te bouwen, voor welk doel hij mij de noodige sommen aanbood. Hij zou het geld voorschieten, dat ik hem kan terugbetalen als ik mijn traktement ontvang. Dat kon dan," zeide hij, »een soort uitzet voor mij wezen, wat mij bij tijd en wijle een onafhankelijk bestaan verzekeren zou."

»Ik heb het u wel gezegd, dat gij molenaar zoudt worden," zeide Emma lachende, »arme Alfred!"

»En wat hebt gij geantwoord?" vroeg Marie.

»Ik heb ja gezegd, geloof ik, omdat ik niet gaarne neen wilde zeggen."

»Gij hebt volkomen goed gehandeld, Alfred," zeide Marie. »Het kan nooit kwaad dat gij die bezitting hebt, en als gij geweigerd hadt, zoudt gij uw vader verdriet aangedaan hebben. Als uw geld in den molen gestoken wordt, dan kan oom meer aan de boerderij besteden, doch dat sluit toch niet in, dat gij uw geheele leven molenaar blijft."

»Dat zoude ik waarlijk niet hopen," hernam Alfred, »zoo spoedig Emma, dien langen zwarten heer ontmoet, waar wij over spraken, dan zal ik haar den molen als een huwelijksgift afstaan."

»Dank je wel, neef," hernam Emma, »ik zal u misschien nog wel eens die belofte herinneren; doch nu moeten Marie en ik gaan, om de soldaten met onze muziek te verbazen; vaartwel, mijnheer de molenaar."

De soldaten waren nu reeds over de twee maanden aan het werk geweest; een groot deel van het bosch was geveld en gerooid. Met hetgeen in het vorige jaar door Alfred, Martin en Henri gerooid was, hadden ze meer dan veertig morgen bouwland. De latten voor de heining waren ook gereed en toen het tijd was om het gras te maaien en het hooi te verzamelen, was de heining om de geheele prairie en het gerooid land bijna klaar. Het hooi was nauwelijks binnen of het graan was rijp voor den sikkel en moest binnengehaald worden; dicht bij de schaapskooi werd een schelf gemaakt, terwijl daar tevens de hut voor Malachi, Martin en zijn vrouw werd gebouwd. Gedurende zes weken was alles in beweging en werd er druk gewerkt, doch het weder was schoon en alles kwam behouden binnen. De dienst der soldaten werd nu niet langer vereischt en zij keerden, nadat mijnheer Campbell met hen afgerekend had, naar het fort terug.

»Wie zoude denken," zeide Henri tegen Alfred, terwijl hij zijn oogen over de gebouwen, de hooi- en graanschelven en over het vee in de weide liet gaan, »dat wij hier nog maar zoo kort zijn geweest."

»Vele handen maken licht werk," hernam Alfred, »met de hulp van het fort hebben wij gedaan, wat wij met onze eigen hulpmiddelen in geen zes jaren zouden hebben kunnen doen. Vader's geld is goed besteed en zal een mooie rente afwerpen."

»Hebt gij gehoord van het voorstel van kolonel Forster omtrent het vee op het fort?"

»Neen, wat dan?"

»Hij schreef vader gisteren, dat hij alle ossen, die op het fort aanwezig waren, tegen een zeer matigen prijs wilde verkoopen, omdat hij maar voeder genoeg had, om de voor de officieren benoodigde koeien te onderhouden."

»Doch al hebben wij nu voeder genoeg voor hen gedurende den winter, wat doen wij er dan nog mede?"

»Wel," hernam Henri, »wij verkoopen ze weer aan het fort tot leeftocht voor de troepen, en maken daardoor een goede winst. De kommandant zegt dat dit op de lange baan nog goedkooper voor het gouvernement uitkomt, dan wanneer zij ze zelven moeten voederen."

»Dat zal het ongetwijfeld ook, nu ze niets hebben om ze te voederen; zij rekenden voor het hooi, vooral op onze prairie, en als zij niet zooveel in voorraad hadden gehad, zouden ze zelfs den vorigen winter de beesten niet hebben kunnen houden."

»Vader zal zeker dien voorslag wel aannemen; ja, hij zou waarlijk zeer dwaas zijn, als hij het niet deed, want de meesten zullen bij het begin van den winter geslacht worden, en ons niets dan het grazen kosten."

»Wat zijn wij toch gelukkig dat wij zulke vrienden hebben gevonden," zeide Alfred. »Ieder ander landverhuizer zoude misschien zooveel hulp niet hebben ontvangen,"

»Neen, zekerlijk niet, maar ziet gij, Alfred, wij zijn alle deze voordeelen verschuldigd aan uw invloed bij kapitein Lumley; ten minste zoo zeggen vader en moeder, en ik ben het met hen eens. Kapitein Lumley's invloed bij den gouverneur is oorzaak, dat men ons zooveel belangstelling getoond heeft."

»Ik geloof dat wij moeten aannemen, dat de bijzondere omstandigheden van onze familie, er veel toe hebben bijgedragen. Het gebeurt niet dikwijls, dat men landverhuizers, met beschaafde manieren en van een goede opvoeding aantreft; ieder weldenkende moet belang in zulk een familie stellen."

»Dat is zeer juist, Alfred," zeide Henri, »doch daar staat moeder ons al op te wachten voor het eten."

»Ja en de Aardbezie staat naast haar. Wat is zij toch een lief klein schepseltje."

»Ja, en wat maakt zij zich spoedig verdienstelijk. Zij heeft bijna alle Indiaansche manieren reeds afgelegd, en schikt zich rustig in de Engelsche gewoonten. Martin schijnt zeer veel van haar te houden."

»Ja, en dat moet hij ook," zeide Henri, »een vrouw die altijd een glimlach op de lippen heeft, is goud waard. Kom, laat ons naar binnen gaan."

Wederom verliepen er veertien dagen, toen er een voorval plaats greep dat eenige ongerustheid veroorzaakte. Mijnheer Campbell was bezig met Martin en Alfred om het magazijn op te ruimen en de verschillende goederen te rangschikken. Vele doozen en pakken waren geopend om gelucht en nagezien te worden, en zij waren druk bezig, toen mijnheer Campbell, zich omkeerende, tot zijn groote verbazing een Indiaan naast zich zag staan, die met begeerige blikken, de verschillende pakken dekens enz. en de doozen met kruit en lood, en andere zaken, die rondom hem stonden, beschouwde.

»Wel, wie is dat?" riep mijnheer Campbell uit, terwijl hij opsprong.

Martin en Alfred, die op het oogenblik van mijnheer Camp-

bell's uitroep, met den rug naar hem toestonden, keerden zich om en ontwaarden den Indiaan. Het was een groot en zeer gespierd, bejaard man, gekleed met lange slobkousen en een kleed van hertenvel, met een arendsveder aan een band op het hoofd bevestigd, en een aantal koperen medailles en snuisterijen om zijn hals. Zijn gelaat was niet beschilderd, uitgezonderd twee zwarte kringen om de oogen. Zijn hoofd was geschoren, met een staart in den nek. Hij droeg in zijn gordel een strijdbijl en een mes, en een geweer in zijn arm. Martin ging naar hem toe, en bekeek hem met aandacht.

»Ik ken zijn stam," zeide Martin, »maar zijn naam niet; doch hij is een hoofd en een krijgsman."

Martin sprak hem in de Indiaansche taal aan. De Indiaan antwoordde echter alleen met een »Hu."

»Hij wil niet zeggen hoe zijn naam is," merkte Martin aan, »en daaruit blijkt dat hij met geene goede voornemens hier komt. Och, mijnheer Alfred, roep Malachi eens; die zal hem zeker wel kennen."

Alfred ging naar huis om Malachi; de Indiaan bleef in dien tusschentijd, met de oogen gericht op de verschillende zaken, stokstijf staan.

»'t Is vreemd," merkte Martin aan, »hoe hij hier is kunnen komen, doch 't is waar dat Malachi noch ik in den laatsten tijd zijn uitgeweest."

Juist op het oogenblik dat hij deze opmerking eindigde, keerde Alfred met Malachi terug. Malachi keek den Indiaan aan en sprak hem toe.

Nu antwoordde hij in de Indiaansche taal.

»Ik kende hem zoodra ik hem maar zag, mijnheer," zeide Malachi. »Hij heeft geen goed in den zin, en het is dubbel jammer dat hij juist nu gekomen is en dit alles gezien heeft," voer Malachi voort, »het is een groote verzoeking."

»Maar wie is het?" zeide mijnheer Campbell.

»De Nijdige Slang, mijnheer," antwoordde Malachi. »Ik dacht niet dat hij in deze streken zoude komen, voor de bijeenkomst der Indianen plaats grijpt, en dat gebeurt eerst in de volgende maand, tegen dien tijd had ik een waakzaam oog op hem willen houden."

»Maar wat hebben wij van hem te vreezen?"

»Ja, dat moet nog blijken; dit kan ik echter wel zeggen, dat hij het oog heeft op zaken, die voor hem meer waarde dan al het goud der wereld bezitten, en hij is alles behalve eerlijk."

»Maar wij hebben van één man niets te vreezen," merkte Alfred aan.

»Zijn bende is niet ver af, mijnheer," zeide Malachi. »Hij heeft

eenige volgelingen, doch niet velen, en die met hem zijn, zijn even slecht als hij zelf. Wij moeten op onze hoede wezen."

Malachi sprak nu eenigen tijd met den Indiaan, die echter niets antwoordde, dan »Hu."

»Ik heb hem verteld, dat al het kruit en lood wat hij ziet voor onze buksen is, waarvan wij een grooter aantal bezitten dan zijn gansche stam. Niet dat dat veel uithaalt, doch het is in allen geval goed om hem te doen weten, dat wij op alles voorbereid zijn. Het schepsel is geheel verbaasd, dat hij zooveel kruit en lood bijeenziet, dat is maar waar. 't Is jammer dat hij 't ooit gezien heeft."

»Willen wij er hem wat van geven?" zeide mijnheer Campbell.

»Neen! neen, mijnheer; het eenigste gebruik dat hij er van zou maken is om ook de rest te krijgen, hoewel ik geloof dat hij de eenigste van zijn stam is, die een geweer bezit. Het beste is om de deuren te sluiten, dan zal hij weggaan."

Zij deden zooals Malachi zeide, waarna de Indiaan, na nog een poosje gewacht te hebben, zich omkeerde en vertrok.

»Het is een duivel, die Nijdige Slang," merkte Malachi aan, terwijl hij hem nastaarde; »doch stel u gerust; ik ben tegen hem opgewassen; toch wilde ik wel dat hij al dat kruit en lood niet gezien had."

»Het is in allen geval het beste, om thuis niets van zijn verschijning te zeggen," zeide mijnheer Campbell. »Het zal de vrouwen maar ongerust maken, en dient nergens toe."

»Dat is waar, mijnheer. Ik zal het alleen aan de Aardbezie zeggen," zeide Martin; »zij is een Indiaansche en het zal haar oplettend maken."

»Dat is goed, doch waarschuw haar, Martin, om het niet aan mevrouw of de meisjes te zeggen."

»Wees daar niet bang voor, mijnheer," hernam Malachi; »ik zal intusschen zijne bewegingen nagaan; en morgen zal ik zijn spoor in de bosschen volgen. Ik ben blijde dat hij mij hier heeft gezien; want ik weet dat hij bang voor mij is."

Het geluk wilde, dat de Indiaan bij het gaan noch bij het komen, door mevrouw Campbell of eenig ander der huisgenooten gezien werd, en toen mijnheer Campbell en de overigen thuis kwamen, bemerkten zij dat niemand eenig vermoeden had van het bezoek. Het geheim werd bewaard, doch gaf voor eenige dagen heel veel ongerustheid. Langzamerhand echter verdween mijnheer Campbell's vrees. Malachi was met John uitgegaan en had bespeurd, dat al de Indianen in hun nabijheid gekomen waren, om raad te houden, en dat er vele troepen van hen in de bosschen waren. Doch al was het bezoek van de Nijdige Slang gedeeltelijk toevallig, Malachi was overtuigd, dat er alle uitzicht

bestond, dat hij hun een tweede bezoek zoude brengen, indien hij slechts een voldoend aantal volgelingen mede kon krijgen, om zoodoende met geweld de voorwerpen machtig te worden, die hij gezien had en waarop hij zoo belust was.

HOOFDSTUK XXVIII.

Mijnheer Campbell nam den voorslag van den kommandant van het fort aan en kocht van hem tegen een matigen prijs, achttien ossen, zijnde al het vee dat behalve de koeien nog op het fort aanwezig was. Hij kocht eveneens zes kalveren om die aan te kweeken. Het vee werd nu in het kreupelhout gejaagd om te grazen, opdat men van de prairie, waar het vroeger in liep, nog eenig nagras zoude mogen verkrijgen. De zomer ging snel voorbij, want allen hadden veel te doen. Iederen dag vischten ze in het meer, en de visch, die niet dadelijk werd gebruikt, werd voor winterprovisie ingezouten. Martin bracht nu een groot gedeelte van zijn tijd in de bosschen door om op het vee te passen, waarbij Malachi hem van tijd tot tijd gezelschap hield; doch doorgaans was deze met John op de jacht, en altijd kwam hij met wild thuis. Zij verzamelden een goed aantal berenhuiden, en brachten soms ook het vleesch van die dieren mede, dat door Malachi en Martin zeer geprezen werd, doch bij de anderen niet zeer gewild was. Zoodra het nagras binnengehaald was, viel er niet veel meer te doen. Henri, mijnheer Campbell en Percival, konden op hun gemak het oog op het vee houden. en daar de bladeren begonnen te vallen werd het vee uit de bosschen gehaald en in de prairie gejaagd. Alles ging geregeld zijn gang, de eene dag geleek precies op den ander. Alfred en Henri dorschten het kóorn onder een afdak, dat door de soldaten bij de schaapskooi gebouwd was, en stapelden het stroo op een hoop om in den winter als beestenvoer te dienen. De haver en de tarwe werden in het magazijn gebracht. De vrouw van Martin kon nu het Engelsch verstaan en een weinig spreken. Men had veel dienst van haar, doordat zij mevrouw Campbell en hare nichten binnenshuis hielp en ook het vee verzorgde. Zij hadden een groot aantal kippen aangefokt, en er een groot gedeelte van naar het fort gezonden voor den kolonel en de officieren. Ook hunne varkens waren zeer in aantal toegenomen; velen er van waren in het mesthok gezet om geslacht en ingezouten te kunnen worden. De tijd voor dat werk was nu daar en zij waren druk bezig aan het inzouten van hun vleesch; ook

hadden zij een kleine loods opgericht om hun spek en hunne hammen te rooken. Zij hadden reeds overvloed van alles en waren den Hemel dankbaar voor alle hunne voorrechten.

Het was nu herfst geworden, en slechts zelden kwam er eenige afwisseling in hunne dagelijksche bezigheden; zij kregen van tijd tot tijd bezoek van den kolonel of een der overige officieren van het fort. De Indianen hadden hun vergadering gehouden, doch de Engelsche agent was daarbij tegenwoordig geweest, en de voorraad dekens en andere artikels, die aan de hoofden gezonden waren om te verdeelen, had het gewenschte gevolg, dat alle verbittering werd weggenomen. Wel is waar hielden de Nijdige Slang en nog een paar anderen hevige aanspraken, doch zij moesten voor de overmacht zwichten. De vredespijp werd aangeboden en gerookt, en alle gevaar van die zijde scheen geweken te wezen. Malachi was ook naar de vergadering gegaan, en was goed ontvangen. Men had hem evenals den Engelschen gezant toegestaan, om het woord te voeren en zijne woorden waren niet zonder uitwerking gebleven. Op die wijze droeg alles den schijn van vrede en voorspoed, toen er iets gebeurde wat wij nu zullen verhalen.

De zoogenaamde Indiaansche zomer, gedurende welken er een soort van nevel in den dampkring is, was begonnen. Op zekeren morgen, een weinig voor het aanbreken van den dag, bemerkten Marie en Emma, die toevallig het eerst op waren en de koeien gingen melken, dat de nevel veel dikker was dan gewoonlijk. Zij verwachtten de evennachtsstormen, die dit jaar laat kwamen, en Marie merkte aan dat zij voorzag dat die nu in aantocht waren, omdat de lucht als het ware het aanzien had, dat er wind zoude komen; toch heerschte er maar een licht koeltje, soms ter nauwernood merkbaar. Een oogenblik nadat zij uitgegaan waren en hare emmers opgenomen hadden, kwam de Aardbezie uit haar eigen hut, bij hen aan, en zij maakten haar opmerkzaam op de bijzondere gesteldheid van den dampkring. Zij keerde zich een paar malen in het rond, als wilde zij den wind opvangen en snoof gedurende eenigen tijd de lucht op, eindelijk zeide zij: »Een groote brand in het bosch." Alfred en de overigen vervoegden zich weldra bij haar, en merkten, nadat zij door Emma waren geplaagd dat zij zoo laat waren, ook het ongewoon voorkomen van de lucht op. Martin deelde de meening van de Aardbezie, dat er brand in de bosschen was. Malachi en John waren dien nacht van de jacht niet thuis gekomen, doch kwamen korten tijd nadat de dag was aangebroken te voorschijn; zij hadden den brand in de verte gezien, en zeiden dat hij in een noordelijke richting woedde, en vele mijlen besloeg, dat zij hadden gemeend de jacht op te moeten geven en daar-

om naar huis kwamen. Gedurende het overige van den dag was er weinig of geen wind, doch de nevel en de reuk van 't vuur namen schielijk toe. 's Avonds stak de wind op en wakkerde spoedig tot een hevigen wind uit het noordoosten aan, juist de richting waarin de brand gezien was. Malachi en Martin waren dien nacht verscheidene malen op, want zij wisten, dat, wanneer de wind in dien hoek bleef, zonder dat er regen bijkwam, er gevaar ontstaan zoude; wel was de brand nog ver af, doch in den morgen woei er bijna een orkaan, en voor twaalf uur des anderen daags, sloeg de rook over hen heen en dreef in dikke wolken over het meer.

»Denkt gij, Martin," zeide Alfred, »dat wij eenig gevaar door dezen brand loopen?"

»Ja, mijnheer, dat hangt van de omstandigheden af; als de wind nog vierentwintig uur, met dezelfde kracht, uit dien hoek blijft waaien, dan komt de brand recht op ons toe."

»Maar wij hebben zooveel gerooid land tusschen ons en het bosch, dat, mijns inziens, het huis veilig moet wezen."

»Ja, dat weet ik nog niet, mijnheer. Gij hebt nooit zooals ik een bosch eenige mijlen ver in brand gezien, anders zoudt gij weten wat dat in heeft. Wij hebben twee kansen, de een dat het gaat stortregenen, en de andere dat de wind een paar streken verandert, dat voor ons nog het beste zou zijn."

De wind eenwel veranderde niet en evenmin viel er regen, en voor den avond was de brand niet meer dan twee mijlen van hen verwijderd, zoodat men in de verte het geknetter der vlammen hoorde, terwijl tot groote bekommering van allen de hitte en rook al meer en meer drukkend werden.

Tegen het ondergaan van de zon werd de wind nog heviger en waren de vlammen duidelijk te zien, terwijl het gansche luchtruim met duizende vonken vervuld was. Het vuur kwam met onweerstaanbare kracht nader, en spoedig werd de lucht zoo drukkend, dat zij ter nauwernood adem konden halen; het vee rende met de staarten in de lucht en loeiende van angst, naar het meer. Daar bleven ze en schoolden, tot aan de knieën in het water bijeen.

»Wel, Malachi," zeide mijnheer Campbell, »dat ziet er verschrikkelijk uit. Wat moeten wij beginnen?"

»Op God vertrouwen," hernam Malachi, »wij kunnen niets anders doen."

De vlammen waren nu nog maar een korten afstand van den zoom van het bosch verwijderd; zij flikkerden hoog op door de lucht, en barstten dan, door den wind gedreven, door de takken van het woud, terwijl ze hier en daar op haar weg, de stronken van de groote boomen schroeiden, en er

zulk een zee van vonken en gloeiende sintels over de prairie werd gestort, dat het bij de verstikkende massa's rook onmogelijk werd om daar langer te vertoeven.

»Gij moet u allen naar de vischschuit begeven en daarin gaan," zeide Malachi. »Er is geen oogenblik te verliezen; gij zult stikken als gij hier blijft. Gij, mijnheer Alfred, moet met Martin zoover het meer oproeien, totdat gij geen last meer van den rook hebt en weer vrij kunt ademhalen. Vlug, er is geen tijd te verliezen, want de wind wordt nog heviger."

Het was in der daad hoog tijd, mijnheer Campbell nam zijn vrouw bij den arm, terwijl Henri de meisjes geleidde, want de rook was zoo dicht, dat zij den weg niet konden zien. Percival en de Aardbezie volgden. Alfred en Martin waren reeds weggegaan om de boot in orde te maken. Binnen weinige minuten waren zij aan boord en staken van wal. De boot was overvuld, doch omdat zij een platten bodem had, droeg zij haar last goed. Zij roeiden omstreeks een halve mijl het meer op, voor zij in een minder drukkenden dampkring kwamen. Geen woord werd er gesproken, voordat Martin en Alfred ophielden te roeien.

»Maar waar zijn de oude Malachi en John," zeide mevrouw Campbell, die, nu de rook verdwenen was, merkte dat ze niet in de boot waren.

»O! voor hen behoeft ge niet bang te wezen," hernam Martin; »Malachi bleef achter om te zien of hij ook nog iets redden kon. Hij weet wel hoe hij zich bergen moet, en John ook."

»Dit is een vreeselijke bezoeking," zeide mevrouw Campbell, na een poosje. »Zie, het gansche bosch staat in den brand tot dicht aan den rand toe. Het huis moet verbranden, en dan hebben wij niets meer."

»Het is Gods wil, lieve vrouw, en als wij het weinige, dat wij bezitten, moeten missen, dan moeten wij niet morren, maar gelaten berusten. Laat ons den Hemel danken dat ons leven gespaard bleef."

Op nieuw volgde er een stilte, die Emma eindelijk afbrak.

»Daar staat de koestal in brand — ik zie de vlam uit het dak slaan."

Mevrouw Campbell drukte zwijgend de hand van haar man, die zij gevat had. Het was het begin van de verwoesting van hun gansche bezitting — de vrucht van al hun werken en zwoegen. De winter stond voor de deur, zij zouden zonder huis zijn — wat moest er van hen worden!

Dit alles kwam haar voor den geest; doch zij sprak niet.

Op dat oogenblik schoten de vlammen recht omhoog in de lucht. Martin bemerkte het en sprong overeind.

»De wind gaat liggen," zeide Alfred.

»Ja," zeide Martin, die steeds zijn hand hield uitgestrekt, »ik voelde een droppel regen. Ja, de regen komt, nog een kwartier en wij zijn misschien gered."

Martin had gelijk; de wind was een oogenblik afgenomen en hij had regendroppelen gevoeld. Deze stilte duurde drie of vier minuten, gedurende welke de koestal vreeselijk brandde; doch de asch en de vonken woeien niet meer over de prairie; daarop schoot de wind plotseling naar het zuidoosten en kwamen er zulke stortbuien dat zij haast niet zien konden. De wind was zoo hevig, dat zelfs de schuit overhelde; Alfred draaide haar vlug rond en bracht haar voor den wind. De storm was nu uit den nieuwen hoek even hard; het meer werd onstuimig en met schuim bedekt, en voor de schuit den oever weer bereikte, dat na eenige minuten het geval was, sloeg het water er van beide zijden over en liepen ze gevaar van te zinken. Alfred beval dat zij allen moesten blijven zitten en stuurde de schuit met krachtige riemslagen door de golven, totdat zij dicht bij den oever grond raakte.

Martin en Alfred sprongen in het water en sleepten de boot, voor de anderen aan wal stapten, verder naar den kant, het bleef nog stortregenen en allen waren tot op het lijf nat; toen zij aan wal stapten werden zij begroet door Malachi en John.

»Alles is voorbij, en alles is behouden!" riep Malachi hun toe. »Het heeft zeker aan een haartje gehangen, doch alles is behouden behalve de koestal en dat kan spoedig genoeg verholpen worden. Gij kunt nu niet beter doen dan zoo hard mogelijk naar huis te loopen en naar bed te gaan."

»Gelooft ge dat we nu veilig zijn, Martin?" zeide mijnheer Campbell.

»Ja, mijnheer, gij behoeft nu niet meer bang te wezen, het vuur is niet over de rivier gegaan, en al had het dat ook, dan zou de regen het wel uitgebluscht hebben en die is nog maar pas begonnen; doch wij zijn er na aan toe geweest, dat is zeker."

Het gezelschap liep nu naar huis, waar mijnheer Campbell, zoodra zij binnenkwamen, nederknielde en God dankte voor hun wonderdadige uitredding. Allen dankten hartelijk mede en nadat zij nog eenige minuten gewacht hadden en overtuigd waren, dat de vlammen sterk verminderden en dat zij niets meer te vreezen hadden, ontdeden zij zich van hunne natte kleederen en gingen naar bed.

Zij stonden den volgenden morgen vroeg op, want allen waren nieuwsgierig, om de verwoestingen, die het vuur had aangericht, te aanschouwen. De koestal aan de overzijde van den stroom, had belangrijk geleden, de wanden stonden nog,

doch het dak was verwoest. Aan de zijde van den stroom waar het huis stond, was het hekwerk, en op vele plaatsen waren de gebouwen geschroeid, en ware de wind niet juist op dat oogenblik veranderd en de regen begonnen, dan zouden ze binnen weinige minuten verbrand zijn geweest. De prairie was bedekt met sintels en het gras was verschroeid en verdord. Het bosch aan de overzijde van den stroom was over een groote uitgestrektheid in de asch gelegd; enkele van de zwaarste boomen stonden nog, met hunne zwarte takken zonder bladeren, overeind, doch zij zouden nooit weer bladeren uitschieten. Het was een droevig en woest gezicht, en werd het nog te meer, doordien de hevige regen nog steeds onafgebroken nederviel. Terwijl zij het tooneel overzagen kwamen Martin en Malachi bij hen.

»Het vee is in orde, mijnheer," zeide Martin; »ik heb het geteld, er mist geen enkel stuk. Er is volstrekt geen schade dan aan den koestal, integendeel blijkt het dat het vuur ons een goede vriend is geweest."

»Hoe dan, Martin?" vroeg mijnheer Campbell.

»Omdat het vele morgens land voor ons gerooid heeft en ons veel werk heeft bespaard. Aan de overzijde van den stroom is nu alles gerooid en in de volgende lente zullen wij tusschen de stronken, koorn kunnen zaaien; en in den herfst, als de oogst binnen is, zullen wij de boomen, die nu nog staan, vellen en verbranden. Ook voor de prairie is het zeer goed geweest, wij zullen daar de volgende lente heerlijk gras krijgen."

»Wij zijn den Hemel voor zijn goedheid dank verschuldigd," zeide mijnheer Campbell; »een oogenblik dacht ik gisterenavond dat wij alles zouden verloren hebben, doch het heeft God behaagd dat het anders zijn zoude."

»Ja, mijnheer," merkte Malachi aan, »wat uw ondergang scheen te zullen worden blijkt van achteren, uw voordeel te wezen. Het volgende jaar zult gij alles weer groen en frisch zien als te voren; en zooals Martin zegt, gij hebt het vuur dank te wijten, voor het rooien van meer land dan een heel regiment soldaten in twee of drie jaren had kunnen doen."

»Doch wij moeten hard werken en in het volgend voorjaar het koorn zaaien, want anders zal het kreupelhout zoo spoedig opgroeien dat het binnen weinig jaren weer een bosch wordt."

»Ik heb er in het geheel niet aan gedacht," zeide Marie, »hoe of het kwam, dat het bosch in brand is geraakt."

»Wel, jufvrouw," hernam Malachi, »niets is gemakkelijker in den herfst, als alles zoo droog is als tonder. De Indianen ontsteken hun vuur en nemen de moeite niet om het weer uit te doen, dat is de gewone oorzaak; er behoeft slechts wat wind bij te komen om te helpen."

Het geheele gezelschap werd door het gevaar dat zij ontkomen waren, zeer ernstig gestemd en mijnheer Campbell verzuimde niet God te danken voor hun behoud. Alfred en Martin hadden het dak van den koestal spoedig hersteld, en de zomer ging verder zonder bijzondere gebeurtenissen voorbij.

Daags na den brand kwam er een bode van het fort om naar hun gezondheid te vragen en de kolonel en de officieren verheugden zich te hooren, dat er betrekkelijk zoo weinig schade was aangericht, want zij dachten niet anders dan dat de familie alles bij den brand verloren zoude hebben en hadden reeds schikkingen gemaakt om haar op het fort te ontvangen.

Langzamerhand begon het kouder te worden, zoodat ze weer moesten stoken, en een maand na de beschreven ramp, was 't winter.

HOOFDSTUK XXIX.

Andermaal was de grond tot een hoogte van drie voet met sneeuw bedekt. Het vee werd verzorgd binnen de palissaden rond den koestal, de schapen binnen de omheinde schaapskooi; terwijl de paarden in een gedeelte daarvan, dat voor hen was afgeschoten, geplaatst waren. Alles was veilig gemaakt en men had alle voorzorg voor den langen winter genomen. Hoewel er reeds veel sneeuw gevallen was, was de koude nog niet hevig. Een veertien dagen later werd het evenwel zeer koud en toen werden er op verzoek van den kolonel ten behoeve van het fort zes ossen geslacht, die met paard en slede daarheen gevoerd werden. Dit was de eerste taak die zij te vervullen hadden en Alfred nam afscheid van de officieren op het fort, daar zij niet dachten elkander voor de winter om was, weder te zien. Daar zij reeds een winter achter den rug hadden, waren zij op den tweeden beter voorbereid, en omdat Malachi, de Aardbezie en John, geen afzonderlijke tafel hielden, en dus dagelijks geregeld thuis waren, gevoelde men zich ook veiliger en was het ook niet zoo eentonig en somber als in den vorigen winter; daarenboven was alles nu behoorlijk geplaatst en hadden zij meer te doen — twee omstandigheden, die zeer medewerkten, om het vervelende van altijd opgesloten te wezen te verminderen. De jachtpartijen hadden evenals altijd plaats; alleen Henri of soms ook Alfred bleef thuis om het vee te verzorgen en het overig werk te verrichten.

De nieuwe boeken, die Henri uit Montreal had medegebracht, en met algemeen goedvinden voor de winteravonden ter zijde

waren gelegd, werden nu een groote bron van genoegen, daar mijnheer Campbell er iederen avond een gedeelte uit voorlas. De tijd snelde spoedig voorbij, zooals altijd het geval is bij een geregelden gang van werkzaamheden, en het was kerstmis voor zij het wisten.

Het was voor mevrouw Campbell een groote geruststelling, dat John nu altijd thuis was, als hij niet op de jacht ging; doch op dat punt had zij reeds lang alle vrees op zijde gezet, omdat ze Malachi volkomen vertrouwde. In den laatsten tijd echter, gingen Malachi en John zelden alleen uit; de oude man begon inderdaad van gezelschap te houden en zijn menschenhaat was geheel verdwenen. Hij bracht nu geregeld iederen avond in den familiekring door en was er veel meer van gaan houden om zijn eigen stem te hooren. John hield niet zooveel van deze avondvereenigingen. Hij gaf niets om nieuwe boeken; ja, geen enkel boek kon hem schelen. Hij amuseerde zich in den hoek van den haard met het maken van mocassins of het bewerken van stekelvarkenspennen met de Aardbezie, en of de anderen spraken of lazen was hetzelfde, John sprak nooit een woord, noch scheen hij zich in 't minst te bekreunen om wat er gesproken werd. Zijn vader trachtte hem van tijd tot tijd iets te leeren, doch zonder eenig gevolg. Hij kon uren lang met zijn boek voor zich zitten, doch zijne gedachten waren elders. Mijnheer Campbell gaf daarom voor het oogenblik de poging op en vleide zich dat John, als hij ouder werd meer het nut van eene goede opvoeding zoude beseffen, en meer oplettend zou worden. Voor alsnog deed men den knaap slechts verdriet, zonder er iets bij te winnen. John zat evenwel niet altijd bij het vuur. De wolven waren veel talrijker dan den vorigen winter, zij werden verlokt door de schapen binnen de palissaden en iederen nacht hoorde men aanhoudend hun gehuil. Het huilen van een wolf was voldoende om John naar zijn buks te doen grijpen en het huis te doen verlaten; hij kon dan uren in de sneeuw blijven, totdat er een beest binnen schot kwam, en hij had er reeds verscheidene gedood, toen er iets gebeurde, wat groote ongerustheid verwekte.

John was op zekeren avond als gewoonlijk buiten om op wolven te loeren. Het was een heldere starrenhemel, doch de maan scheen niet, toen hij een van die beesten, dicht bij de deur, in de palissadeering om het huis, als het ware op zijn buik langs den grond zag kruipen. Dit wekte zijn verbazing, omdat die dieren in den regel om de palissaden rondom de schaapskooi of wel dicht bij de varkenskotten, die juist aan de tegenovergestelde zijde van de deur waren, rondslopen. John legde zijn buks aan en vuurde, waarop de wolf, tot zijn verwondering, op zijn ach-

terste pooten overeind scheen te springen; toen weer neerviel en wegrolde. De sleutel van de deur werd altijd binnenshuis bewaard en John besloot naar binnen te gaan om dien te halen, om zich te kunnen overtuigen of hij het beest gedood had of niet. Toen hij binnenkwam, zeide Malachi: »hebt gij hem doodgeschoten, mijn jongen?""

»Dat weet ik niet," zei John, »ik kom den sleutel halen."

»Ik heb niet gaarne dat de poort 's avonds geopend wordt John," zeide mijnheer Campbell; »waarom wacht gij niet even-als altijd tot morgenochtend, dat is vroeg genoeg."

»Ik weet niet of 't een wolf was," hernam John.

»Wat dan, jongen? vertel het mij eens," zeide Malachi.

»Wel," zeide John, die toen vertelde wat er voorgevallen was, »ik geloof dat het een Indiaan was."

»Dat zoude mij niets verwonderen," hernam Malachi; »in allen geval mag de poort van avond niet geopend worden; want was het een Indiaan, waar gij op geschoten hebt, dan zijn er meer dan een; wij zullen alles gesloten houden, en morgenochtend gaan zien wat het geweest is."

Mevrouw Campbell en de meisjes werden door deze gebeurtenis zeer verontrust, en konden slechts met moeite bewogen worden om zich ter rust te begeven.

»Wij zullen," zeide Malachi, zoodra mevrouw Campbell en de beide meisjes de kamer verlaten hadden, »in allen geval van nacht de wacht houden. Ik twijfel er niet aan of de knaap heeft gelijk. Het is de Nijdige Slang met zijn bende, die hier rondzwerft, doch als de knaap, waaraan ik niet twijfel, den Indiaan geraakt heeft, dan trekken ze af; het is echter goed, dat wij op onze hoede blijven. Martin kan hier de wacht houden, terwijl ik het in de schaapskooi doe."

Wij hebben vroeger reeds gezegd, dat de hut van Malachi en Martin met zijn vrouw, binnen de omheining van de schaapskooi gebouwd was, en dat er een gang die ook omheind was, tusschen het huis en de schaapskooi bestond.

»Ik zal hier de wacht wel houden," zeide Alfred, »laat Martin en zijn vrouw maar met u naar huis gaan."

»Ik zal met u waken," zei John.

»Nu dat is misschien nog wel zoo goed," zeide Malachi; »twee buksen zijn beter dan een, en mocht er bijstand noodig wezen, dan is er iemand om dien te halen."

»Maar wat denkt gij, Malachi," zeide mijnheer Campbell, »dat zij zouden doen; zij kunnen de palissaden niet overklimmen."

»Niet gemakkelijk, mijnheer, en ik geloof ook niet, dat zij dat zouden willen beproeven, tenzij zij een sterke macht uitmaken en ik weet zeker dat dit het geval niet is; neen, mijnheer, eer-

der zouden ze beproeven om het huis in brand te steken als zij konden, dat gaat echter zoo gemakkelijk niet; een ding is evenwel zeker, dat de Slang zijn uiterste best zal doen, om wat hij in uw magazijn gezien heeft in bezit te krijgen."

»Daar twijfel ik niet aan," zeide Alfred, »doch hij zal merken dat dat zoo gemakkelijk niet gaat."

»Zij zijn op verkenning uit geweest, mijnheer, dat is de zaak, en het zal goed doen als John een hunner een blauwe boon te slikken heeft gegeven; want zij kunnen er uit merken dat wij op onze hoede zijn en ze zullen zich nog wel eens bedenken eer zij zich weer in de nabijheid van het huis wagen."

Nadat het gesprek nog eenige minuten geduurd had, gingen mijnheer Campbell, Henri en Percival ter ruste, terwijl de anderen achterbleven om te waken. Alfred vergezelde Malachi en de zijnen naar huis om te zien of bij de schaapskooi alles in orde was en ging daarna weder terug.

Het gehuil der wolven uitgezonderd, waaraan zij reeds gewoon geworden waren, ging die nacht verder zonder stoornis voorbij.

Den volgenden morgen met het krieken van den dag kwamen Malachi en Martin naar het huis en openden, vergezeld van John en Alfred, de deur in de palissaden, om de plaats waar John gevuurd had te onderzoeken.

»Ja, mijnheer," zeide Malachi, »er valt niet aan te twijfelen, dat het een Indiaan was; hier zijn de sporen die hij bij het kruipen op de sneeuw met zijn knieën gemaakt heeft, en John heeft hem geraakt, want hier is bloed. Laat ons het spoor volgen. Kijk, mijnheer, hij is goed geraakt, daar komt hier dezen weg langs nog meer bloed. Ha!" voer Malachi voort, terwijl hij een hoop sneeuw voorbijging; »hier is de wolvenhuid, waar hij in gewikkeld was; dan is hij dood of ten minste bijna en hebben ze hem weggedragen, want als hij zijn zinnen bij elkander had gehad, zoude hij nooit zijn huid in den steek gelaten hebben."

»Ja," merkte Martin aan, »zijn wond is doodelijk, dat is zeker."

Zij vervolgden het spoor, tot zoolang dat zij aan het bosch kwamen, en keerden toen, door de teekenen in de sneeuw overtuigd, dat de gekwetste man weggevoerd was, naar huis terug, waar zij de overige familie reeds gekleed en in de keuken vonden. Alfred toonde hun de huid van den wolf en verhaalde hun wat zij ontdekt hadden.

»Het bedroeft mij dat er bloed vergoten is," merkte mevrouw Campbell aan; »ik wenschte wel dat het niet gebeurd ware. Ik heb gehoord dat de Indianen zoo iets nooit vergeten."

»Ja, mevrouw, zij zijn zeker zeer wraakgierig, doch zij houden er ook niet van om te veel te wagen. Dit is een les voor hen geweest. Ik wenschte alleen maar, dat de Nijdige Slang zelf het kind van de rekening ware geworden, want dan zouden wij niet langer last van hen hebben."

»Misschien is hij het wel," zeide Alfred.

»Neen, mijnheer, dat is niet waarschijnlijk; het is een van zijne jongere manschappen, ik ken de gewoonten der Indianen te goed."

Het duurde eenigen tijd voordat mevrouw Campbell en hare nichtjes de onrust, door dit voorval te weeg gebracht, te boven waren; ook mijnheer Campbell dacht er veel over, en gaf van tijd tot tijd blijken van vrees. De jachtpartijen hadden evenals vroeger plaats, doch de thuisblijvenden waren nu angstig, totdat de jagers van de jacht weer terugkeerden. Door den tijd, en ook doordien zij niets meer van de Indianen hoorden, wakkerde hun moed langzamerhand weer aan, en voor de winter voorbij was, dachten zij er weinig meer over. En inderdaad had Malachi van een anderen troep Indianen, die hij toevallig bij een klein meer ontmoette, waar zij op bevers joegen, vernomen, dat de Nijdige Slang niet in die streken was, maar bij het begin van het jaar met zijn bende westwaarts was getrokken. Daardoor hadden zij de voldoening, dat de vijand dadelijk na zijn poging om de gebouwen te verkennen, was vertrokken.

De jachtpartijen hadden derhalve, zooals wij reeds zeiden, steeds plaats; en het was ook noodig om genoegzamen voorraad voor zooveel monden te verschaffen. Percival, die sedert hun verblijf in Canada zeer gegroeid was, verlangde zeer om ook mede te mogen gaan, iets wat hem den vorigen winter nooit was toegestaan. Dit was ook natuurlijk. Hij zag zijn jongeren broeder dagelijks mede uitgaan en zelden platzak terugkeeren, ja, John was na Malachi de beste schutter van allen. Het was daarom zeer verdrietig voor Percival, dat hij altijd thuis moest blijven om het huiswerk te doen, zooals het mesten der varkens, het slijpen van messen en ander dienstbodenwerk, terwijl zijn jongere broeder mannenwerk verrichtte. Tegen Percivals aanhoudend vragen had mevrouw altijd bezwaren; zij konden hem niet missen, of hij was niet gewoon op sneeuwschoenen te loopen. Mijnheer Campbell bemerkte dat Percival ontevreden en ongelukkig werd, en Alfred trok zijn partij en werd zijn voorspraak. Alfred merkte zeer terecht aan, dat de Aardbezie wel van tijd tot tijd het werk van Percival kon verrichten, en dat hij als men het kon vermijden, niet altijd, zooals dat thans het geval was, in huis moest gehouden worden, en toen nu mijnheer Campbell

het met Alfred eens was, gaf mevrouw Campbell, hoewel zeer schoorvoetende hare toestemming, dat ook hij van tijd tot tijd mede uit zoude gaan.

»Waarom hebt gij er toch zooveel tegen, tante?" zeide Marie, »dat Percival met de jagers uitgaat. Het moet voor hem zeer vervelend wezen, om altijd thuis gehouden te worden."

»Ik gevoel de juistheid van 't geen gij zegt, lieve Marie," zeide mevrouw Campbell, »en ik verzeker u, dat het niet is uit eigenbelang of omdat wij dan meer te doen hebben, dat ik verlang dat hij bij ons thuis blijft; doch ik heb een instinctmatige vrees, die ik niet van mij af kan zetten, dat hem een ongeluk zal treffen en tegen moederlijke bezorgdheid valt niet te redeneeren."

»Gij waart even angstig, lieve tante," viel Emma in, »toen John het eerst uitging; gij verkeerdet voortdurend in ongerustheid over hem, doch nu zijt gij geheel op uw gemak."

»Zeer waar," zeide mevrouw Campbell; »het is misschien een zwakheid van mij, die ik moet trachten te overwinnen, doch wij zijn allen aan zulke gevoelens onderhevig. God geve dat er geen gegronde reden voor mijn angst en dat mijn tegenzin niets dan zwakheid en dwaasheid zij. Doch ik bemerk, dat de arme jongen lang gekwijnd heeft, omdat hij thuis moest blijven; want niets is verdrietiger voor een moedigen en levendigen knaap als hij. Ik heb daarom mijn toestemming gegeven, wijl ik geloof dat het mijn plicht is, doch dat gevoel blijft mij bij; laat ons er maar niet meer over spreken, lieve meisjes, want het onderwerp doet mij pijnlijk aan."

»Lieve tante, heb ik u niet hooren zeggen, dat gij met de Aardbezie over den godsdienst wildet spreken, om te beproeven of gij haar niet kunt bewegen om een christin te worden? Ik heb opgemerkt dat zij onder het gebed altijd zeer ernstig is, terwijl zij, nu zij Engelsch verstaat, zeer oplettend schijnt te luisteren, naar wat er gesproken wordt."

»Ja, lieve Emma, het is mijn plan om dat spoedig te doen, doch ik houd er niet van, om te overhaastig te werk te gaan. Een bloote toetreding tot de gewoonten van onzen godsdienst zoude weinig waarde bezitten en ik ben bang, dat velen van onze goede zendelingen dit punt, in hun verlangen om de menschen te bekeeren, niet genoeg ter harte nemen. Godsdienst moet op overtuiging gegrond wezen en in het hart zetelen; het hart moet veranderd worden; het inachtnemen van bloot uitwendige vormen zegt niets."

»Welke is de godsdienst der Indianen, lieve tante?" vroeg Marie.

»Een godsdienst die de bekeering al zeer moeielijk maakt. Hij komt in vele opzichten de waarheid zoo nabij, dat de Indi-

anen niet gemakkelijk het noodzakelijke van een verandering begrijpen. Zij gelooven in één God, de bron van alle goed, zij gelooven aan een toekomstige belooning en straf. Gij bemerkt dat zij denzelfden grondslag hebben als wij, hoewel zij Christus niet kennen; en doordien zij een zeer onvoldoend denkbeeld van plicht hebben, bezitten zij een zeer onvolkomen bewustzijn van hunne menigvuldige zonden en tekortkomingen jegens God, waardoor zij ook geen denkbeeld hebben van de noodzakelijkheid der verzoening met het Opperwezen. Nu is het misschien gemakkelijker menschen die geheel dwalen te bekeeren, zooals zij die afgoden en valsche goden aanbidden, dan diegenen, welke zoo nabij de waarheid zijn. Doch ik heb menig uur nagedacht over den besten weg, dien ik in dezen moet volgen en ben van plan om binnen kort met haar over dit onderwerp te spreken. Ik heb het uitgesteld omdat ik het volstrekt noodig acht, dat zij volkomen begrijpt wat ik zeg, alvorens ik tracht haar van geloof te doen veranderen. Nu is de Indiaansche taal, hoewel geheel voldoende voor de behoefte der Indianen, zeer arm en heeft niet denzelfden rijkdom van woorden als de onze, omdat zij geen behoefte aan woorden hebben, om, zooals wij ze noemen, afgetrokken denkbeelden uit te drukken. Daarom is het niet mogelijk, om iemand die onze taal niet goed begrijpt, de geheimenissen van onzen heiligen godsdienst aan het verstand te brengen. Ik geloof evenwel dat de Aardbezie thans genoeg begrip begint te krijgen, om een eerste poging te wagen. Ik zeg een eerste poging, omdat ik er niet aan denk om in een week of een maand, ja zelfs in zes maanden iemand te bekeeren. Al wat ik kan, is mijn best te doen, en dan op God te vertrouwen die haar geest ter Zijner tijd zal verlichten om Zijn waarheid te ontvangen."

Den volgenden dag gingen de jagers uit en mocht Percival tot zijn groote vreugde medegaan. Daar zij een langen weg te gaan hadden, want zij hadden een ver gelegen jachtterrein uitgekozen, gingen ze vroeg in den morgen, voor de dag aanbrak op reis, terwijl mijnheer Campbell hen dringend had verzocht dat zij niet laat naar huis terug zouden keeren.

HOOFDSTUK XXX.

Het gezelschap had verscheidene mijlen afgelegd voor zij de plaats naderden, waar Malachi dacht een reebok te ontmoeten, wat het voornaamste wild was dat zij zochten. Tegen tien

uur kwamen zij op de plaats, die zij voor hun jacht hadden uitgekozen. Het was een open gedeelte van het bosch, waar de sneeuw in groote hoopen lag, doch hier en daar op de heuvels het gras bloot was, en de herten door met de pooten te krabben, eenig voedsel konden vinden. Zij waren allen nog al wel bij elkander gebleven, toen zij daar aankwamen. Percival en Henri waren ongeveer een kwart mijl achter, want Percival was niet gewoon aan de sneeuwschoenen en kon er niet zoo goed op voort als de anderen. Malachi en de overigen, die bij hem warén, hielden halt, opdat Henri en Percival hen in konden halen, en nadat zij wat gerust hadden zeide Malachi:

»Nu, Percival, daar is een mooie kudde herten, doch daar gij niets van de jacht kent, en ons allen zoudt kunnen te leur stellen, moet gij luisteren naar hetgeen ik u zeggen zal. De beesten hebben niet alleen een scherp gezicht en gehoor, maar een nog scherperen reuk; zij ruiken een mensch, als zij onder den wind staan, op een mijl afstands; daarom begrijpt gij, dat wij niet behoeven te beproeven om hen dicht te naderen, als wij het niet zonder gehoord en gezien te worden, tegen den wind in doen. Nu komt de wind uit het oosten, en daar wij in het zuiden staan, moeten wij door de bosschen heen westwaarts gaan voor wij ons op de vlakte begeven; en dan moet gij even zoo doen als wij, jonge heer Percival, en achter ons gaan om onze bewegingen te volgen. Als wij aan een heuvel komen, moogt gij daar niet hard tegen oploopen, of dien zelfs opgaan, omdat gij dan gezien zoudt kunnen worden; de herten zouden aan de andere zijde twintig ellen van u af kunnen zijn; gij moet u integendeel verschuilen, zooals gij dat ons 'zult zien doen, en als wij ze gevonden zullen hebben, dan zal ik u een plaats aanwijzen, van waar gij even goed als wij uw schot zult hebben. Begrijpt gij mij?"

»Ja wel, en ik zal achterblijven en doen zooals gij mij zegt."

»Heel goed, wij gaan nu in het dichte bosch terug, totdat wij onder den wind zijn, en dan zullen wij eens zien of er een jager van u groeien kan."

Allen deden zooals Malachi aangaf, en langer dan een uur liepen ze door het bosch, tusschen de zwaarste boomen, opdat de dieren hen niet zouden merken. Eindelijk bereikten zij de door Malachi gewenschte plaats, waarop zij hun koers meer oostelijk richtten naar de open vlakte, alwaar men de herten hoopte te vinden.

Zoodra zij de vlakte bereikt hadden, gingen ze in bukkende houding voorwaarts met Malachi en Martin aan het hoofd. Waren ze in de laagte dan liepen ze allen bij elkander, doch bij het beklimmen van een heuvel, sloop of Malachi of Martin het

eerst naar boven en zag eerst over den top, waarna hij een teeken gaf dat de anderen konden volgen. Dit ging onophoudelijk zoo voort, over een uitgestrektheid van drie à vier mijlen, toen Martin, die wederom zijn hoofd boven den top van een heuvel had gestoken, een teeken gaf aan de zich beneden bevindenden, dat de herten in het gezicht waren. Nadat hij hen een paar minuten bespied had, kwam hij naar beneden en deelde hun mede, dat er honderd ellen recht voor hen uit, op een anderen heuvel twaalf à dertien herten bijeen waren, doch dat zij verontrust en angstig schenen te wezen, alsof zij een voorgevoel van het naderend gevaar hadden.

Malachi kroop toen ook naar boven, om zijn waarnemingen te maken, en kwam toen weder terug.

»Zij zijn bepaald verontrust," zeide hij; »het is net alsof er reeds jacht op gemaakt is, en dat is toch niet waarschijnlijk. Wij moeten wachten om hen wat te laten bekomen en zien te ontdekken of er reeds anderen op hen hebben gejaagd."

Zij wachtten ongeveer tien minuten, totdat de dieren meer rustig schenen en kwamen toen, door hun positie achter den heuvel te veranderen, een vijf en twintig ellen dichter bij. Malachi zeide aan ieder op welk beest zij moesten mikken, waarna allen te gelijk afdrukten. Drie van de beesten vielen, twee anderen werden gewond terwijl de overigen pijlsnel verdwenen. Allen sprongen toen op van achter den heuvel en liepen naar hun buit. Alfred had op een mooien bok geschoten die van de overigen afgezonderd en wat verder afstond; het dier was klaarblijkelijk zwaar gewond; Alfred had het bosch, waarin het verdwenen was, goed in zijn hoofd; doch het ander hert, dat ook geraakt was, was duidelijk maar licht gewond en er bestond weinig kans dat zij het zouden krijgen, daar het met de overigen voortstoof. Zij liepen allen naar de plaats waar de doode dieren lagen en zoodra hunne buksen weder geladen waren volgden Alfred en Martin het spoor van het zwaar gewonde hert. Geleid door het spoor van het dier waren zij een vijftig ellen het bosch ingedrongen, toen zij op eens verschrikt terugsprongen op het luid gehuil van het een of ander beest. Alfred, die aan het hoofd was, bemerkte dat een panter het hert in beslag genomen had. Hij legde zijn buks aan en vuurde; de panter, hoewel zwaar gewond, sprong dadelijk op hem toe en greep hem bij den schouder. Alfred was op het punt om onder het gewicht van het dier en van pijn te bezwijken, toen Martin hem ter hulpe snelde en het beest een kogel door den kop joeg, waarop het dood nederviel.

»Zijt gij erg gekwetst, mijnheer?" vroeg Martin.

»Neen," zeide Alfred, »althans ik geloof het niet, doch mijn schouder is erg verscheurd en ik bloed vreeselijk."

Ook Malachi en de overigen kwamen nu bij hen en bemerkten wat er gebeurd was. Alfred was ineengezakt en zat op den grond naast de beide doode dieren.

»Een panter!" riep Malachi uit; »kijk, ik had niet gedacht, dat wij zulk een beest zoo ver westwaarts zouden zien. Zijt gij gewond, mijnheer Alfred?"

»Ja, een weinig," zeide Alfred flauw.

Zonder een woord te spreken ontdeden Malachi en Martin, Alfred van zijn jachtbuis en ontdekten toen dat de panter hem met zijn tanden een erge wond in den schouder had toegebracht, en dat zijn zijde door de klauwen van het beest was opengereten.

»John, loop dadelijk om wat water, gij zult daar in de laagte zeker wel wat vinden," zeide Malachi.

John en Percival vlogen voort om water, terwijl Malachi, Martin en Henri, Alfreds hemd stuk scheurden en de wond verbonden, om daardoor zooveel mogelijk het bloeden te stelpen. Zoodra dit gedaan was en hij eens gedronken had van het water, dat John in zijn hoed gehaald had, voelde Alfred zich wat beter.

»Ik zal nog een oogenblik blijven rusten," zeide hij, »en dan moeten wij zoo spoedig wij kunnen naar huis. Martin, zie gij naar het wild, en zoodra gij klaar zijt zal ik opstaan. Wat was dat een vreeselijk zwaar beest; ik zou hem geen minuut langer weerstand hebben kunnen bieden, en ik had geen jachtmes."

»Het is een verschrikkelijk beest, mijnheer," zeide Malachi. »Ik weet niet dat ik ooit grooter zag; men heeft er meer dan genoeg aan, mijnheer, en moet ze nooit alleen aanvallen, want zij zijn moeielijk te dooden."

»Waar heeft mijn kogel hem geraakt?" vroeg Alfred.

»Hier, mijnheer, onder den schouder, een goed schot. De kogel moet hem vlak langs zijn hart gegaan zijn, doch tenzij men door de hersenen of door het hart schiet, maken ze altijd nog een doodelijken sprong. Dat is een leelijke wond aan uw schouder, die naar mijn berekening voor een week of vijf, zes een einde aan uw jagen maakt. Doch het is gelukkig, dat het niet nog erger is."

»Ik gevoel me nu weder geheel sterk," zeide Alfred.

»Wacht nog een minuut of tien, mijnheer; laat John en mij eerst de huid van het beest afnemen, want die moeten wij toonen, al zouden wij ook al het wild achterlaten. Mijnheer Henri, zeg aan Martin dat hij alleen de beste stukken meeneemt en op de huiden niet moet letten, want wij zullen niet veel mede kunnen nemen. Zeg hem ook dat hij zich haast, mijnheer Henri, want het is niet goed voor mijnheer Alfred om hier te blijven,

zijn arm mocht stijf worden, en wij hebben nog vele mijlen af te leggen voor wij thuis zijn."

Na verloop van tien minuten hadden Malachi en John den panter gevild, en kwam Martin met de achterbouten van twee herten, wat alles was, zeide hij, dat zij zouden kunnen dragen; daarop namen zij allen de terugreis aan.

Alfred was nog niet ver gegaan, toen hij hevige pijn kreeg; het loopen op de sneeuwschoenen vereischte zooveel beweging, dat de wonden weer open en aan het bloeden gingen; doch Malachi kwam hem te hulp, en nadat zij hem nog wat te drinken gegeven hadden, vervolgden zij de reis weder.

Eenigen tijd daarna werden de wonden stijver, en scheen Alfred meer van de pijnen te lijden; zij trokken echter zoo spoedig zij konden voort en waren tegen het vallen van den avond niet ver meer van huis. Alfred evenwel bewoog zich niet dan met zeer veel moeite; hij was zeer flauw geworden, zoo zelfs dat Martin John verzocht om het wild neder te werpen, en vooruit naar huis te snellen, om mijnheer Campbell te verzoeken, wat brandewijn of iets anders opwekkends te zenden, om Alfred wat op te wekken, die door zwakte en bloedverlies haast niet verder kon. Daar zij niet meer dan een mijl van huis waren, was John spoedig daar, en deed binnentredende zijn boodschap, in tegenwoordigheid van mevrouw Campbell en hare nichten, die op het hooren daarvan zeer bedroefd werden.

Mijnheer Campbell ging naar zijn kamer om den brandewijn te krijgen, en zoodra hij dien bracht, greep Emma haar hoed en zeide dat zij John wilde vergezellen.

Mijnheer en mevrouw Campbell hadden, indien ze 't ook wilden, geen tijd om daar iets tegen in te brengen, want Emma was in een oogwenk de deur uit, gevolgd door John. Doch Emma had geheel vergeten, dat zij geen sneeuwschoenen aan had, en was voor zij den halven afstand had afgelegd, zoo moei alsof zij mijlen geloopen had, en ieder minuut, die zij verder kwam, zonk zij dieper in de sneeuw. Eindelijk bereikten zij het gezelschap: Alfred lag bewusteloos op de sneeuw, terwijl de overigen bezig waren, om een draagbaar van takken te maken om hem naar huis te kunnen dragen.

Alfred kwam door een weinig brandewijn, dien men hem in den mond goot, weer bij; en hij opende zijn oogen, terwijl Emma zich over hem boog.

»Beste Emma, hoe lief van u," zeide hij, terwijl hij trachtte overeind te rijzen.

»Beweeg u niet, Alfred, zij zullen de draagbaar spoedig gereed hebben, dan wordt gij naar huis gedragen. Het is niet ver meer."

»Ik gevoel mij nu weer sterk, Emma," zeide Alfred. »Doch gij moet hier in de koude niet blijven. Zie, het sneeuwt weder."

»Ik moet nu blijven tot men gereed is om u te dragen, Alfred, want ik durf niet alleen terug te gaan."

De draagbaar was nu gereed, Alfred werd er op gelegd, en Malachi, Martin en John namen haar op.

»Waar is Percival?" zeide Emma.

»Hij is een klein eind achter," hernam John. »De sneeuwschoenen knelden hem, hij kon zoo hard niet loopen. Hij zal in een minuut hier wezen."

Zij droegen Alfred naar huis, waar mijnheer en mevrouw Campbell in den grootsten angst aan de deur stonden te wachten; de arme Emma was, toen zij thuis kwamen, dood vermoeid en ging naar haar eigen kamer.

Alfred werd te bed gelegd, waarna zijn vader zijne wonden onderzocht, die hij, omdat het vleesch zoo verscheurd was, zeer gevaarlijk achtte. Mijnheer Campbell verbond hem en daarna lieten ze Alfred rusten, waaraan hij zoo groote behoefte had.

De toestand van Alfred hield hen allen zoo bezig, dat er in het eerst niets gedaan en aan niemand gedacht werd. Ook Emma was spoedig na haar thuiskomst, zeer ongesteld geworden en vereischte de zorgen van mevrouw Campbell en Marie. Het was niet voor het oogenblik dat zij aan tafel zouden gaan om het avondeten te gebruiken, dat mijnheer Campbell zeide: »Maar waar is Percival?"

»Percival! is die niet hier?" vroegen allen die op de jacht geweest waren, angstig.

»Percival niet hier!" riep mevrouw Campbell uit, terwijl zij opsprong. »Waar — waar is mijn kind?"

»Hij was vlak achter ons," zeide John; »hij ging even zitten om de sneeuwschoenen te verbinden: de banden knelden hem."

Malachi en Martin liepen ontsteld de deur uit; zij beseften het gevaar, want de sneeuw viel nu in zulke dichte vlokken, dat zij met geen mogelijkheid twee schreden van zich af konden zien of ergens hunne schreden heen richten.

»De knaap is zeker verloren," zeide Malachi tegen Martin; »als hij achter is gebleven, totdat het zoo ging sneeuwen, zal hij nooit den weg vinden, maar blijven dwalen totdat hij omkomt."

»Ja," zeide Martin, »hij heeft zeker maar weinig kans; ik zoude mijn rechterarm hebben willen geven, als dit niet gebeurd was."

»Een ongeluk komt nooit alleen," hernam Malachi; »wat kunnen wij doen. Mevrouw Campbell zal wanhopend wezen, want zij bemint dien knaap grenzenloos."

»Het helpt ons niet of wij al uitgaan," merkte Martin aan; »wij zouden hem nooit vinden, en zelven maar verdwalen, doch wij moesten toch liever maar weer naar binnen gaan en zeggen dat wij ons best zullen doen. Wij kunnen in elk geval tot aan den rand van het bosch gaan en om de minuut roepen; als de knaap nog op de been is, zal het hem den weg tot ons wijzen."

»Ja," hernam Malachi, »wij kunnen tevens een flambouw aansteken, dat kan soms goed zijn. Kom, laat ons dan naar binnen gaan en hun zeggen, dat wij uitgaan om den knaap te zoeken; zoolang mevrouw denkt dat wij hem zoeken, zal zij niet alle hoop verliezen, en de hoop zal haar staande houden, totdat zij beter op haar verlies is voorbereid."

Er was veel gezond verstand en kennis van het menschelijk hart, in deze opmerking van Malachi, die, hoewel vast verzekerd dat al het zoeken vruchteloos zou wezen, er toch niet toe kon komen, om al de hoop van een angstige moeder in eens te vernietigen.

Zij gingen naar binnen, waar zij mevrouw Campbell vonden die bitter schreide, en door haar echtgenoot en Marie ondersteund werd. Zij gaven te kennen, dat zij naar den knaap zouden gaan zoeken, en als zij hem vonden thuis zouden brengen: en nadat zij drie à vier flambouwen genomen hadden, waarvan er een werd aangestoken, gingen zij op weg naar den zoom van het bosch, waar zij met het licht twee uren bleven en bij tusschenpoozen hard schreeuwden; het begon echter nu zoo hard te sneeuwen, en de koude was zoo hevig door den sterken noordenwind, dat zij het niet langer uit konden houden. Zij keerden echter niet naar huis terug, doch begaven zich naar hun eigen hut, om zich te herstellen, en bleven aldaar tot aan het aanbreken van den dag.

Toen gingen ze weer uit; de sneeuwstorm had opgehouden en het was een heldere, mooie morgen; zij gingen den weg terug langs welken zij thuis gekomen waren, het bosch drie of vier mijlen in, doch de gevallen sneeuw had alle sporen, die zij den vorigen dag gemaakt hadden, geheel bedekt en lag op sommige plaatsen verscheidene voeten hoog. Zij gingen door tot de plaats, waar John, die de plek naauwkeurig had beschreven, Percival het laatst had gezien; zij zagen overal en liepen in ronde kringen heen en weder in de hoop, dat ze de tromp van Percivals buks boven de sneeuw uit zouden zien steken, doch er was niets te bespeuren, en nadat zij vier à vijf uren gezocht hadden, keerden zij naar huis terug. Zij vonden mijnheer Campbell en Henri in de keuken, want mevrouw Campbell verkeerde in zulk een spanning door angst en droefheid, dat Marie haar in haar kamer

moest oppassen. Mijnheer Campbell zag aan hun voorkomen reeds dat zij geen gunstige tijding brachten.

Malachi schudde treurig zijn hoofd en ging zitten.

»Denkt gij dat mijn arme jongen verloren is, Malachi?" zeide mijnheer Campbell.

»Ik vrees ja, mijnheer; hij moet zijn gaan zitten en, door de koude overweldigd, zijn ingeslapen. Hij is onder de sneeuw begraven en zal niet, voor den dag der opstanding, ontwaken."

Mijnheer Campbell bedekte zijn gelaat met beide handen en riep na eenigen tijd uit: »zijn arme moeder!"

Na eenige minuten stond hij op en ging naar de kamer van mevrouw Campbell.

»Wat is er van mijn kind, mijn lieven besten Percival?" riep mevrouw Campbell uit.

»De Heer heeft gegeven, en de Heer heeft genomen," hernam mijnheer Campbell; »uw kind is gelukkig."

Mevrouw Campbell schreide bitter, en werd, nadat zij zoo haar boezem had lucht gegeven, kalmer en gelatener; haar innig vroom gemoed zocht en vond troost bij den God van alle vertroosting.

HOOFDSTUK XXXI.

Zoo werd dan in een enkelen dag het huisgezin van den heer Campbell, den vorigen dag nog zoo vroolijk en opgeruimd, in den diepsten rouw gedompeld. En Malachi had wel waarheid gesproken dat een ongeluk zelden alleen komt, want nu kwam er een nieuwe reden tot angst. Door zich zoo onvoorzichtig aan de vinnig koude avondlucht bloot te stellen, terwijl bovendien hare voeten doornat geworden waren, had Emma een hevige koude gevat, waaruit een koorts ontstond, die met elken dag een meer onrustbarend aanzien verkreeg. Zoo werden mijnheer en mevrouw Campbell, die reeds een kind hadden verloren, nu nog met het verlies van twee anderen bedreigd; want als zoodanig beschouwden zij hunne nichten, en Alfred verkeerde in een zorgelijken toestand. De wonden hadden zulk een kwaadaardig aanzien verkregen dat mijnheer Campbell bevreesd was voor koudvuur.

Deze opeenhooping van droefheid had toch een heilzame uitwerking bij hen. Het gevaar van ook Emma en Alfred te zullen verliezen, hield hunne gemoederen en aandacht zoo bezig, dat zij geen tijd hadden om het verlies van Percival te betreuren. Zelfs mevrouw Campbell vond in hare gebeden kracht

om te berusten in den wil van God, dat Hij hun kind had weggenomen, als het Hem maar mocht behagen de beide andere zieken te sparen. Het waren lange en bange uren, ja dagen en weken die daar voorbijgingen, voor men beide zieken als herstellende kon beschouwen; doch de gebeden der moeder werden verhoord, en tegen het einde van den winter viel er aan hun herstel niet langer te twijfelen.

Het was voor hen allen een droevige winter geweest, doch de vreugde dat zij Emma weder hare bezigheden zagen hervatten en dat Alfred door kussens ondersteund weer in de huiskamer kon vervoerd worden stemde hunne harten blijder. De vreugde en opgeruimdheid van vroeger heerschte er wel is waar niet, doch er was een dankbare onderwerping aan God, die zoo zij hen al niet vroolijk maakte, dan toch iedere klacht of gemor voorkwam. Mijnheer en mevrouw Campbell, dankbaar voor de goedheid dat Alfred en Emma voor hen gespaard waren gebleven, troostten zich met betrekking tot Percival door de gedachte dat hij zoo jong gestorven was, dat hij niet door de wereld bedorven had kunnen worden, dat het sterven hem gewin was en dat hun geliefd kind door Gods genade een inwoner van het koninkrijk der Hemelen was geworden. De familie werd langzamerhand weer opgeruimd en gelukkig; Emma's vroolijke lach verlevendigde hen weer; Alfred werd gezond en opgewekt als vroeger, en mevrouw Campbell kon den naam van Percival weer hooren noemen en mede uitweiden in den lof van het beminnelijk kind.

Het werd nu lente, de sneeuw verdween langzamerhand, en het ijs werd door den stroom weggevoerd, waardoor het heldere blauwe meer weer openkwam; het vee werd in de prairie gejaagd en alle mannen maakten toebereidselen tot het zaaien. Zoodra de sneeuw verdwenen was, waren Malachi, Martin en Alfred, zonder er een woord van tegen mevrouw Campbell te spreken, het bosch ingegaan, en hadden, doch zonder gevolg, overal gezocht naar het lijk van den armen Percival, zoodat zij begrepen dat hij naar de eene of andere plaats, die zij niet konden ontdekken, was afgedwaald en aldaar gestorven, of wel dat de wolven zijn lichaam van onder de sneeuw hadden opgegraven en verscheurd. Nergens kon er een spoor van hem ontdekt worden; zoodat het onderzoek na eenige dagen gestaakt werd.

De terugkeer van de lente had bovendien een goede uitwerking op de gemoederen van de familie; want met haar kwam er zooveel werk, dat zij geen oogenblik vrijen tijd hadden. Zij hadden nu zooveel land om te bebouwen, dat zij nauwelijks den tijd konden vinden om de voorbereidende werkzaamheden af te krijgen, en het was gelukkig dat Alfred zoover hersteld was dat

hij deel kon nemen aan den arbeid. Malachi, John en zelfs mijnheer Campbell hielpen mede, zoodat eindelijk de taak was afgedaan.

Daarop kregen zij bericht van het fort en brieven van Quebec, Montreal en uit Engeland. Uit Quebec was er geen van eenig gewicht, doch een uit Montreal verwittigde den heer Campbell dat de ingenieur, overeenkomstig het contract, in den loop van de maand zoude komen om de machines te brengen en dat de watermolen zoo spoedig mogelijk opgericht zou worden. Een brief uit Engeland deed hen ook veel pleizier; hij was van kapitein Sinclair aan Alfred. Sinclair gaf hem kennis dat hij alle zaken met zijn voogd geregeld had, dat hij zich spoedig weer bij zijn regiment zou vervoegen en met het eerste schip Engeland zou verlaten, om vroeg in de lente weer op het fort aan te komen. Hij schreef hem hoe blijde hij was in het vooruitzicht zijner terugkomst en verzocht hem om aan Emma te zeggen, dat haar voorspelling dat hij een Engelsche vrouw zou vinden niet was uitgekomen, maar dat hij evenals hij was heengegaan, ook zonder gebroken hart, terugkwam. Zeer korten tijd daarna ontvingen zij een bezoek van den kolonel en eenige andere officieren van de bezetting. De kolonel bood den heer Campbell eenige soldaten aan om bij den opbouw van den molen te helpen, welk aanbod dankbaar werd aangenomen.

»Wij waren den vorigen herfst, gedurende dien boschbrand zeer ongerust over u, mijnheer Campbell," zeide de kolonel; »ik bemerk evenwel, dat hij u zeer voordeelig is geweest. Gij hebt nu een groote uitgestrektheid land bezaaid, en als gij er toe in staat waart geweest, zoudt gij nog meer bebouwd kunnen hebben, daar ik merk dat al het land ten noordwesten, door het vuur is kaal gebrand."

»Ja," hernam mijnheer Campbell; »doch mijn grond strekt zich zooals gij weet, langs den stroom uit, en wij hebben het land zoover bezaaid, als mijn eigendom reikt."

»Dan zoude ik u raden om naar Quebec te schrijven om nog een stuk grond aan weerszijden van den stroom grenzende en even groot als 't geen gij nu hebt."

»Ja, maar al doe ik dat ook, dan ben ik toch niet in staat om dat land te bewerken."

»Neen, met uw tegenwoordige getalsterkte stem ik u dat toe, doch er zijn vele landverhuizers, die blijde zouden wezen, als zij werk kregen, en die zich hier op voordeelige voorwaarden zouden willen neerzetten."

»De kosten zouden nog al groot wezen," zeide mijnheer Campbell.

»Dat zouden ze ook, doch de opbrengst zoude u schadeloos

stellen. De troepen op het fort zouden al het meel van u verbruiken, al hadt gij nog zooveel."

»Voor het oogenblik ben ik niet geneigd om meer te speculeeren," hernam mijnheer Campbell, »doch ik zal zien hoe of dit jaar uitvalt, en als ik merk dat ik gelukkig ben, dan zal ik een besluit nemen."

»Natuurlijk, gij moet met voorzichtigheid te werk gaan. Gij kunt aan uw agent te Quebec schrijven, om de voorwaarden te hooren waarop gij menschen zoudt kunnen krijgen. Doch er is nog een andere weg, namelijk: gij geeft ieder een gedeelte land te bebouwen en ook het zaaikoorn en ontvangt dan van hen een zeker deel van den oogst als huur; dat is zeer sekuur en uw land wordt er langzamerhand door ontgonnen; terwijl gij tevens het voordeel hebt van buren om u heen te hebben. Gij zoudt een van uwe zonen naar Montreal kunnen zenden om dat alles te regelen."

»Ik zal bepaald aan mijn agent schrijven om inlichtingen, ontvang intusschen mijn hartelijken dank voor uw wenk. Ik heb des noods nog altijd eenige honderd ponden bij de bank beschikbaar."

Drie weken ongeveer na dit gesprek kwam de ingenieur en de schuiten met de machinerieën voor den koren- en den houtmolen, en de kleine kolonie kreeg door het gewoel der van het fort gezonden soldaten een levendig aanzien. De ingenieur was een zeer aangenaam, verstandig en jong Engelschman, die zijn beroep in Canada begonnen was en als een der bekwaamste van het geheele land beschouwd werd. De plaats voor den molen was spoedig gekozen en wederom weergalmden de bijlslagen door het bosch, toen onder zijn leiding de boomen geveld en behouwen werden. Alfred was voortdurend bij den ingenieur, om toezicht te houden op het werk der mannen en werd spoedig zeer intiem met hem; ja, die mijnheer was weldra op zulk een voet met de familie, dat hij er bijna als een lid van beschouwd kon worden, want hij was zeer onderhoudend, deed zich goed voor en had klaarblijkelijk een goede opvoeding ontvangen. Mijnheer Campbell ontdekte dat mijnheer Emmerson, zoo was zijn naam, hem alle bijzondere inlichtingen geven kon omtrent de pas aangekomen landverhuizers, daar hij gedurig het land doorreisde en alzoo met hen in aanraking kwam.

»Gij zijt zeer gelukkig in uw aankoop," sprak hij tot mijnheer Campbell, »het land is uitmuntend, terwijl het verval van water in den stroom zeer geschikt voor molens is; bovendien is de ligging van uwe hoeve aan het meer zeer gewenscht voor afen aanvoer. Over vijftig jaren zal dit eigendom een groote som geld waard wezen."

»Ik zoude bijzonder gaarne willen, dat eenige landverhuizers zich hier nederzetteden," merkte mijnheer Campbell aan. »Het zoude onze veiligheid en ons gemak verhoogen, terwijl ik geen handen genoeg bezit om het land, dat door den brand in den verloopen herfst gerooid is, te ontginnen. Indien het niet binnen korten tijd bebouwd wordt, wordt het alles weder bosch."

»Thans is er niets dan frambozen, en zeer lekkere ook, niet waar, mijnheer Emmerson?" zeide Emma.

»Ja, jufvrouw," hernam hij, »zij zijn uitmuntend; doch gij bemerkt, dat wanneer men de boomen hier velt en den grond niet omschoffelt om te bezaaien, er dadelijk rambozenstruiken opkomen."

»Dat had ik waarlijk niet opgemerkt."

»Toch is het zoo. Na de frambozen komen er zaailingboomen en zooals mijnheer Campbell zegt groeien die tot een bosch op."

»Ik geloof niet, mijnheer Campbell, dat gij veel moeite zult hebben om landverhuizers hier te krijgen, doch wel zal het moeite kosten om hen over te halen om hier te blijven. Het doel, waarmede zij hier in het land komen, is zelf land te verkrijgen en onafhankelijk te worden. Velen onder hen hebben geen middelen om het te bekomen, en zijn tijdelijk genoodzaakt arbeiders te worden; doch zij zullen u verlaten, zoodra ze zooveel bijeen hebben, dat zij zelven iets kunnen koopen."

»Dat is zeer natuurlijk, doch ik heb er over gedacht om meer landerijen te verkrijgen dan ik nu bezit en wensch zeer om met eenige landverhuizers in schikking te treden. De kolonel zegt dat ik dit zoude kunnen doen, door hen van zaaikoorn te voorzien en een gedeelte van den oogst als huur te nemen."

»Dat zoude geen blijvend contract wezen," hernam mijnheer Emmerson. »Hoeveel land zoudt gij er nog bij willen vragen?"

»Zeshonderd morgen."

»Wel, mijnheer, ik geloof dat gij beiden uw doel zoudt treffen, indien gij de volgende voorwaarden stelt — namelijk verdeel uw land in aandeelen van honderd morgen, en laat hen de vijftig morgen, die aan uw land grenzen, ontginnen, met het recht om de overige vijftig, zoo spoedig zij kunnen, als hun eigendom te koopen. Gij bekomt daardoor bij uw eigen hoeve nog driehonderd morgen best land en hebt buren om u gevestigd, ook nadat zij in staat zullen zijn om de overige vijftig te koopen."

»Dat houd ik voor een heel goed plan, en gaarne zoude ik er in treden."

»Welnu, mijnheer, ik zal dezen zomer gelegenheid te over hebben om dit aan landverhuizers voor te slaan, en tref ik er aan die mij toeschijnen, goede buren voor u te zullen wezen, dan zal ik u dit laten weten."

»Terwijl ik," zeide mijnheer Campbell, »met dat uitzicht aanzoek zal doen op het meerdere land, want om buren in deze eenzaamheid te bezitten, zoude ik hun het land bijna present willen geven."

»Ik vermoed," hernam mijnheer Emmerson; »dat gij ook zonder tot zulk een middel uw toevlucht te nemen, binnen weinige jaren buren genoeg zult hebben; met het oog evenwel op uw tegenwoordigen voorslag, is het beter om ze uit te zoeken, en kunt gij voorwaarden maken die iederen overlast voorkomen."

Het werk aan den molen ging vlug van de hand, en voor het hooi binnen was, was de molen gereed. Alfred was zeer nauwlettend en ging alles wat er geschiedde zorgvuldig na, evenals ook Martin, want beiden wilden weten hoe de machinerie in elkander zat. Ze was zeer eenvoudig. Mijnheer Emmerson beproefde den molen en vond dat hij goed werkte. Hij legde alles aan Alfred uit en bracht den molen aan den gang, opdat hij hem geheel behandelen kon. Daar mijnheer Emmerson geen gelegenheid kon krijgen om naar Montreal terug te keeren, voordat de molen reeds veertien dagen aan den gang was, werkten Alfred en Martin die dagen in beide molens en hadden de voldoening dat zij geen verder onderricht noodig hadden. Op verzoek van mijnheer Campbell mochten de soldaten tot den hooitijd overblijven, en zoodra het hooi binnen was werden zij betaald en keerden naar het fort terug. Kapitein Sinclair, die volgens zijn brief veel vroeger verwacht werd, kwam juist toen de soldaten vertrokken waren. Het behoeft nauwelijks gezegd te worden dat hij allerhartelijkst verwelkomd werd. Hij had hun veel te vertellen en vele geschenken voor hen medegebracht; die voor den armen kleinen Percival hield hij natuurlijk achter. Emma en Marie waren verheugd dat hij weder bij hen was en zij hunne wandelingen met hem konden hervatten. Zoo gingen er veertien dagen spoedig voorbij, toen zijn verlof ten einde liep en hij verplicht was naar het fort terug te keeren. Vooraf verzocht hij een afzonderlijk gesprek met mijnheer en mevrouw Campbell, waarin hij hen nauwkeurig met zijn toestand en vermogen bekend maakte en hun toestemming verzocht om nadere kennismaking met Marie aan te knoopen. Mijnheer en mevrouw Campbell, die zijne oplettendheden jegens haar reeds bemerkt hadden, aarzelden niet om hun ingenomenheid met zijn verzoek uit te drukken en wenschten hem een gelukkigen uitslag; waarna zij het aan hem overlieten om zijn eigen zaak te bepleiten, wat kapitein Sinclair niet naliet, nog dien zelfden avond te doen. Marie Percival was een te beminnelijk en rechtschapen meisje, om kapitein Sinclair niet in eens te weigeren of aan te nemen Daar zij zich reeds tot hem getrokken gevoeld had, ontveinsde

zij hare genegenheid niet, en kapitein Sinclair was bovenmate gelukkig met zijn succes.

»Ik heb openhartig tot u gesproken, kapitein Sinclair," zeide Marie; »ik heb niet ontkend dat ik u toegenegen ben; doch nu verzoek ik u mij te laten weten, welke uwe plannen voor de toekomst zijn."

»Precies te doen, wat gij wenscht dat ik doen zal."

»Ik heb het recht niet om u te raden, noch de begeerte om invloed op u uit te oefenen. Mijn eigen plicht is mij voorgeschreven, daar mag ik niet van afwijken."

»En waarin bestaat die?"

»Daarin, dat ik in de gegeven omstandigheden er niet aan mag denken om mijn oom en tante te verlaten. Ik ben door hen groot gebracht en opgevoed; ik heb als wees in hun voorspoed gedeeld; ik ben hun groote dankbaarheid verschuldigd en kan er niet in toestemmen om naar Engeland terug te keeren, en daar alle voorrechten te genieten waartoe uwe middelen mij in staat stellen, terwijl zij in hun tegenwoordige afgezonderde positie blijven. Later mogen de omstandigheden mijn meening veranderen, doch voor 't tegenwoordige, kan ik niet anders."

»Maar als ik nu genegen ben om hier te blijven en uw lot te deelen, zoude dat uwe bezwaren niet wegnemen?"

»Neen, waarlijk niet; waarom zoude ik toestaan dat gij u zelven benadeeldet. Gij zijt toch niet van plan om uw betrekking vaarwel te zeggen?"

»Dat plan had ik niet, maar toch ik zal niet aarzelen als ik moet kiezen tusschen u en den dienst."

»Ik vertrouw dat gij niet aarzelen zult, maar besluiten, om voor het oogenblik u geheel aan uw betrekking te wijden, kapitein Sinclair. Het is niet goed dat gij, zelfs voor een vrouw als ik," voer Marie lachende voort, »uwe vooruitzichten en kans op bevordering opgeeft, evenmin als gij er aan moogt denken om voor zoo'n bleekneusje een boschbewoner te worden."

»Maar wat moet ik dan doen, als gij, zooals gij zegt, uw oom en tante niet verlaten wilt?"

»Wachten, kapitein Sinclair; stel er u mede tevreden dat gij mijn genegenheid bezit, en wacht geduldig totdat er omstandigheden komen, die mij in staat stellen uw genegenheid te beloonen, zonder mij aan ondankbaarheid schuldig te maken jegens hen aan wie ik zooveel verplicht ben. Op die voorwaarden geef ik u mijn jawoord en ik doe dat van ganscher harte; doch gij moet uw plicht jegens u zelven vervullen, terwijl ik mij van den mijnen jegens mijn oom en tante moet kwijten."

»Ik geloof dat gij gelijk hebt, Marie," hernam kapitein Sinclair; »doch ik zie geen enkel uitzicht dat wij ooit vereenigd zul-

len worden. Ziet gij niets in het verschiet, dat mij op kan beuren?"

»Wij zijn beiden zeer jong, kapitein Sinclair," merkte Marie aan; »binnen een paar jaren zijn oom en tante misschien minder eenzaam en meer op hun gemak dan thans; na een jaar of twee kan de oorlog geëindigd wezen, en kunt gij eervol den dienst verlaten; ja, waarlijk, er zijn zooveel kansen voor ons verborgen, die zich onverwacht voor kunnen doen, dat het onmogelijk is om te zeggen, wat er gebeuren zal. En als er, nadat wij eenigen tijd geduldig gewacht hebben, geen van deze kansen heeft voorgedaan, dan is er altijd nog een in uw voordeel."

»En welke is die, Marie?"

»Dat het wachten mij zelve misschien verveelt," zeide Marie glimlachende.

»Op die kans wil ik dan in hoop leven," hernam kapitein Sinclair; »als gij mij maar beloont, zoodra gij meent, dat mijn trouwe dienst daar aanspraak op kan maken, dan wil ik even lang dienen als Jacob voor Rachel."

»Doe dat," hernam Marie, »en gij zult niet zooals hij aan het einde van uw dienst bedrogen worden, doch laat ons nu naar huis terugkeeren."

Kapitein Sinclair vertrok den daaraanvolgenden dag, volkomen vrede hebbende met Marie's besluit.

HOOFDSTUK XXXII.

Zooals Henri voorspeld had, was er voor de geheele familie gedurende den herfst volop bezigheid. De veestapel was zeer toegenomen; zij hadden een groot aantal jonge kalveren en vaarzen en ook de schapen hadden voordeelig gelammerd. Een menigte vee werd in het kreupelhout gejaagd om het gras op de prairie te sparen. Alleen de schapen met hunne lammeren, de melkkoeien en de kalveren werden achtergehouden. Zij konden daardoor meer tijd aan den oogst besteden, die nu gereed was, en van 's morgens tot 's avonds de vereende krachten van allen vorderde om binnengehaald te worden, want zij hadden veel koorn gezaaid. Alles kwam echter gelukkig binnen, en werd behoorlijk op mijten gezet. Daarna begon het dorschen van de tarwe, wat handen vol werk gaf; en zoodra zij gedorscht was werd zij in een wagen naar den molen gebracht en gemalen, want mijnheer Campbell had aangenomen om nog voor den winter een zekere hoeveelheid meel aan het fort te leveren.

Van tijd tot tijd ontvingen zij bezoeken van den kolonel en kapitein Sinclair, en enkele andere officieren, want zij waren langzamerhand met velen hunner bekend geworden. Kapitein Sinclair had den kolonel in vertrouwen zijn engagement met Marie Percival medegedeeld, ten gevolge waarvan de kolonel hem toestond om de hoeve zoo dikwijls mogelijk te bezoeken, voor zooverre de dienst dat toeliet. De andere officieren die op de hoeve kwamen, bemerkende hoe trouw kapitein Sinclair Marie Percival gezelschap hield, bewezen Emma allerlei attenties. Zij echter lachte met hen en maakte gewoonlijk dat zij gedurende hun bezoek haar in het een of andere hielpen, als ware het om hunne beleefdheden dienstbaar aan de huishouding te maken. Onder voorwaarde dat Emma hen vergezelde, vonden zij er genoegen in om in de vischschuit te gaan, en uren lang in het meer te vissehen en waarlijk werd alle visch die het meer dit jaar opleverde door de officieren gevangen. Er waren verscheidene zeer aangename jonge lieden onder, en zij werden altijd voorkomend ontvangen, omdat zij veel tot de gezelligheid op de hoeve bijbrachten.

Voor het begin van den winter was al het meel gereed en werd het naar het fort gezonden, evenals ook het vee dat de kolonel gevraagd had, terwijl het nu al zeer duidelijk was dat de kolonel gelijk had, toen hij zeide dat deze overeenkomst voor beide partijen voordeelig zoude wezen. In plaats van geld op zijn agent te trekken om te betalen, ontving mijnheer Campbell dit jaar voor het eerst een wissel op het gouvernement, voor een belangrijke som, wegens het aan de troepen geleverde meel en vee, terwijl de rekening van mevrouw Campbell wegens aan het garnizoen geleverde kippen, spek, enz. niet te versmaden was. Zoo werd het waarschijnlijk dat mijnheer Campbell, door de vriendelijkheid van anderen, door eigen vlijt en een goed beheer van zijn klein kapitaaltje, binnen weinige jaren een welgesteld en onafhankelijk man zoude worden. Zoodra de oogst binnen was, vatten Malachi en John, die bij het dorschen van het koorn niet konden helpen, hun jachtbedrijf weder op, en keerden zelden zonder wild terug.

Malachi had gedurende zijne tochten geen Indiaan gezien, noch sporen ontmoet, dat zij in de nabijheid geweest waren. Alle onrust daarover, was dientengevolge verdwenen en de familie bereidde zich op den komenden winter voor, onder het nemen van alle nieuwe voorzorgen, die de vorige hun geleerd had. Gedurende den Indiaanschen zomer ontvingen ze brieven uit Engeland, die als naar gewoonte veel nieuws inhielden omtrent de vrienden met wie zij intiem geweest waren. Ook van Quebec kwam tijding dat het verzoek van den heer Campbell

om meer land was toegestaan, en de heer Emmerson uit Montreal berichtte, dat hij aan twee familiën van landverhuizers van goeden naam en faam aanbiedingen had gedaan, en dat, als mijnheer Campbell die aannam, die menschen in het begin van de volgende lente zich bij hem vervoegen zouden.

Mijnheer Campbell was hiermede zeer in zijn schik, en daar de voorwaarden, behoudens een kleine wijziging, overeenkwamen met die welke hij had voorgeslagen, schreef hij onmiddellijk aan den heer Emmerson dat hij de voorwaarden goedkeurde en hem verzocht om de overeenkomst te sluiten. Op denzelfden tijd dat de kolonel bovengenoemde brieven zond, schreef hij aan den heer Campbell dat er tot reparatie binnen in het fort, een groote hoeveelheid planken noodig waren en dat hij gemachtigd was, om die tegen een zekeren prijs van den heer Campbell te koopen als hij ze op die voorwaarden en tegen de volgende lente kon leveren. De kolonel gaf hun hiermede een nieuw bewijs van zijn vriendschap. Gedurende den winter toch leverde die bestelling werk voor den zaagmolen, terwijl het 's winters als de sneeuw den grond bedekte gemakkelijk viel om de gevelde stammen naar den molen te vervoeren. Mijnheer Campbell bedankte den kolonel in een brief voor zijn aanbod dat hij aannam, onder belofte, dat de planken tegen dat het meer weer open was, gereed zouden zijn.

Eindelijk begon de winter, als gewoonlijk met sneeuwen. Kapitein Sinclair nam, tot groote spijt van de familie, die hem zeer toegenegen was, voor een geruimen tijd afscheid. Er werd nu besloten, dat alleen Malachi en John op de jacht zouden gaan, daar Henri overvloed van werk in de schuren had; terwijl ook Martin en Alfred met het vellen van boomen en het slepen van de stammen naar den molen en hunne werkzaamheden aldaar, al hun tijd noodig hadden. Zoo werden de zaken buitenshuis geregeld, en nu ze de diensten van den armen Percival verloren hadden en de bezigheden binnenshuis zoo toegenomen waren, zagen mevrouw Campbell en de meisjes zich wel verplicht om de hulp van den heer Campbell in te roepen, telkens wanneer hij van zijn dagelijkschen arbeid in den tuin, een oogenblik kon missen. Zoo ging hun derde winter kalm en rustig onder aanhoudende bezigheden voort; terwijl er zóóveel te doen en zóóveel te verzorgen was, dat de winter als 't ware omvloog.

Het was in Februari toen de grond nog diep onder de sneeuw begraven was, dat Malachi op zekeren dag naar den molen ging om Alfred te spreken, dien hij bij de in volle werking zijnde zagen alleen aantrof. Martin was bezig de boomen te bekappen, die op een afstand van honderd ellen gereed lagen om gezaagd te worden.

»Ik ben blijde dat ik u alleen vind, mijnheer," zeide Malachi, »want ik heb u iets gewichtigs te zeggen en wilde niet gaarne dat iemand anders er iets van kwam te weten."

»Wat is het, Malachi?" vroeg Alfred.

»Wel, mijnheer, toen ik gisteren op de jacht was, ging ik naar een plaats, waar ik de vorige week een paar hertenhuiden had achtergelaten, om die later naar huis te brengen en toen vond ik er, met een paar doorns een brief opgestoken."

»Een brief, Malachi!"

»Ja, mijnheer, een Indiaansche brief. Hier is hij." Malachi haalde een stuk beukenbast te voorschijn, waarvan onderstaand figuur een afbeelding is.

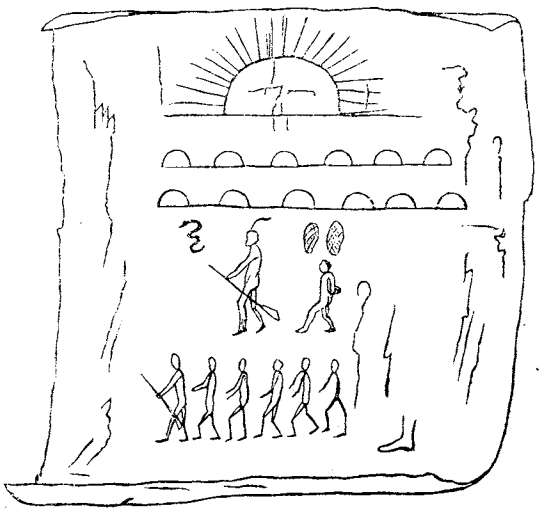

»Nu ja," zeide Alfred, »het mag een brief wezen, doch ik moet bekennen dat het voor mij Hebreeuwsch is. Ik zie bepaald niet in waarom gij er een geheim van wilt maken. Leg het mij eens uit."

»Wel, mijnheer, ik zou geen van uwe brieven half zoo goed kunnen lezen als dezen en hij bevat nieuws van het grootste belang. Het is de Indiaansche wijze van schrijven en ik weet ook van wien hij komt. Een goede daad vindt altijd haar belooning, zegt men en ik ben blijde te zien dat er ook dankbaarheid bij een Indiaan bestaat. Kijk, mijnheer, ziet gij dat teeken hier?" zeide Malachi, terwijl hij onderaan op het stuk bast wees.

»Ja, dat is een voet, niet waar?"

»Precies, mijnheer, weet gij nu van wien hij komt?"

»Neen, nog niet."

»Herinnert gij u , dat wij twee jaren geleden die Indiaansche vrouw opnamen en naar huis droegen, waar uw vader haar verstuikten voet genas?"

»Ja zeker; komt de brief van haar?"

»Ja , mijnheer; nu herinnert gij u zeker ook wel, dat zij zeide dat zij tot den stam van »de Nijdige Slang" behoorde."

»Ik herinner mij dat zeer goed; doch , Malachi, gij moet mij nu dadelijk den brief voorlezen, want ik ben zeer nieuwsgierig om te weten wat zij te zeggen heeft."

»Dat zal ik, mijnheer Alfred; nu , mijnheer, daar ziet gij de zon meer dan half, die strepen er om heen beteekenen dat het de ondergaande zon is en niet de opgaande ; die ondergaande zon beteekent derhalve het westen."

»Zeer goed, dat is duidelijk dunkt mij."

»Daar zijn twaalf hutten (wigwams) , dat beteekent twaalf dagen reizens voor een krijgsman; welke door de Indianen op ongeveer vijftien mijlen per dag berekend worden. Hoeveel is twaalf maal vijftien , mijnheer?"

»Honderd en tachtig , Malachi."

»Welnu, mijnheer, dat wil dan zeggen, dat het ongeveer honderd en tachtig mijlen ver is. Dat eerste beeldje nu is een opperhoofd , want hij draagt een arendsveer, terwijl de slang, die er voor staat, zijn *totem* is: »de Nijdige Slang." De andere zes geven het getal van de bende te kennen ; nu merkt gij wel dat het opperhoofd en het eerste figuur van de zes een geweer in de handen hebben , welnu , dat dient om ons te berichten , dat zij maar twee geweren bezitten."

»Zeer waar , maar wat beteekent nu die kleine figuur, die met de handen op den rug het opperhoofd volgt?"

»Daar bestaat nu het gansche geheim van den brief in, mijnheer , zonder dat was hij niets waard. Gij ziet dat er boven dat poppetje een paar sneeuwschoenen staan."

»Ja, dat zie ik."

»Welnu, dat kleine poppetje is uw broeder, Percival, die wij dachten dat dood was."

»Groote goedheid, is het mogelijk," riep Alfred uit, »dan leeft hij nog."

»Daar is geen twijfel aan , mijnheer," hernam Malachi: »en nu zal ik u den brief in zijn geheel lezen. Uw broeder Percival is door den Nijdigen Slang en zijne bende weggevoerd en is naar een plaats gebracht, die honderd tachtig mijlen westwaarts ligt ; deze kennisgeving gewordt ons door de Indiaansche vrouw, die bij de bende behoort, wier leven door uw goedheid

bewaard bleef. Ik geloof niet, mijnheer Alfred, dat een blanke een duidelijker en meer doeltreffenden brief zoude hebben kunnen schrijven."

»Ik ben het met u eens, doch dit nieuws heeft mij zoo overweldigd, ik ben zoo gejaagd door vreugde en angst dat ik nauwelijks weet wat ik zeg. Percival in leven! wij zullen hem terughebben al moesten wij duizend mijlen gaan en twee duizend Indianen verslaan. O! wat zal moeder gelukkig wezen! Maar zeg mij, Malachi, ik smeek het u, wat moeten wij doen?"

»Wij moeten niets doen, mijnheer," hernam Malachi.

»Niets, Malachi," riep Alfred verwonderd uit.

»Neen, voor het oogenblik niets, mijnheer. Wij weten nu, dat de knaap in leven is, ten minste wij vooronderstellen het, doch de Indianen weten natuurlijk niet, dat wij dat bericht ontvangen hebben; als zij 't wisten dan werd die vrouw dadelijk omgebracht. Wij moeten ons nu eerst afvragen, mijnheer, waarom zij den knaap hebben gestolen, want zonder eenig bijoogmerk zou het wegvoeren van zulk een kleinen jongen op die wijze weinig beteekenen."

»Ik wilde u juist dezelfde vraag doen, Malachi."

»Welnu, mijnheer, ik zal er u naar mijn beste weten op antwoorden. De zaak is deze: de Nijdige Slang kwam binnen onze gebouwen en zag daar onzen voorraad kruit en lood en alle overige zaken. Hij zoude ons reeds den vorigen winter hebben aangevallen, als hij de kans schoon had gezien. Een van zijne bende werd gedood; hierdoor werd hij gewaar, dat wij op onze hoede waren, en dus leed die poging schipbreuk. Toen hij ons bij gelegenheid, dat gij door den panter gewond werdt, achternasloop, gelukte het hem evenwel, om den knaap weg te voeren, en nu is het zijn plan om over zijn teruggave met ons te onderhandelen. Dat staat bij mij vast."

»Ik geloof zeker, dat gij gelijk hebt, Malachi," zeide Alfred na een poos. »Welaan, wij moeten van den nood een deugd maken en hem geven wat hij eischt."

»Neen, neen, mijnheer, als wij dat deden, zoude hij aangemoedigd worden, om weer te stelen."

»Wat moeten wij dan doen?"

»Hem straffen als wij kunnen, wij moeten in ieder geval voor het oogenblik afwachten, en niets doen. Gij kunt er op rekenen dat hij ons wel zal laten weten, dat de knaap in zijn bezit is en op zekere voorwaarden zal teruggegeven worden — waarschijnlijk dit voorjaar. Dán zal het tijd wezen om na te gaan wat wij doen moeten."

»Ik geloof, dat gij gelijk hebt, Malachi."

»Ik hoop, dat ik hem nog te slim zal wezen, mijnheer," hernam Malachi, »doch wij zullen zien."

»Ja, Malachi, dat is nu goed en wel, doch zullen wij dit alles aan iemand mededeelen of zullen wij het geheim houden?"

»Wel, mijnheer, daar heb ik ook over nagedacht. Wij moeten niemand dan Martin en de Aardbezie in het vertrouwen nemen, en ik wilde het hun mededeelen, omdat zij als het ware bijna Indianen zijn. Zij kunnen ons van nut zijn als er soms iemand bij hen komt, en wij behoeven niet bevreesd te wezen, dat zij het vertellen zullen. Martin weet wel beter, en wat de Aardbezie betreft, bij haar is het geheim even veilig alsof zij het niet wist."

»Ik geloof, dat gij gelijk hebt en toch wat zoude het vader en moeder gelukkig maken!"

»Ja, mijnheer, en ongetwijfeld de geheele familie ook, voor de eerste twee uren nadat gij het hun verteld hebt; maar welk een angst zou het hun maanden lang daarna geven. Te leur gestelde hoop krenkt het hart, zooals mijn vader uit den bijbel placht te lezen, en dat is de waarheid, mijnheer. Ga slechts na hoe uw vader, maar vooral uwe moeder dien ganschen tijd gesteld zouden wezen, in welk een onrust zij zouden verkeeren; zij zouden kunnen eten noch slapen. Neen, neen mijnheer, het zoude wreed jegens hen zijn, dat mag niet. Voor de lente kunnen wij in ieder geval niets doen en wij moeten wachten tot er een bode bij ons komt."

»Gij hebt gelijk, Malachi, doe dus zooals gij zegt, maak er Martin en de Aardbezie bekend mede — ik zal het geheim even zorgvuldig bewaren als zij."

»Het is," zeide Malachi, »een groote zaak, dat wij weten waar de knaap zoo wat is; want als het noodig wordt, dat wij gezamenlijk om hem uitgaan, dan weten wij welke richting wij moeten nemen. Tevens is het van veel belang, dat wij de sterkte van den vijand kennen, omdat wij nu weten hoe sterk wij moeten wezen in geval het noodig mocht worden om den jongen door geweld of list weder in handen te krijgen. Dit alles hebben wij met den brief gewonnen; wij zouden het door geen enkelen bode te weten zijn gekomen, maar voor ik met dien Nijdigen Slang afgedaan heb, hoop ik hem den kop te vermorzelen."

»Als ik hem ontmoet," zeide Alfred, »moet er een van ons beiden vallen."

»Ongetwijfeld, mijnheer, ongetwijfeld," hernam Malachi, »doch als wij den knaap door andere middelen weder kunnen krijgen dan is het zooveel te beter. Een mensch, hij zij goed of slecht heeft maar één leven, en God heeft het hem gegeven. En het staat zijn evenmensch niet vrij hem dat, tenzij door den nood

gedwongen, te ontnemen. Ik hoop, dat wij den knaap zonder bloedvergieten terugkrijgen."

»Ik ben bereid om hem, op welke voorwaarden ook, weder te krijgen, Malachi, en zooals gij te recht aanmerkt, als het zonder bloedvergieten kan geschieden, zooveel te beter; doch terughebben wil ik hem, al zoude ik er ook honderd Indianen voor moeten dooden."

»Daar hebt gij gelijk in, mijnheer, groot gelijk; maar dit moet ons laatste hulpmiddel zijn. Bedenk dat de Indiaan niet het leven van den knaap zoekt, maar kruit en lood, en bedenk tevens, dat, wanneer wij alles goed gesloten gehouden hadden, en hij onzen voorraad niet in oogenschouw had kunnen nemen, hij niet in verzoeking zoude zijn gebracht, en ons waarschijnlijk nooit op deze wijze gekweld zoude hebben."

»Dat is waar! welnu, alles zal geschieden zooals gij voorstelt."

Hier eindigde hun gesprek. Noch Alfred, noch een van de overigen, die in het geheim waren, lieten er zich het geringste van ontvallen. De winter ging verder zonder eenige stoornis voorbij. Voor de sneeuw verdwenen was, was al het zaaikoren gereed, waren de planken gezaagd, terwijl al de tarwe, die niet als zaaikoren benoodigd was, gemalen werd en het meel in vaten gepakt, om op aanvrage naar het fort te worden gezonden. Aldus eindigde de derde winter in Canada.

HOOFDSTUK XXXIII.

April was nu in het land. Malachi en John, bijgestaan door de Aardbezie, waren zeer druk bezig geweest, want 't was de tijd om de ahornboomen af te tappen, ten einde ahornsuiker te maken, en mevrouw Campbell had den wensch geuit, dat zij van een artikel dat zooveel gebruikt werd en alleen door schuiten uit Montreal verkregen kon worden, een grooten voorraad zouden vervaardigen. Des avonds toen Malachi en John als naar gewoonte druk bezig waren, om uit het zachte hout van een soort van den, kleine bakken te maken, waarvan zij reeds een groot aantal gereed hadden, vroeg mevrouw Campbell aan Malachi, op welke wijze zij de suiker verkregen.

»Wel, dat gaat heel gemakkelijk, mevrouw, wij tappen de boomen af."

»Ja, dat hebt gij reeds vroeger verteld, maar hoe doet gij dat? Gij moet mij die geheele zaak eens verklaren."

»Wel, mevrouw, wij zoeken ahornboomen uit, die beneden aan

den stam ongeveer een voet in omtrek hebben, omdat die de meeste suiker geven. Daarop boren wij een gat in den boom, zoowat twee voet van den grond en plaatsen in dat gat een hol riet, op dezelfde wijze als gij een kraan in een vat zoudt steken. Het vocht loopt dan in een van deze bakken, die wij gemaakt hebben."

»Ja wel, en wat doet gij dan?"

»Wij verzamelen iederen morgen al het sap, totdat wij genoeg hebben om de koperen ketels te vullen en dan koken wij het."

»Maar welke ketels zult gij gebruiken?"

»Daar zijn er nog twee groote in het magazijn, die nog niet gebruikt zijn, die zullen er zeer geschikt voor wezen. Zij kunnen ieder omtrent een okshoofd bevatten. Wij zullen ze medenemen naar het bosch, het sap er in doen, en dat laten koken zoodra de ketels vol zijn. Op den kookdag moet gij bij ons in het bosch komen kijken, dan zullen wij er een vroolijken dag van maken."

»Met alle genoegen," hernam mijnheer Campbell. »Hoeveel sap verkrijgt gij uit een boom?"

»Zoowat twee à drie kan," hernam Malachi, »soms meer, soms minder. Als wij de boomen aangeboord en de bakken geplaatst hebben, hebben wij de eerste veertien dagen niets meer te doen. De Aardbezie kan er het toezicht over houden, en zal ons waarschuwen als zij gereed is."

»Tapt gij die boomen ieder jaar af?"

»Ja, mevrouw, en een goede boom kan het vijftien à twintig jaren uithouden, doch eindelijk sterft hij er door."

»Dat zoude ik ook vooronderstellen; want gij berooft den boom van zooveel sappen."

»Juist zoo, mevrouw; doch aan ahornboomen heeft men in deze bosschen geen gebrek."

»Gij hebt ons ook honig beloofd, Malachi," zeide Emma, »doch tot dusverre hebben wij er nog niet veel van gezien Kunt gij nu wat voor ons krijgen?"

»Wij hadden in den verloopen herfst geen tijd, jufvrouw, doch in dezen herfst zullen wij ons best doen. Als John en ik in het bosch zijn, zullen wij waarschijnlijk wel een boom met honig vinden, zonder heel ver te loopen. Het was mijn plan om er naar uit te zien, ook al hadt gij er geen melding van gemaakt."

»Ik weet er een," zeide Martin; »een veertien dagen geleden heb ik er een geteekend, doch ik was het geheel vergeten. Sedert wij in den molen bezig zijn, heb ik weinig tijd voor iets anders. Het is maar waar dat wij tegenwoordig allen heel veel te doen hebben."

»Dat hebben wij zeker," zeide Henri lachende; »ik wou wel dat ik een eind aan mijn werk in de schuur kon zien; ik betwijfel het of ik dezen winter tijd zal hebben om met mijn buks uit te gaan."

»Neen, mijnheer, gij moet de bosschen maar aan John en mij overlaten," hernam Malachi. »Maak u maar niet ongerust, gij zult geen gebrek aan wild hebben. Hebt gij morgen de slede noodig, mijnheer Alfred?"

Malachi bedoelde een kleine slede, die zij dezen winter gemaakt hadden en die van grooten dienst was, omdat ze nu met één paard de dingen van de eene plaats naar de andere vervoeren konden. Alfred maakte er gebruik van, om het meel zoodra het gemalen was, in zakken van den molen naar het magazijn te brengen.

»Ik kan haar wel een dag missen. Waar hebt gij haar voor noodig?"

»Om al den honig thuis te brengen," viel Emma lachende in.

»Neen, jufvrouw, om de koperen ketels naar het bosch te brengen," hernam Malachi, »opdat zij gereed zijn voor het sap. Zoodra wij de boomen afgetapt hebben, zullen wij naar den honig zoeken."

»Hebt gij uwe huiden met de schuiten naar Montreal gezonden?" vroeg mijnheer Campbell.

»Ja, vader," antwoordde Alfred, »mijnheer Emmerson heeft er zich mede belast en mij beloofd, dat hij ze aan den agent zou afleveren. Wij hebben echter dit jaar niet zooveel als het vorige. John heeft het grootste pak van ons allen."

»Ja hij wint het dit jaar van mij," zeide Malachi, »hij weet het altijd zoo aan te leggen dat hij het eerste schot heeft. Ik wist wel dat ik een jager van hem zou maken. Hij zou nu wel alleen uit kunnen gaan, en het even goed maken als ik."

Den volgenden morgen ging Malachi met de koperen ketels op de slede naar het bosch; hij hield zich dien dag bezig met gaten in de boomen te boren en rietjes in de openingen te steken. De Aardbezie en John gingen met hem mede, en tegen den avond waren zij gereed.

Toen zij den volgenden morgen uitgingen, namen alleen Malachi en John, hunne bijlen mede, want John kon er, hoe jong de knaap ook was, al zeer handig mede omgaan. Zij gingen allereerst naar den boom dien Martin had ontdekt, en die hun door dezen was uitgeduid. Zij hakten hem om, doch deden geen poging om den honig te krijgen voor den avond, toen zij een vuur ontstaken, en de bijen verdreven, door er bladeren op te werpen en daardoor veel rook te maken; daarna hakten zij den boom open en kregen bijna twee emmers vol honig, die zij juist thuis brach-

ten op het oogenblik dat de familie naar bed zoude gaan.

Toen zij den volgenden morgen uitgingen, vonden zij een beer druk bezig aan de overblijfselen van de honigraat, het beest zette het echter op een loopen voor zij hem onder schot kregen.

Telken morgen verzamelde de Aardbezie het sap dat uit de boomen geloopen was en goot het in de koperen ketels, die door Malachi, zoo waren opgezet, dat men er een vuur onder kon aanleggen. Zij zetten hun onderzoek voort en vonden nog drie boomen met bijennesten, die zij merkten en tot later in het saizoen lieten staan om ze dan meer op hun gemak te vellen. Binnen veertien dagen, hadden ze genoeg sap uit de boomen verkregen, om de beide ketels tot aan den rand te vullen, en nog verscheidene bakken vol bovendien. De vuren werden nu onder de ketels ontstoken, en behoorlijk werd er kennis gegeven aan mevrouw Campbell en de meisjes, dat zij den volgenden dag in het bosch moesten komen om de bewerking te zien; dat het vocht tegen den middag in de koelvaten gegoten zoude worden, waartoe men eenige groote in gebruik zijnde waschkuipen, die vooraf goed gezuiverd werden, bezigde.

Daar dit een feestdag in het bosch zoude wezen, pakten zij een koud middagmaal in een mand en belastten daar Henri mede. Mijnheer Campbell voegde zich ook bij het gezelschap en allen begaven zich naar de bedoelde plaats, een paar mijlen ver. Bij hun aankomst beschouwden zij de boomen en de bakken, waarin het vocht het eerst verzameld werd, de koperen ketels, waarin het sap nu over het vuur kookte, en ondervroegen daarbij Malachi, opdat zij des noods zelven in staat zouden wezen om suiker te maken; daarop werd het eerste koelvat met het kokende vocht gevuld, opdat zij konden zien hoe de suiker bij het afkoelen in kristallen aanschoot. Toen dit gedaan was zetten zij zich onder een grooten boom neder om te eten. Deze boom stond op eenigen afstand van de kokende ketels, omdat er op de plaats waar Malachi ze opgericht had geen schaduw was. Zeer aangenaam verliep de middag onder het luisteren naar de verhalen van Malachi en Martin, over hunne ontmoetingen in de bosschen. Terwijl zij nog aan het eten waren, zwierven Oscar en de andere honden, die bij hen waren, op een afstand van een honderd ellen rond. Eensklaps vingen zij aan hevig te blaffen bij een groot gat waarin zij wroetten.

»Wat hebben de honden daar toch?" zeide Alfred.

»Juist wat de Aardbezie noodig heeft en mij verzocht voor haar te zoeken; wij zullen hem morgen uitgraven."

»Wat is het, Aardbezie?" zeide Marie.

De Aardbezie wees op hare mocassins en plaatste toen hare vingers op de stekelvarkenspennen, waar zij mede geborduurd waren.

»Ik weet den Engelschen naam niet," zeide zij zacht.

»Gij meent een stekelvarken," zeide Marie, »het beest waar deze stekels van komen."

»Ja," hernam de Aardbezie.

»Is daar een stekelvarken, Malachi?" zeide mevrouw Campbell.

»Ja, mevrouw, dat is zeker, de honden weten dat heel goed; anders zouden ze zoo'n leven niet maken. Als het u genoegen kan doen, dan zullen wij de schoppen halen en hem uitgraven."

»Toe, ja, ik zou hem zoo gaarne zien vangen," zeide Emma, »dat zal ons avondpretje wezen."

Martin stond op en haalde de schoppen, gedurende zijn afwezigheid werd het middagmaal opgeruimd en de zaken weer in de mand geborgen; waarna allen naar de plaats gingen, waar de honden nog altijd stonden te blaffen en te krabbelen.

Het duurde meer dan een uur, voor zij het dier hadden uitgegraven en toen het eindelijk uit de opening te voorschijn stoof, konden zij niet nalaten te lachen, toen zij zagen hoe een of twee van de honden door de stekels van het dier gestoken werden, dat geen ander verdedigingsmiddel noodig had. De honden liepen terug om hunne neuzen te wrijven en vlogen er dan weer op los. Oscar was te slim om het beest op die wijze aan te vallen; hij beproefde het te onderste boven te smijten, om het bij den buik te kunnen pakken, en dan te kunnen dooden. Martin echter maakte het beest af door 't een slag op den neus te geven, waarna de honden er op aanvlogen. Men vermaakte zich nu om de beste pennen voor de Aardbezie uit te kiezen en ging daarna weer naar de koelvaten terug om naar de suiker te zien.

Terwijl zij de plaats naderden, riep Emma uit: »Daar is een beer bij het koelvat; kijk maar."

Malachi en John hadden aanstonds hunne buksen gereed. Mevrouw Campbell en Marie waren zeer verschrikt, omdat het beest geen honderd ellen van hen verwijderd was.

»Wees maar niet bang, mevrouw," zeide Malachi; »het beest loert alleen op de suiker. Hij houdt evenveel van suiker als van honig."

»Het zou mij niet verwonderen of het is hetzelfde beest, dat gij laatst bij de honigraat hebt gezien," zeide Martin. »Laat ons blijven waar wij zijn en hem gadeslaan. Wij mogen een pond of wat suiker verliezen, doch ik verwacht dat hij u zal laten lachen."

»Ik zie waarlijk niets om te lachen in zulk een vreeselijk dier," zeide mevrouw Campbell.

»Gij zijt volkomen veilig, mevrouw," zeide Martin; »Malachi en John hebben beiden hun buks."

»Nu, dan zal ik daarop vertrouwen," zeide mevrouw Camp-

bell, »doch ik zoude toch liever thuis wezen. Wat is het een groot beest."

»Ja, mevrouw, het is zeker een groot dier; doch om dezen tijd van het jaar zijn zij niet zeer vet. Zie eens hoe hij aan het vocht ruikt, nu likt hij met zijn tong de oppervlakte. Nu hij er eens den smaak van beet heeft, zal hij daar niet mee tevreden wezen. Ik heb het u wel gezegd."

De oogen van het gansche gezelschap, sommigen bevreesd, anderen niet, waren op den beer gevestigd, die, het genomen voorproefje goedkeurende, zich nu gereedmaakte om zich beter te bedienen.

Hij stak daarom zijn poot in den inhoud van het koelvat, maar hoewel de oppervlakte van het vocht reeds was afgekoeld, was het onderste gedeelte nog kokend heet, en 't bruintje had er zijn poot nog geen oogenblik in gehouden, of hij trok er hem onder een luid gebrul uit, terwijl hij opsprong en op zijn achterste pooten ging zitten, met zijn verbranden poot door de lucht zwaaiende.

»Heb ik het niet gezegd," merkte Malachi schuddende van lachen aan, »hij merkt dat het heeter is dan hij dacht."

John, Alfred en Martin barstten het uit van lachen en zelfs mevrouw Campbell en de beide meisjes hadden er onwillekeurig pleizier in.

»Hij zal het nog eens wagen," zeide Martin.

»Ja zeker," hernam Malachi. »John, houd u gereed met de buks, want de rakker heeft ons gezien."

»Maar hij zal toch zeker dezen weg niet uitkomen, niet waar?" riep mevrouw Campbell uit.

»Ja, mevrouw, dat zal hij hoogstwaarschijnlijk wel, als hij boos is, doch gij behoeft daarom niet bang te wezen."

»Maar ik ben bang, Malachi," zeide Marie.

»In dat geval deedt gij misschien beter om met mijnheer Campbell een vijftig ellen achteruit te gaan, dan kunt gij alles zonder gevaar aanzien. Daar gaat hij weder zijn gang; ik wist wel, dat hij het doen zoude."

Martin, die zoodra zij den beer bespeurd hadden, alle honden bijeenverzameld en aan een koord van hertenvel gebonden had, ging met mijnheer en mevrouw Campbell en de meisjes terug.

»Gij behoeft niet bang te wezen, mevrouw," zeide Martin: »de buksen zullen haar doel niet missen, en al was dat zoo, dan heb ik hier de honden om ze op hem los te laten; en ik geloof dat Oscar met behulp van de overigen hem wel baas kan. Koest — stil, Oscar — koest, honden, koest. Zie naar de Aardbezie, mevrouw, zij is niet bang, hoor haar eens lachen."

Intusschen was de beer weer naar het koelvat gegaan en brand-

de zich evenals te voren. Nijdiger dan den eersten keer, brulde hij opnieuw, terwijl hij, als meende hij, dat die trek hem door de toeschouwers gespeeld was, regelrecht op hen aanstoof.

»Pas nu op, John," zeide Malachi, »neem hem goed in 't vizier, vlak tusschen zijne oogen."

John knielde voor Malachi neder, die ook zijne buks gereed hield; tot grooten schrik van mevrouw Campbell, liet John den beer tot op twintig ellen naderen. Toen drukte hij af en het dier viel morsdood neder.

»Een mooi schot en goed geraakt," zeide Malachi, die naar den beer toe ging. »Laat de honden los, Martin, dat ze den dooden beer eens besnuffelen, dat zal hen goed doen."

Martin deed het, men stond den honden toe om eenige minuten aan het doode dier te snuiven en te scheuren, waarna zij er weder afgetrokken werden. In dien tusschentijd waren mijnheer Campbell en de dames de plaats genaderd, waar het beest lag.

»Welnu, mevrouw, is John geen bedaard schutter?" zeide Malachi. »Zou de oudste jager het beter hebben kunnen doen?"

»Mijn lieve John, gij hebt mij bepaald doen schrikken," zeide mevrouw Campbell, »waarom liet gij het beest tot op zoo korten afstand naderen?"

»Omdat ik hem wenschte dood te schieten en niet te verwonden," hernam John.

»Wel zeker," hernam Malachi, »een beer te wonden is gevaarlijker dan hem ongemoeid te laten."

»Nu, Malachi," zeide mijnheer Campbell, »gij hebt bepaald een jager van John gemaakt. Ik zoude bij iemand, die nog zoo jong is, zulk een moed en tegenwoordigheid van geest niet verwacht hebben."

Ieder prees John, zooals hij verdiende. »De huid behoort natuurlijk aan John," zeide Malachi.

»Is de beer nu goed om te eten?" vroeg mevrouw Campbell.

»Niet extra, mevrouw," hernam Malachi, »want hij heeft den ganschen winter op zijn eigen vet geteerd; wij zullen er echter de bouten afsnijden, om hammen van te maken, en als die met het andere vleesch gezouten en gerookt zijn, zult gij moeten erkennen, dat een berenham een schotel is, die ieders goedkeuring zal mogen wegdragen. Komaan, John, waar is uw mes? Martin, help ons hier een handje, terwijl mijnheer Campbell en de dames naar huis gaan."

HOOFDSTUK XXXIV.

In de eerste week van Juni bemerkte Malachi, terwijl hij in het bosch was, een Indiaan, die op hem toekwam. Het was een groot en tenger jong mensch van twintig of een en twintig jaren; hij was gewapend met pijl en boog en een tomahawk, doch droeg geen geweer.

Malachi zat op dat oogenblik op den stam van een omgevallen boom. Hij was maar twee mijlen van huis verwijderd, en zonder bepaald doel met zijn buks uitgegaan, tenzij het was, dat hij spoedig een mededeeling van de Indianen verwachtte en hun de gelegenheid wenschte te geven om hem alleen te spreken. De Indiaan naderde de plaats waar Malachi zat, en ging zonder een woord te spreken naast hem zitten.

»Komt mijn zoon uit het westen?" zeide Malachi, in de Indiaansche taal, na een paar minuten zwijgens.

»De Jonge Otter komt uit het westen," hernam de Indiaan. »De oude mannen hebben hem van den Grijzen Kramer verteld, die het leven van een slang geleid heeft, en gejaagd heeft met de vaders van hen die nu oud zijn. Woont mijn vader bij den blanken man?"

»Hij woont bij den blanken man," hernam Malachi, »hij heeft geen Indiaansch bloed in de aderen."

»Is de blanke man met velen in zijn huis?" vroeg de Indiaan.

»Ja," hernam Malachi, »vele jonge mannen en vele buksen."

De Indiaan zette het gesprek niet verder voort, en er ontstond gedurende eenige minuten stilte. Malachi was overtuigd dat de jonge Indiaan gezonden was om mede te deelen, dat Percival leefde en gevangen gehouden werd, en besloot dus geduldig te wachten, totdat hij dat onderwerp aanroerde.

»Sterft de blanke man niet van koude?" zeide de Indiaan eindelijk.

»Neen, de blanke man kan 's winters het ijs even goed verdragen als een Indiaan. Hij jaagt even goed, en brengt hertenvleesch thuis."

»Zijn allen die met hem hier kwamen, nu in de woning van den blanken man?"

»Neen, niet allen; een blank kind sliep in de sneeuw en is nu in het land der geesten," hernam Malachi.

Hierop ontstond er gedurende eenige minuten een pauze in het gesprek, tot eindelijk de jonge Indiaan zeide:

»Een klein vogeltje zong aan mijn oor en zeide: Het kind van den blanken man is niet dood, het zwierf in het bosch rond en raakte verloren, en de Indiaan vond hem en bracht hem naar zijn hut in het verre westen."

»Vertelde het kleine vogeltje geen leugen aan den Jongen Otter?" hernam Malachi.

»Neen, wat het kleine vogeltje zong, was waar," hernam de Indiaan. »De blanke knaap leeft en is in de hut van den Indiaan."

»Daar zijn vele blanke mannen in het land, die kinderen hebben," hernam Malachi, »en er worden dikwijls kinderen verloren. Het kleine vogeltje kan van het kind van eenig anderen blanken man gezongen hebben."

»De blanke knaap had een buks in de handen en sneeuwschoenen aan de voeten."

»Dat hebben zij allen," hernam Malachi, »als zij 's winters in de sneeuw gaan jagen."

»Doch de blanke knaap werd dicht bij de woning van den blanken man gevonden."

»Waarom werd de knaap dan niet, door de Indianen, die hem vonden, bij den blanken man teruggebracht?"

»Zij waren op weg naar hun eigen hutten en konden niet terugkeeren; bovendien waren zij bevreesd, om nadat de zon onder was dicht bij de woning van den blanken man te komen; daar mijn vader zegt dat hij vele jonge mannen en vele geweren heeft."

»Doch de blanke man dreigt de Indianen niet met zijn geweer, hetzij hij komt bij dag of bij nacht," hernam Malachi. »Des nachts doodt hij den sluipenden wolf als hij dicht bij het huis komt."

Wederom hield de Indiaan op en zweeg. Hij merkte aan Malachi's woorden, dat de wolfshuid, waarin de Indiaan, toen hij naar de palissaden kroop en door John geschoten werd, gewikkeld was geweest, gevonden was geworden. Na een wijle begon Malachi weer:

»Behoort de Jonge Otter, tot een stam hier dicht bij?"

»De hutten van onzen stam liggen twaalf dagreizen westwaarts," hernam de Indiaan.

»Is het hoofd van den stam des Jongen Otters, een groot krijgsman?"

»Ja, dat is hij," hernam de Indiaan.

»Ja," hernam Malachi, »de Nijdige Slang is een groot krijgsman. Heeft hij den Jongen Otter, tot mij gezonden om mij te zeggen dat de blanke knaap nog leeft en in zijn hut is?"

De Indiaan zweeg wederom eenige oogenblikken stil; hij begreep dat Malachi wist van waar en van wien hij kwam; eindelijk zeide hij:

»Het duurt al vele manen dat de Nijdige Slang zorg voor den blanken knaap draagt en hem met wild heeft gevoed; vele manen dat hij met hem op de jacht is geweest om hem te voe-

den; en de blanke knaap heeft den Nijdigen Slang lief als een vader, en de Nijdige Slang heeft den knaap lief als zijn zoon. Hij zal hem als kind aannemen en de blanke knaap zal het hoofd van den stam worden. Hij zal de blanke mannen vergeten en rood worden als een Indiaan."

»De blanke mannen denken al lang dat de knaap dood is," zeide Malachi, »en hebben hem vergeten."

»De blanke man," hernam de Indiaan, »heeft geen geheugen dat zoo spoedig vergeet; doch dat is ook zoo niet. Hij zou vele geschenken geven aan hem, die den knaap terugbracht."

»En welke geschenken zoude hij kunnen geven?" hernam Malachi; »de blanke man is arm, en gaat evenals de Indiaan, met zijne jonge mannen op de jacht. Wat heeft de blanke man te geven, dat de Indiaan gaarne begeert? Hij heeft geen brandewijn."

»De blanke man," hernam de Indiaan, »heeft meer kruit en lood en geweren in zijn magazijn, dan hij gebruiken kan."

»En," vroeg Malachi, »wil de Nijdige Slang den knaap terugbrengen, als de blanke man hem kruit en lood en de geweren geeft."

»Hij zal een groote reis maken, en den blanken knaap medenemen," hernam de Indiaan; »doch eerst moet de blanke man zeggen, welke geschenken hij geven wil."

»Ik zal met den blanken man spreken," hernam Malachi, »en zijn antwoord zal gebracht worden, doch de Jonge Otter mag niet naar het huis van den blanken man gaan. Een roodhuid is niet veilig voor de buksen van de jonge mannen. Als de maan vol is zal ik den jongen Otter, als de zon is ondergegaan, aan de oostelijke zijde van de lange prairie ontmoeten. Is dat goed?"

»Het is goed," hernam de Indiaan, terwijl hij overeind rees, zich omkeerde en in het bosch verdween.

Toen Malachi naar huis terugkeerde, nam hij een gelegenheid waar om Alfred het gebeurde mede te deelen. Na eenig spreken kwamen zij overeen, dat zij kapitein Sinclair, die dezen morgen van het fort was gekomen, het gebeurde zouden toevertrouwen, om met hem te overleggen, welke maatregelen zij nemen zouden.

Kapitein Sinclair was zeer verrast en niet minder verheugd, toen hij hoorde dat Percival nog leefde, en nam met belangstelling aan hunne beraadslagingen deel.

»De groote vraag is," merkte kapitein Sinclair aan, »of het niet het beste is, om de voorwaarden van dezen Indiaanschen schurk maar aan te nemen. Wat beteekenen eenige weinig ponden kruit en een paar geweren, vergeleken met de vreugde, die

Percivals terugkomst zijne ouders zal verschaffen, welke hem zoolang als dood betreurd hebben."

»Dat is het niet, mijnheer," hernam Malachi. »Ik weet dat mijnheer Campbell zijn gansche magazijn zoude willen geven om zijn zoon terug te krijgen, maar wij moeten nagaan welke de gevolgen zullen wezen als hij dat doet. Een ding is zeker, dat de Nijdige Slang, met geen gering geschenk tevreden zal wezen; hij zal vele geweren, misschien meer dan wij thuis hebben vragen en kruit en lood naar evenredigheid, want hij heeft veel met de blanken verkeerd, vooral toen de Franschen hier waren, en weet hoe weinig wij om zulke dingen geven en hoeveel wij van onze kinderen houden. Maar vooreerst, mijnheer, zoudt gij hem en zijn bende van wapenen voorzien, die zij op een anderen tijd tegen ons zouden gebruiken en die hen wezenlijk geducht zouden maken; terwijl gij hen ten andere aanmoedigt, om weder een aanslag te beproeven ten einde nieuwe geschenken te verkrijgen — want hij zal niet stil zitten. Bedenk, mijnheer, dat wij naar alle waarschijnlijkheid een van zijn bende gedood hebben, toen die in een wolvenhuid gewikkeld het huis kwam verkennen, dat zullen zij nooit vergeten, maar zoo spoedig zij kunnen nemen ze daar wraak over. Geven wij hun nu wapenen en amunitie, dan geven wij hun de middelen om zich te wreken in handen, en het zou mij niet verwonderen indien wij te avond of morgen, door hem en de zijnen werden aangevallen, en wie weet het, door middel van dezelfde geweren, die gij voorsteldet om hun te geven, werden overmeesterd."

»Daar is inderdaad veel waars en verstandigs in 't geen gij zegt, Malachi. Ik geloof dat het de zaak in eens uitmaakt en dat wij niet in zijne voorwaarden moeten treden; maar wat vangen wij dan aan om den knaap weder in handen te krijgen."

»Die vraag brengt mij juist in verlegenheid," zeide Alfred, »want ik ben 't geheel met Malachi eens, dat wij hem geen wapenen en amunitie moeten geven, en ik betwijfel het of hij iets anders zoude aannemen."

»Neen, mijnheer, dat zal hij zeker niet, daar kunt gij op aan," hernam Malachi. »Naar mijn wijze van zien is er maar één middel waardoor wij eenige kans hebben."

»En dat is?"

»De Nijdige Slang en zijn bende slopen ons na en zouden ons, als wij niet te sterk geweest waren, overvallen en vermoord hebben, dat is zeker. Daar hij dit niet durfde doen, heeft hij Percival gestolen en houdt hem nu bij zich, om hem op eigen gestelde voorwaarden weder terug te geven. Nu is de Jonge Otter bij ons gekomen en heeft aangeboden om terug te komen. Wij hebben hem geen vrijgeleide beloofd, en daarom moeten wij,

als hij weerkomt een hinderlaag voor hem gereed houden en hem gevangen nemen. Daarvoor hebben wij de hulp van den kolonel noodig, want hij moet in het fort opgesloten worden; op de hoeve kunnen wij hem moeilijk houden. Vooreerst was het dan niet mogelijk om de zaak voor mijnheer Campbell geheim te houden, en ten andere zouden wij iederen nacht een aanval te duchten hebben: doch als de kolonel alles weet en ons wil helpen, dan zouden wij den Indiaan kunnen machtig worden en hem als gijzelaar voor Percival houden, tot wij met den Nijdigen Slang een accoord kunnen treffen."

»Uw denkbeeld, Malachi," zeide kapitein Sinclair, »lacht mij zeer toe, en als gij het met mij eens zijt, Alfred, dan zal ik den kolonel als ik heden avond terugkeer, met alles bekend maken, en zien of hij zijn goedkeuring wil schenken, aan den door ons te nemen stap. Wanneer zult gij den Indiaan ontmoeten, Malachi?"

»Over drie dagen, dat is Zaterdag; het is dan volle maan, ik ontmoet hem dan op het eind van de prairie, dat het dichtst bij het fort is, zoodat het geen moeite zal kosten, om alles te doen wat wij ons voorstellen, zonder dat mijnheer en mevrouw Campbell merken, dat er iets gaande is."

»Ik geloof dat wij niets beters kunnen doen, dan uw voorslag te volgen," zeide Alfred.

»Laat het dan zoo wezen," zeide kapitein Sinclair. »Ik kom morgen weer hier — neen, morgen niet, overmorgen is beter, dan zal ik u het antwoord van den kolonel brengen, en alle maatregelen nemen, die noodig kunnen zijn."

»Dan is de zaak in orde, mijnheer," hernam Malachi; »wij hebben nu niets anders te doen dan ons geheim te bewaren; en daarom is het misschien beter, kapitein Sinclair, dat gij naar de jonge dames terugkeert, want jufvrouw Marie zoude zich kunnen verbeelden, dat het iets zeer gewichtigs moet zijn, dat u zoolang van haar verwijderd kan houden." Malachi lachte bij het maken van deze opmerking.

»Dat is een zeer verstandige opmerking," zeide Alfred lachende, »kom, Sinclair."

's Avonds vertrok kapitein Sinclair weer naar het fort. Hij kwam op den bepaalden tijd terug en deelde hun mede, dat de kolonel hun plan om den jongen Indiaan als gijzelaar te houden, volkomen goedkeurde, en dat hij hem zoodra hij gebracht werd in het fort bewaren zoude.

»En hebben wij nu nog eenige hulp van het fort noodig? Om een Indiaanschen knaap gevangen te nemen zeker niet," voer kapitein Sinclair voort, »ten minste zoo heb ik aan den kolonel gezegd."

»Wel neen, mijnheer, wij hebben zooals gij zegt geen hulp noodig. Ik kan hem alleen wel aan, als dat alles was; doch het is niet de kracht die wij noodig hebben. Hij is zoo klein en zoo glad als een aal, en ik ben zeker dat hij even moeielijk te houden is ook. Als wij onze buksen mochten gebruiken, was er geen zwarigheid, doch twee van ons zullen moeite hebben om hem te houden, en als hij eens losbrak, zoude hij ons allen te vlug wezen."

»Maar hoe moeten wij het dan aanleggen, Malachi?"

»Wel, mijnheer, ik zal naar hem toegaan, terwijl gij, mijnheer Alfred en Martin op een afstand verscholen moet blijven en langzaam naderen. Martin zal zijn riemen van hertenvel medebrengen, en als gij dicht genoeg bij hem gekomen zijt moet deze hem terstond knevelen. Martin kent die luî en weet hoe hij met hen moet omgaan."

»Maar als gij meent dat wij drieën niet tegen hem opgewassen zijn, dan moest Martin ons ook maar helpen."

»Hier is van geen kracht sprake, mijnheer," antwoordde Malachi, »maar hij zal in minder dan een minuut door uwe vingers glijden, indien hij niet behoorlijk is gebonden. Wij zullen dus nu naar de plaats gaan, waar ik hem denk te ontmoeten en haar in oogenschouw nemen; dan zal ik u zeggen waar gij u bevinden moet, want wij mogen daar morgen niet te zamen gezien worden hij kon op den uitkijk zijn en argwaan opvatten."

Terstond gingen zij nu naar het eind der prairie, dat het dichtst bij het fort lag, en bijna een mijl van hun woning was verwijderd; Malachi koos een plek uit en wees hen aan waar zij zich zouden verbergen. Toen ook Alfred afgesproken had, waar Martin en hij kapitein Sinclair zouden ontmoeten, keerden zij huiswaarts.

Den volgenden dag ging Malachi, toen de zon onder was gegaan, naar het einde der prairie. Nog geen tien minuten was hij daar, of de jonge Indiaan stond voor hem. Hij was, evenals den vorigen keer, met zijn tomahawk, boog en pijlen gewapend, maar Malachi had met voordacht zijn buks niet medegenomen.

Zoodra Malachi den Indiaan bemerkte, ging hij zitten, daar dit de gewoonte bij hen is als zij een gesprek voeren, de jonge Otter volgde zijn voorbeeld.

»Heeft mijn vader den blanken man gesproken?" zeide de Indiaan na een pooze.

»De blanke man treurt om het verlies van zijn zoon, en zijn vrouw weent," hernam Malachi. »De Nijdige Slang moet den knaap naar de woning van den blanken man brengen en geschenken ontvangen."

»Zal de blanke man edelmoedig zijn?"

»Hij heeft kruit, lood, geweren en tabak; zal de Nijdige Slang met deze geschenken tevreden zijn?"

»De Nijdige Slang had een droom," antwoordde de Indiaan, »en hij vertelde mij zijn droom. Hij droomde dat de blanke knaap wederom in de armen zijner moeder was, die van blijdschap weende, en de blanke man opende zijn magazijn, en gaf den Nijdigen Slang tien buksen, en twee vaatjes kruit, en zooveel lood als vier man konden dragen."

»Dat was een goede droom," hernam Malachi, »en hij zal bewaarheid worden, wanneer de knaap weer bij zijne moeder is."

»De Nijdige Slang had een anderen droom. Hij droomde dat de blanke man zijn kind ontving, en den Nijdigen Slang uit zijne woning stiet."

»Dat was slecht," hernam Malachi. »Zie mij aan, mijn zoon; hebt gij ooit gehoord dat de Grijze Kramer loog?" terwijl hij dat zeide, legde hij de hand op den arm van den Indiaan.

Dit was het teeken, dat Malachi met de zijnen had afgesproken, die nu voor den dag sprongen en den Indiaan vastgrepen. De Jonge Otter sprong in spijt van hunne pogingen om hem te houden overeind, en zoude zeker ontsnapt zijn, want hij had zijn tomahawk vrij gekregen, en stond op het punt om die boven het hoofd te zwaaien, indien Martin niet alreeds een der riemen om zijn enkel geslagen had, waardoor de Indiaan nu andermaal op den grond geworpen werd. De armen werden hem toen met andere riemen op den rug gebonden, en nog een andere, die Alfred vasthield om zijn enkel gewonden.

»Gij hadt wel gelijk, Malachi," zeide kapitein Sinclair, »hoe hij zich uit onze handen losmaakte, kan ik niet begrijpen, doch hij zoude zeker ontkomen zijn, en waarschijnlijk voor hij wegvluchtte onze hoofden gekloofd hebben."

»Ik ken deze Indianen, mijnheer," zeide Malachi; »men kan ze nooit vertrouwen, zelfs al zijn ze gebonden, als de riemen niet ferm vastgesnoerd zijn; doch gij hebt hem secuur genoeg, mijnheer, en hoe eer gij in het fort zijt, des te beter. Uwe buksen zijn in het kreupelbosch."

»Ja," voegde Martin er bij, »gij zult ze achter den grooten eik vinden." Ik ga ze halen, hoewel ik niet geloof, dat wij veel gevaar loopen om overvallen te worden."

»Wij behoeven niet verre met hem te gaan," zeide kapitein Sinclair, »want ik heb, daar ik niet wenschte, dat gij en Alfred, door te lang afwezig te blijven, gevaar liept van ondervraagd te worden, een halve mijl vanhier, eenige soldaten en een korporaal in het kreupelhout verscholen.

»Maar het is misschien beter, Malachi, om den Indiaan te ken-

nen te geven dat hij alleen als gijzelaar gehouden wordt en op vrije voeten gesteld zal worden, zoodra de knaap teruggezonden is."

Malachi sprak den Indiaan in zijn eigen taal aan, en deelde hem mede, wat kapitein Sinclair gezegd had.

»Zeg hem dat er verscheidene Indiaansche vrouwen om en bij het fort zijn, die gaarne een boodschap voor hem naar den Nijdigen Slang zullen overbrengen."

De jonge Otter antwoordde op niets wat Malachi hem zeide, doch keek zeer ongeduldig om zich heen.

»Verwijder u zoo spoedig gij kunt," zeide Malachi, »want gij kunt er op aan, dat de Nijdige Slang hem, na zijn gesprek met mij zoude ontmoeten; ik zie het aan zijne zwervende blikken, hij ziet naar bijstand om. Ik ga met u en keer met Alfred en Martin terug, want ik heb geen buks."

»Gij kunt zoodra wij bij de soldaten komen de mijne krijgen, Malachi."

Dit geschiedde binnen weinige minuten. Kapitein Sinclair nam toen den Indiaan in bewaring en ging met de zijnen naar het fort. Malachi, Alfred en Martin keerden naar huis, en voor zij op de prairie kwamen, ontdekte Martin op korten afstand de lange gedaante van een Indiaan in de schaduw der boomen.

»Ja, ik wist het wel," zeide Malachi. »Het was goed dat ik niet zonder ulieden terugging. Alles wel beschouwd is een man, zonder geweer in de bosschen geen man."

HOOFDSTUK XXXV.

Martin had gelijk toen hij zeide, dat hij de gestalte van den Nijdigen Slang in de schaduw der boomen bemerkte. Het opperhoofd wachtte af wat er gebeuren zoude en was er getuige van dat men zijn zendeling gevangen nam, terwijl hij door den troep te volgen, die den Jongen Otter overgenomen had, zag dat hij naar het fort geleid werd. Alfred, Malachi en Martin gingen intusschen naar huis, zonder dat eenig lid van de familie vermoedde, wat er gebeurd was. Dit deed hun groot genoegen.

»Wel, Malachi," zeide Alfred den volgenden morgen, terwijl zij druk bezig waren met het nieuwe land te bezaaien, »welke stappen denkt gij, dat de Nijdige Slang nu zal nemen?"

»Dat is moeilijk te zeggen, mijnheer, want als de Schrift

waarheid spreekt, dat de slang het listigste beest op aarde is, dan verdient hij dien naam wel; hij zal alles beproeven wat hij kan, daar kunt gij op aan; en indien het niet was dat hij bang voor ons is, dan zoude hij ons dadelijk aanvallen; doch ik denk niet dat hij dat wagen zal."

»Neen, want volgens uw brief, bezit hij maar twee geweren bij zijn bende en dat is niet genoeg, om hem eenige kans op een goeden uitslag te geven."

»Zeer waar, mijnheer. Ik hoor dat morgen de schuiten van het fort komen om het meel en de planken."

»Ja, morgen, indien er niet zooveel wind is als van daag; er waait een stevige bries. Waar is John?"

»Toen ik wegging was hij bij de Aardbezie, mijnheer; zij waren aan de suiker bezig."

»Wat ik zeggen wil, hoeveel hebt gij gekregen, Malachi?"

»Ik reken ongeveer drie à vierhonderd pond, mijnheer: juist zooveel als mevrouw zoo wat noodig zal hebben."

»Ja, dat denk ik ook; nu kunnen wij allerhande confituren krijgen, zonder dat het iets kost; de wilde aardbeziën zijn bijna rijp en de kersen ook; mijne nichten hebben John noodig om te helpen plukken."

»Welnu, mijnheer, dat zal hij zeker wel willen doen, hoewel ik geloof dat hij liever iets anders deed. Hij zeide dat hij van morgen wilde gaan visschen."

»Het water is te onstuimig, hij zal niet in staat wezen om de vischschuit alleen te besturen."

»Dat zou juist een reden zijn, dat hij wel uitging," hernam Malachi, »hij houdt niet van die gemakkelijke baantjes als het plukken van aardbeziën. Is het waar, mijnheer Alfred, dat wij hier nog eenige landverhuizers krijgen?"

»Ja, ik geloof het wel, vader verlangt er zeer naar; hij meent dat het een groote veiligheid geeft en heeft zeer voordeelige voorwaarden gesteld; gij zult dat zeker niet heel pleizierig vinden, Malachi."

»Ja, dat moogt gij denken, doch het is niet het geval: als iemand mij twee jaren geleden gezegd had, dat ik hier zoude hebben kunnen blijven, dan zou ik gezegd hebben, dat het onmogelijk was, doch wij zijn allen menschen van gewoonte. Ik was zoo lang aan mijn eigen gezelschap gewoon geraakt, dat ik, toen ik u 't eerst zag, uw gezicht niet kon verdragen; neen, zelfs dat van uwe lieve nichten, jufvrouw Emma en Marie niet, die, de hemel weet het, een wilde zouden kunnen temmen; nu echter, mijnheer, gevoel ik mij heel anders; eerst heb ik gezelschap kunnen verdragen omdat ik behagen vond in den knaap, daarna vond ik het niet onpleizierig en nu houd ik er van. Ik geloof

dat ik op mijn ouden dag weer begin te denken als toen ik een knaap was, en ik denk zeer dikwijls aan de hoeve van mijn vader, en het kleine dorpje daar dicht bij; en dan verbeeld ik mij dikwijls, dat ik het aardig zou vinden als hier een dorp verrees met een kerk daarboven op den heuvel; mij dunkt dat ik gaarne zoo lang zou leven, totdat daar een kerk gebouwd was en ik God zag vereeren, zooals hij behoort vereerd te worden."

»Dat is waarlijk wel een verandering, Malachi; nu ik hoop, dat gij nog een kerk op den heuvel zult zien, en nog vele jaren moogt leven, om getuige te zijn bij het trouwen en doopen."

»Zooals God wil, mijnheer. Daar is een ding, mijnheer Alfred, dat mij meer dan iets anders groot genoegen heeft gedaan, en dat mij misschien met mijne nieuwe levenswijze verzoend heeft, en dat is dat de Aardbezie, door Gods zegen en de moeite van uw moeder en nichten, een goede christin geworden is; gij weet niet hoe gelukkig mij dat maakt."

»Zij is een uitmuntend schepseltje, Malachi, ieder houdt van haar; en ik geloof, dat Martin zeer aan haar gehecht is."

»Ja, mijnheer, zij is een goede vrouw, want zij houdt altijd haar tong in toom en is haar echtgenoot in alles gehoorzaam. Ik geloof dat Martin nu geheel bedaard geworden is, en dat men hem naar Montreal of waar ook heen zoude kunnen zenden, zonder vrees dat hij voor het maken van ongeregeldheden in de gevangenis zoude komen..... Ik zie dat er gisteren avond een beer in 't maisveld is geweest."

»Wat! is hij over de heining geklommen?"

»Ja, mijnheer, zij klimmen overal over, doch ik heb zijn spoor ontdekt, en van avond zal ik hem, denk ik, wel vangen, want ik zal hem een hinderlaag leggen."

Malachi en Alfred zetten hun werk nog twee à drie uren voort, toen Emma hen kwam roepen om te eten. »Ik kan John niet vinden," zeide Emma in het naar huis gaan, »de Aardbezie zegt, dat hij haar eenigen tijd geleden verlaten heeft, om te gaan visschen; hebt gij hem ook langs de rivier voorbij zien gaan?"

»Neen," hernam Alfred, »maar zeidet gij niet, Malachi, dat hij met de schuit uit visschen zoude gaan?"

»Ja, mijnheer."

»Ziet gij de schuit op den stroom, Emma?"

»Neen," zeide Emma, »doch zij is misschien den hoek om."

»Ik zie haar ook niet; ik hoop niet dat zij door den wind is afgedreven, want het waait zeer hard, ik zal even heen loopen en zien of zij er is."

Alfred liep naar den stroom, de vischschuit lag niet aan den oever, en nadat hij eenigen tijd te lijwaart, dat is naar het oos-

ten in de richting van de snelle stroomen gezien had, meende Alfred iets dat op een boot leek te zien, op een afstand van drie of vier mijlen; het water was echter door den harden wind zeer onstuimig, en het was niet gemakkelijk iets te onderscheiden.

Alfred spoedde zich terug en zeide tegen Emma: »ik ben waarlijk bang, dat John met de boot is weggedreven. Ik meen dat ik een boot zie, doch weet het niet zeker. Emma, ga even bedaard naar binnen en haal mijn telescoop, hij staat boven mijn bedstede. Zorg dat men u niet ziet, of men zal u maar vragen doen en tante zoude ongerust worden."

Emma ging naar binnen en kwam weldra met den telescoop terug.

Alfred en Malachi gingen weder naar den stroom, en de eerste maakte toen uit, dat hetgeen hij gezien had, werkelijk de drijvende boot was, met John er in.

»Wat zullen wij nu aanvangen?" zeide Alfred. »Ik moet een paard nemen en naar het fort rijden, want als zij hem niet bemerken, voor hij voorbijdrijft, zoude het kunnen gebeuren dat men hem daar niet aanhield."

»Als hij eens in de snelle stroomen komt, mijnheer," zeide Malachi, »dan is hij in groot gevaar, want hij kan op een der rotsen stooten, en dan slaat de boot misschien binnen een minuut om."

»Ja," hernam Alfred, »doch hij is er nog al een eindje van daan."

»Zeer waar, mijnheer, maar met dezen wind, die den stroom nog helpt, zal hij er spoedig wezen. Daar is geen tijd te verliezen."

»Neen; maar ik ga naar binnen om te eten, en zoodra ik iets gebruikt heb, alleen maar om onrust te vermijden, dan ga ik stilletjes weer heen en rijd zoo hard ik maar kan naar het fort."

»Juist zoo; gij zult er tijdig genoeg wezen, want hij is nu nog drie mijlen boven het fort; ja, hij kan er haast niet voorbijdrijven, zonder dat men hem bemerkt."

»Ja, dat kan hij wel, nu het water zoo ruw is," hernam Alfred, »bedenk dat zij op het fort soldaten zijn en geen zeelieden, die gewoon zijn om over het water te zien. Een stuk drijvend hout en een vichschuit is in hun oogen bijna hetzelfde. Kom, laat ons naar binnen gaan om te eten."

»Ja, mijnheer, ik zal u volgen," hernam Malachi, »doch eerst zal ik het paard halen en voor u zadelen. Gij kunt jufvrouw Emma zeggen dat zij zich stil moet houden."

Alfred ging naar Emma die hij waarschuwde, waarna zij naar binnen gingen om te eten.

»Waar is John," zeide mijnheer Campbell; »hij beloofde mij

visch uit het meer voor het diner, doch hij heeft ze niet bezorgd, daarom treft gij het van middag niet zoo goed als ik verwachtte."

»En waar is Malachi?" zeide Alfred.

»Die zijn zeker hier of daar bij elkander," merkte Henri aan die met Martin nog voor Alfred binnengekomen was.

»Nu, hij zal den hond in den pot vinden," zeide mevrouw Campbell.

»Dat is iets waar ik niet tegen kan, moeder," zeide Alfred; »ik heb grooten honger en heb niet meer dan vijf minuten tijd om te eten, want dat zaad moet van avond nog in den grond."

»Ik dacht dat Malachi bij u was, Alfred," zeide mijnheer Campbell.

»Dat was hij ook, vader, doch hij ging later weer heen. Nu, moeder, geef mij als 't u belieft wat te eten."

Alfred at haastig, stond op en ging naar buiten. Het paard stond klaar, hij steeg dadelijk op en reed naar het fort, terwijl hij aan Malachi zeide, dat zijn vader en moeder dachten dat John bij hem was; en dat hij daarom liever niet naar binnen moest gaan om te eten, maar zich een weinig schuil moest houden.

»Ja, mijnheer, dat zal het beste wezen, dan kunnen zij ten minste niets vragen. Doch haast u, mijnheer, want ik ben niet geheel gerust over den knaap."

Hunne plans om het gevaar van John te verbergen, mislukten evenwel; want mevrouw Campbell was na het verlies van Percival, meer dan ooit bezorgd voor John, en een paar minuten nadat Alfred het huis was uitgegaan, stond zij van tafel op en ging naar de deur om te zien of zij John en Malachi ook zag naderen. Toevallig galoppeerde Alfred juist weg, en zag zij hem en ook Malachi die Alfred nastaarde. Juist de omstandigheid van Alfreds geheimzinnig vertrek maakte haar ongerust. Hij had er geen woord van gesproken dat hij naar het fort ging, en dat John niet bij Malachi was, was zeker. Zij ging weer naar binnen en in een stoel neervallende riep zij uit: »Er is iets met John gebeurd!"

»Hoe zoo lieve," zeide mijnheer Campbell.

»Ik ben er zeker van," hernam mevrouw Campbell, terwijl zij in tranen uitbarstte. »Alfred is naar het fort gereden. Malachi staat alleen buiten. Wat kan het wezen?"

Aanstonds snelden mijnheer Campbell en de overigen, Marie uitgezonderd, die bij mevrouw Campbell bleef, naar buiten. Mijnheer Campbell wenkte Emma en van haar hoorde hij de ware toedracht der zaak.

»Het is het beste om het haar te zeggen," zeide mijnheer Campbell, die naar zijn vrouw ging en haar vertelde dat John was weggedreven, en dat Alfred naar het fort was gere-

den om hem in een van de schuiten op te vangen, doch dat er geen gevaar te vreezen was.

»Waarom zouden zij het geheim houden als er geen gevaar was, Campbell," hernam zijn vrouw. »Ja er moet gevaar wezen nu het water zoo onstuimig is. Mijn kind, moet ik u ook even als mijn armen Percival verliezen!" voer mevrouw Campbell schreiende voort.

Alle pogingen werden in het werk gesteld om haar te troosten en hare angsten te stillen, doch zonder goed gevolg; allen brachten den avond angstig door, en mevrouw Campbell was uiterst zenuwachtig en ongerust. Tegen den avond zag men Alfred in vollen ren terugkeeren. Het gansche gezin stond hem buiten met kloppende harten af te wachten. Alfred zag hen reeds voor hij de prairie nog half over was en wuifde als gunstig teeken met zijn hoed.

»Alles is in orde, lieve, gij kunt er op aan," zeide mijnheer Campbell

»Als er eenige ramp had plaats gegrepen, zoude Alfred met zijn hoed niet wuiven."

»Ik moet het," zeide mevrouw Campbell bijna ademloos, »uit zijn eigen mond hooren."

»Gered?" riep Martin, Alfred toe, terwijl hij naderde.

»Gered, gered!" riep Alfred terug.

»Goddank," fluisterde mevrouw Campbell, terwijl zij dankbaar hare handen vouwde.

Alfred sprong uit den zadel en haastte zich om het nieuws mede te deelen. John was, te veel op zijne krachten bouwende, met de vischschuit uitgegaan en merkte al spoedig dat hij haar in zulk een hevigen wind niet meester was. Hij trachtte naar den oever terug te keeren, doch dit mislukte, en hij werd door den wind en den stroom in de richting der dwarsstroomen weggedreven; toevallig had evenwel kapitein Sinclair, nog voor Alfred het fort bereikt had, de boot zien aankomen, en door middel van een kijker bemerkt dat John er in was, die zich, doch vruchteloos, met alle krachten inspande.

Kapitein Sinclair had, nadat hij het aan den kolonel had medegedeeld en vergunning gekregen had, dadelijk een van de schuiten te water gebracht en met soldaten bemand, en John met zijn vischschuit, vier mijlen beneden het fort aan wal gebracht, terwijl hij zich reeds in den snellen stroom bevond, die een uur later naar alle waarschijnlijkheid, een noodlottige uitkomst zoude veroorzaakt hebben. Alfred had op het fort gezien dat kapitein Sinclair met John en zijn schuit op sleeptouw, den oever bereikten en was zoodra hij van de veiligheid van John overtuigd was, zoo spoedig hij kon naar huis teruggereden om het mede

te deelen. Deze tijding veroorzaakte bij allen groote blijdschap, en nu zij wisten dat John behouden was, wachtten zij geduldig zijn thuiskomst af. Twee uren later kwam kapitein Sinclair te paard met John achter zich en werden zij met blijdschap verwelkomd.

»Wij zijn u waarlijk veel verplicht, kapitein Sinclair. Indien gij niet zoo bij de hand waart geweest, was de knaap misschien verloren geweest," zeide mevrouw Campbell. »Ontvang mijn dank."

»En den mijnen," zeide Marie terwijl zij hem de hand reikte.

»John," zeide mevrouw Campbell, »gij hebt mij zeer doen schrikken; hoe kondt gij zoo onvoorzichtig wezen om met zulk een hevigen wind op het meer te gaan. Denk toch eens hoe na gij er toe geweest zijt."

»Ik zoude," zeide John lachende, »morgen ochtend te Montreal zijn geweest."

»Neen, lang voor gij Montreal hadt kunnen bereiken, zoudt gij door den hevigen stroom omgeslagen zijn."

»Maar ik kan zwemmen, moeder."

»Gij stoute jongen, gij zijt nergens bang voor."

»Nu, mevrouw, het is een goed gebrek, als men zelfvertrouwen heeft, gij moet dat niet te veel tegengaan," zeide Malachi. »Menigeen die anders verloren zou zijn geweest, is daardoor gered."

»Dat is wel waar, Malachi," zeide Alfred; »en daarom zullen wij John, nu hij behouden terug is, niet meer beknorren. Hij zal het nu wel hebben afgeleerd, om in zulk ruw weder uit te gaan."

»Daar zal ik zeker wel oppassen," zeide John; »ik ben volstrekt niet happig op die vreeselijke stroomen."

»Nu," zeide mevrouw Campbell, »ik ben blijde dat ik u dat hoor zeggen."

Kapitein Sinclair bleef dien avond bij hen. Voor de dag aanbrak werd de familie verontrust, door het vallen van een geweerschot, en vooronderstelde men aanstonds, dat er een aanval gedaan werd op de hut waar Malachi, met Martin en zijn vrouw woonden.

Kapitein Sinclair, Alfred, Henri en John sprongen uit het bed en waren in een minuut gekleed. Zoodra zij zich gewapend hadden openden zij behoedzaam de deur en gingen, scherp rondziende door den gang, naar de schaapskooi waar de hut stond. Alles scheen evenwel rustig, Alfred klopte aan de deur. Malachi antwoordde dadelijk en vraagde: »Wat is er."

»Wij hoorden daar even thuis een schot, en dachten dat er iets gebeurd kon zijn."

O!" riep Malachi lachende uit, »is dat alles? Dan moogt gij gerust allemaal weer naar bed gaan. Het is mijn hinderlaag voor den beer — anders niet. Ik vergat het u gisteren avond te zeggen."

»Welnu, dan kunnen wij, daar wij toch op zijn, ook wel even gaan zien;" zeide Alfred; »de dag breekt aan."

»Nu ik ben gereed, mijnheer," zeide Malachi, terwijl hij buiten trad met zijn lederen jachtbuis in de eene en zijn buks in de andere hand.

Zij wandelden naar het maisveld aan de overzijde van de rivier en vonden dat de hinderlaag doel getroffen had, want aan den voet van de heining lag een groote beer dood.

»Ja, mijnheer," zeide Malachi, »ik heb hem gesnapt."

»Doch wat was de hinderlaag?"

»Ja ziet gij, mijnheer, ik vervolgde het spoor van den rekel over de heining, en daar ik begreep dat hij langs denzelfden weg terug zoude komen bevestigde ik de buks, met een ijzerdraad aan den trekker, zoodanig, dat hij bij het overklimmen, den draad met zijne voorpooten moest raken, terwijl de tromp die een weinig benedenwaarts gericht was, zoo wat op de hoogte van zijn hart reikte als het geweer afging. Gij ziet, mijnheer, dat het juist afgeloopen is als ik wenschte, en daardoor hebben wij nog een goede pels voor Montreal."

»Het is een berin," zeide Martin, die zich bij hen gevoegd had, »en zij heeft jongen ook, die kunnen niet veraf wezen."

»Dat is waar," zeide Malachi, »gij moest nu liever allen teruggaan. Martin en ik zullen ons hier verbergen, en ik durf er voor in staan, dat wij binnen een uur de jongen meê naar huis brengen."

Het overig gezelschap keerde naar huis terug. De Aardbezie had mijnheer en mevrouw Campbell de oorzaak van het schot al medegedeeld. Een uur ongeveer voor het ontbijt, kwamen Malachi en Martin, ieder met een jongen beer, van eenige weinige weken oud binnen. De kleine dieren hadden het spoor der moeder gevolgd, en waren bezig met het doode dier te streelen, als wilden zij het wakker maken, toen Martin en Malachi hen inpakten.

»Wat een lief diertje," zeide Emma. »Ik zal het voor mij zelve opvoeden."

»En de andere is voor mij," zeide John.

Men had hier niets tegen, behalve dat mijnheer Campbell de opmerking maakte, dat ze, wanneer ze bij het opgroeien lastig werden, weggedaan moesten worden, waar men in toestemde. Emma en John, namen hunne lievelingen in bezit, voedden ze met melk, en binnen weinige dagen werden zij zeer

mak, de een werd dicht bij het huis, de andere bij de hut van Malachi vastgelegd. Het werden spoedig zeer speelzieke en zeer vermakelijke beesten, de honden raakten er aan gewoon en deden nooit een poging om ze kwaad te doen; zelfs zag men dikwijls Oscar en een beer over elkander rollen, als waren zij de beste vrienden der wereld. Doch binnen eenige weinige maanden werden ze te groot voor speeltuig en te lastig, waarop de een met een schuit naar Montreal gezonden werd, als een geschenk voor den heer Emmerson, terwijl de andere door kapitein Sinclair naar het fort werd medegenomen, en daar een gunsteling van de soldaten werd.

HOOFDSTUK XXXVI.

Kapitein Sinclair was nu bijna altijd bij hen, want de kolonel stond zijne officieren des zomers meer vrijheid toe. Ofschoon men den Nijdigen Slang had bekend gemaakt dat, en waarom de Jonge Otter gevangen werd gehouden, gingen er weken voorbij, zonder dat er van zijn zijde eenige poging in het werk werd gesteld om den jeugdigen krijgsman tegen Percival in te wisselen. Men verwachtte iederen dag zijnerzijds een voorstel, doch het kwam maar niet, waardoor zij die in het geheim waren, in een voortdurenden staat van spanning en vrees gehouden werden. Een ding was men te weten gekomen, namelijk dat de Indiaan op wien John geschoten had, gestorven was, en dit gaf aanleiding dat Malachi en Martin, de Indiaansche wraakzucht kennende, zeer vreesden dat de Nijdige Slang dien dood, op den jeugdigen Percival zoude wreken. Zij hielden dit echter voor zich.

Tegen het einde van den zomer kwam er een bezending brieven en couranten, zoowel uit Montreal als uit Engeland. Bijzonder nieuws in de Engelsche papieren was er niet, hoewel de couranten als naar gewoonte gretig gelezen werden. Een bericht trof Henri, dat hij dadelijk mededeelde onder de opmerking dat zij met iedere komst van brieven en couranten toch altijd nieuws aangaande den heer Douglas Campbell ontvingen. Het bericht luidde als volgt: — »De Oxley honden hadden laatstleden vrijdag een prachtige jacht —" na de streek waarin zij plaats greep beschreven te hebben eindigde het bericht met: »Tot ons leedwezen moeten wij mededeelen dat mijnheer Douglas Campbell van Wexton Hall, bij het overspringen van een wijde beek een

ernstigen val van zijn paard gedaan heeft. Naar wij vernemen bevindt hij zich echter vrij wel."

De brieven van Montreal waren evenwel belangrijk. Zij brachten het bericht dat er vier familiën landverhuizers, die de voorwaarden door den heer Emmerson gesteld, hadden aangenomen, vertrekken zouden om zich op het goed van den heer Campbell te vestigen. Ook brachten zij de tijding dat de koop van nog zeshonderd morgen aangrenzend land gesloten was, met bijvoeging van de quitantiën van het gouvernement voor de koopsom.

De tijdingen in dezen brief bevat, deden mijnheer Campbell door tusschenkomst van kapitein Sinclair een boodschap naar den kommandant van het fort zenden, om hem de aanstaande komst der landverhuizers mede te deelen en tevens te vragen of hij kon toestaan om een aantal soldaten te zenden, ten einde hen behulpzaam te zijn bij het opbouwen van de noodige hutten om ze te ontvangen en met verzoek om twee of drie tenten ter leen, om hen bij de aankomst tot verblijfplaats te dienen, totdat de hutten zouden gebouwd zijn. Het antwoord van den kommandant was gunstig, en nu was alles leven en beweging, om zoo mogelijk voor den oogsttijd de hutten af te maken, daar men tegen dien tijd werk te over zoude hebben.

En waarlijk zouden ze, daar de oogsttijd voor de deur stond, zonder de hulp van het fort, nooit voor het invallen van den winter hun werk gedaan gekregen hebben, terwijl het zeer lastig zou geweest zijn om een gedeelte der landverhuizers in hun eigen huis te hebben moeten opnemen.

De plaatsen voor de vier hutten of houten loodsen waren spoedig gekozen; ieder was op ongeveer een halve mijl afstand van de woning van den heer Campbell gelegen, en terwijl eenigen van de familie met behulp van een deel der soldaten het hooi binnenhaalden, waren de anderen met het overig gedeelte bezig aan het vellen van boomen en het optrekken der hutten. Veertien dagen, nadat zij begonnen waren, kwamen de landverhuizers aan en werden in de voor hen bestemde tenten gehuisvest, en daar zij nu de anderen in den arbeid hielpen, waren de zaken binnen korten tijd zeer gevorderd. De overeenkomst door den heer Campbell gesloten bracht mede, dat ieder der landverhuizers vijftig morgen land zoude ontvangen, na alvorens evenveel land voor hem gerooid te hebben: doch er waren ook nog andere voorwaarden met betrekking tot levensmiddelen en het leveren van vee, die echter niet waard zijn om er langer bij te blijven stilstaan.

Het is voldoende om te zeggen dat mijnheer Campbell, met hetgeen hij vroeger kocht, zeshonderd morgen land voor zich hield, wat hij meer dan voldoende vond voor zijn hoeve, die

geheel met een heining omgeven was en het voordeel had, dat zij aan het meer lag. De brand had een groot gedeelte van het nieuwe land ontgonnen, zoodat het hen slechts weinig moeite kostte om het gereed te maken voor den eersten oogst.

Terwijl de landverhuizers en de soldaten druk bezig waren, bracht de kolonel een bezoek aan den heer Campbell, om zijn rekening met hem te sluiten en overhandigde hem een wissel op het gouvernement, voor aan het fort gelevert hout, meel, enz.

»Ik verzeker u, mijnheer Campbell, dat het mij een groot genoegen doet, u zooveel mogelijk te kunnen helpen," zeide de kolonel »en ik doe dat te eer omdat de gouverneur mij daartoe gemachtigd heeft. Uw aankomst en nederzetting hier is gebleken voordeelig te wezen, want uwe leverantiën aan het fort hebben het gouvernement veel geld bespaard en is terzelfder tijd in uw belang geweest, doordat gij er door in staat werdt gesteld u van uw oogst te ontdoen, zonder naar Montreal ter markt te gaan, wat u evenveel zoude hebben gekost als het ons kostte toen wij onze behoeften van Montreal kregen. Gij moogt de soldaten op dezelfde voorwaarden houden als vroeger, zoolang zij u van dienst kunnen wezen, mits zij bij den aanvang van den winter naar het fort terugkeeren."

»Dan zal ik ze, met uw goedvinden hier houden, om den oogst binnen te halen; wij hebben zooveel werk, dat ik met het grootste pleizier voor hun hulp zal betalen."

Ik heb gezegd dat er vier huisgezinnen van landverhuizers waren, en wil mijne lezers nu iets meer aangaande hen mededeelen.

De eerste familie was Harvey genaamd, zij bestond uit man, vrouw, twee zonen van veertien en vijftien, en een dochter van achttien jaren.

Deze man was een kleine boer geweest, die door noeste vlijt zijn brood verdiende en nog wat geld overlegde, tot zijn oudste zoon, die omstreeks dien tijd twintig jaar was, in slecht gezelschap geraakte en altijd in de kroeg en op de kermissen gezien werd, en zoo zijn tijd vermorste en zijn geld verkwistte. De vader wiens voorouders, het eene geslacht na het andere, dezelfde plaats bewoond hadden, en zoover men na kon gaan, altijd even-als hij kleine boeren waren geweest, die op niets trotsch was, dan dat zijn familie bekend was voor eerlijkheid en oprechtheid, deed alles wat hij kon om hem op het goede spoor terug te brengen, doch te vergeefs. Eindelijk maakte de zoon zich schuldig aan nachtelijke inbraak en werd veroordeeld tot levenslange ballingschap. De vader trok zich deze schande zoo sterk aan dat hij later zijn hoofd nooit meer ophield; hij schaamde zich in zijn gemeente gezien te worden, en besloot eindelijk om naar een ander land te verhuizen, waar het voorgevallene niet bekend kon zijn.

Dientengevolge, maakte hij zijn gansche bezitting te gelde en ging naar Canada; doch tegen dat hij daar aanlandde en al zijn uitgaven betaald had, had hij slechts weinig geld meer over, en nam, toen hij van den heer Emmerson de voorwaarden van Campbell vernam, deze met graagte aan. Zijn vrouw, zijn beide zonen en zijn dochter waren even vlijtig en achtingswaardig als hij zelf.

De tweede familie, die Graves heette, bestond uit man, vrouw en een eenigen zoon, die reeds volwassen was, benevens twee zusters van zijn vrouw.

Hij kwam van Buckinghamshire en was boterboer geweest.

De derde familie was zeer talrijk, man en vrouw, Jackson genaamd, hij was dicht bij Londen groenboer geweest, en had er wat geld mede gewonnen: doch zooals ik reeds zeide was de familie zeer talrijk, en de meesten te jong om in de eerste jaren ergens in van dienst te wezen. Zij bezaten zeven kinderen: een dochter van achttien, twee knapen van elf en twaalf, dan nog drie kleine meisjes, en een zoontje dat nog heel jong was. Jackson had geld genoeg om een hoeve te koopen, doch daar hij een voorzichtig man was en bedacht dat hij in den beginne misschien niet gelukkig zoude kunnen wezen, terwijl zijn talrijke familie alles zoude kunnen verslinden, besloot hij om het aanbod van den heer Campbell aan te nemen.

De vierde en laatste familie was een jeugdig paartje, Meredith genaamd. De man was de zoon van een landbouwer in Shropshire, die gestorven was, en zijn bezitting tusschen zijn drie zonen verdeeld had. Twee hunner bleven op de hoeve en betaalden den jongsten broeder zijn aandeel in geld uit; deze van een ondernemenden geest zijnde, besloot naar Canada te gaan om zijn fortuin te beproeven. Hij huwde juist voor zijn vertrek en was nog met geen gezin belast, hij was een knap jong mensch, goed opgevoed en had een zeer verstandige, mooie, jonge vrouw.

De bevolking op mijnheer Campbell's kolonie werd alzoo met een en twintig zielen vermeerderd en bestond derhalve, met hun eigen tiental uit een en dertig menschen, waaronder dertien waren die zij rekenden, dat de wapenen konden voeren en hen tegen iederen aanval van de Indianen zouden kunnen verdedigen.

Voor den oogsttijd waren alle hutten gebouwd en de nieuwe landverhuizers druk bezig met het vellen van boomen rondom hunne nieuwe woningen, om houtvoorraad voor den winter te hebben en tevens een plek grond te rooien voor een tuin, tot het poten van aardappels in de volgende lente. Daar de oogst nu rijp was hadden ze allen volop werk; door de vereende krach-

ten van de soldaten en de landverhuizers was het koorn spoedig binnen, waarna eerstgenoemden, nu hun arbeid volbracht was, naar het fort terugkeerden en de Campbell's met de nieuw aangekomenen alleen lieten. Een groote bron van genoegen voor de dames Percival was nu het bezoeken van de landverhuizers in hunne eigene woningen en de kennismaking met de kinderen. Verschillende plannen werden er geopperd met betrekking tot het oprichten van een zondagsschool en vele andere nuttige zaken. Een werd er echter dadelijk ten uitvoer gebracht, namelijk dat mijnheer Campbell iederen zondag in zijn eigen huis een godsdienstoefening zou houden, die door al de landverhuizers werd bijgewoond.

Mijnheer Campbell had tot nu toe alle reden om tevreden over hun gedrag te wezen; zij schenen allen gewillig en morden of klaagden nooit over de hun opgelegde taak: zij waren zeer tevreden over de schikkingen van mijnheer Campbell met betrekking tot de levensmiddelen. Er werden nu weer jachtpartijen geformeerd. Meredith en Graves bleken goed in de bosschen thuis te wezen en waren uitmuntende schutters, zoodat zij nu talrijk genoeg waren om, om den anderen dag te gaan, terwijl een paar anderen dagelijksch met visschen bezig waren en de visch inzoutten, zoodra zij gevangen was, om zoo een voldoenden voorraad voor den winter te verkrijgen.

Doch hoewel mevrouw Campbell en de dames Percival, evenals het grootste gedeelte van de familie geheel tevreden en gelukkig in hunne vooruitzichten waren, verkeerden er vier in grooten angst en spanning. Het waren Alfred, Malachi, Martin en de Aardbezie, wien het geheim van het nog in leven zijn van den jeugdigen Percival zeer drukte, nu er, ofschoon de Jonge Otter gevangen werd, geen voorslag tot zijn uitwisseling, noch eenig ander teeken van een onderhandeling van de zijde van den Nijdigen Slang gemaakt werd.

Kapitein Sinclair die doorgaans twee keer in de week de hoeve bezocht, was zeer verdrietig, dat Malachi en Alfred hem nooit iets nieuws konden mededeelen, zoo min als hij hun. Zij wisten nauwelijks wat te doen. Om een tweeden winter te laten voorbijgaan zonder een poging te doen om den knaap terug te krijgen, dit uitstel scheen hun te lang, en toch scheen het niet geraden om de zaak bekend te maken, die met een zoo bittere teleurstelling zoude kunnen eindigen, want het Indiaansch hoofd zou uit wraak den knaap hebben kunnen ombrengen, en dan zou het verdriet van de ouders nog grooter wezen dan vroeger.

De wond werd er zonder eenig doel weer door opengereten. Alfred en Sinclair overlegden de zaak dikwijls, doch aan alle hunne beraadslagingen over dit onderwerp werd door een on-

verwacht voorval een einde gemaakt. Op zekeren morgen was Marie Percival gewandeld naar een plaats, het cedermoeras genaamd, ongeveer een halve mijl westwaarts van huis gelegen, dicht bij den oever van het meer, om mosbeziën te plukken die ingemaakt moesten worden. Een van de kleine meisjes der landverhuizers, Martha Jackson was bij haar; toen er een mandje vol was, zond Marie het kleine meisje daarmede naar huis, en zeide haar dat zij dadelijk terug moest komen. Het kind deed alzoo, doch toen het op de plaats terugkwam was Marie Percival nergens te zien. De mand die zij bij zich gehouden had lag met alle beziën er uit op een heuvel naast het moeras. Het meisje bleef nog een kwartier daar, onder het roepen van Marie's naam, doch werd, daar zij geen antwoord verkreeg bevreesd en verbeeldde zich dat een wild dier haar verscheurd had; zij liep daarom zoo hard zij kon naar huis terug en vertelde mijnheer en mevrouw Campbell wat er gebeurd was. Martin en Alfred waren op den molen; Malachi was gelukkig in zijn eigen hut en de Aardbezie ging hem dadelijk halen, vertelde hem wat het meisje was komen zeggen, en zag daarna Malachi aan onder het zeggen van »Nijdige Slang."

»Ja, Aardbezie, dat is het geval, ik twijfel er niet aan," hernam Malachi, »doch vooralsnog gezwegen. Ik begreep dat hij iets in den zin had, maar dacht niet dat hij dat zoude durven doen, wij zullen echter zien. Ga naar huis terug en zeg aan mijnheer en de dames dat ik naar het cedermoeras gegaan ben en zoo spoedig mogelijk terugkom, maar kom mij zoodra gij kunt achterna, want gij hebt jonger oogen dan ik en ik zal ze noodig hebben: zeg hun dat zij niemand anders zenden, het doet meer kwaad dan goed, want ze trappen den grond maar plat en wij verliezen daardoor allicht het spoor."

Malachi nam zijn buks op, zag of er kruit op de pan was en begaf zich in de richting van het moeras op weg, terwijl de Aardbezie naar het huis terugging om zijn boodschap aan mijnheer en mevrouw Campbell over te brengen. Na dezen verlaten te hebben, die zeer ongerust waren en het kleine meisje, Martha Jackson, naar Alfred en Martin hadden gezonden (want John en Henri waren naar het vee in het kreupelbosch), ging de Aardbezie naar het cedermoeras, waar zij Malachi vond staan naast de mand waarin de beziën waren geweest, leunende op zijn buks.

»Nu, Aardbezie," zeide Malachi in de Indiaansche taal, »moeten wij uit zien te vinden, hoevelen er waren en welken weg zij gegaan zijn."

»Hier," zeide de Aardbezie, terwijl zij op een teeken in het korte gras wees, dat ieder die niet aan het Indiaansche leven gewoon was, ontgaan zou zijn.

»Ik zie het, mijn kind, en nog twee anderen, doch vooralsnog kunnen wij niet veel zeggen, laat ons het spoor volgen, tot wij aan een plaats komen waar wij het duidelijker kunnen zien. Dat is haar voet," voer Malachi voort, nadat zij twee of drie ellen verder waren. »De zool van een schoen kneust het gras meer dan een mocassin. Wij hebben juist geen gemakkelijke taak, en als de anderen komen, verhinderen ze ons misschien maar, om het spoor te vinden."

»Kijk, hier is 't weer," zeide de Aardbezie, terwijl ze zich over het korte drooge gras boog.

»Ja, gij hebt gelijk, mijn kind," hernam Malachi. »Indien wij het spoor maar eens tot den voet van den heuvel gevolgd hebben, dan zal het gemakkelijker wezen."

Nauwkeurig onderzoekende, volgden Malachi en de Aardbezie het bijna onmerkbare spoor, totdat zij aan den voet van den heuvel kwamen, zoowat honderd el verwijderd van de plaats waar zij van uitgegaan waren. Het was moeielijker geworden, omdat de indruk van Marie's voet, die duidelijker waar te nemen was dan de overigen en hun eenige ellen gediend had, niet meer onderscheiden kon worden; het was duidelijk dat zij van den grond was opgelicht. Dit was voor hen een voldoend bewijs dat zij weggevoerd was. Toen zij aan den voet van den heuvel kwamen, konden zij duidelijk de indrukselen van de mocassins zien, en door die nauwkeurig in de breedte en lengte te meten, ontdekten zij dat ze van twee verschillende personen waren. Zij vervolgden dezen totdat zij ongeveer een kwartier uur van het moeras verwijderd, aan het bosch kwamen, toen zij Martin en Alfred hoorden roepen, waarop Malachi antwoordde en zij spoedig bij hem waren.

»Wat is er van de zaak, Malachi?"

»Zij is zonder twijfel door den Nijdigen Slang ontvoerd geworden, mijnheer. De schoelje schijnt bepaald ons den baas te willen wezen. Wij hebben een gevangene, hij heeft er twee gemaakt."

Malachi verklaarde hun toen waarom hij zeker meende dat zij ontvoerd was, welke meening Martin dadelijk met hem deelde.

Alfred zeide daarop: »Maar laat ons nu, voor wij handelen, eens overleggen wat 't beste is dat wij doen."

»Ja, mijnheer," hernam Malachi, »het beste is op dit oogenblik dat de Aardbezie en ik het spoor volgen en trachten eenige nadere inlichting te verkrijgen, en als wij alles zijn te weten gekomen, wat wij kunnen, dan moeten wij een gezelschap vormen en hen vervolgen. Laat ons eerst maar op het rechte spoor zijn, dan zullen wij het niet weer verliezen, vooral nu de Aardbezie bij ons is, want zij heeft scherper oog dan eenig Indiaan, hetzij man of vrouw, dien ik ooit kende."

»Ja, dat is nu alles goed en wel, Malachi, doch wat moet ik doen terwijl gij het spoor vervolgt."

»Wel, mijnheer, gij moet het gezelschap vereenigen en hen gereed houden om op reis te gaan; want als het mogelijk is, moeten wij binnen drie uren op weg zijn."

»Wij moeten eigenlijk kapitein Sinclair medenemen. Hij zal radeloos wezen, als hij niet medegaat," zeide Alfred.

»Dat is wel mogelijk, mijnheer," zeide Malachi koeltjes; »doch ik heb liever dat hij niet medegaat. Hij zal niet zoo bedaard en kalm wezen, als noodig is."

»Wees daar niet bang voor; doch ik moet naar mijne ouders gaan en alles vertellen wat er gebeurd is. Ik moet hun zeggen dat Percival nog leeft."

»En dat waarom, mijnheer?" hernam Malachi, »zij zullen nog maar ongelukkiger wezen. Het is meer dan genoeg dat zij de ontvoering van jufvrouw Percival betreuren, zij behoeven er waarlijk niet bij te weten welke nieuwe ongerustheid wij om den knaap koesteren. Ik zou alleen maar zeggen, dat jufvrouw Marie door den een of ander is ontvoerd, en geen woord reppen over onze gevangenneming van den Jongen Otter, noch van de reden waarom wij dat deden."

»Het is misschien beter," zeide Alfred, »ik zal Martin dan maar hier laten en naar het fort rijden, om kapitein Sinclair te halen. Zal ik om eenige soldaten vragen?"

»Ja, mijnheer; als er eenigen zijn die goed in de bosschen gewoon zijn, kunnen ze ons van veel dienst wezen. Wij moeten grooter macht hebben dan de Indianen en deze zijn zooals gij weet zes man sterk, het hoofd medegerekend. Dan hebben wij u, Martin en ik, dat zijn drie; kapitein Sinclair en twee soldaten, dat zou zes wezen, en met den jongen Meredith en Graves acht. Dat is voldoende mijnheer; te veel doet maar kwaad. Mijnheer Henri moet thuis blijven, zooals ook John, omdat hij niet thuis wezen zal voor ons vertrek. Het spijt mij wel, want ik had hem gaarne bij mij gehad."

»Daar is nu niets aan te doen," hernam Alfred, »komaan, dan zullen Martin en ik maar dadelijk teruggaan; binnen twee uren keer ik zoo mogelijk, met kapitein Sinclair terug."

»Hoe eer hoe beter, mijnheer; Martin zal alles voor de reis in orde brengen; als wij eenigszins kunnen, moeten wij onze geweren niet afschieten."

Alfred spoedde zich voort, weldra gevolgd door Martin aan wien Malachi eenige bevelen had gegeven. Malachi en de Aardbezie zochten toen verder het spoor, dat zij meer dan een uur ver door het dichtste bosch volgden, toen zij een plaats bereikten waar een vuur was aangelegd geweest, en de grond was

plat getrapt, een duidelijk bewijs dat de troep zich daar eenigen tijd opgehouden had.

»Hier was het nest van den ganschen troep," zeide Malachi, terwijl hij rondkeek.

De Aardbezie die den grond had nagegaan, zeide:

»Hier is haar voetstap weder."

»Ja, ja; het is duidelijk genoeg, dat twee hunner haar hebben weggevoerd en haar hier gebracht hebben, waar de overigen op hen wachtten, en daarop is de geheele bende vertrokken. Nu moeten wij het nieuwe spoor opzoeken en kunt gij er op aan, dat zij alles in het werk stellen om ons dat te beletten."

De Aardbezie wees nu, dicht bij de plaats waar het vuur ontstoken was geweest op een spoor, terwijl zij zeide: »de mocassins van een Indiaansche vrouw."

»Juist dan is zij bij hen, zooveel te beter," hernam Malachi, »want daar zij mij dien brief zond, kan zij ons nog wel verder van dienst wezen."

HOOFDSTUK XXXVII.

Voor Alfred naar het fort ging had hij een kort gesprek met zijn vader en moeder, waarin hij hun eenvoudig meedeelde, dat Marie klaarblijkelijk ontvoerd was en dat, volgens de meening van Malachi en Martin, de Nijdige Slang er van verdacht moest worden.

»Maar welke reden kan hij daarvoor gehad hebben?" vroeg Emma schreiende.

»Eenvoudig om kruit en lood te krijgen als eene belooning, wanneer hij haar terugbrengt," hernam Alfred; »wij behoeven dus niet bang te wezen dat zij mishandeld wordt; doch ook indien hij al een andere reden had voor zijn handelwijze, dan is het bekend dat een Indiaan altijd een vrouw eerbiedigt. Doch hier is mijn paard."

»Maar wat gaat gij doen, Alfred?" zeide mevrouw Campbell, die in een zeer gejaagden toestand verkeerde.

»Naar het fort rijden om hulp, moeder, kapitein Sinclair halen en de Indianen vervolgen zoo spoedig wij kunnen. Martin zal tegen dat ik terugkom alles in orde gebracht hebben; Malachi vervolgt met de Aardbezie hun spoor. Doch wij hebben geen tijd te verliezen, ik kom dadelijk terug."

Daarop besteeg Alfred het paard, dat Martin voor had gebracht en galoppeerde naar het fort.

Mijnheer en mevrouw Campbell en Emma, waren zooals men licht kan nagaan zeer bedroefd; dit belette hen echter niet, om naar Martin te hooren en hem alles te geven wat hij vroeg, zooals gezouten spek en ander proviand voor den tocht, kruit en lood voor de buksen, enz. Nadat Martin alles opgegeven had wat zij noodig hadden, ging hij heen om den jongen Graves en Meredith te waarschuwen; zij werden spoedig gevonden, en toen zij hoorden wat er gaande was, in een oogenblik gereed om mede te gaan. Zij hadden voor den tocht niets noodig als hunne buksen en een extra paar mocassins, en binnen weinige minuten vergezelden ze Martin naar het huis. Nadat zij eenigen tijd bezig waren geweest om de onderscheidene zaken in verschillende pakken te verdeelen, om ieder wat te geven, zeide mijnheer Campbell:

»Waar denkt gij, Martin, vooronderstelt dat gij en Malachi gelijk hebben, dat zij mijn arme nicht heen zullen brengen?"

»Regelrecht naar hunne eigen wigwams, mijnheer," zeide Martin.

»Kunt gij eenigszins nagaan, hoever dat zijn kan?" vroeg mevrouw Campbell.

»Ja, mevrouw, ik heb gehoord dat het verblijf van den Nijdigen Slang zoo om en bij de twaalf dagreizen van hier is."

»Twaalf dagreizen! hoever is een dagreis?"

»Zoover als een krachtig man in een dag kan loopen, mevrouw."

»En moet mijn nichtje dien ganschen afstand te voet afleggen?"

»Ja, dat denk ik wel, mevrouw; ik zie niet in hoe het anders kan; ik weet niet, dat de Indianen paarden hebben, doch dit kan mogelijk zijn."

»Doch zij kan niet zoo ver loopen als een man," hernam mevrouw Campbell.

»Neen, mevrouw, daarom vooronderstel ik, dat zij er twintig dagen over zullen doen, in plaats van twaalf."

»Zouden zij haar slecht behandelen of mishandelen, Martin?" vroeg Emma.

»Neen, jufvrouw, dat geloof ik niet, alhoewel zij haar zullen laten loopen, en 's avonds als zij rusten vastbinden."

»Arme Marie, wat zal zij lijden!" riep Emma uit; »en als gij hen inhaalt, Martin, zullen zij haar dan aan u overgeven?"

»Wij zullen hunne toestemming daartoe niet vragen, jufvrouw," hernam Martin, »wij zullen haar nemen."

»Maar niet zonder bloedstorten, Martin," zeide mevrouw Campbell.

»Neen, mevrouw, zekerlijk niet zonder bloedstorten, want óf de Indianen moeten ons verslaan óf wij hen; als wij de Indianen slaan, blijft er geen man van over, en als zij ons overmeesteren van ons evenmin, denk ik."

»God behoede ons, maar dat is verschrikkelijk; ik was, toen wij hierheen kwamen op moeite en gevaren voorbereid," riep mevrouw Campbell uit, »maar niet op bezoekingen als deze."

»Wees maar niet bang, mevrouw, dat wij haar niêt terugbrengen," zeide Martin; »Malachi is beter Indiaan dan zij allen, hij zal hen te slim zijn."

»Hoe meent gij dat?"

»Ik bedoel, mevrouw, dat wij hen als het mogelijk is onverwachts op het lijf zullen vallen, dan is het voordeel aan onze zijde, want de helft van hen zal gesneuveld zijn, voor zij nog weten, dat zij aangevallen worden; wij zullen hen op de Indiaansche wijze bevechten, mevrouw."

Mevrouw Campbell ging voort met vragen, tot op het oogenblik dat men Alfred aan het eind der prairie in vollen ren terug zag komen, vergezeld van kapitein Sinclair en nog twee andere manschappen ook te paard.

»Ha, daar zijn ze al," zeide Martin; »nu zij hebben er geen gras over laten groeien, dat is zeker."

»Arme kapitein Sinclair! wat zal hij naar wezen, ik heb medelijden met hem," zeide mevrouw Campbell.

»Hij moet zich bedaard houden," merkte Martin op, »of hij zal meer kwaad dan goed doen."

Alfred en kapitein Sinclair stegen nu af; zij hadden twee soldaten medegebracht, die aan het boschleven gewend en uitmuntende schutters waren. Er werd gedurende eenige weinige minuten een haastig gesprek gevoerd, doch de tijd was te kostbaar. Alfred omhelsde zijne ouders die kapitein Sinclair de hand drukten, en treurig hun hoop op een gunstig afloop uitdrukten, waarop het vereenigde gezelschap, zeven in getal, vertrok om zich bij Malachi en de Aardbezie te voegen.

Malachi en de Aardbezie hadden niet stilgezeten; laatstgenoemde was naar hun hut geweest om boog en pijlen te halen, en daarna hadden zij de voetstappen verder dan een mijl door het bosch vervolgd, toen zij bij een klein riviertje kwamen dat door het bosch liep. Hier had men het spoor verloren, ten minste het was aan de overzijde van het water nergens terug te vinden, en het was te vermoeden dat de Indianen om geen spoor na te laten, eenigen afstand door het water hetzij stroomop-, hetzij stroomafwaarts gewaad waren, alvorens zij den voet aan de overzijde weer op den wal gezet hadden; doch daar het haast tijd was, dat zij de komst van Alfred en de overi-

gen konden verwachten, was Malachi naar de plaats waar Alfred en Martin hen hadden verlaten, teruggekeerd, terwijl de Aardbezie bleef om langs het riviertje heen en weer te loopen en het spoor weder te ontdekken. Zoodra het gezelschap aankwam ging men met Malachi naar de plaats, waar het spoor verloren was en hij de Aardbezie achtergelaten had. Zij wachtten daar eenigen tijd, omdat de Aardbezie niet in het gezicht was, en namen die gelegenheid waar om de levensmiddelen en amunitie onderling te verdeelen. Kapitein Sinclair, wiens toestand men zich gemakkelijk kan verbeelden, nam ijverig aan alles deel en toonde dat zijn hoofd helder was, al was zijn hart ook geschokt. De orde van den marsch werd door Malachi en hem geregeld, en toen alles was afgesproken, verbeidde men met ongeduld de terugkomst van de Aardbezie; eindelijk kwam zij en berichtte dat zij het spoor, ongeveer drie mijlen stroomopwaarts teruggevonden had, waarop allen aanstonds op weg gingen.

Allen bewaarden, zooals men overeengekomen was, een diep stilzwijgen en volgden gedurende een mijl het nieuw ontdekte spoor, toen zij bij de komst aan een open plek in het bosch, waar het gras zeer kort en droog was, wederom het spoor bijster raakten. Zij staken deze dorre vlakte over om te zien of men het terug kon vinden, dat echter een half uur lang vruchteloos geschiedde, toen zij door een zacht gefluit van de Aardbezie geroepen werden, die naar de plaats waar men het spoor verloren had teruggekeerd was.

»Zij zijn weer teruggekeerd," zeide de Aardbezie, terwijl zij op de vroegere voetstappen wees, »zie de indrukken van de mocassins wijzen naar beide kanten."

»Dat is waar," zeide Malachi, nadat hij het nauwkeurig waargenomen had, »kom, Aardbezie, zie nu te ontdekken, waar zij het oude spoor weder verlaten hebben. Ik heb het wel gezegd, mijnheer," voer Malachi voort tegen Alfred, »dat de Aardbezie ons van nut zoude wezen, zij ziet zoo scherp als een valk."

Het duurde nog wel een half uur, eer men de plaats vond, waar zij het spoor verloren hadden, waarop de Indianen, om ieder die hen vervolgde op een dwaalweg te brengen, teruggekeerd waren, en zij voorgegaan door de Aardbezie voorzichtig verder voorttogen, totdat zij stilstond en Malachi in de Indiaansche taal aansprekende, hem op een gebroken tak in een van de struiken wees.

»Dat is waar, laat ons zien of het meer voorkomt."

Binnen weinige minuten wees de Aardbezie een tweeden aan.

»Dan is alles in orde," zeide Malachi. »Ik zeide dat zij ons verder zou helpen als zij wilde, en dat doet zij. De Indiaansche vrouw die den brief schreef," voer Malachi voort, terwijl hij

zich tot kapitein Sinclair wendde, »is nog altijd onze vriendin. Zie, mijnheer, zij heeft overal, waar zij, zonder door de Indianen gezien te worden, durfde, een takje gebroken om ons den weg te wijzen. Als zij dat nu is blijven doen, dan zullen wij niet veel moeite meer hebben."

Zij vervolgden hun weg tot zonsondergang, toen zij niet meer konden zien; men had dien dag een afstand van negen mijlen afgelegd, en legde zich voor den nacht onder een grooten boom neder, het was zeer warm en daar zij nog eenige gekookte proviand hadden, werd er geen vuur ontstoken.

Den volgenden morgen gebruikten zij, zoo spoedig het dag was een haastig ontbijt en vervolgden toen hun taak. Het spoor was nu vrij gemakkelijk en werd van tijd tot tijd evenals vroeger, door een gebroken tak aangeduid.

Op dezen dag maakten zij zestien mijlen en tegen den avond kwamen zij aan den oever van een meer dat bij een breedte van anderhalve mijl ongeveer tien mijlen lang was; het spoor liep recht toe op den oever van het meer en verdween aldaar.

»Hier moeten zij te water zijn gegaan," zeide Alfred, »doch welke middelen bezaten ze het meer over te steken?"

»Dat moeten wij op de eene of andere manier zien te ontdekken," zeide Malachi, »want anders vinden wij het spoor niet weder, misschien zien wij het echter morgen ochtend; het is nu te donker om een poging te doen om het te vinden, en wij doen misschien meer kwaad dan goed met langs den oever te loopen. Wij moeten toebereidselen voor den nacht maken. Een weinig verder op daar langs de beek is een hooge rots, daar moesten wij liever heengaan, omdat wij, achter die rots vuur kunnen aanleggen, zonder dat het ontdekt wordt; en wij moeten van avond al onze levensbehoeften, zoo het mogelijk is koken, want gij kunt er op aan, dat wij van daag sneller gereisd hebben, dan zij het met de jonge dame hebben kunnen doen, en als wij maar eens weer goed op 't spoor zijn, zullen wij hen spoedig inhalen."

»God geve het," riep kapitein Sinclair uit, »de gedachte aan 't geen de arme Marie moet lijden, maakt mij haast krankzinnig."

»Ja, mijnheer, ik twijfel niet, of zij zal vreeselijk aan de voeten lijden," hernam Malachi, »doch gij kunt gerust zijn, dat de Indianen haar niet zullen mishandelen."

Kapitein Sinclair zuchtte, maar gaf geen antwoord.

Zoodra zij bij den door Malachi aangewezen rotsklomp kwamen, gingen allen brandhout bijeenzoeken en de Aardbezie had binnen eenige weinige minuten, een voor hun doel voldoend vuur aangemaakt. Zij hadden niets bij zich om in te koken,

doch het spek werd in schijfjes gesneden, en aan dunne stokjes gestoken rondom het vuur gezet, totdat het gaar genoeg was, waarna het weder werd ingepakt met uitzondering van dat gedeelte wat zij voor hun avondeten bestemden. Het maal was afgeloopen en zij zaten rondom de gloeiende kolen van het vuur te praten en de mogelijkheid na te gaan om de Indianen in te halen, toen Martin opsprong, met de buks gereed om aan te leggen.

»Wat is er," zeide Alfred fluisterende, terwijl Martin zijn vinger ophield als een teeken om stil te zijn.

»Daar komt iemand hier naar toe — hij is achter dien dikken boom," zeide Martin, »nu zie ik zijn hoofd, doch het is te donker om te zien wie het is."

Terwijl Martin dit zeide, hoorde men een bijzonder, zacht gefluit tusschen de tanden, waarop de Aardbezie met haar hand zachtjes de buks van Martin op zijde duwde, en zeide:

»Het is John."

»John, dat is niet mogelijk," zeide Alfred.

»Hij is het wel," zeide de Aardbezie, »ik ken dat fluiten goed. Ik zal hem gaan halen. Wees niet bang."

De Aardbezie stond op en ging naar den boom, terwijl zij John zachtkens bij zijn naam noemde, en weinige oogenblikken later kwam zij met John aan de hand terug, die zonder een woord te zeggen heel bedaard bij het vuur ging zitten.

»Maar, John, hoe zijt gij hier gekomen?" zeide Alfred.

»'t Spoor gevolgd," zei John.

»Maar hoe — wanneer zijt gij van huis gegaan?"

»Gister," zei John, »toen ik weer thuis kwam."

»Maar weten vader en moeder dat gij ons gevolgd zijt?"

»Ik kwam den ouden Graves tegen, en heb het hem gezegd," zei John.

»Hebt ge ook wat vleesch?"

»De knaap heeft niets gehad, sedert hij op weg is, daar zoude ik op durven zweren," zeide Martin, terwijl de Aardbezie John wat spek overreikte, »hebt ge wel, John?"

»Neen," zei John, met zijn mond vol.

»Laat hem stil eten," zeide Malachi, »'t is voor een knaap heel lang om twee dagen zonder eten te wezen, want ik ben zeker, dat hij dadelijk weg is gegaan, en gister niet op het avondeten gewacht heeft, toen hij hoorde dat wij vertrokken waren. Ja, dat kan niet anders, want hij moet gisteren nog eenigen tijd het spoor gevolgd hebben, om ons van avond te hebben kunnen inhalen; laat hem dus rustig eten."

»Wat mij verwondert, Malachi, is dat hij ons heeft kunnen vinden."

»Wel, mijnheer, ik moet bekennen," zeide Malachi, »dat ik er even verwonderd als verheugd over ben. Het is waarlijk een heel ding voor een knaap, om dat alles zelf te doen, en ik ben trotsch op hem dat hij het gedaan heeft; doch ik heb van den beginne af aan gezien, hoe uitmuntend hij voor het boschleven geschikt was, en hij heeft mij niet teleurgesteld."

»Daar zijn er niet veel, die het hem na zullen doen," zeide Martin, »dat is zeker, ik ben even verbaasd als gij, mijnheer Alfred, hoe hij het heeft kunnen doen — maar het is hem aangeboren."

»Maar vooronderstel eens, dat hij ons niet had ingehaald, hoe zou hij dan in deze bosschen te eten hebben gekregen. Het is wel gelukkig dat hij bij ons gekomen is," zeide kapitein Sinclair.

John sloeg op den loop van zijn buks, die naast hem lag en die kapitein Sinclair niet bemerkt had.

»Gij dacht toch niet, dat John zonder buks in het bosch zoude gaan, niet waar, mijnheer?" zeide Malachi.

»Ik zag niet, dat hij zijn buks bij zich had," zeide kapitein Sinclair, »doch ik had zeker John beter moeten kennen."

Toen John zijn maal geëindigd had, legden zij zich allen ter ruste, terwijl er een de wacht hield om niet overvallen te worden.

Bij het krieken van den dag ontbeten ze en gingen toen weer naar den oever van het meer, waar zij het spoor verloren hadden.

Na een langdurig onderzoek riep Malachi de Aardbezie en vroeg haar, terwijl hij naar den rand van het water wees, om daar eens te gaan zien.

De Aardbezie deed zulks en verklaarde eindelijk, dat daar het spoor was van een kano, die op den oever gehaald was geweest.

»Ja, dat dacht ik wel," zeide Malachi. »Zij hadden hun kano gereed, en zijn over het water gegaan; wij moeten nu het meer omloopen om het spoor weder te ontdekken, zij komen ons daardoor een halve dagreize vooruit.

Zij gingen onmiddellijk op weg den oever van het meer vervolgende en onderzochten onder het gaan nauwkeurig den grond totdat zij aan de overzij kwamen. Dit hield hen tot den middag bezig, als wanneer zij aan dat gedeelte van het meer kwamen dat recht tegenover de groote rots lag, waar zij den vorigen avond gelegerd hadden; een spoor hadden zij echter niet kunnen ontdekken.

»Zij zijn er klaarblijkelijk niet in een rechte lijn over getrokken," zeide kapitein Sinclair, »wij moeten het nu meer noordwaarts beproeven."

Dit deden ze en ontdekten eindelijk, dat de kano tot het noordelijk punt van het meer was overgevaren en dat zij steeds den oostelijken oever gehouden had. De plek waar zij geland

waren, was zeer kenbaar en een eind lang konden zij zien dat de kano over het drooge getrokken was geworden.

Het was nu laat in den avond en de vraag rees of zij het spoor zouden volgen of eerst ontdekken waar de kano verborgen lag, omdat het voordeelig zoude wezen te weten waar zij was, als zij terugkeerden. Men kwam tot het besluit om eerst de kano te zoeken, die ze eerst na verloop van twee uren ontdekten, toen zij hem, zoowat een mijl van het meer af, in de struiken verborgen vonden. Daarop vervolgden ze nog twee mijlen ver het spoor; zij zagen evenals vroeger gebogen en gebroken takjes: iets wat hun grootelijks te stade kwam, doch de nacht viel nu in. Toen zij bij een heuvel kwamen, sloegen zij hun verblijf onder de boomen op en gingen slapen. Bij het opkomen van de zon, gingen zij weer op weg; na verloop van twee uren, moesten zij het spoor over eene kleine prairie vervolgen, dat hun eenige moeite veroorzaakte, doch zij vonden het bij hun komst aan den zoom van het bosch aan de tegenovergestelde zijde terug; daarna vorderden ze snel, want er waren meer takken gebogen en gebroken dan vroeger. Op dezen dag schoot Martin met boog en pijlen, die de Aardbezie gehaald had, twee wilde kalkoenen, die zeer welkom waren, daar hun voorraad niet langer dan een dag of zeven acht, zoude strekken en men niet kon zeggen hoeverre men nog te reizen zoude hebben. Niet lang voor dat het donker werd, werden de scherpe ooren van de Aardbezie getroffen door een geluid alsof iemand zwaar ademhaalde. Eindelijk wees zij met den vinger naar een struik; zij gingen voorzichtig vooruit, en vonden achter den struik een Indiaansche vrouw, sterk bloedende op den grond. Zij rezen haar overeind en ontdekten dat het de Indiaansche was, die zij van een verstuikten voet genezen hadden en die, naar zij vooronderstelden, betrapt was geworden bij het breken der takken, opdat men het spoor zoude kunnen vinden. Bij nader onderzoek bemerkten zij, dat zij een hevigen slag met een tomahawk op haar hoofd ontvangen had, gelukkig echter was de slag afgeschampt, en waren de hersenen niet geraakt. Zij was evenwel bewusteloos, toen zij haar vonden; want zij had veel bloed verloren. Zij stelpten den bloedstroom met zwachtels die zij van hun linnen scheurden, en goten haar wat water in den mond; het was nu donker en niet mogelijk om dien avond verder te gaan. De Aardbezie ging het bosch in om eenige kruiden te zoeken, waar zij de wonde meê verbond, en nadat men het der arme Indiaansche zoo gemakkelijk mogelijk had gemaakt, ging men weder ter ruste, doch niet voor dat Malachi tegen Alfred had gezegd:

»Daar valt niet aan te twijfelen, of de Indianen hebben ontdekt, dat deze vrouw een spoor voor ons maakte, en dat men

haar daarom den slag met een tomahawk heeft gegeven, en voor dood heeft achtergelaten. Ik voor mij geloof en de Aardbezie zegt het ook, dat de wond hoe ongunstig zij er ook uitziet, niet gevaarlijk is. Dit zullen wij echter morgen kunnen zien; want indien zij dan nog niet tot haar bewustzijn gekomen is, helpt het niet of wij al wachten, en moeten wij zoo spoedig mogelijk verder gaan."

Toen zij des anderen daags 's morgens ontwaakten, zagen zij de Aardbezie bij de Indiaansche vrouw zitten, die hoewel zeer zwak en uitgeput, nu weer geheel bijgekomen was. Malachi en Martin gingen naar haar toe en hadden bij tusschenpoozen een lang gesprek met haar. Malachi's vooronderstelling was juist geweest; de Nijdige Slang had haar op het breken van een tak betrapt en had haar met zijn tomahawk ter nedergehouwen. Zij kregen van haar de volgende inlichting. De Nijdige Slang vertoornd over de gevangenneming van den jongen Otter, had' besloten om voor hem een tweeden gijzelaar te hebben en had Marie Percival weggevoerd. Hij had zes Indianen bij zich, dat zijn geheel aantal volwassen krijgers uitmaakte.

Zij waren hen nu maar een dagreis vooruit, daar jufvrouw Percival zeer aan de voeten leed en zij haar niet voort konden krijgen, doch dat men haar overigens goed behandelde. Dat de Indianen niet rechtstreeks, doch met een grooten omweg naar hunne hutten gingen, wat ten minste een verschil van zes à zeven dagreizen maakte; en dat zij dit deden, om niet door eenigen anderen stam die langs den naasten weg woonde gezien te worden, omdat die soms inlichtingen zoude kunnen, geven. Zij zeide dat zij den brief geschreven had, dien Malachi in den vorigen herfst ontvangen had en dat zij dat gedaan had, omdat zij door mijnheer en mevrouw Campbell zoo liefderijk was verpleegd geworden, toen men haar in het bosch met een ontwrichten enkel gevonden had. Dat Percival in de hutten der Indianen woonde, en toen zij hem verlieten heel wel was, en dat de Nijdige Slang plan had, om Percival van wien hij zeer veel hield, als zijn zoon aan te nemen, indien hij geen groote hoeveelheid kruit en lood en een aanzienlijk aantal geweren als losprijs voor hem verkreeg. Toen men haar vroeg of de knaap gelukkig was, zeide zij: in het begin niet, doch dat hij nu bijna een Indiaan was; dat men hem zelden toestond de hutten te verlaten en nooit anders dan in gezelschap van den Nijdigen Slang. In antwoord op de vragen naar de richting en den afstand van de hutten, zeide zij, dat ze er, den rechten weg volgende, nog zeven dagreizen van verwijderd waren; doch dat de troep waar jufvrouw Percival zich bij bevond, daar zeker niet eer dan over vijftien dagen zoude aankomen,

daar zij met iederen dag minder in staat was om te reizen.

Toen men alle deze berichten had ingewonnen werd er raad gehouden en begon Malachi, daartoe aangezocht, het eerst te spreken.

»Ik ben van oordeel," zeide Malachi, »dat wij niet beter kunnen doen, dan voor den oogenblik hier te blijven en te wachten totdat de vrouw genoegzaam is hersteld om te reizen en ons den kortsten weg naar de hutten te wijzen. Binnen twee à drie dagen zal zij waarschijnlijk genoeg hersteld wezen om met ons te gaan, wij nemen dan den naasten weg, en komen nog voor hen aan. Nu wij de plaats en de wegen kennen, zijn wij in staat om ons in een hinderlaag te leggen en de jonge dame, zonder dat wij zelven veel gevaar loopen, te ontzetten. Zij zullen er niet aan denken, dat zij ons ontmoeten kunnen, want zij verkeeren natuurlijk in de meening dat de vrouw dood is; een slag met den tomahawk mist zelden."

Na een lang gesprek werd de raad van Malachi als de beste beschouwd, en een nader gesprek met de Indiaansche vrouw versterkte hen in hun meening. Daar zij geen vrees hadden, dat de Indianen zouden ontdekken dat zij hun spoor volgden, gingen Martin en Alfred uit op wild, terwijl de overigen tot meer gemak van allen, een groote hut uit boomtakken opsloegen. 's Avonds keerden Martin en Alfred terug met een mooien reebok, dien zij tusschen zich droegen. Het vuur werd aangestoken en weldra waren allen druk bezig met koken en eten. De Indiaansche vrouw verzocht ook om wat eten, terwijl haar herstel nu niet langer twijfelachtig was.

HOOFDSTUK XXXVIII.

Kapitein Sinclair zag zijn geduld wel op de proef gesteld, door alzoo te moeten wachten, doch er was niets aan te doen. Hij was overtuigd dat men zoo het voorzichtigst handelde, en maakte daarom geen tegenbedenkingen. Ook Alfred was teleurgesteld door deze vertraging, omdat hij begreep hoe ongerust zijn vader en moeder gedurende den tijd hunner afwezigheid zouden wezen.

Zij waren evenwel blijde toen zij ontdekten, hoe spoedig de Indiaansche vrouw herstelde, en den vijfden dag nadat zij hun verblijf in het bosch hadden opgeslagen, zeide zij in staat te zijn om te reizen, indien men langzaam liep. Men besloot dienten-

gevolge, dat men den zesden dag de reis weer zou aanvaarden, wat zij ook deden; zij hadden hun ingemaakte spijzen bespaard om op weg niet opgehouden te worden of van hunne buksen gebruik te moeten maken om voedsel te verkrijgen. Den vorigen avond roosterden ze zooveel hertevleesch, als zij dachten noodig te hebben, zoolang het goed kon blijven en bij het aanbreken van den dag ondernam men den tocht, niet om het spoor te volgen, maar geleid door de Indiaansche vrouw, regelrecht naar de hutten van den Nijdigen Slang.

Daar zij niets anders te doen hadden, als hun weg zoo spoedig mogelijk te vervolgen, zonder de Indiaansche te vermoeien, wier hoofd verbonden, en die nog altijd zwak was ten gevolge van bloedverlies, legde men dien dag geen grooten afstand af, en hield als vroeger rust.

Zoo vervolgden zij hun weg tot den zesden dag, toen de Indiaansche vrouw, bij het halt maken voor den nacht, te kennen gaf dat zij nog maar drie of vier mijlen van het verblijf der Indianen, dat zij zochten, verwijderd waren. Zij beraadslaagden daarop hoe er nu verder gehandeld zoude worden en kwamen eindelijk tot het besluit dat de Indiaansche hen naar een plaats zoude geleiden, zoo dicht mogelijk bij de hutten, waar zij zich schuil zouden kunnen houden, en dat daar gekomen, de Indiaansche vrouw en Malachi op verkenning zouden gaan, en te weten zien te komen, of het hoofd en zijn bende met Marie Percival reeds gekomen was of niet. De nacht werd met groot ongeduld doorgebracht en zonder dat de meesten hunner een oog toededen, zoo verlangend waren ze naar den morgen. Lang voor het dag werd waren ze weer op de been, en gingen onder geleide van de Indiaansche vrouw zoo voorzichtig mogelijk vooruit, tot op ongeveer tweehonderd ellen van de hutten, in een dicht boschje van jonge dennen, dat hen voor iedere ontdekking vrijwaarde. Kort daarop verdwenen Malachi en de Indiaansche vrouw, op handen en voeten kruipende, in het omgevende kreupelhout, om zooveel mogelijk nadere inlichtingen af te luisteren. De overigen hielden inmiddels de oogen op de hutten gericht en wachtten om te zien, wie er bij het opkomen van de zon uit zouden komen, want de dag was haast nog niet aangebroken, toen zij hunne schuilplaats hadden bereikt.

Zij hadden er bijna een half uur vertoefd, toen zij uit een der hutten een Indiaanschen knaap zagen treden; hij droeg lange slobkousen en een Indiaansch hemd van hertevel en had pijl en boog in zijne handen. In het haar boven zijn linkeroor stak een arendsveder, zijnde het bewijs dat hij de zoon van een Opperhoofd was.

»Dat is broeder Percival," zeide John zacht.

»Percival!" zeide Alfred, »is het mogelijk."

»Ja," hernam de Aardbezie, »'t is Percival, doch spreek zoo luid niet."

»Wel zij hebben er bepaald een Indiaan van gemaakt," zeide Alfred, »wij zullen hem weer in een blanke moeten veranderen."

Percival, want hij was het, keek eenigen tijd rond en zag eindelijk een kraai boven zijn hoofd vliegen, waarop hij zijn boog spande en den vogel dood aan zijne voeten neer deed vallen.

»Een prachtig schot," zeide kapitein Sinclair, »de knaap heeft in elk geval iets geleerd. Dat zoudt gij niet hebben kunnen doen, John."

»Neen," zeide John, »doch zij vertrouwen hem geen buks toe."

Zij wachtten nog wat langer en zagen een Indiaansche vrouw en daarna een ouden man te voorschijn komen, die ongeveer een kwartier later door nog drie vrouwen en een Indiaan van omstreeks twintig jaar gevolgd werden.

»Ik geloof dat wij nu allen gezien hebben," zeide Martin.

»Ja, dat geloof ik ook," hernam kapitein Sinclair, »ik wilde wel dat Malachi terugkwam, want ik geloof niet dat hij meer zal komen te weten dan wij."

Ongeveer een half uur later keerden Malachi en de Indiaansche vrouw terug; zij waren door het kreupelhout tot op zeventig ellen van de hutten genaderd, doch durfden niet verder gaan, omdat de vrouw zeide, dat de honden misschien konden aanslaan, want twee waren er thuis gelaten.

De vrouw verklaarde van meening te zijn, dat de troep nog niet teruggekomen was, waarop men samen weer overlegde wat men nu doen zoude.

De Indiaansche macht beduidde niets, één oud man, een jongeling van twintig jaren en vier vrouwen. Deze zoude men gemakkelijk kunnen overmeesteren en onschadelijk maken, doch het was de vraag of dat wenschelijk was, omdat hun aankomst als er toevallig een ontsnapte, aan de afwezige bende bekend zoude gemaakt worden en aanleiding zoude kunnen geven, dat zij met Marie Percival niet naar huis gingen. Deze vraag werd fluisterend door Malachi, kapitein Sinclair en Alfred besproken. John viel hen eindelijk in de rede door te zeggen: »ze gaan op de jacht, de oude en de jonge Indiaan en Percival — zij hebben allen pijl en boog bij zich."

»De knaap heeft gelijk," zeide Malachi. »Welnu, ik geloof dat dit de zaak beslist. We kunnen ze nu overmeesteren, zonder dat de vrouwen er iets van weten. Zij zullen hen niet voor den avond thuis verwachten, en ook al komen ze niet, niet angstig worden of onraad vermoeden; wij moeten hen dus nog een tijd lang laten gaan en hen dan volgen. Als wij hen eens hebben,

dan kunnen wij overleggen, wat met de vrouwen te doen."

Dit werd goedgekeurd, en Malachi maakte hun plan aan de Indiaansche vrouw bekend, die het ook goedkeurde, maar er bij zeide: »De Oude Raaf (doelende op den ouden Indiaan) is zeer listig, gij moet daarom op uw hoede wezen."

Het gezelschap bleef nog een kwartier in zijn schuilplaats, totdat de beide Indianen en Percival, de open vlakte voor de hutten overgestoken hadden en het bosch ingegaan waren. Toen volgden zij hen in evenwijdige richting met John en Malachi aan het hoofd: Martin en Alfred volgden dezen op een afstand dat zij steeds in 't gezicht bleven, terwijl de overigen op denzelfden afstand achter Martin en Alfred voortgingen. Zij vervolgden hun loop door het bosch op deze wijze langer dan een uur, toen er een kudde herten voorbij Malachi en John heenstoof. Zij hielden dadelijk halt en bukten neer om zich te verschuilen. Martin en Alfred dit bemerkende deden hetzelfde, en op het zeggen van de Aardbezie, ook de overigen. Ternauwernood hadden zij het gedaan, of een van de kudde dat door een pijl geraakt was, volgde de overigen en viel dood neder. Een paar minuten later kwamen de jagers te voorschijn en stonden naast het stervend beest waar zij een oogenblik samenspraken en toen hunne messen uithaalden om het te stroopen en in stukken te snijden. Terwijl zij daarmede bezig waren, kropen Malachi en John van de eene zijde, Alfred en Martin van den anderen kant en de overigen van eene derde zijde zachtkens naar hen toe; doch men moest om hen geheel te omsingelen den hoofdtroep verdeelen en een of twee meer oostelijk zenden. Kapitein Sinclair bestemde daartoe den jongen Graves en een van de soldaten, die hij verzocht zeer stil naar een door hem aangewezen plaats te kruipen, om daar op een te geven teeken te wachten.

Terwijl men nu zoo van alle kanten de Indianen en Percival steeds nader kwam, scheen de Oude Raaf niet op zijn gemak, hij keek rond en rond en ging een paar malen met zijn oor op den grond liggen; wanneer hij dit deed hielden zij allen met ingehouden adem stil.

»De Indiaansche vrouw zegt," zeide de Aardbezie tegen kapitein Sinclair, »dat de Oude Raaf onraad vermoedt; hij is zeker dat er iemand bij hem in het bosch is, en zij gelooft daarom dat het beter is dat zij naar hem toe gaat."

»Laat haar gaan," zeide kapitein Sinclair.

De vrouw stond op en wandelde in de richting van de Indianen, die zoodra zij naderkwam, op haar toekwamen. Zij sprak hen toe en scheen hen te verhalen, waarom zij teruggekomen was. Zij hield in allen geval de aandacht van den Ouden Raaf bezig, tot alle anderen bij hen waren, en Malachi, onmiddellijk

door de overigen gevolgd, oprees en op hen aanviel. Na een korte, vruchtelooze worsteling maakte men zich van allen meester; doch niet voor de jonge Indiaan een der soldaten met een messteek gewond had. De Indianen waren reeds aan handen en voeten gebonden, toen Percival die nog niet gebonden was opnieuw poogde te ontvluchten en toen, op aanraden van Malachi, evenals de twee anderen gebonden werd.

Zoodra men zich van de gevangenen verzekerd had, hielden Martin, Graves en de soldaten zich bezig met het aan stukken snijden van het hert en het bereiden van het middagmaal, terwijl de Aardbezie en de Indiaansche, hout verzamelden voor een vuur. Kapitein Sinclair, Alfred, Malachi en John zaten in dien tusschentijd bij de gevangenen en hielden zich bezig met Percival, dien men verplicht was geweest te binden opdat hij niet ontsnappen mocht. Zijn bijna tweejarig verblijf onder de Indianen in de bosschen, zonder ooit een blanke te hebben gezien, had, zooals het zonder uitzondering het geval is, als de personen jong zijn, alle herinneringen aan zijn vorig leven uitgewischt — zoo spoedig keeren wij tot den natuurstaat terug.

De vragen van Alfred beantwoordde hij niet, en hij scheen hem zelfs niet te begrijpen.

»Laat mij het eens met hem beproeven, mijnheer," zeide Malachi, »ik zal hem in de Indiaansche taal aanspreken, hij is zijn eigen taal misschien vergeten. Het is verbazend hoe spoedig wij tot den natuurstaat terugkeeren, als wij eens in de bosschen zijn."

Malachi sprak Percival toen aan in de Indiaansche taal; Percival luisterde eerst eenigen tijd en antwoordde ten laatste in dezelfde taal.

»Wat zegt hij, Malachi?" zeide Alfred.

»Hij zegt dat hij zijn eigen lijkzang wil zingen; dat hij de zoon van een krijgsman is en als een dapper man wil sterven."

»Wel, de knaap is heel veranderd," zeide kapitein Sinclair, »is het mogelijk dat dit in een zoo korten tijd kan gebeuren?"

»Ja, mijnheer," zeide Malachi; »bij jongelieden geschiedt deze verandering in korten tijd, doch het zal niet lang duren. Als hij weer thuis komt bij zijn moeder, zal hij allengskens zijn leven onder de Indianen vergeten en met zijn lot verzoend worden; een vrouw heeft meer invloed dan een man. Laat de Aardbezie met hem spreken. Zooals gij ziet, mijnheer, is hij gebonden en beschouwt hij zich als een gevangene, loslaten moeten wij hem niet, voor ons werk afgedaan is, daarna is er geen vrees meer voor, en als hij maar eenigen tijd bij ons is geweest, komt hij weer geheel in orde."

Malachi riep de Aardbezie en zeide haar, dat zij met Per-

cival over zijne moeder en over thuis zou spreken en over alles, wat op de hoeve betrekking had.

De Aardbezie ging bij Percival zitten en sprak in haar eigen taal met haar zachte stem tot hem over zijn vader en moeder, zijne nichten, en hoe hij op de jacht door de Indianen gevangen genomen was: hoe zijn moeder hem had beweend en hoe allen zijn verlies betreurd hadden; zij ging voort hem met haar liefelijke stem over alle dingen te spreken, die met zijn vroeger leven op de hoeve in verband stonden en het was blijkbaar dat hij met aandacht luisterde. De Aardbezie bleef aldus meer dan een uur met hem spreken, toen Alfred hem weder aansprak en zeide: »kent gij mij niet, Percival?"

»Ja," hernam Percival in 't Engelsch; »ik ken u, gij zijt mijn broeder Alfred."

»Nu is alles in orde, mijnheer," zeide Malachi; »hij moet echter vastgehouden worden, doch de knaap komt weer bij zijn zinnen. De Aardbezie zal van tijd tot tijd met hem spreken."

Daarop gingen ze zitten eten; de beide Indianen werden op eenigen afstand onder de bewaking van een der soldaten gesteld, doch Percival bleef bij hen. John die naast Percival zat, sneed een smakelijk stuk van het vleesch en hield het hem voor, terwijl hij zeide: »Percival, als wij weer naar huis gaan, zullen wij uwe handen losmaken en krijgt gij een buks in plaats van een boog en pijlen; kom, eet dit op."

Dit was voor John een heele redevoering, die evenwel haar uitwerking niet miste, want Percival deed zijn mond open en at, door John gevoerd, zeer smakelijk. Zoodra men gegeten had, gingen ze overleggen wat nu verder te doen. Men overwoog de vraag of men nu terstond de vrouwen, die nog in de hutten waren, gevangen zoude nemen of rustig zoude blijven, totdat de Nijdige Slang met zijn troep aankwam.

Malachi was van de volgende meening.

»Naar mijn inzien doen wij in allen geval beter om tot morgen te wachten, mijnheer; want gij moet weten dat de vrouwen, ook al komen de jagers in geen twee dagen terug, niet ongerust zullen worden, daar zij weten dat zij zonder wild niet thuis zullen komen en het mogelijk is, dat zij niet aanstonds iets aantreffen; hun afwezigheid zal dus geen vermoeden wekken van onze tegenwoordigheid hier. Mij dunkt, wij moesten naar onze vorige schuilplaats terugkeeren en hunne bewegingen bespieden. Het is met geen zekerheid te zeggen wanneer de bende met jufvrouw Percival terugkomt; zij kunnen in onze afwezigheid terug zijn gekomen of eerst morgen aankomen. Het is dus beter dat wij ons zonder noodzaak niet met nog meer gevangenen belasten."

Deze voorslag werd eindelijk goedgekeurd en zij gingen terug

naar de nabijheid der Indiaansche hutten. Zij kwamen een uur voor zonsondergang in hun schuilplaats aan, terwijl zij de voorzorg genomen hadden, om de beide Indianen een bal in den mond te stoppen, uit vrees dat zij hunne gevangenneming door schreeuwen zouden bekend maken. Percival was zeer rustig en begon een weinig met John te spreken.

Zij waren ternauwernood vijf minuten in hun schuilplaats verborgen, toen zij in de verte, uit de bosschen aan de andere zijde van de hutten een geschreeuw hoorden.

»Daar komen ze aan, dat is hun teeken," zeide Martin.

Het geschreeuw werd door een van de vrouwen, uit de hutten beantwoord.

»Ja, mijnheer," zeide Malachi, »zij komen. Ik bid u, houd u bedaard, kapitein Sinclair, en ga zitten; of gij zult al onze plannen in duigen gooien."

»Stil, Sinclair, ik smeek het u," zeide Alfred.

Kapitein Sinclair die zeer opgewonden was, deed echter wat men hem vroeg.

»Och, Alfred!" zeide hij, »zij is nu zoo dicht bij ons."

»Ja, beste kerel, als gij haar nog nader bij u verlangt, moet gij voorzichtig wezen."

»'t Is waar, zeer waar," hernam kapitein Sinclair.

Een half uur later zag men »de Nijdige Slang" uit het bosch te voorschijn komen, en dat vier Indianen een draagbaar van takken tusschen hen indroegen.

»Zij heeft niet verder kunnen loopen, mijnheer," zeide Malachi; »en nu wordt zij gedragen; heb ik niet gezegd dat men haar geen leed zou doen."

»Als ik haar maar eerst uit die draagbaar zie komen," hernam kapitein Sinclair; »dan ben ik tevreden."

De Indianen waren de open vlakte spoedig over en hielden bij een van de hutten halt; Marie Percival werd uit de draagbaar gelicht, en men kon zien dat zij met moeite naar de wigwam liep, terwijl twee Indiaansche vrouwen haar volgden.

Nadat er tusschen »de Nijdige Slang" en de twee andere vrouwen een kort gesprek had plaats gehad, gingen het hoofd en de twee overige mannen naar een andere hut.

»Tot hiertoe gaat alles naar wensch, mijnheer," zeide Malachi; »zij hebben haar onder de hoede van twee vrouwen alleen in een hut gelaten, en wij behoeven dus bij onzen aanval niet bang voor haar te wezen; dien aanval moeten wij zeer spoedig doen, want als het donker is, zouden sommigen hunner kunnen ontkomen, en het ons later maar weer lastig maken."

»Laat er ons dan aanstonds op losgaan," zeide kapitein Sinclair.

»Neen, mijnheer, niet aanstonds; wij hebben nog anderhalf uur

dag. Wij zullen een uur wachten, want daar zij niets te eten hebben en vermoeid zijn door het dragen van jufvrouw Percival, denk ik dat zij naar alle waarschijnlijkheid, zooals de Indianen altijd doen, zullen gaan slapen. Over een uur is het de beste tijd voor ons om hen op 't lijf te vallen."

»Gij hebt gelijk, Malachi," zeide Alfred. »Sinclair, gij moet uw ongeduld bedwingen."

»Dat moet ik," hernam kapitein Sinclair, »doch dat uur zal mij lang vallen. Laat ons dien tijd doorbrengen met alle onze schikkingen te maken; wij hebben er maar met zes te doen."

»En maar met twee geweren," hernam Alfred, »wij zijn dus vrij zeker van een goeden uitslag."

»Wij moeten eerst bespieden," zeide Martin, »of zij allen in dezelfde hut blijven, want als zij zich verdeelen, moeten wij onze maatregelen daarnaar nemen. Wie zal bij de gevangenen blijven?"

»Ik wil niet," zeide John op stelligen toon.

»Gij moet, John," zeide Alfred, »als gij daarvoor bestemd wordt."

»Het is beter van niet, mijnheer," hernam Malachi; »want de knaap zal zoodra hij het geluid van de geweren hoort, de gevangenen in den steek laten en zich bij ons voegen, daar ben ik zeker van. Neen, mijnheer, wij kunnen de Aardbezie bij de gevangenen laten. Ik zal haar mijn jachtmes geven, dat is voldoende."

Nog een half uur hielden zij de hutten in het oog, doch alles bleef rustig, en niemand trad er uit. Nadat de geweren nagezien waren kreeg ieder man een bepaalde plaats, om zoo de gebouwen te omsingelen en tevens elkander te ondersteunen. John viel de taak ten deel om op zijn nicht Marie te letten en te verhoeden, dat de vrouwen met haar ontvluchtten uit de hut waarin zij bewaard werd; John nam deze taak gaarne op zich, daar hij die van gewicht beschouwde, hoewel men hem die gaf om hem aan geen gevaar bloot te stellen. Terwijl zij de gevangenen onder de hoede van de Aardbezie lieten, die met het mes in de hand en gereed om bij de minste poging tot ontvluchten toe te stooten, bij hen stond, kropen allen naar de hutten langs hetzelfde pad dat Malachi en de Indiaansche vrouw vroeger gevolgd waren. Zoodra zij er allen gekomen waren, wachtten ze nog een paar minuten; terwijl Malachi den omtrek nog verkende, stonden toen op zijn voorbeeld allen op en stelden zich op de hun aangewezen plaatsen, rondom de hut waarin »de Nijdige Slang" en zijne volgelingen waren binnengetreden. De Indianen schenen te slapen, want alles bleef rustig.

»Laat ons," zeide kapitein Sinclair, »eerst Marie naar eene veilige plaats leiden."

»Doe gij dat maar," zeide Alfred, »wij zijn hier sterk genoeg zonder u."

Kapitein Sinclair spoedde zich naar de hut, waarin Marie Percival gebracht was en deed de deur open. Zoodra Marie kapitein Sinclair bemerkte, slaakte zij een luiden vreugdekreet, zij rees van de huiden waarop men haar gelegd had, op en viel hem om den hals. Kapitein Sinclair nam haar in zijne armen en droeg haar de hut uit, toen een Indiaansche vrouw hem bij zijn jas pakte; John echter, die ook binnengekomen was, presenteerde haar de tromp van zijn buks, waarop zij losliet en terugtrok, terwijl kapitein Sinclair Marie naar het kreupelhout droeg, waar de Aardbezie bij de gevangen Indianen de wacht hield. De kreet van Marie had de Indianen, die na hun vermoeienden tocht in diepe rust lagen, wakker gemaakt; men hoorde evenwel nog geen beweging in de hut, doch aan een woordenwisseling tusschen Malachi en Alfred of zij de hut zouden binnentreden of niet, werd een einde gemaakt door een geweerschot uit de hut, waardoor een van de soldaten die naast Alfred stond, getroffen werd en nederviel. Er volgde nog een schot, waardoor Martin een kogel in zijn schouder kreeg, en toen stormde »de Nijdige Slang," gevolgd door de zijnen de hut uit. Het opperhoofd zwaaide zijn tomahawk en sprong op Malachi toe, terwijl de anderen op Alfred en Martin, die het dichtst bij de deur van de hut waren, aanvielen. De Nijdige Slang sprong steeds voorwaarts, doch zijn borst kwam in aanraking met Malachi's buks en hij ontving de gansche lading door zijn lichaam. De andere Indianen vochten als wanhopigen, doch de aanvallers sloten zich allen aaneen en maakten zich van hen meester. Slechts twee hunner vielen hen evenwel levend in handen, en die waren beiden zwaar gewond. Zij werden gekneveld en op den grond gelegd.

»Hij was een slecht mensch, mijnheer," zeide Malachi, terwijl hij bij het lijk van het Indiaansch opperhoofd stond, »doch hij zal nu geen kwaad meer uitvoeren."

»Zijt gij erg geraakt, Martin," vroeg Alfred.

»Neen, mijnheer, niet erg; de kogel is er recht doorgegaan en heeft geen been geraakt; ik ben er dus goed afgekomen. Ik zal naar de Aardbezie gaan, om mijn wond te laten verbinden."

»Hij is morsdood, mijnheer," zeide Graves, terwijl hij neerknielde bij het lijk van den soldaat, die bij het eerste geweerschot gevallen was.

»Arme kerel," riep Alfred uit. »Nu, het spijt mij niet, dat zij ons het eerst aangevallen hebben, want ik geloof niet dat ik gebruik van mijn buks had durven maken, als zij niet begonnen waren."

»Zij rekenden volstrekt op geen genade, mijnheer," zeide Malachi.

»Ik denk het ook niet, maar wat zullen wij nu met de vrouwen aanvangen? Zij kunnen toch geen kwaad doen."

»Niet veel, mijnheer, doch wij moeten haar dat in allen geval beletten. Wij moeten alle wapenen die wij in de hutten kunnen vinden, in bezit nemen. Wij hebben hunne beide geweren, doch wij moeten ook alle bogen en pijlen, tomahawks en messen bijeenverzamelen en die óf vernietigen óf medenemen. Wilt gij u daarmede belasten, John? Neem Graves dan mede."

»Ja," zeide John, die van Graves vergezeld dadelijk de hutten doorzocht. De beide vrouwen die Marie in de hut bewaakt hadden, waren daar gebleven, daar John's buks haar binnengehouden had; de beide anderen evenwel waren gedurende de schermutseling ontsnapt en de bosschen ingegaan. Dit beteekende echter niet veel; ja men zeide ook tegen de beide anderen, dat zij des verkiezende heen konden gaan; en zoodra zij dit van Malachi vernamen, volgden zij het voorbeeld van hare gezellinnen. John en Graves brachten alle wapenen die zij konden vinden naar buiten, terwijl Malachi en Alfred naar het kreupelhout gingen, waar Marie Percival en Sinclair reeds vroeger waren gekomen. Alfred omhelsde zijn nicht, die nog altijd te zeer ontsteld was om veel te zeggen en door den plotselingen overgang in haar toestand haast versuft was: — en bij al hare verschillende aandoeningen was de wederverschijning van Percival als een uit den dood opgestane, misschien wel de ergste. Alfred was in gesprek met Malachi, toen hij de vlammen uit de hutten zag slaan. Martin was er, zoodra zijn wond verbonden was, ingegaan en had ze in brand gestoken.

»Het is heel goed, mijnheer," zeide Malachi; »het is een bewijs van onze overwinning en eene waarschuwing voor de andere Indianen."

»Maar wat zal er van de vrouwen worden?"

»Die zullen zich bij een andere bende voegen, en daar de geschiedenis verhalen. Het is zeer goed dat zij dat doen."

»En wat zullen wij met onze gevangenen aanvangen?"

»Die zullen wij later in vrijheid stellen; maar wij zullen hen eerst een dag of twee, drie op onze reis door het bosch medenemen, voor het geval dat zij eenig verbond met een andere bende gesloten hadden, wier hulp zij zouden kunnen inroepen."

»En de gewonde Indianen?"

»Moeten aan de Voorzienigheid overgelaten worden, mijnheer. Wij kunnen hen niet medenemen, wij zullen hun proviand en water achterlaten; de vrouwen zullen terugkomen en hen vinden; leven ze nog, dan zullen ze voor hen zorgen, zijn ze dood,

dan zullen ze hen begraven. Doch daar komt John aan met eenige berenhuiden die hij voor jufvrouw Marie uit den brand gered heeft, dat was zeer oplettend van den knaap. Zoodra de brand uitgewoed heeft, zullen wij ons verblijf op de vlakte opslaan, een wacht voor den nacht uitzetten en morgen vangen wij met Gods hulp onze terugreis aan. Wat zal onze thuiskomst uwe ouders eene vreugde aanbrengen, en hoe eer wij gaan hoe beter, want zij moeten van wege onze langdurige afwezigheid alles behalve op hun gemak zijn."

»Ja," zeide Marie Percival, »wat zullen zij in een spanning verkeeren! Het is wel waar, dat teleurgestelde hoop het hart krenkt."

HOOFDSTUK XXXIX.

Geen van allen sliep dien nacht veel. Er was veel te doen en veel te bestellen. Kapitein Sinclair hield zich, zooals men licht begrijpen kan, geheel met Marie bezig. Zoodra zij hun verblijf op de vlakte opgeslagen en de noodige schikkingen voor Marie genomen hadden, ontsloegen zij de Aardbezie van haar post bij de gevangenen, die zij ook op de vlakte brachten en in hunne nabijheid neer lieten zitten. Percival die nog altijd gebonden was geweest, werd nu van zijne banden bevrijd en mocht rondloopen, terwijl een van de mannen steeds bij hem bleef en hem nauwkeurig in het oog hield. Het eerste wat zijn blik trof was het lijk van »de Nijdige Slang." Percival bekeek het eenigen tijd en ging er toen naast zitten. Daar bleef hij langer dan twee uren, zonder te spreken, toen het lijk in het door één hunner gemaakte graf geplaatst en met aarde bedekt werd. Percival bleef nog eenige weinige minuten naast het graf en ging toen naar de gewonde Indianen. Hij bracht hen water en sprak met hen in de Indiaansche taal, doch terwijl hij daar bij hen was, liet Marie vragen of hij met haar wat kwam praten; daar zij hem ternauwernood gezien had. Het gezicht van Marie scheen een diepen indruk op den knaap te maken, en terwijl zij hem zoo troostte en liefkoosde, scheen hij door allerlei aandoeningen overstelpt te worden; hij ging liggen, kreunde en viel eindelijk in diepen slaap.

De soldaat, die door »de Nijdigen Slang" was dood geschoten, werd begraven, voor men het opperhoofd begroef. De Aardbezie,

die zeer ervaren in de Indiaansche heelkunde was, had de wond van Martin verbonden. Vooraf had zij aan de voeten van Marie Percival, die zeer ontstoken waren, pappen gelegd van gekneusde bladeren die zij en de Indiaansche vrouw gezocht hadden, en Marie gevoelde reeds veel verlichting. Voor de dag aanbrak stierven de beide gewonde Indianen en werden dadelijk naast het opperhoofd begraven.

Alfred en Malachi hadden besloten, om ingeval Marie Percival vervoerd kon worden, des anderen daags morgens de reis naar huis aan te nemen, doch hun sterkte was verminderd, nu een van de soldaten gesneuveld was en Martin geen dienst kon doen. De Indiaansche vrouw zou al meer dan genoeg te dragen hebben aan de overschietende buksen, namelijk de twee op de Indianen veroverde, die van den soldaat en dan nog die van Martin, die in zijn tegenwoordigen toestand niets dragen kon.

Zij telden nu eigenlijk maar zes man, daar John bij het dragen niet veel mede kon doen en bovendien belast was met het toezicht op Percival. Ook hadden ze nog twee gevangenen om op te passen, zoodat zij eenigszins in verlegenheid waren. Malachi sloeg evenwel voor om een draagbaar te maken, uit dicht ineengevlochten takken, die dan tusschen twee man in, aan een stok gedragen kon worden. Marie Percival was niet zeer zwaar en als men elkander telkens afloste, zoude men toch iederen dag eenige mijlen af kunnen leggen, totdat Marie wel genoeg zou wezen om ook te loopen. Alfred die dit ook goed vond, ging met Malachi bij het krieken van den dag het bosch in, om hem te helpen in het snijden der takken. Bij hun terugkomst vonden ze ook de overigen van het gezelschap reeds wakker en hoorden dat Marie weinig of geen pijn had. Zij ontbeten van hun gezouten voorraad, die nu bijna opgeteerd was, en zoodra het ontbijt was afgeloopen, plaatsten ze Marie op de draagbaar en ondernamen den tocht; zij voerden daarbij de beide gevangenen mede, omdat men het nog niet geraden achtte, om die nu reeds in vrijheid te stellen. Den eersten dag legden zij maar weinig mijlen af, omdat zij verplicht waren om halt te houden, ten einde zich eenig voedsel te verschaffen. Het gezelschap bleef bij een grooten boom, die een goed herkenningsteeken was, onder de hoede van kapitein Sinclair achter, terwijl Malachi en Alfred wild gingen opsporen. Tegen den avond kwamen zij terug met een reebok dien zij geschoten hadden, toen de Aardbezie hun mededeelde, dat de Indiaansche vrouw haar verteld had, dat er omstreeks twee mijlen meer zuidelijk eene rivier was, die in het meer uitliep en dat daar in de struiken aan den oever, twee kano's verborgen lagen, die aan de bende toebehoorden; dat de rivier breed was, met een snellen stroom en hen spoedig

in het meer zou brengen, langs wiens oever men dan de kano's naar de kolonie kon pagaaiën. Dit scheen de overweging zeer waardig; daar men er misschien alles wel beschouwd, tijd mede zoude winnen en in elk geval Marie in staat zou stellen om weer op haar krachten te komen. Men kwam overeen, dat men naar de rivier zoude gaan en de kano's zoude gebruiken, daar de Indiaansche zeide, dat zij groot genoeg waren om hen allen te bevatten.

Onder geleide van de Indiaansche vrouw ging men den volgenden morgen op reis in de richting van de rivier, die men in den namiddag bereikte. Zij vonden de kano's die groot en goed waren, en toen zij die te water gebracht hadden, besloot men met de inscheping te wachten tot den volgenden dag, aangezien er weer gebrek aan levensmiddelen was. Dezen keer gingen Malachi, Alfred en John met hun drieën, want Percival had zich zoo rustig en tevreden getoond, en was langzamerhand zoo op de nabijheid van Marie gesteld geworden, dat het scheen alsof hij uit zijn Indiaanschen droom ontwaakt was en al zijn vroegere betrekkingen hernieuwd had. Men achtte het daarom niet langer noodig om hem te bewaken — en waarlijk hij verliet Marie niet meer en begon nu verschillende vragen te doen, die bewezen dat alles weer in zijn geheugen terug was geroepen, wat hij gedurende zijn langdurig verblijf onder de Indianen vergeten had. De jagers waren zeer gelukkig geweest en keerden terug, beladen met genoegzamen voorraad wild voor vier of vijf dagen. Zoodra het daglicht den volgenden morgen aanbrak, brachten zij de gevangenen ongeveer een halve mijl het bosch in en wezen naar het noorden als de richting die zij te volgen hadden, waarop zij hen van hunne banden ontdeden, en in vrijheid stelden. Toen dit gedaan was, scheepten zij zich in de kano's in, en gleden weldra met groote snelheid den stroom af.

De rivier waarop zij zich inscheepten, tedientijde bij de Europeanen weinig bekend, draagt tegenwoordig den naam van Theems, terwijl de stad die er aan gebouwd is Londen heet. Zij mondt uit in het opperdeel van het meer Eric en is een prachtige snelstroomende rivier. Drie dagen lang pagaaiden ze voort, terwijl ze 's avonds aan land stapten om te slapen en hun eten te koken, en op den vierden waren zij weer verplicht om hun reis te staken, om zich levensmiddelen te verschaffen. Zij slaagden daarin voorspoedig en den volgenden dag bereikten ze het meer, ongeveer tweehonderd mijlen ten westen van hun kolonie. Marie Percival was nu geheel hersteld en schepte veel behagen in haar reis; de landstreek was in vollen bloei, de boomen wuifden met hunne takken over het water en men had geen ontmoetingen met de Indianen, terwijl men zelfs geen

hutten aan den oever bespeurde. Soms verstoorden zij de herten die aan den waterzoom kwamen om te drinken en eens bij het omvaren van een hoek, troffen zij een kudde aan die de rivier overzwom, waarvan zij zooveel doodden als zij nog noodig hadden, totdat zij thuis hoopten te zijn.

Percival was er nu geheel mede verzoend, dat hij het Indiaansche leven vaarwel had gezegd en scheen zeer verlangend om bij zijne ouders te komen over wie hij onophoudelijk sprak, want hij kon nu ook weer Engelsch spreken dat hij wel nog verstond, maar vreemd genoeg bijna geheel verleerd had te spreken, zoodat hij er in het eerst veel moeite mede had. Het weder was bijzonder schoon en het water van het meer zoo effen, dat zij goede vorderingen maakten, hoewel zij iederen avond aan land stapten. Het eenige waar zij veel last van hadden waren de muskieten, die als wolken oprezen, zoodra zij landden en niet aftrokken, voor de dichte rook van een groot vuur hen verdreef; doch dit beteekende niets bij hun vreugde over de bevrijding der gevangenen en den goeden uitslag van hun tocht.

Zij waren dan ook God voor Zijn goedheid zeer dankbaar en niet het minst Marie Percival en kapitein Sinclair, die Marie's zijde niet verliet, voor men 's avonds ter ruste ging.

In den voormiddag van den zesden dag werden zij verblijd door het zien van fort Frontignac in de verte en hoewel hun eigen woning door een bosch langs de kromming der rivier, nog voor hun gezicht verborgen was, wisten zij toch dat zij er nu niet meer dan vier of vijf mijlen van verwijderd waren. In minder dan een uur waren zij bij de prairie en stapten op dezelfde plaats waar hun eigen vischschuit lag, aan wal. Mijnheer en mevrouw Campbell hadden de kano's niet bemerkt, want hoewel zij telken dage met reikhalzend verlangen den terugkeer van het gezelschap te gemoet zagen, waren hunne oogen en gedachten steeds op het land gericht, omdat zij volstrekt geen vermoeden hadden, dat men over het water terug zoude keeren.

»Lieve Alfred," zeide Marie, »ik geloof niet dat het voorzichtig is, dat wij tante Percival dadelijk laten zien; wij moeten haar een weinig op zijn komst voorbereiden. Zij heeft hem zoo lang voor dood gehouden, dat de schok te groot kon wezen."

»Dat is wel waar, lieve Marie. Dan zullen wij met kapitein Sinclair en Malachi en John vooruitgaan. Percival moet dan te midden van de anderen zich plaatsen, die later volgen, en kan dan zoolang in de hut van Malachi gaan. Hij kan daar met de Aardbezie blijven, totdat wij hem komen halen."

Toen men dit overeengekomen was, iets waarmeê Percival zich maar moeilijk vereenigen kon, wandelde men naar huis.

Buiten de palissaden bemerkten zij mijnheer en mevrouw

Campbell, die met den rug naar hen toegekeerd stonden en naar het bosch uitzagen, in de richting, die het gezelschap bij zijn vertrek gevolgd was.

Doch toen zij zoo wat half weg van den stroom waren, kwam Henri, vergezeld van Oscar, de deur uit en de hond blaffende op hen toe. Henri riep uit: »vader — moeder, daar zijn ze — daar komen ze aan." Mijnheer en mevrouw Campbell keerden zich natuurlijk dadelijk om, en bemerkten de komenden; zij vlogen hen te gemoet en terwijl zij Marie in hunne armen drukten, was alle verklaring voor een tijd lang overbodig — zij hadden haar terug, dat was voor het oogenblik voldoende.

»Komaan, moeder, laten wij naar binnen gaan, dan kunt gij wat bekomen," zeide Alfred, opdat zij Percival niet zoude bespeuren, die met de overigen op een kleinen afstand volgde. »Laat mij u ondersteunen, neem mijn arm."

Mevrouw Campbell die erg beefde deed dit en verwijderde zich dus van de groep, waarbij Percival zich bevond. Emma keek scherp naar hen en was op het punt van een uitroep te doen, toen kapitein Sinclair zijn vinger tegen zijne lippen drukte.

Zoodra zij het huis bereikt hadden en naar binnen gegaan waren, gaf Alfred in korte woorden een verslag van het voorgevallene — hoe gelukkig zij in hun poging geslaagd waren, en hoe weinig men in het vervolg van de Indianen te vreezen had.

»O! wat ben ik dankbaar?" riep mevrouw Campbell uit. »God zij geloofd voor al zijne weldaden! Ik vreesde dat ik ook u, evenals mijn armen jongen, verloren zoude hebben, lieve Marie. Hij is voor altijd weg — doch Gods wil geschiede."

»Moeder," zeide Alfred, »'t is vreemd maar wij hebben op onze reis gehoord, dat de Indianen een blanken knaap in het bosch gevonden hadden."

»Helaas! de mijne niet."

»Ik heb reden om te gelooven dat het Percival was, lieve moeder, en heb hoop dat hij nog in leven is."

»Lieve Alfred, gij moet zoo iets zonder goeden grond niet zeggen; gij hebt zoo weinig begrip van wat een moeder gevoelt; zelfs deze zweem van hoop heeft mij zoo gejaagd en zenuwachtig gemaakt, dat gij er u geen denkbeeld van kunt vormen. Ik ben met Gods wil verzoend, laat mij niet tot een toestand van onrust en zielesmart terugkeeren."

»Maar gelooft gij dan, lieve moeder, dat ik voedsel aan zulk een hoop zou geven, als ik geen goede gronden had om te gelooven, dat zij verwezentlijkt zoude worden? Neen, lieve moeder, zoo wreed ben ik niet."

»Dan weet gij ook dat Percival nog leeft," zeide mevrouw Campbell, terwijl zij Alfred bij den arm greep.

»Wees kalm, lieve moeder, ik weet het — ik ben er zeker van, dat hij nog in leven is, en dat hij het was die door de Indianen gevonden werd, en ik heb alle hoop, dat wij hem terug zullen krijgen."

»God geve het, God geve het in Zijn groote goedheid!" zeide mevrouw Campbell, »mijn hart springt op van vreugde; moge God mij ondersteunen! Och waar is — lieve Alfred — waar is hij?" voer mevrouw Campbell voort. Alfred gaf geen antwoord.

»Ik zal u alles verklaren, als gij wat meer bedaard zijt, lieve moeder. Emma, gij hebt mij nog geen enkel woord toegesproken."

»Ik was te verheugd om te spreken, Alfred," hernam Emma, terwijl zij hem haar hand toestak, »doch niemand is oprechter blijde met uwe terugkomst dan ik, en niemand is er u dankbaarder voor, dat gij Marie teruggebracht hebt."

»Nu, Alfred, nu ben ik kalm," zeide mevrouw Campbell, »laat mij dus dadelijk alles hooren wat gij weet."

»Ik zie dat gij kalm zijt, lieve moeder, en daarom vertel ik u thans, dat Percival niet ver van ons af is."

»Alfred! hij is hier; ik ben er zeker van dat hij hier is."

»Hij is bij Malachi en de Aardbezie; binnen een minuut breng ik hem bij u."

Alfred ging naar buiten; de tijding schokte mevrouw Campbell haast al te sterk. Marie en Emma snelden op haar toe om haar te ondersteunen. Een oogenblik later kwam Alfred met Percival terug en omarmde de moeder schreiende haar lang verloren kind — dat zij daarna in zijn vader's armen overgaf.

»Hoe dit is gekomen, en door welke genadige tusschenkomst hij voor ons bewaard en aan ons teruggegeven is," zeide mijnheer Campbell, toen de eerste ontsteltenis voorbij was, »moeten wij nog hooren, doch een ding weten wij en zijn er zeker van, dat het alleen door Gods goedheid is. Laat ons Hem onzen dank toebrengen, terwijl onze harten nog vol zijn van dankbaarheid en liefde, en moge die dank genadig en goedgunstig worden aangenomen."

Mijnheer Campbell knielde neder, welk voorbeeld door alle aanwezigen gevolgd werd. In vurige bewoordingen bracht hij zijn dank uit voor de nieuwe weldaden aan de zijnen bewezen, die zij, naar hij hoopte, nooit zouden vergeten, doch welker herinnering krachtig zoude medewerken om hen meer vol van geloof in den Vader te doen leven, die hen in de ure van gevaar en beproeving zoo genadig ondersteund had — die hun, hunne verloren schatten zoo wonderbaar had teruggegeven, en die al hun droefheid in geluk veranderd en hunne harten met blijdschap en vreugde vervuld had.

»En nu, lieve Alfred," zeide mevrouw Campbell, die nog steeds Percival omarmd hield, »vertel ons nu eens, wat er al zoo gebeurd is en hoe gij Marie en dezen lieven jongen terug bekomen hebt."

Daarop trad Alfred in nadere bijzonderheden; eerst vertelde hij hoe kapitein Sinclair, Malachi en hij zelf kennis bekwamen dat Percival nog leefde, door een brief dien de Indiaansche vrouw geschreven had, — en hoe zij dientengevolge den jongen Otter hadden gevat en gevangen gehouden, wat men hen wedet betaald had gezet, door de ontvoering van Marie. Toen hij geëindigd had, zeide mijnheer Campbell: —

»En de arme Martin waar is die, opdat ik hem mijn dank kan betuigen?"

»Hij is in zijn eigen hut, bij de Aardbezie, die zijn wond verbindt; want wij hebben dat in geen twee of drie dagen kunnen doen, en nu is zij zeer pijnlijk geworden."

»Wij zijn hem grooten dank verschuldigd," zeide mijnheer Campbell, »hij heeft om onzen wil veel geleden. En dan die arme man van u, die gesneuveld is, kapitein Sinclair!"

»Ja," hernam Sinclair, »hij was een van onze beste manschappen — doch het is Gods wil. Hij heeft zijn leven verloren bij de bevrijding van mijn lieve Marie; ik zal zijn vrouw en kind niet vergeten, daar kunt gij op aan."

»Kom aan, Marie, laat ons nu van u eens hooren, wat er gebeurd is tijdens gij bij de Indianen waart, voor gij bevrijd werdt."

»Ik was, zooals gij weet, bezig om in het cedermoeras boschbeziën te plukken, toen ik plotseling beet gepakt werd, waarbij men mijn mond dicht hield, zoodat ik geen tijd had om te schreeuwen. Mijn hoofd werd daarop in een deken gewikkeld, 't geen mij haast deed stikken, en toen werd ik opgelicht en door twee of drie mannen weggedragen. Gedurende eenigen tijd bleef ik bij mijn zinnen, doch eindelijk werd de benauwdheid zoo erg, dat mijn hoofd duizelde en ik geloof dat ik in zwijm viel, want ik herinner mij niet dat men mij neerzette; na eenigen tijd echter bemerkte ik, dat ik onder een boom lag en vijf of zes Indianen die om mij neer gehurkt zaten, mij omringden. Ik was, zooals gij wel kunt begrijpen, niet weinig verschrikt. Gedurende eenigen tijd bewogen zij zich, noch spraken; ik trachtte overeind te rijzen, doch een op mijn schouder gelegde hand belette mij dit, en ik bood geen vruchteloozen tegenstand. Spoedig daarna bracht eene Indiaansche vrouw mij wat water, en ik herkende haar terstond voor dezelfde, die wij in het bosch gevonden en verzorgd hadden. Dit gaf mij moed en hoop, hoewel hare houding onbewegelijk was en ik niet kon bemerken, zelfs niet aan hare oogen, dat zij mij

herkende; doch bij nader inzien begreep ik, dat zij, als zij plan had mij te helpen, daarin gelijk had. Nadat ik mij een weinig had opgericht en wat gedronken had, begonnen de Indianen fluisterend met elkander te spreken. Ik bemerkte dat zij voor één hunner ontzag hadden, en naar de beschrijving die mijn oom en Alfred van »de Nijdige Slang" gegeven hadden, was ik overtuigd dat hij het was. Zij bleven ongeveer een half uur op deze plaats, toen zij opstonden en mij door teekenen te kennen gaven, dat ik hen moest volgen. Ik kon natuurlijk niets anders doen, en wij liepen voort totdat de avond viel, toen ik, zooals gij wel na kunt gaan, niet weinig moede was. Zij lieten mij toen met de Indiaansche vrouw en verwijderden zich tot op eenigen afstand van mij. De vrouw wees mij door teekenen dat ik slapen moest, en hoewel ik dit onmogelijk achtte, was ik echter zoo vermoeid, dat ik, na tot God gebeden te hebben, slechts weinige minuten mijn hoofd had neergelegd, of ik viel in een vasten slaap.

Vóór de dag aanbrak werd ik door hunne stemmen gewekt, waarop de vrouw mij een hand vol geroosterde maïs bracht, een ontbijt dat niet zoo goed was, als dat waaraan ik gewoon was; ik had echter te veel honger en deed mijn best om het op te eten. Zoodra de dag aanbrak gingen wij weer op reis en kwamen tegen den avond aan een meer. Er werd toen van tusschen het kreupelhout een kano te voorschijn gehaald, wij gingen daar allen in en pagaaiden een paar uren langs den oever, waarna wij weer uit de kano stegen en onzen tocht aanvaardden. Mijn voeten waren nu zeer gezwollen en pijnlijk, want ik had overal blaren en kon ternauwernood meer voort; zij dwongen mij echter om voort te gaan, zonder veel geweld te gebruiken, doch zij trokken en duwden mij om bij hen te blijven. Ik bemerkte al spoedig dat ik alleen gevangen was en geen gevaar liep om mishandeld te worden, als ik deed wat zij van mij verlangden. Tegen den avond kon ik nauwlijks den eenen voet voor den anderen plaatsen, want zij hadden mij genoodzaakt om gedurende twee of drie mijlen door een beek te loopen, en mijne schoenen waren dientengevolge geheel verscheurd en versleten. Des avonds hielden ze weer halt; de Indiaansche vrouw maakte eenige kruiden gereed en legde die aan mijne voeten. Dit gaf mij veel verlichting, doch nog steeds gaf zij geen acht op eenig teeken dat ik haar gaf. Den volgenden morgen bemerkte ik dat mijne voeten door de aangewende kruiden zooveel beter geworden waren, dat ik de eerste helft van den dag vrij wel voort kon en de overigen een weinig vooruit was, toen ik het opperhoofd op een driftigen toon hoorde spreken, en toen ik mij omkeerde, zag ik hem tot mijn ontzetting zijn tomahawk

trekken en de arme Indiaansche vrouw ter neder houwen. Ik kon mij niet weerhouden om op haar toe te snellen, doch ik had maar even den tijd om te zien dat haar schedel gekloofd was en dat zij naar mijn meening dood was, toen ik er van daan getrokken en gedwongen werd, om de reis voort te zetten. Gij kunt begrijpen hoe ik bij dit tooneel te moede was en hoe angstig ik nu werd. Ik wist niet waarom of men mij weggevoerd had, want ik wist evenmin als gij dat Percival nog leefde en dat de jonge Otter op het fort gevangen gehouden werd.

Mijn eerste gedachte toen het hoofd de Indiaansche vrouw ter neder gehouwen had, was dat hij zich van haar wilde ontdoen en dat ik haar plaats zou moeten innemen. Die gedachte maakte mij bijna krankzinnig, doch ik hoopte nog altijd en bad al wandelende tot God, die alles ziet en ook de stille verzuchting des harten hoort, en onder het bidden gevoelde ik de zekerheid dat ik verlost zoude worden. Ik begreep dat mijn afwezigheid terstond zoude ontdekt worden en dat er waren die hun leven zouden wagen om mij te verlossen, indien ik nog leefde; daarom spande ik al mijne krachten in, om zoo vlug te loopen als ik kon en de Indianen niet te vertoornen. Dien avond echter was er niemand om mijne voeten te verbinden, die zeer gezwollen waren en bloedden, zoodat ik mij recht ellendig gevoelde, toen ik alleen daar nederlag. Ik kon mijne gedachten niet aftrekken van die arme, in haar bloed badende Indiaansche vrouw, die om geen misdaad of wangedrag, ja voor zooverre ik na kon gaan, zonder eenige reden vermoord was. Evenals te voren bestond ook den volgenden dag mijn eten uit wat geroosterde maïs en daarvan kreeg ik maar een handvol voor vier en twintig uren, ik gevoelde evenwel nooit honger, daar had ik te veel pijn voor. Ik was in staat om mij zelf tot den middag voort te slepen, doch toen gevoelde ik dat ik niet verder voort kon. Ik bleef stilstaan en ging zitten, het hoofd beval mij door teekenen, dat ik weer op moest staan; ik wees op mijne voeten, die nu tot boven de enkels gezwollen waren, doch hij bleef aandringen en hij zwaaide zijn tomahawk, om mij door vrees aan zijn verlangen te laten voldoen. Ik was zoo vermoeid, dat ik haast met dankbaarheid den slag ontvangen zoude hebben, doch ik dacht aan u, mijn lieve oom en tante, en aan de overigen en besloot om uwentwil, nog een poging te doen. Ik deed alzoo; ik liep en wandelde onder de grootste foltering nog een uur; doch eindelijk kon ik de pijn niet langer houden en viel bewusteloos neder."

»Mijn arme Marie!" riep Emma uit.

»Ik heb dikwijls en dikwijls aan u gedacht, mijn lieve," zeide Marie, terwijl zij haar kuste.

»Ik geloof dat het geruimen tijd duurde eer ik weer bijkwam," voer Marie voort, »want toen dit gebeurde, merkte ik dat de Indianen druk bezig waren, om uit takken een soort van draagbaar te maken. Zoo spoedig die gereed was, werd ik daarop geplaatst, en door twee hunner aan een stok dien zij op hunne schouders droegen, gedragen. Ik behoef nauwelijks te zeggen, dat de reis nu aangenamer was dan te voren, hoewel mijne voeten nu in een vreeselijken toestand verkeerden en mij veel pijn deden. Wij hielden dien avond aan een klein riviertje halt, en ik hield mijne voeten twee of drie uren in het water, waardoor de ontsteking en de zwelling zeer afnamen, terwijl ik daarna trachtte wat te slapen. Ook den volgenden dag droegen zij mij nog, maar toen zij oordeelden dat het lang genoeg was kreeg ik weder bevel om te loopen; ik deed dat twee dagen en was toen weder in denzelfden toestand als vroeger. Op nieuw werd er een draagbaar gemaakt, en droeg men mij, totdat wij aan de hutten van »de Nijdige Slang" en zijn bende kwamen. Wat er verder voorviel hebt gij van Alfred gehoord."

Toen Marie haar verhaal geëindigd had, gingen ze allen aan het avondeten, terwijl het nauwelijks gezegd behoeft te worden, dat mijnheer Campbell niet in gebreke bleef, om voor men zich ter ruste begaf, andermaal den Almachtige te danken voor het behoud van hen, die hun zoo dierbaar waren. Den volgenden morgen stonden allen gezond en opgeruimd op. Martin kwam met de Aardbezie al vroeg aan het huis; zijn wond stond veel beter en hij ontving den dank en de deelneming van mijnheer en mevrouw Campbell.

Toen zij zaten te ontbijten, zeide mijnheer Campbell: »John, ik heb gisteren in onze vreugde over het wederzien van uw broeder en nicht, geheel vergeten om u te beknorren, dat gij op die wijze weg zijt geloopen."

»Doe het dan nu ook niet, mijnheer," zeide Malachi: »want hij is ons van zeer veel dienst geweest, dat kan ik u verzekeren."

»Neen, ik zal hem nu ook niet, beknorren," hernam mijnheer Campbell; »doch hij moet een volgenden keer zoo niet handelen. Als hij mij gezegd had dat hij zoozeer verlangde om zich bij u te vervoegen, dan zoude ik waarschijnlijk mijn toestemming gegeven hebben."

»Ik moet nu afscheid nemen en naar het fort terugkeeren," zeide kapitein Sinclair; »ik vertrouw evenwel, dat ik u allen binnen eenige dagen weder zal zien, doch ik moet nu den uitslag van onzen tocht en den dood van den armen Watkins bekend maken. Mag ik een uwer paarden ter leen hebben, mijnheer Campbell?"

»Wel zeker, gij weet dat de *bateau* van Montreal iederen dag gewacht wordt; misschien zult gij ons onze brieven wel brengen als zij aankomt."

Kapitein Sinclair nam, zooals men licht begrijpen kan, zeer schoorvoetende afscheid, en na een paar dagen was de familie weer aan hare gewone bezigheden. Gedurende de afwezigheid van de expeditie hadden de landverhuizers een groot gedeelte van het koorn binnengehaald, en nu waren alle handen bezig aan het inzamelen van den oogst.

»Wat zijn wij nu gelukkig, Marie," zeide Emma tegen haar zuster, terwijl zij langs den stroom wandelden en naar John zagen, die forellen ving.

»Ja, lieve Emma, wij hebben een les gehad, die ons hoop ik in het vervolg voor alle gemor zal bewaren, indien wij dit vroeger soms over onze tegenwoordige omstandigheden deden. De ellende waaruit wij gered zijn, heeft ons getoond hoeveel redenen tot dankbaarheid wij hebben. Wij hebben niets meer van de Indianen te vreezen, en ik heb thans een gevoel, alsof ik nu het overig gedeelte van mijn leven hier in vrede en dankbaarheid kon slijten."

»Toch niet zonder kapitein Sinclair?"

»Niet altijd zonder hem; ik vertrouw dat de tijd zal komen, dat ik hem beloonen mag voor zijn geduld en zorg; doch die tijd is nog niet daar; en het is aan mijn oom en tante om te bepalen wanneer dat zijn zal. Waar is Percival?"

»Hij is met Malachi in het bosch gegaan, met een buks op zijn schouders waar hij niet weinig trotsch op is. John is volstrekt niet jaloersch."

»Hij zegt dat Percival behoort te weten, hoe hij met een buks om moet gaan, en die dwaze boog en pijlen weg moest gooien. Denkt gij niet dat zijn verblijf onder de Indianen, een groote verandering bij Percival heeft te weeg gebracht?"

»Een zeer groote; hij is manlijker, en zwijgt meer; hij schijnt meer te denken en minder te spreken. Doch Henri wenkt ons. Het eten is klaar en wij mogen geen hongerige menschen laten wachten."

»Neen," hernam Emma, »want in dit geval zoude ik mij zelve maar plagen."

HOOFDSTUK XL.

Bij zijn terugkomst op het fort gaf kapitein Sinclair aan den kolonel bericht van den gelukkigen uitslag der expeditie, waar-

mede deze, kennis dragende van zijn engagement met Marie Percival, hem hartelijk geluk wenschte. De Jonge Otter, die gedurende de afwezigheid van kapitein Sinclair gevangen was gebleven, werd nu op vrije voeten gesteld; en de kolonel, die begreep, dat kapitein Sinclair, na al wat er gebeurd was, zeer verlangend zoude zijn om nog eenigen tijd bij de Campbells door te brengen, was zoo vriendelijk om hem nog enkele dagen verlof te geven, waarvan kapitein Sinclair, zooals men wel begrijpen kan, gretig gebruik maakte. Tevens zond de kolonel een boodschap aan den heer Campbell, waarin hij hem mededeelde, dat, zoodra de *bateaux* van Montreal aankwam, hij zelf alle brieven en couranten, die er voor hem mochten wezen, zoude brengen, en van die gelegenheid gebruik zou maken om hem in persoon zijne gelukwenschen aan te bieden.

Kapitein Sinclair keerde in de eerste twee of drie dagen niet terug, daar hij vele brieven te schrijven had in antwoord op die, welke gedurende zijne afwezigheid voor hem gekomen waren. Bij zijn terugkomst bij de familie Campbell, trof hij allen in welstand en gelukkig aan; Marie was van haar vermoeienis geheel bekomen, en alles ging weer even rustig en ordelijk, alsof er nooit een expeditie had plaats gehad of noodig was geweest. Ja waarlijk, er scheen aan niemands geluk iets meer te ontbreken, terwijl de zaken voorspoedig gingen. De landverhuizers die bij mijnheer Campbell gekomen waren, paarden ijver aan verstand, waren beleefd en bewezen groote diensten. Zij hadden de grootste hoogachting voor mijnheer en mevrouw Campbell, die in waarheid ook zeer vrijgevig en vriendelijk voor hen waren en hen hielpen zooveel in hun vermogen was. Hoewel de hoeve zooveel grooter was geworden, was de arbeid door de vele handen waarover men beschikken kon, licht; de veestapel was snel toegenomen; gedurende de afwezigheid van Alfred en Martin had de oude Graves het toezicht over den molen gehouden, en had den wensch te kennen gegeven, om daar voortaan mede belast te worden, 'tgeen Alfred gaarne toestond. Om kort te gaan, er heerschte vrede en overvloed in de kolonie en er bestond alle vooruitzicht, dat Alfreds woorden, toen hij zijn vader aanried om naar Canada te gaan, uit zouden komen — dat hij er namelijk onafhankelijk — zoo niet rijk zoude worden en ook zijne kinderen zoo zoude achterlaten.

Na drie dagen kwam kapitein Sinclair terug, die door allen met de grootste hartelijkheid ontvangen werd, en toen het middagmaal was afgeloopen, sprak mijnheer Campbell de familie op de volgende wijze aan:

»Lieve kinderen, uw moeder en ik hebben over een paar zaken samengesproken, en zijn tot het besluit gekomen, dat het,

bij de goedheden en liefde die God ons betoond heeft en waarvoor wij Hem te danken hebben, van onze zijde zelfzuchtig zoude wezen, als wij ook het geluk van anderen niet in het oog hielden. Wij zijn nu onafhankelijk en hebben alle vooruitzicht, dat wij dit dagelijks meer zullen worden; wij staan niet langer op ons zelven, maar zijn omringd door menschen die aan ons gehecht zijn en ons, indien de omstandigheden dat eischen, zouden beschermen. Wij leven om kort te gaan in gemak en overvloed en vertrouwen op de Voorzienigheid, dat wij dat mogen blijven doen. Gij, mijn beste Alfred, waart edelmoedig genoeg om een beroep, waarin gij u zoo gelukkig gevoeldet, op te geven om ons te vergezellen en in de wildernis te beschermen, en wij gevoelden de waarde van uwe diensten te wel, om die niet aan te nemen; doch wij zijn nu niet langer in een wildernis en hebben uw sterken arm en uw moedig hart niet langer van noode. Daarom hebben wij besloten dat het onze plicht is, u niet langer van de betrekking af te houden waarvoor gij bestemd zijt, maar u integendeel moeten aanraden om weder tot den dienst terug te keeren en uw loopbaan te vervolgen, die zoo wij vertrouwen even voorspoedig zal wezen als zij naar onze overtuiging eervol is. Ontvang onzen besten dank, mijn lieve zoon, voor uwe liefde voor ons en beschouw u nu volkomen vrij om naar Engeland terug te keeren, en zoo spoedig gij wilt, u weer bij uw corps te voegen."

»En nu een woordje tot u, mijn lieve Marie; gij en uwe zuster hebt ons hierheen vergezeld en hebt sedert gij bij ons waart ons verblijf, door uwe oplettendheden en onuitputtelijke opgeruimdheid onder alle de ontberingen, die wij in den aanvang hadden te doorstaan, veraangenaamd."

»Gij hebt u de genegenheid van een achtingswaardig en verdienstelijk man verworven, doch tevens nooit den minsten lust getoond om ons te verlaten; ja waarlijk, wij weten wat uw besluit is geweest, doch uw tante en ik achten ons nu verplicht om te zeggen, dat gij niet langer uw eigen geluk aan het onze op moogt offeren, hoe smartelijk ons het scheiden van iemand die ons zoo lief is, ook vallen moge, maar hem gelukkig moet maken, die uw bezit zoozeer verdient. Dat gij hier blijven zoudt, daarvan is natuurlijk geen sprake; de betrekkingen en het vermogen van uw echtgenoot vorderen dat hij naar Engeland terugkeert en hij zich niet in Canada's bosschen begraaft. Gij hebt daarom onze volle toestemming en ik mag er bijvoegen, dat het ons zeer aangenaam wezen zal, dat gij uwe vereeniging met kapitein Sinclair niet langer uitstelt, maar uw echtgenoot volgt. Wanneer en waar gij ook gaat, zullen onze beste wenschen en gebeden u vergezellen, en gij kunt de voldoening smaken, dat gij ons een

gehoorzame dochter zijt geweest en dat wij u even hartelijk liefhebben, als waren wij uw eigen ouders. Ontvang haar uit mijne handen, kapitein Sinclair, en ontvang met haar onzen zegen en de beste wenschen voor uw geluk, dat, ik twijfel er niet aan, zoo groot zal wezen, als wij in deze wisselvallige wereld mogen verwachten; want een gehoorzame dochter zal altijd een goede vrouw worden."

Marie, die tusschen mevrouw Campbell en kapitein Sinclair zat, viel haar tante schreiende om den hals; mijnheer Campbell reikte kapitein Sinclair de hand, die op zijn beurt zijn hartelijke dankbaarheid betuigde. Alfred die niets meer gezegd had, ging naar zijn moeder en kuste haar.

»Het is mijn wensch dat gij gaat, Alfred," zeide zijn moeder: »het is mijn wensch dat gij een betrekking weder opvat, die gij eer aandoet. Geloof het tegendeel niet, noch dat ik te veel om uw vertrek zal treuren."

»Ga, mijn zoon," zeide mijnheer Campbell, terwijl hij hem de hand drukte, »en laat het mij nog beleven, dat ik u kommandant van een fregat zie."

Mevrouw Campbell geleidde nu Marie Percival naar de andere kamer, opdat zij wat kalmer zoude worden, terwijl kapitein Sinclair het waagde haar te volgen. Ieder scheen na deze toespraak van mijnheer Campbell gelukkig, uitgenomen Emma, die bijzonder ernstig keek. Toen Alfred dit merkte, zeide hij tot haar: »Gij zijt zeer ernstig op het denkbeeld dat gij Marie zult moeten missen, en dat verwondert mij ook niet, doch er is een troost voor je — gij raakt mij ook kwijt, en ik zal u niet langer plagen, zooals gij aanhoudend klaagt dat ik doe."

»Daar dacht ik volstrekt niet om," hernam Emma, half boos; »maar gij *zijt* een rechte plaag, en hoe eerder gij gaat —"

Doch Emma bracht dien volzin niet ten einde, maar verliet de kamer om zich bij haar zuster te vervoegen.

Nu mijnheer Campbell zijne wenschen te kennen gegeven had, werden het huwelijk van Marie en Alfred's terugkeer in den dienst gedurende eenige dagen het onderwerp van de gesprekken. Men bepaalde dat het huwelijk van Marie door den geestelijke van het fort, die weer teruggekeerd was, voltrokken zou worden, en dat kapitein Sinclair en zijn vrouw, benevens Alfred, de kolonie tegen het eind van September zouden verlaten, teneinde tijdig genoeg te Quebec te komen, om voor den invallenden winter te zeilen. Men was nu in de laatste week van Augustus, zoodat er niet veel tijd meer over was voor hun vertrek. Kapitein Sinclair keerde naar het fort terug, om den kolonel bekend te maken met wat er gebeurd was, en de noodige maatregelen te nemen voor zijn verlof en terugkeer naar Engeland. Hij was

door de gunst waarin hij bij den gouverneur stond zeker, dat hij dit verkrijgen zoude, en eens in Engeland gekomen, was er tijd genoeg om te beslissen of hij den dienst zou verlaten of wel dat hij met een in het vaderland dienend officier zou ruilen. Daar ieder vooruitzicht op oorlog of onlusten op Canada voorbij was, kon hij doen wat hij wilde, zonder dat men hem daarover veroordeelen kon.

Een week later kwam de *bateau* van Montreal en daarmede de kolonel en kapitein Sinclair, terwijl zij de couranten en brieven uit Engeland voor de familie medebrachten.

Nadat zij zijne gelukwenschingen ontvangen hadden, openden mijnheer en mevrouw Campbell met toestemming van den kolonel hunne brieven; want de geheele familie was bijeen, en zooals gewoonlijk zeer begeerig om het nieuws te hooren. De eerste brief dien mijnheer Campbell opende, veroorzaakte eene plotselinge verandering in zijn gansche voorkomen. Hij las hem ten tweeden male, en scheen, terwijl hij hem op zijn knie legde, geheel in gedachten verzonken.

»Ik hoop toch niet, dat er slecht nieuws is, Campbell," zeide zijn vrouw angstig, terwijl alle overigen hem verbaasd aankeken.

»Neen, lieve Emilie, geen slecht, maar wel zeer onverwacht nieuws, zooals het mijn lot is geweest, voor dezen, reeds eens in mijn leven te ontvangen. Gij herinnert u zeker, hoewel er sedert jaren verloopen zijn, den brief die ons in onze kleine huiskamer werd gebracht."

»Die u in het bezit stelde van Wexton Hall, Campbell?"

»Ja dien bedoelde ik; ik wil u allen niet langer in onzekerheid laten. Deze is slechts een wedergade van dien vorigen brief."

Daarop las mijnheer Campbell het volgende:

7 Mei 18—

»Waarde Heer!

»Het is met groot genoegen, dat wij u andermaal mogen kennis geven, dat gij zoo spoedig gij wilt terug kunt keeren om bezit van Wexton Hall te nemen."

»Gij zult u misschien herinneren dat mijnheer Douglas Campbell eenige maanden geleden op de jacht een zwaren val van zijn paard heeft gedaan."

»Men scheen daarvan geen noodlottige gevolgen te verwachten, doch het schijnt dat zijn ruggegraat bezeerd was, en hij overleed na eenige maanden bedlegerig te zijn geweest den 9 April. Daar mijnheer Douglas Campbell geen kinderen nalaat, en gij de naaste erfgenaam zijt, hebt gij nu het onbetwist bezit van de

eigendommen, die gij eenige jare geleden, zoo bereidwillig teruggaaft."

»Ik heb sedert het overlijden van mijnheer Douglas Campbell de vrijheid genomen om als uw agent te handelen. Mevrouw D. Campbell heeft een lijfrente op de bezitting, die bij haar dood natuurlijk vervalt. In afwachting van uwe orders heb ik de eer te zijn

»WelEdele Heer
»uw gehoorzame dienaar
»Harvey."

»Wel, mijnheer Campbell, ik wensch u van harte geluk," zeide de kolonel, terwijl hij opstond en zijn hand vatte. »Gij hebt getoond dat gij zulk een geluk waardig zijt; ik behoef er niet bij te voegen, mevrouw Campbell, dat mijne gelukwenschen zich ook tot u uitstrekken."

Mevrouw Campbell was in het begin stom van verbazing; eindelijk zeide zij:

»Wij zijn in Gods hand, en zijn slechts de uitvoerders van Zijn wil; om u, lieve Campbell, om der kinderen wil moet ik mij misschien verheugen. — Wij weten het ternauwernood. Ik beken dat ik hier gelukkig ben, nu mijne kinderen mij teruggeschonken zijn. Ik twijfel of dat geluk door den terugkeer naar Wexton-Hall toenemen zal, ik zal in allen geval deze plaats met smart verlaten. Gedurende ons huwelijk, Campbell, hebben wij te veel wisselingen in ons fortuin ondervonden, om niet bij ondervinding te hebben geleerd, dat een vreedzaam rustig en tevreden huis, noodzakelijker is tot ons geluk dan rijkdommen."

»Ik stem geheel met u overeen," hernam mijnheer Campbell, »doch wij worden zachtjes aan oud, en zijn door de ondervinding van een veel bewogen leven wijs geworden. Ik bemerk dat onze kinderen er anders over denken — wat mij evenwel niets verwondert."

»Ik ga niet mee," zei John; »ik word maar naar school gezonden, ik bedank voor de plak — ik ben een man."

»En ik ook niet," riep Percival uit.

Op den uitroep van deze knapen moesten mijnheer en mevrouw Campbell, evenals het overige gedeelte van het gezelschap, onwillekeurig glimlachen. Beiden hadden de rol van mannen gespeeld en het was maar al te duidelijk, hoe weinig ze in het vervolg voor schoolsche tucht geschikt waren.

»Geen van u beiden zal naar school gaan," hernam mijnheer Campbell, »maar toch moet gij u zelven, door uwe kennis te vermeerderen en oplettend te hooren naar hen die u onderricht

zullen geven, voor uw stand in de maatschappij geschikt maken."

Het is moeilijk te zeggen of er wel bij een van het gezelschap ware vreugde heerschte bij het vooruitzicht op hun terugkeer naar Engeland. Het is waar dat Marie Percival in het denkbeeld, dat zij niet zoo ver van haar oom en tante zoude wezen, behagen vond, en dat Emma om redenen die zij voor zich zelve hield, liever in Engeland wilde zijn. Maar bij geen hunner was het de groote bezitting, welke zij verkregen hadden, die hun genoegen gaf. Mijnheer en mevrouw Campbell kenden echter hunne verplichtingen te goed, om al heerschte er niet veel vreugde over het vernieuwde bezit van Wexton-Hall, niet terstond hun besluit te nemen en alle voorbereidselen voor hun vertrek met Alfred en kapitein Sinclair te maken. John evenwel bleef hardnekkig volhouden dat hij niet mede zoude gaan en Percival helde zeer tot die meening over, hoewel hij er niet zoo rond voor uitkwam.

Toen mijnheer en mevrouw Campbell alleen waren, zeide de eerste tot zijn vrouw:

»Ik weet niet wat ik met John aan moet vangen. Zijn besluit schijnt zoo vast te staan, om niet met ons mede te gaan, dat ik vrees, dat hij op het oogenblik van ons vertrek, in het bosch zal wegloopen. Hij is tegenwoordig voortdurend bij Malachi en Martin, en schijnt zich van zijn familie afgescheiden te hebben."

»Het is moeilijk te beslissen, ik heb er meer dan eens over gedacht of het niet beter zou wezen om hem hier te laten. Hij is onze jongste zoon. Henri komt natuurlijk later in het bezit van het landgoed, en voor de anderen moeten wij zorgen uit onze spaarpenningen. Nu zal deze bezitting hier, tegen den tijd dat John meerderjarig wordt geen onaanzienlijke waarde hebben, en in geen geval een slecht fortuin voor een jongsten zoon wezen. Hij schijnt zoozeer aan de bosschen en het leven in de vrije natuur gehecht te wezen, dat ik vrees dat hij, als wij hem naar Engeland meenemen, maar aanhoudend verdrietig en ontevreden zal wezen, en is dat het geval, wat zouden wij er dan bij winnen als hij mede terugkeert? Ik weet haast niet wat ik raden moet."

»Ik denk er ernstig over, om hem onder het opzicht van Malachi en Martin hier te laten. Dan zoude hij gelukkig wezen en mettertijd rijk worden. Wat zou hij in Engeland meer kunnen verkrijgen? Doch gij moet beslissen, lieve Emilie, ik weet wat een moeder gevoelt en eerbiedig dat."

»Ik kan niet zoo dadelijk een besluit nemen, mijn beste man. Ik zal er eerst met John over spreken en den raad van Alfred en Henri inwinnen."

De uitslag van het gesprek van mevrouw Campbell met hare zonen had tengevolge dat John in Canada zou blijven onder toezicht van Malachi en Martin, die over hem zouden waken, en tevens het oppertoezicht over de hoeve zouden hebben. Martin zoude de hoeve besturen. Malachi zou John steeds in de bosschen vergezellen, terwijl de oude Graves die den molen onder zijne zorgen had, zich verbond om met den heer Campbell in briefwisseling te treden en hem te laten weten, hoe het met de zaken ging. Nadat men dit alles overeengekomen was, stapte John wel twee duim hooger en beloofde, dat hij zelf aan zijn moeder schrijven zou. Toen de kolonel hoorde wat er bepaald was, gaf hij de verzekering dat hij, zoo lang hij het fort kommandeerde, een waakzaam oog op John niet alleen, maar ook over de gansche kolonie zoude laten gaan en van tijd tot tijd aan den heer Campbell zoude schrijven.

Een maand na de ontvangst van den brief, scheepte de gansche familie behalve John zich in twee *bateaux* in en kwam te Montreal, van waar zij na een verblijf van een paar dagen de reis naar Quebec vervolgde.

Hun agent te Quebec had voor hun overtocht reeds al de hutten van een der beste schepen besproken, en na een reis van zes weken bevonden zij zich weder te Liverpool, van welke stad zij met postpaarden naar Wexton-Hall reden, terwijl mevrouw Douglas Campbell naar een van hare eigen goederen in Schotland vertrokken was.

Ons verhaal is hiermede geëindigd, wij hebben nu nog onze jeugdige lezers nog mede te deelen, hoe het verder met de familie Campbell ging.

Henri keerde niet naar de hoogeschool terug, doch bleef bij zijn vader en moeder op Wexton-Hall, waar hij voor zijn vader het bestuur over het landgoed uitoefende, dat hij later zelf in bezit kreeg.

Alfred werd op een schip geplaatst, waarvan kapitein Lumley kommandant was. Hij maakte spoedig bevordering in den dienst, werd zeer geacht als een dapper en verstandig officier, en trouwde vier jaren nadat hij in Engeland teruggekeerd was, met zijn nicht Emma — wat wel geen onzer lezers zal verwonderen.

Marie Percival trad in het huwelijk met kapitein Sinclair, die zich uit den dienst kocht, om op zijne goederen in Schotland te leven.

Percival ging naar de hoogeschool en werd een zeer kundig rechtsgeleerde.

John bleef tot zijn twintigste jaar in Canada, toen hij naar huis kwam om zijne ouders te bezoeken. Hij was ruim zes voet lang geworden en forsch naar evenredigheid. Hij was een

zeer vroolijke kerel en kon vlug genoeg spreken, doch het liefst sprak hij over de jacht. De hoeve was goed bestierd geworden; de landverhuizers waren de voorwaarden trouw nagekomen, en dreven nu hun eigen zaak. Martin en de Aardbezie hadden drie kleine papoesjes (zoo noemen de Indianen hunne kinderen). Malachi was te oud geworden om dikwijls meer in de bosschen te gaan en zat in den winter bij het vuur, en koesterde zich des zomers buiten de deur in de zon. Oscar was dood, doch zij hadden nog enkele mooie honden, die van hem afkomstig waren. Mijnheer Campbell gaf John toen hij terugkeerde, een notarieele acte, waarbij hij hem de Canadasche bezitting overdeed. Kort daarna huwde John te Quebec met een klein Canadasch vrouwtje, dat hem volkomen gelukkig maakte.

Mijnheer en mevrouw Campbell bereikten een hoogen leeftijd; gedurende hun leven geëerd, werden zij bij hunnen dood betreurd. Zij hadden voorspoed en tegenspoed ondervonden en zich onder beiden voorbeeldig gedragen; de rijkdom had hen niet trotsch gemaakt, de armoede had hen niet terneergeslagen. Zij wisten dat deze wereld een wereld van beproeving was en slechts een voorbereiding voor een andere; zij deden daarom hun plicht, in welke omstandigheden het God ook behaagde hen te plaatsen — en bewezen in al hun doen dat zij steeds bedachten, wat zij Gode en den naaste verschuldigd waren; in een woord zij leefden en stierven als ware christenen.

Mochten mijne jeugdige lezers opgewekt zijn, in dezen hun voorbeeld te volgen.

EINDE.